

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ

Romeo și Julieta la Mizil

EDIȚIA A VI-A 2012- 2013

ANTOLOGIE DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ

Volum apărut cu sprijinul:
Fundației Culturale Romeo și Julieta la Mizil

Antologie alcătuită de prof. Bădicioiu Laurențiu

PARTENER MEDIA

SPONSORI

S.C. CASSYTECH

S.C. GALDUM

CĂLIN PANAIT

**BIROUL NOTARIAL
HURDUC**

VLAD COSMA

PARTENERI

Primaria
orasului
Mizil

**LICEUL TEHNOLOGIC
„TASE DUMITRESCU”**

**PALATUL COPIILOR
DIN PLOIEȘTI**

**CLUBUL COPIILOR
DIN MIZIL**

**LIGA TINERETULUI
CREȘTIN ORTODOX**

**CLUBUL COPIILOR
DIN VĂLENI**

**PAROHIA
„ADORMIREA
MAICII DOMNU-
LUI”**

Antologie alcătuită de
Prof. LAURENȚIU BĂDICIOIU

Volum apărut cu sprijinul:
FUNDAȚIEI CULTURALE „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”,
LICEULUI TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”,
CASEI CORPULUI DIDACTIC PRAHOVA,
INSPECTORATULUI ȘCOLAR JUDEȚEAN
ȘI MINISTERULUI EDUCAȚIEI NAȚIONALE

Alese mulțumiri d-lui ing. Vasile Cornel, absolvent al Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”!

Caseta CIP

Editat și tipărit de.....

„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”

Festivalul a debutat în 2007, având denumirea de Concurs Național de Poezie, Epigramă și Calambururi. La prima ediție au fost 37 de concurenți la ambele secțiuni. La ediția a V-a, 2011-2012, a fost atins un record de 663 de participanți. Mai jos poza de grup de la ed.a VI-a.

Numele festivalului provine de la satira politică „Romeo și Julieta la Mizil”, scrisă și publicată de mizileanul George Ranetti în 1907. Așadar, ediția I a festivalului a fost organizată cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la publicarea acesteia.

Protagoniștii piesei, Mișu și Veta, fac parte din două familii din protipendada urbei, inamice politic: familia conului Nae, primarul Mizilului, și aceea a lui dom' Ghiță, opozantul politic al acestuia. Cei doi vor face armistițiu în final iar odraslele lor se vor căsători:

Conu' Naie: (înduplecat) Dom' Ghiță!

Dom' Ghiță: (idem) Coane Naie!

Conu' Naie: Voyons, să fim amici!

Dom' Ghiță: (emoționat) Păi... absolut... vezi bine... hai bate lab'aici!”

Inițiativa și coordonarea proiectului, la primele cinci ediții, aparțin profesorului Laurențiu Bădicioiu iar organizator și gazdă este Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”. Ediția a VI-a a fost susținută de nou înființata Fundație Culturală „Romeo și Julieta la Mizil” iar coordonarea festivalului a fost realizată de prof. Bădicioiu Laurențiu și prof. Minea Victor.

La toate edițiile, Primăria Mizil a fost un partener constant al organizatorilor. Sponsori locali, și nu numai, au asigurat constant bugetul acestui eveniment anual. Festivalul este, de șase ani, inclus în Calendarul Național al Activităților Extracurriculare al Ministerului Educației Naționale iar participanții sunt români din toată lumea, indiferent de vârstă, dacă aparțin vreunei organizații de breaslă, dacă sunt începători, dacă au mai publicat sau nu.

Fiecare ediție are loc în plină iarnă, astfel încât frigul și zăpada sunt adevărate încercări care se ivesc în calea invitaților. Uneori zăpada fiind chiar, paradoxal, un avantaj cultural: „Astăzi, trenul culturii s-a înzăpezit definitiv la Mizil”, prof.dr. Christian Crăciun.

Este, din cunoștințele noastre, singurul festival cultural internațional din România care se desfășoară în miezul iernii. Anul acesta, spre exemplu, au fost prezenți la festivitatea oficială, chiar dacă șoselele erau acoperite cu zăpadă iar unele trenuri erau blocate, toți cei șase premianți. Unii au sosit de la distanțe considerabile: Chișinău, Bistrița, Botoșani, Galați.

Organizatorii au ales data de 30 ianuarie, care prăznuiește Sfinții Trei Ierarhi Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, întru cinstirea patronului spiritual al școlii, născut în Mizil: istoricul, profesorul și academicianul Grigore Tocilescu.

De-a lungul celor 6 ediții s-au înscris concurenți din: Albania, Anglia, Belgia, Bulgaria, Canada, Elveția, Franța, Germania, Irlanda, Italia, Macedonia, România, Rep. Moldova, Scoția, Siria, Spania, Ucraina, SUA, numărul concurenților la toate edițiile fiind de cca. 2000.

Inițiatorii festivalului mizilean și-au propus să descopere, să promoveze talente culturale locale, naționale și internaționale dar și să stimuleze dorința tinerilor din comunitate de a se implica în activități culturale. De asemenea, printre obiective se regăsesc creșterea vizibilității Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” dar și participarea la revigorarea culturală a comunității prin promovarea personalităților culturale locale la nivel național. În acest sens, premiile acordate la cele două secțiuni, *Poezie și Epigramă*, au numele unor mizileni cunoscuți în cultura română: **Grigore Tocilescu, George Ranetti și Agatha Bacovia**.

Printre partenerii importanți ai festivalului s-au numărat: Ministerul Tineretului și Sportului, Inspectoratul Școlar Județean, Liga Studenților Români din Străinătate, Radio România Actualități și Fundația Culturală „Romeo și Julieta la Mizil”.

Toate edițiile au avut invitați de marcă din viața culturală și nu numai:

Mircea Ionescu Quintus, Mircea Dinescu, Sorin Roșca Stănescu, Alexandru Mironov, Corneliu Leu, Mihai Stănescu, acad.prof.univ.dr. Solomon Marcus, acad. Nicolae Dabija, acad.Vasile Tărâțeanu, prof.univ.dr. Ștefan Cazimir, conf.univ.dr. Daniel Cristea Enache, conf.univ.dr. George Stanca, prof.univ.dr. Ecaterina Andronescu, prof.univ.dr. Constantin Titus Vâjeu, prof.univ.dr. Radu Gologan, prof.univ. Al. Popescu Zorica, prof.univ.dr.ing. Corneliu Berbente, prof.univ.dr. Gheorghe Brezeanu, prof.univ.dr. Doru Dumitrescu, prof.univ.dr. Alexandru Șonea, prof.univ.dr.ing. Lazăr Avram, prof.univ.dr. Elis Râpeanu, insp. șc.gen. Gheorghe Matei, insp.șc.gen. Gheorghe Borovină, insp.șc.gen. Horia Toma, insp.șc.gen. Nicolae Angelescu, Sorin Preda, Ion Popescu Longin, Aurel Antonie, Dan Lupescu, Dan Mircea Cipariu, Nicolae Dragoș, George Corbu, Daniela Vlădescu, Mircea Vintilă, Efim Tarlapan, prof.dr. Lucia Olaru Nenati, prof.dr. Costin Diaconescu.

După încheierea fiecărei ediții organizatorii editează antologia festivalului în care concurenții cei mai valoroși sunt selectați de juriu spre a fi publicați. Au fost editate până acum șase antologii (incluzând-o pe aceasta) care conțin textele a peste 1000 de participanți.

La ediția a V-a, organizatorii au oferit participanților plachete jubiliare, sticle de vin unicat, personalizate cu sigla festivalului și diplome *Opera Omnia* unor personalități precum **acad. Solomon Marcus, Mircea Ionescu Quintus, Ștefan Cazimir, Corneliu Leu**. Ultimului i s-a decernat și trofeul „Patriarhul festivalului” pentru participarea la toate edițiile, ca membru al juriului, și susținerea constantă festivalului în mass media națională și internațională prin portalul pe care-l coordonează: www.cartesiarte.ro

INTERVIU CU SCRITORUL NICOLAE DABIJA, invitatul de onoare al festivalului

Interviul de față va fi inclus în volumul **Noi iubim Mizilul!**, volum de interviuri luate personalităților participante la Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” de-a lungul celor șase ediții.

La ediția a V-a, jubiliară, invitații au fost prezentați de gazde ca făcând parte din „legiuni... geografice”. Astfel, din **Legiunea bucureșteană**, cea mai numeroasă dintre toate, fac parte (deocamdată): acad. prof.univ.dr. Eugen Simion, acad. prof.univ.dr. Solomon Marcus, prof.univ.dr. Ștefan Cazimir, Corneliu Leu, conf.univ.dr. Daniel Cristea Enache, Mihai Stănescu, Mircea Dinescu, Sorin Roșca Stănescu, conf.univ.dr. George Stanca, George Corbu, Alexandru Mironov, prof.univ.dr.ing. Corneliu Berbente, prof.univ.dr. Radu Gologan, prof.univ.dr. Elis Râpeanu, prof.dr. Costin Diaconescu, acad. Gheorghe Brezeanu; **Legiunea munteană**, (prahovean-republicană) îi are pe: Mircea Ionescu Quintus, prof.univ.dr. Alexandru Șonea, prof.univ.dr.ing. Lazăr Avram, inspector școlar general Horia Toma, insp.prof.dr. Doru Dumitrescu, inspector școlar general Gheorghe Matei, inspector școlar general Gheorghe Borovină, inspector școlar general Nicolae Angelescu, prof.dr. Christian Crăciun, Serghie Bucur; **Legiunea ardeleană**, dirijată de Florian Chelu Madeva, îi mai are pe Alexandrina Chelu și Ioana Dumitrăchescu; **Legiunea basarabeană**, este reprezentată de acad. Nicolae Dabija, acad. Mihai Cimpoi, Efim Tarlapan și Zinovia Bivol; **Legiunea cernăuțeană** îl are pe acad. Vasile Tărățeanu; **Legiunea dobrogeană** a fost înălțată sonor de soprana Daniela Vlădescu; **Legiunea olteană**, cu Dan Lupescu, Ion Popescu Longin și Aurel Antonie; **Legiunea moldovean-bucovineană**, în frunte cu Lucia Olaru Nenati, îi mai are pe Vasile Larco, Constantin Moldoveanu, Vasile Vajoga și Gheorghe Bălăceanu.

Prof. BĂDICIOIU: Amintiri din copilărie aveți, domnule academician?

Nicolae DABIJA: Dan Puric în cartea „Fii demn” povestește, impresionat, despre pădurea ce înconjoară satul copilăriei mele, Codreni, unde l-am dus și despre care i-am spus că parcă a fost sădită de Dumnezeu când era și el copil: la fiecare pas dai, printre fagi, stejari sau ulmi, de caiși, de cireși, de vișini, de meri, de pruni, așa, când nici nu te aștepti. O pădure și un râu îți pot face copilăria fericită. Tot ce am obținut în viață datorez copilăriei mele. Ea este amintirea mea despre rai și un argument în plus că acesta există.

Prof. BĂDICIOIU: Ce prieteni foarte buni aveți sau ați avut printre poeți?

Nicolae DABIJA: Prieteni și mai buni îmi sunt cărțile prietenilor mei. Acolo m-am întâlnit mai întâi cu cei care mi-au devenit amici și-n viața de fiecare zi. Generația noastră de poeți a fost foarte prietenoasă. Ne citeam unul altuia poemele cu cerneală încă nezvântată, adeseori – mult mai înainte de a fi așternute pe file. Îi sunt recunoscător destinului pentru că mi-a dăruit amicitia unor poeți ca Grigore Vieru, Ioan Alexandru, Adrian Păunescu... Pe care, și azi, ori de câte ori vreau să-i întâlnesc – le deschid volumele...

Prof. BĂDICIOIU: Cât credeți că este poezia meșteșug și cât „slovă de foc”?

Nicolae DABIJA: Aceeași întrebare de secole: inspirație sau transpirație? Și-aici aș vrea să fac o mărturisire: nu pot citi decât cu mare greu o carte care miroase a transpirație. Transpirația, chiar dacă a fost necesară pentru a ara un câmp arid, – să nu se simtă pe pagină, ca după o ploaie, cu stropi și tunete. Îmi plac filele care păstrează mirosul arborilor din care au devenit, dar și al fulgerelor care le-au trecut prin preajmă.

Tudor Arghezi spune într-o altă poezie: „Femeie risipită-n mine, ca o mireasă-ntr-o pădure”. E una dintre cele mai sublime definiții ale dragostei (inspirației, poeziei, creației): e, bănuiesc, același sentiment, total, care-l învâluie pe credincios în clipa în care are contact cu dumnezeirea.

Prof. BĂDICIOIU: Ați spus la Mizil că „poezia a existat dintotdeauna întrucât ea s-a născut înaintea poezilor”. Ce mai este poezia, stimate domnule Nicolae Dabija, pentru omul acestui secol hyper-tehnologizat?

Nicolae DABIJA: E gura de aer proaspăt pentru o societate care se sufocă. Apocalipsa va coborî peste noi exact în clipa în care omul va uita de tot de poezie.

Fără de poezie, de care unii trubaduri ai neantului ne îndeamnă să ne dezicem, viața noastră, a tuturor, ar semăna cu întinderile Saharei celei fără de verdeață: nisipuri, dune, vânturi fierbinți și din când în când în peisaj – câte un scarabeu sau scorpion pe creste de dune.

Poezia nu se află în afara noastră, cum se afirmă, ea se află în noi. Și – dacă o scoatem din noi – este ca și cum ne-am smulge sufletul din piept și am încerca să trăim fără el.

Prof. BĂDICIOIU: Cum definiți naționalismul? Dl.acad. Răzvan Theodorescu a făcut recent, la Ploiești, observația că noi, românii, ne cam ferim de acest cuvânt. Pe de altă parte englezii, francezii explică foarte clar în dicționar acest cuvânt în sensul pozitiv în vreme ce în DEX explicația pare a fi mai ocolită, mai „vinovată”.

Nicolae DABIJA: Eu sunt naționalist. Dar nu sunt xenofob. Eu îmi iubesc neamul. Fără să urăsc alte neamuri. Mesajul meu pro-românesc nu este anti-rusesc, sau anti-maghiar, sau anti-american. El e pentru ceva, nu contra a ceva. Eu îmi afirm dreptul meu de a fi ceea ce sunt, fără să-l neg pe al altora de a fi ceea ce sunt ei.

Republica Moldova este unicul loc de pe glob unde Adevărul (dacă spun că limba ni-e română, că neamul ni-e cel românesc) e calificat naționalist, iar minciuna (că vorbim o cu totul altă limbă, că am fi de alt neam) e internaționalistă.

A fi naționalist în Basarabia a însemnat mult timp un singur lucru – a-ți vorbi limba. A fi internaționalist a însemnat a ți-o abandona de dragul alteia, mai „elevate”. Acestea sunt încărcăturile sovietice ale acestor două noțiuni.

Naționalismul nostru pe timpul URSS a însemnat o solidaritate cu neamurile la fel de maltratate și amenințate de deznaționalizare. El n-a însemnat ură împotriva poporului rus, împotriva marii lui culturi. El a însemnat dragoste pentru valorile naționale, grijă și datorie de a le păstra și a nu le lăsa să piară. El n-a subliniat că am fi poporul cel mai cu demnitate, ci că am putea fi și noi un popor cu demnitate.

Toate popoarele sunt naționaliste. Altfel ar fi dispărut de mult din istorie.

E stringent necesară redefinirea naționalismului și-n dicționarele noastre, așa cum l-a înțeles Eminescu, nu așa cum l-a înțeles Marx.

Prof. BĂDICIOIU: Istoria nu a fost blândă cu noi, românii. Poate nici poziția geografică nu ne-a fost prietenă. Cioran acuza poporul roman, în „Schimbarea la față a României”, de un noncombat care nu ne scuză pentru cum suntem noi acum. Ce părere aveți?

Nicolae DABIJA: Nu știu dacă ați auzit de o întrevvedere din 1970 a lui Ion Gheorghe Maurer cu Papa Paul al II-lea. La un moment dat, pontiful catolic l-a întrebat: „Ce pot face pentru țara dumneavoastră?”. Și a urmat replica fostului prim-ministru al României: „Schimbați-i așezarea geografică”. Desigur, poziția geografică ne-a avantajat și ne-a dezavantajat. Rușii cu turcii au purtat în secolele XVIII-XIX peste 30 de războaie pentru Gurile Dunării, care se aflau pe teritoriile țării noastre. Țarii ruși voiau să ajungă la Constantinopol prin țările române. Acelea nu erau războaiele noastre. Ele au devenit războaiele noastre, după ce se încheiau războaiele lor, iar noi, românii, ieșeam de fiecare dată cu teritoriile mutilate. Cioran, vorbește mai degrabă de o lehamite a noastră care nu e combativă, pentru că nici n-are cum să fie.

Prof. BĂDICIOIU: Sunteți un poet foarte cunoscut, citit, tradus. Anul trecut, în 2012, ați luat prin surprindere lumea literară publicând romanul „Tema pentru acasă”. Ce resort v-a împins către proza de lungă respirație? Care este povestea acestui roman care este un best seller despre care unii vorbesc chiar că ar merita propus la premiul Nobel?

Nicolae DABIJA: Aș îndrăzni să cred că romanul „Tema pentru acasă” s-a scris singur. Nu am trăit acest roman, ci – m-am lăsat trăit de el. E o poveste de dragoste și moarte. În urma unui sondaj efectuat între bibliotecarii din republică este considerat cel mai citit roman în ultimii zece ani în Basarabia. Acțiunea lui începe în ziua de 28 iunie 1940, când tancurile sovietice invadează

Basarabia. Un comisar intră în clasa de absolvenți ai Liceului din Poiana, ca să-i anunțe pe elevi că marele Stalin i-a eliberat și înlocuiește portretul lui Eminescu de deasupra tablei cu portretul lui Stalin. Dar a doua zi elevii repun portretul lui Eminescu la loc și dau jos portretul lui Stalin, mai desenându-i cu un cărbune o altă mustață avântată spre frunte și făcându-i și o pereche de cornițe. Când comisarul arestează clasa amenințând că o va trimite în Siberia profesorul de limba și literatura română Mihai Ulmu își asumă gestul elevilor săi, afirmă că el a fost cel care a repus portretul lui Eminescu deasupra tablei. E judecat la ani grei de Siberie, iar eleva Maria Răzeșu, îndrăgostită de profesorul ei, absolventa din acel an a Liceului din Poiana, după ce află adresa penitenciarului, pornește în urma profesorului drag în Siberia și-l ajută să evadeze.

De aici și o frumoasă poveste de dragoste.

Prof. BĂDICIOIU: Ne-am cunoscut la Vadul lui Vodă, vara trecută, când v-am invitat la festivalul de la Mizil. Ați acceptat din prima clipă. Cum v-ați hotărât să participați ca invitat de onoare la un festival de poezie și epigramă desfășurat într-o urbe așa de mică precum Mizilul?

Nicolae DABIJA: Mizilul a fost timp de câteva zile capitala Poeziei românești. Nichita Stănescu spusese cu o ocazie: „În materie de poezie România este un mare imperiu”. Mizilul e o urbe care face parte din acest imperiu și l-aș numi în context un oraș imperial. Aici dimensiunea lui sufletească importă cel mai mult. Deși a doua zi bucureștenii se grăbeau să plece, mă gândeam că mi-ar fi plăcut mai mult să locuiesc într-un orașel mic precum Mizilul decât într-un oraș mare ca Bucureștiul.

Prof. BĂDICIOIU: Ce știți despre Mizil înainte să veniți la festivalul organizat de Fundația Culturală „Romeo și Julieta la Mizil” și găzduit de Liceul „Grigore Tocilescu”? Știați, de exemplu, că Grigore Vieru a fost la Mizil de trei ori, invitat fiind de primarul nostru, Emil Proșcan și sprijinit de dl. Alexei Repede?

Nicolae DABIJA: Fiecare localitate poate fi comparată cu o persoană umană: are chipul și sufletul său. Mizilul seamănă cu un prieten drag, pe care l-ai cunoscut recent, dar pe care ai impresia că l-ai știut dintotdeauna. Auzisem despre primarul inimos de la Mizil, aflasem despre bustul poetului Adrian Păunescu, știam că Vieru descălecăse de mai multe ori în această localitate, multe dintre epigramele premiate la alte ediții ale Festivalului „Romeo și Julieta la Mizil” le-am publicat în săptămânalul „Literatura și arta” de la Chișinău. De aceea la ediția din acest an a Festivalului la care am participat pentru prima dată am avut mai degrabă impresia că m-am reîntâlnit cu el.

Prof. BĂDICIOIU: Cum vi s-a părut festivitatea de premiere? Dar Mizilul?

Nicolae DABIJA: M-a bucurat faptul că Premiul Mare i-a revenit unui basarabean: Ion Diviza. Am cunoscut Mizilul prin intermediul oamenilor lui. Concluzia mea e: dacă fiecare localitate din Țară, indiferent de dimensiune, ar avea câte un Laurențiu BĂDICIOIU și câte un Victor MINEA, sau un primar ca Emil PROȘCAN, România ar avea vreo 10 000 de festivaluri de poezie. Din păcate pe acestea din urmă le poți număra pe degete.

Prof. BĂDICIOIU: Când va apărea un al doilea roman semnat Nicolae Dabija?

Nicolae DABIJA: Zilele acestea la Chișinău a văzut lumina tiparului o carte de nuvele, pe care am intitulat-o „Nu vă îndrăgostiți primăvara”. Bibliotecarii au și inclus-o într-o campanie intitulată „Republica citește o carte”. Sper să ajung cu acest volum și la Mizil.

ORGANIZATORII MULȚUMESC: Radio România Actualități, Ana și Cornel, Carmistin, Cassytech, Biroului Notarial Hurduc, d-lui ing. Vasile Cornel, d-lui prof. Doru Dumitrescu, care ne-a sprijinit demersurile la toate edițiile, d-lui deputat Vlad Cosma, d-lui Călin Panait, Fundației Culturale „Romeo și Julieta la Mizil”, Primăriei Mizil, Inspectoratului Școlar Județean, Casei Corpului Didactic, Liceului Tehnologic „Tase Dumitrescu”, Palatului Copiilor din Ploiești, Clubului Copiilor „Marian Frangulea” din Mizil, Clubul Copiilor din Văleni, Parohiei „Adormirea Maicii Domnului”, Ligii Tineretului Creștin Ortodox.

ION DIVIZA, Chișinău
Marele premiu „George Ranetti”

Madrigal

Mizil – Per aspera ad astra! –
Frumos și tânăr chipul tău;
Tu ți-ai deschis la timp „Fereastra”
Să te admir din Chișinău!

Identificare la poliție

Chemată să constate prădătorul
Ce suspectat era de-un jaf sinistru,
Bătrâna și-a înfipt arătătorul
Drept în portretul... primului ministru.

Despre socialiști și liberali

Ce au ăștia în comun
(Unii – îngeri, alții – monștri):
Tot ce știu că e mai bun
Pentru dânșii... Banii noștri!

Ivan Turbincă la poarta Iadului

I-a spus cu *fler* milităresc
Lui Scaraotchi Împărat:
Infernul e pământ rusesc,
Deci vreau aici un consulat!

GRIGORE CHITUL, Bistrița-Năsăud
Premiul „Grigore Tocilescu”

shakespeare IN LOVE

În gară la Mizil, revăd sceneta
Cu Tanța, așteptându-l cu mult
zel
Sub clar de lună, ca și Julieta,
Pe-al său Romeo – recte pe...
Costel!

De Moș Nicolae

Împins de nostalgii și de regrete
Azi la o vârstă, pot să zic, matură,
M-am dus și m-am uitat atent în ghete,
Și am găsit... în talpă o spărtură !

Ignatul conform cerințelor U.E.

Mă-nvârt de-o oră ca un titirez,
Călare pe un porc enorm, afară,
Tot încercând subtil să-l asomez
Cu... un cuțit înfipt în jugulară!

Unui scriitor lipsit de talent,
prezent mereu pe alea clasicilor

Sub pom, în parc, o mulțumire are,
Căci stând în rând cu marii scriitori,
Indiferent de har și de valoare,
Măcar sunt murdăriți de-aceleași ciori!

FLORIAN ABEL, Grindu, Ialomița
Premiul „Agatha Bacovia”

Sărbătoare

Cu artificii și confetti,
Italia e-n mare febră,
Că, prin Mizilul lui Ranetti,
Verona e acum celebră!

Ah, romantismul!

Aflând că Julia, fătucă
Lui Capulett, e în exil,

Îmi pun proteza și peruca
Și merg în cărje la Mizil.

Inocență

Sunt minori, stau piept în piept.
Ea șoptește cam mofluză:
-Mi-a zis mama să n-accept
Un sărut... cât sunt lăuză!

Eternul incognoscibil

Un mare adevăr se naște
Privind femeia, bună – rea,
Un singur om nu o cunoaște:
Cel ce trăiește lângă ea.

IONEL IACOB BENCEI Timișoara
Mențiune

(E) Vanghelică

Acest concurs de poantă românească ,
Trecut prin juriu și prin foc subtil,
Ar trebui acum să se numească :
„Vanghelie și Oana (la) Mizil”

**Alegeri parlamentare – 2012
(Parafrază)**

“Un bătrân și o bătrână
Merg ținându-se de mână...”
Către secția de votare -
Să-și dea ultima suflare !

U S L

Câștigând în mare vervă,
„Contra lui Traian Băsescu” ? ,
Este fondul de rezervă :
„PP - Dan Diaconescu .”

Unei gorile politice

Un grobian , un nătărău,
Prin „gest” ne spune o părere :
Ce ne va da partidul său
De-ar mai ajunge la putere!

**CRISTIAN CONSTANTIN, Galați
Mențiune**

Cine-a aruncat „pastila”
Nu pricep nici astăzi șpilul ,
Că a nimerit Brăila
Orbul, iar Shakespeare Mizilul !

Semne bune anul are :

Bietul de român, sărmanul ,
Șade ca găina-n lemne ,
Căci ce-i va aduce anul
Deocamdată-s .....numai semne.

Câinii latră, caravana trece :

Cum să stai spășit și rece
Când „propușii”-ți ies în cale ,
Și când caravana trece
Cu.....pomeni electorale !

**Cârnații de Pleșcoi nu intră încă
în Europa :**

Azi, aglomerată foc ,
Europa n-are spații ,
Ne-ar mai trebui un loc
Să ne atârnam „cârnații”.

**LAURENȚIU GHIȚĂ
București
Mențiune**

Faima Mizilului

Mizilu-i cunoscut în lume prin
Un vin teribil, de păstrat în
cramă,

O gară frecventată prea puțin
Și-un festival vestit de epigramă.

Bețivi și poeți

Mă aprobă toți convivii
Care gustă șarmul vieții:
Nu fac poezii bețivii,
Pe cât fac beții poeții!

Vinu-i sănătos!

Experimentu-i dovedit
Și nu vreau să vă sperii,
Că-n apă s-au mai pomenit,
Da-n vin, deloc – bacterii!

Guvernul și gazele de șist

Guvernul Ponta, într-un mod simplist,
Va păcăli mișcarea de protest
Și va extrage gazele de șist,
Ca să-ncaseze șpăgile pe șest.

**FLORINA DINESCU,
Ploiești
Mențiune**

Motivație serioasă

Știind că în Mizil sosesc toți
așii

La festivalul care-l știm de câțiva ani,
Au amânat sfârșitul și mayașii,
Sperând să guste și ei vinul de Tohani...

Mândrie

Suntem de-a dreptul fascinați:
Poporu-i plin de agerime
Și-avem conducători curați,
Fac uneori băi...de mulțime!

Progres uimitor

Văzând cum mulți își fac un rost
Deși venituri n-au defel,
Îmi vine-așa, un gând rebel:
Nici hoții nu mai sunt ce-au fost!

Profesorul

Cu mult curaj vezi că girează
Un viitor ferit de tot ce-i rău...
E OMUL care luminează
Cu energia sufletului său!

DAN PRUNDOIU, Brașov

Mențiune

Urmașul lui Condeescu din nou în audiență la Guvernul României

Vă propun – să-ncheiem socoteala
Dăinuind de la vechiul edil:
Să lăsăm unde e CAPITALA
Doar mutați CAPITALU-n Mizil!

Alegerile trec, aleșii rămân!

Cu votanți nenumărați,
Profitând de conjunctură,
Astăzi reînscăunați
Fură tot acei ce fură...

La români criza e o mană cerească

Acum românilor, în fine,
Le e din ce în ce mai bine,
Mănâncă, beau pe săturate.
(Că sunt pomeni nenumărate!)

Circumstanță atenuantă

Când merg acasă, obosit,
Soția mea, făcând o dramă:
„Te bag... de unde ai ieșit!”
Și, uite-așa, ajung în cramă.

**CONSTANTIN
MOLDOVAN,
Mănăstirea Humorului,
Suceava
Mențiune**

Ultima epigramă

Aș vrea, cea de pe urmă epigramă,
De-o fi să mor departe-ntr-un azil,
S-o scriu, ca Păstorel, uitând de dramă,
Și-apoi, s-o ducă poșta la Mizil!

Aventură cu o blondă

S-a dezbrăcat încet minunea,
Dar a vorbit și-am dat în boală;
Îmi place mie goliciunea,
Dar nu și cea... spirituală!

Sfat

S-audă cei ce au urechi:
-Ca să-mblânzești destinul,
Prietenii să-ți fie vechi...
La fel și vinul!

Un om

Știu un om ce nu jignește
Nici acasă, nici pe stradă,
Orice-ai face îți zâmbește;
Ce păcat...că-i de zăpadă!

IULIAN GOHOR, com. Gohor, Galați

Mențiune

Ce sunt epigramele ?

Mizilul e orașu-n care,
Epigramiștii anual,
Pe scenă vin la festival
Cu mizilicuri... literare!

Submultiplu și multiplu

De prostănac ce pot să zic:
Se-arată-a fi un prost mai mic,
Iar prostovanul, ca atare,
E tot un prost, însă mai mare!

Vorbitul la români

Toți vorbim, cu mic, cu mare,
Și adesea mult în plus,
Într-o țară ce mai are,
Astăzi, prea puțin...de spus.

Elevul și botanica

La întrebarea: ce-i o bacă?
În cunoștințe cam sărac,
Veni și cu răspunsul, iacă:
E femininul de la...bac!

IOAN TODERAȘCU,
Vaslui
Mențiune

**Mizilul, în comparație
cu marile orașe ale țării**

Că Mizilul iese din tipic,
Se cunoaște, azi, fără-ndoială;

Ca oraș, e-un fel de mizilic,
Cultural, e-un fel de capitală.

**Polițistul îi cere să sufle în fiolă
unui șofer beat criță**

Tot îl ia cu binișorul
Și, nervos că vremea-și pierde,
Se cruci când semaforul
A rămas blocat... pe verde!

Urări din partea vecinului

În noaptea de Revelion,
El m-a sunat la telefon
Și mi-a urât de toate cele,
Prin „intermediul” mamei mele!

Fecioara

Zodia Fecioarei este ea,
Dar - din ce se-aude și se vede -
Când era prea mică, nu știa,
Iar acum, când știe, cine-o crede?!

GRIGORE DOBREANU,
Târgu-Jiu, Gorj
Mențiune

Evrika

„Să-mbini plăcutul cu utilul”
Ne spune clar regulamentul:
Dacă nu preamărești Mizilul,
Ai să primești doar... clasamentul.

La spovedanie

Nevasta nu mi-am înșelat,
Nu fur și nici nu beau absint,
Am, ca tot omul, un păcat:
Fără să vreau, părinte ... mint!

Constatare

De vrei să-ți afli-n viață rostul,
Să nu te-abați de la tipic,
Că nu poți să o faci pe prostul
Dacă nu ești...măcar un pic!

Madam Cocoș s-a dus la munte

A plecat cu of și dor
Că vrea un moștenitor
Și va face-un cocoșel
Nițel chior și un pic ...chel!!!

VASILE LARCO, Iași
Mențiune

Menire strategică

Mizilul este-o **poartă** larg
deschisă

Spre Bărăganul cel scăldat în rouă
Și-i veche, dar eroarea-i nepermisă,
Că mulți se uită ca la **una** nouă!

Simbolul hărniciei

La șes, pe dealuri, ori în cornul luncii
Albina e abecedarul muncii
Cu brio deci, încetul cu încetul,
Să-i învățăm cu toții alfabetul!

Harnicul salariat

Toată ziua mult lucrează,
N-are vreme de răgaz.
Unii spun că-i om de **bază...**
Dar de **vârf** în nici un caz!

Unei tinere poete

E săracă, are scuză,
Că-i poetă, nu e muză.
Însă când o văd cochetă,
Pare muză, nu poetă!

MIHAI MOLEȘAG, Tulcea
Mențiune

Festivalul de la Mizil

E cert, la acest festival
Cu grei ce vin-val după val-
De-atâtea persoane cu carte,
Se lasă Mizilul pe-o parte.

Compatibilitate

Un Festival de epigramă
Pretențios – de bună seamă,
E compatibil cu Mizil
Precum o bombă c- un fitil.

Romeo și Julieta

Destinul tragic i-a unit în moarte
Dar, ca să-și poarte crucea mai departe,
Ranetti, inspirat de bardul Will,
I-a dus pe ceea lume: la Mizil !

La poale de Tohani

În mijlocul naturii, la Tohani,
Când ai alături două sticle goale,
Chiar dacă ești de șaptezeci de ani,
Inevitabil te gândești la poale !

ION ATANASE, București
Mențiune

La Mizil

Nefiind niciun remediu,
Iar se vor produce drame
Că-n Mizil va fi asediu

Cu săgeți... de epigrame!

Unui avansat în funcție

Pentru că ieri a avansat
Colegii l-au îmbrățișat,
L-au aruncat până la grindă
Și au ciocnit... în loc să-l prindă!

Oftalmologică

Apropiindu-se de mine,
Medicul, înalt și suplu,
M-a întrebat de văd mai bine.
- Mult mai bine, văd chiar dublu!!

Un amic, la dermatolog

A fost la doctor, fiind aproape,
Și i s-a spus că-i boală grea:
Pielea a-nceput să-i crape...
Că nu-și mai încape în ea!

PETRU BRUMĂ,
Constanța
Mențiune

După Festivalul de la Mizil
totdeauna te alegi cu ceva
Dacă nu-i una e alta

Eu la Mizil, purtat de zel
M-am dus. Să iau trofeul vieții.
Și am luat... ceva mezel –

Că se dădea sub prețul pieței.

Clanul Becali, model de urmat pe vremuri de criză Sfat practic

Pân-nu s-o depăși momentul critic,
Din coțcării tu-ncearcă să scoți banii.
Cum fac: nea Gigi-n Spațiul Mioritic,
Și-n Spațiul Schengen – Victor & Giovani.

Inventatorii loviturii de stat din 2012 s-au trezit în moarte politică

Parastas postelectoral

Eroic s-au luat de piept
Cu furii statului de drept.
Și s-au ales cu... Drept de stat
Pe catafalcul democrat.

Traduceri conjugale

El lesne și-a tradus consoarta –
Maghiara neștiind o boabă,
De-ndată s-a văzut cu Martha,
Și-n cuplu au trecut la treabă.

CĂTĂLINA ORȘIVSCHI,
Vama, Suceava
Mențiune

Romeo și Julieta

Cum sub balconul Julietei,
Mulțimea des îl copleșește,
Romeo îi aduce fetei
De la Mizil, voios, un pește.

Rugăciunea unui chefliu

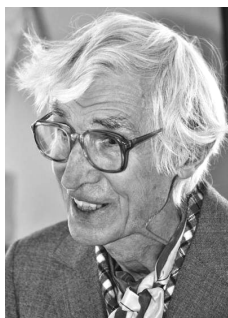
Să nu-mi iei, Doamne, vinul de la gură
Și pentru asta, înc-o rugă-ți fac:
Pe lângă vii, din vin să faci un lac
Și-n jur să pui șoseaua de centură.

Dar de Crăciun

Nu-ți cer cadouri, Moș Crăciun,
Dar te-aș ruga chiar din Ajun
De-ți pun sub brad, cum darnic ești,
Facturile, să le plătești!

Utilitatea bețelor pentru unii

Chestiune de-adaptare:
Să mănânci cu bețișoare;
Dar, mulți oameni, din păcate,
Știu că-s pentru pus în roate!

MIHAI DANIELESCU,
Ploiești
Mențiune

Fetele de la Mizil

La Mizil , din patru fete ,
Două se cred Juliete ,

Și așa cum sunt frumoase ,
Toate vor balcon la case.

Medicamente

O să propun ca noutate ,
Să dea medicamente-n rate ,
Că poate pot să-i păcălesc :
Să nu apuc să le plătesc.

Hoților din București care mi-au furat hârtii din buzunar

Pe voi lichele și coțcari ,
Mândria , iată vă salută ,
Că m-ați crezut din ăia mari ,
Și-ați presupus că am valută .

ADRIAN MURARU,
Iași
Mențiune

Romeo și Julieta, altă variantă

Și eu vă pot da viață-ntro poveste....
Cum cititorul astăzi vrea alt stil,
De moarte vă ajut să treceți peste
Fugind de ochii lumii la Mizil!

Unei domnișoare

Se plângea că n-are unde
Să-și mai pună și bereta
Când, în loc de cap, pe umeri
Îi atârnă doar poșeta...

NICOLAE CĂRUCERU, Piatra Neamț
Mențiune

Festivaluri

Sunt festivaluri fel de fel
Și fiecare e util,
Dar primul dintre toate-i cel
Cu capitala la Mizil.

Cinstire

La Mizil, pe-naintași,
Ca și pe contemporani,
Îi cinstesc toți cei atrași
Și de vinul de Tohani.

Analogie

Despre câte un copil
Se vorbește cu-ncântare
Că, pe cât de mic, e mare!
Iar ca urbe-de Mizil.

Orașului Mizil

Atâtea personalități
Trecutul ți-au înnobilat,
Încât e lesne astăzi să-ți
Vezi viitoru-asigurat.

EUGEN ILIȘIU, Deva,
Hundedoara
Mențiune

Ultima variantă

Mizil ne dă de veste
C-a primenit rețeta:
Romeo-i "care este"
Iar Oana-i Julieta!

Demers legitim

Verona, impresionată
De-al festivalului profil,
Ceru să fie acceptată
Ca suburbie, la Mizil.

Serenadă, Mizil, iarnă

Te rog, Romeo, fii gentil
Maneaua s-o scurtezi, că-i ger
Și știi prea-bine că-n Mizil
Nu-i, în balcon, calorifer!

Pe câprării

Vin, la Mizil, precum se știe,
Buluc, talente colosale:
Doar tineret, la poezie,
La epigrame, însă...jale!

ICA UNGUREANU,
Buzău

Culturi alternative

Când criza rea brăzdează
România,
Împrăștiind sămânța de
necaz,

Mizilul își trăiește bucuria
Și optimist însămânțează haz.

Atitudine neaoș ortodoxă

Românii toți, de bună seamă,
Spun zilnic Tatăl nostru-n cor,
Dar nu mai zic nimic de mamă,
De când sunt... vai de mama lor!

Antonescu despre alianța cu (b)oiarul Becali

În actuala circumstanță,
Uniți la bine și la greu,
Ador această alianță,
Cu mirodeneie de seu.

Acord P.N.L.-P.N.G.

După alianța aia,
Toți vom mulge fâța oii;
Și, în caz că-nțarcă oaia,
O să „mulgem” noi și boii.

ALIN TATU, Galați

Caragiale și Mizilul

Caragiale-n mod solemn
Venea-n Mizil la un îndemn
Cu trenul , emanând putere...
Așa a scris...Tren de plăcere!

Ca între vecini

La anii ei și nu puțini
Destul de bine azi arată
Ea bagă boală în vecini...
O boală (veche) netratată !

Grațioasa

Se zice-adesea despre Ea
Că este ca un fulg de nea
Eu am văzut-o clar, mai an
E mult mai mult, e un troian !

Vedetism cu cântec

În ziua când apari la tele
Într-o ținută numai „piele”
Te consolez și , totuși, da
Aș vrea să fiu în pielea ta!

GHEORGHE
BĂLĂCEANU, Iași

Compensație

Mizilul – chiar de nu-i o
capitală –
Epigramiști atrage an de an,
Fiindcă e un recital de gală...
Și trei din ei apucă și-un ciolan!

Ion, după chef

Sări ca ars, crezând că-i crește barbă
Măriei lui, când după patru chile
De vin, simțise că-l pupa în iarbă
Și-l giugiulea de zor... pe Moș Vasile!

Curiozitatea aleșilor

Când văd votând atâta gloată,
Ar da orice să înțeleagă,
De ce-ntr-o zi se zbat să-i scoată
Și-apoi vreo patru ani... îi bagă!

Oportuniștii se descurcă

De la românii c-un salariu de slugă
Pe care sărăcia îi îndoaie,
Oportuniștii încă pot să sugă...
Din ce guvernul n-a putut să taie.

SORIN COTLARCIUC,
Iași

Privilegiu geografic

Ușor puteți oricând să
observați,
De vă opriți puțin din cale:
Mizilul e la poale de Carpați
Și mulți spre... poale-ar da târcoale!

Nesătuții

Averi și funcții au tot smuls,
Pe „sus” doar vorbe goale-ndrugă,
Cum nu se satură de muls,
Fiind hapsâni, vor să și... sugă!

Destăinuirea unui soț

Pe soață pân' s-o cuceresc
Eu mi-am vândut cămașa, masa,
Iar astăzi ca s-o părăsesc,
Ar trebui să-mi vând și casa.

Război și pace

Citesc mereu că marii luptători
Dețin un paradox în cronici:
Că pacea-i scrisă de învingători,
Dar e tradusă de... istorici.

GHEORGHE BĂLICI,
Chișinău

Miziliul, organizator de festival

Mizilul e un orășel
Ce n-are „suflu epocal”,

Dar, de când face festival,
Chiar București-s după el!

Absurditate

Demult de tot, din veac în veac,
Prostia nu mai are leac;
Din asta însă, iau aminte,
Probleme-și fac doar cei cu minte...

Chefliul

Cum soața l-a-ndemnat s-asculte
Și să nu ia pahar în plus,
Râzând, chefliul bea mai multe,
Că de mai multe nu i-a spus...

Sinceritatea femeii

Nu sunt de felul meu despot
Și n-o întreb de ce și unde,
Dar, pentru că îmi spune tot,
Îmi pare că ceva-mi ascunde!

AUREL CEHAN, Huși,
Vaslui

Puterea dragostei (Romeo și Julieta la Mizil)

Morți, nebuni de-atâta dor,
El, necopt, ea dată-n pârgă,
La Mizil, plini de amor,
Fac pe mizileni să plângă.

Pantomimă

(Sfatul lui Băse pentru actorul Mircea Diaconu)

Nu pot să te fac de răs...
Ești actor, actor de rasă;
Te previn: Când e de plâns,
Sută-n sută îți dau clasă!

Dilema de situație

(Unui gură-cască)

Nu ar fi mare... efort,
Să îți fac caricatura;
Mă gândesc și tot socot
Dacă... o să-mi iasă gura!

Puterea discursului

(Somnul lui Pinalti, în timpul
discursului Elenei Udrea)

Interesant fiind discursul
Și tot la fel fiind și tonul,
Pe unii îi pufnește râsul,
Pe alții îi apucă somnul!

GHEORGHE
CIUTUREANU
Gruia, Mehedinți

Mizil

Cultura văd că ia amploare
Spectacolul se mișc-un pic
Constat, nu fără de stupoare,
MIZILUL nu-i chiar mizilic!

Unui profesor petrecăreț

Omenește dacă-l iei
Parcă n-are gusturi rele,
Pe grătar vrea mititei
Și în brațe ... mititele.

Unei doamne neserioase

O viață-ntreagă-am așteptat
Din drag, un semn doar să-mi fi dat
Mai sper acum, „a la retraite”
Să-ți vină mintea „a la tete”!

Contabilei

De când te-ai născut madam
Dintr-o coastă a lui Adam,
În momentele nefaste
Te simțim mereu în coaste.

VASILE MANOLE,
Galați

Cu gândul la Mercedes

Julieta i-a spus verde
Lui Ranetti Don Juanul:
Nu sunt fata ce se pierde

Când te vede cu Loganul.

Richard al III-lea redivivus

Ca un rege disperat
Strigă pivniceru-n crămă:
- Dau celui mai inspirat
Un Tohan pe-o epigramă!

Dragoste neîmpărtășită

Când mă scald în ochii ei
Să nu-mi fie de deochi,
Eu mă simt mereu OK
Ea simte-un gunoi în ochi.

Autocritică prezidențială

De la Bruxelles când mă-ntorc
Pe cai mari ca un magistru,
Iute-l fac pe Ponta porc
Și apoi, chiar prim-ministru.

IOAN PETRU GÂRDA,
Cluj

Vedi Mizil e poi...

M-aș duce spre „apus”, docil,
De-ar fi să-mi fie date
O zi solemnă la Mizil
Și-un Weekend la Cetate.

Urmând un îndemn „revoluționar”...

Poporul nostru de țărani,
Conduc de inși de va(r)ză,
De douăzecișitri de ani
Se face că lucrează...

Rugăciune

(După Apocalipsă lumea ar putea
renaște mai veselă, mai bună...)

Stăpâne, din gheenele restriștii,
Salvează, cu puterea Ta cea mare,
sută de bărbați – epigramiști
Și-o sută de femei... de fiecare.

Situațiunea...

(...de azi, după I.L. Caragiale)

Cum stăm: Reformă... Caut casă...
Boborul-Mamă...-Șah și mat;
Scandal, O noapte furtunoasă
În vreme de război. Păcat.

GHEORGHE GURĂU,
Galați

Mizil, istorie și-actualitate

Mizilu-l străbăteau agale
Ranetti și Caragiale
În urma lor rămas-au Veta
Romeo și (cu) Julieta!

Creștinească

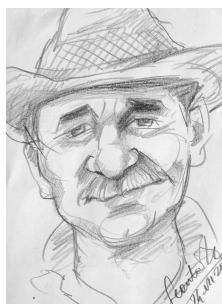
L-auzi spunând pe câte-un sfânt
Precum în cer și pe pământ
Iar păcătosu-ntrebător
Ce rost mai are ca să mor?!

Conducătorului iubit

În cercul lui de doipier
E țara-ntreagă-un șantier
Că i-a ieșit mulțimea-n cale
Cu târnăcoape, furci, cazmale...

Meditativă

E toamnă iar și-n Dealul Morii
Stă Gâgă meditănd avarii
„În **Ve** ne pleacă iar cocorii
Și-n **Ro** se-ntorc... parlamentarii”!

ION M. RUSE, Săcele,
Constanța

S-a dus vremea lui Ranetti

Eu nu-s prevestitor funebru,
Dar pare-un mit să se destrame:
Și e de-acum, Mizil celebru,
Prin juriul de la epigrame.

Sfat medical

De mâine, să renunți la porc!
Mi-a zis o doctoriță
Și ca atare mă întorc,
La carnea de scrofiță.

Polițistă

Stăm bine la bilanț:
Violuri sunt doar trei
Și-un accident, în lanț,
Unde-a murit... Grivei.

Unui infatuat

Își amintește cum a fost,
Cu mare încântare:
Era micuț, urât și prost,
Dar a crescut și-i mare...

**GEORGETA MUSCĂ
OANĂ, Galați**

Termen de criză?

Julieta-mi scrie-n mai
C-aș avea copil... Nu-i bai!

Dar eu, Doamne, la Mizil,
Fost-am numai în april'!

Ultima taxă?

Zi de zi, statul adună
Taxe noi, nenumărate;
Mai rămâne să ne pună
Taxă pe vise furate.

Puterea de a dăru!

Ce să facă mititica,
Are inima cam mare!
Mintea, doar, e cât mărghica
Și mai dă la cel ce n-are!

LICĂ PAVEL

Alegeri la Mizil:

Unii-Și dau votul la Mizil
Pentru o bere și un mic,
Căci candidatul lor abil,

Le-a mai promis... un mizilic!

Regretul alegătorului

Cu votul meu ești deputat,
Iar astăzi văd cât am greșit,
Căci dacă nu te-aș fi votat,
Ai fi rămas un om cinstit!

Urare nedorită

Mi-au spus, când am intrat în casa lor,
Să mă simt ca acasă, ca la mine,
Le-am mulțumit cu glas șovăitor,
Fiindcă speram că vor să mă simt bine!

In vino veritas

Adevărul stă în vin,
De-asta la orice agapă
Am motiv să mă abțin
De a-l căuta... în apă.

**DOREL GAFTONEANU,
Botoșani**

Epigrama 1. Fals firman de... "mizilire"!

{Cu fin umor, scriitorilor
Emil Proșcan, demnitar aflat
pe urmele împăratului
Soliman Magnificul cu cele

5 mandate de primar al Mizilului și Laurențiu
Bădicioiu, consacrat emir-vizir al Festivalului
internațional "Romeo și Julieta la Mizil",
artizanii epocii de aur ai (r)evoluției culturale a
orașului. Conform unei recente prezentări din
editorialul BBC, postul local Urlați (BÂRFE,
BANCURI, CLEVETIRI!), Mizilul, viitoare
Mecca literară europeană, placă turnantă a
poeziei și epigramei, a fost declarat... port liber
(!) la Marea... Întrecere Zonală a Iubitorilor de
Literatură! ...Everything is possible in the
Romanian town «Midil», isn't it?}

...După ce și-a pus caftanul
Marelui M-OGU-L, sultanul,
Un V-IZI-R și-a zis subtil:/
"Beyefendi (!), ești M-IZI-L"!!!

Epigrama 2. Da, Mizilul e în toate!

(Cu prietenie, locuitorilor orașului Mizil,
Consiliului local și memoriei legendarului
primar Leonida Condeescu- "părintele" adoptiv
al următorului catren umoristic:

Prea timizilor redactori,
Dați-mi zilnic un articol,
Cu „produsul” a doi factori:
Incredibil și ridicol!“

Vizibile accente din poezia "Partidului"

de George Lesnea.)

...O confirmă ghizi cu... ghiduri (!)-

Ingineri și agronomi-

Cărmizile (!) din ziduri

Și omizile (!) din pomi!

Epigrama 3. Umor negru printre rânduri

{Cu empatie, celor care mor (!) de supărare sau/și de invidie (!) la aflarea premiilor festivalului...}

...De la Bogza și Ranetti la maestrul Caragiale, Le-a fost multora Mizilul precum... bâta pentru oale!

Scriitori-turiști cu carul (!), nume ce rămân în ceață (!),

După trecerea prin zonă... rând pe rând s-au stins din viață!

Epigrama 4. Conjugală...

{Laureatului Marelui Premiu cu «summa cum laude», «înnobilat» (!) la festival...}

...Mi-a spus soața furioasă,

Într-un mod deloc subtil:

„Ești dus zdravăn (!) de acasă (!)

Și-mi vii... **duce de Mizil**”???

NICOLAE DARABANT, Brașov

Romeo și Julieta

După ultimul sufragiu,

Curios reviriment:

El, scăpat de naufragiu,

Ea, acum în Parlament.

Pălăria

Ea te apără de soare,

Să n-ajungi ca un arap,

Uneori e o valoare,

Poate... singura din cap!

Căciula

Obiect de-mbrăcăminte,

Mai ales în iarna grea,

Care-ți dă învățăminte,

... Dacă simți musca pe ea.

ION MORARU, Galați

**Leonida Codeescu
(Prieten cu I.L.Caragiale)
versus autoritățile vremii**

Suportând ades obida

Și cu toată pasiunea ,

Face Conu Leonida

Față cu reacțiunea !

Sfatul medicului:

„Consumați zilnic fructe și legume!”

Dorind ca sănătos să fiu,

Așa cum medicul mă-ndrumă,

Servesc doar fructe la meniu

Și, uite, c-am ajuns... legumă!

Unui politician ipocrit

Obsedat de-un handicap

Astăzi dumnealui își schimbă

Numai părul de pe cap

Nu și părul de pe... limbă!

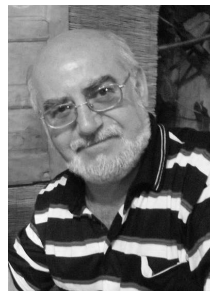
Unui parlamentar traseist

Chiar nu vedeți în el valoarea,

Nu cumva să credeți că-i naiv:

Și-a schimbat atât de des „culoarea”

C-a parcurs întregul ...ROGVAIV!

DAN NOREA, Constanța

**Personaje deosebit de
insistente**

I-aș compara, ca un Mefisto,
Pe Conte de Monte-Cristo,
Cruella (o mai știți ?) de Vil
Cu Bădicioiu de Mizil.

Adaptare rapidă

Robot german, primit cu împrumut

Pe post de polițist, cum a ajuns

La lucru-n România, a cerut

În fiecare zi să fie uns.

Drepturile romului

Ca mâine toți vom fi șomeri:

Sunt camere ce iau vederi

La bancomate, galantare...

Păi asta e discriminare!

La o lansare de carte

Se zice că e foarte talentat,

Citind atent, în carte i-am găsit

Doar epigrame ce-s de neuitat...

Și nici de auzit.

**EMIL IANUȘ, Horodnic,
jud. Suceava**

Mizilul și Caragiale

Mizilul e un loc vestit
Ca purtător de satelit
Căci are urme de sandale
Lăsate de Caragiale...

Sfat seniorial

Sărmani români pensionari,
Când dați de fundul sacului
Nu vă luați de demnitari
Ci mai lăsați-i... dracului!

Unui podgorean

Vierul de prea mult efort
Trăiește-o tragi-comedie:
El seara cade-n crămă mort,
Dar dimineața iar... în-vie!

**NICOLAE ROTARU,
București**

Confuzie

Iubesc, desigur, moș cu zvâc
bonton,
Căci azi, Mizilu-i urbea Julietii,
Îi sorb din ochi văpaia din balcon,
Vestit Romeo zis George... Ranetti.

La premiere

Să râzi să mori, dar azi, un tiz al meu,
Un Nicolae deci, ce fu-mpușcat,
M-ndeamnă la Mizil să-mpușc și eu,
Un premiu, c-am ochit și-am... percutat!

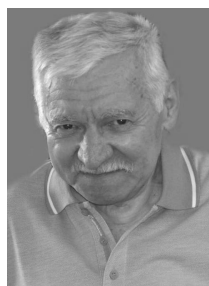
**GEORGIAN GHIȚĂ,
Ploiești**

Universul Mizil

Epigrama-i galaxie,
Cu etern și falnic mers
Și-i normal așa să fie,
Când Mizilu-i univers.

Prietenul, primul dușman

E o zicală între noi,
Când vine vorba despre ban
Cu suflet bun, dar ochii goi,
Prietenul-i primul dușman.

**PETRU MIHOȘ, Ghirada,
jud. Timiș**

Invitație

În Bărăgan de bunăseamă,
De vrei să-ți etalezi iar stilul,
Să vii la poarta lui, Mizilul.
La un Concurs de Epigramă,

Un hoț profesionist de 1 Martie

-Iubito, știu, m-ai așteptat,
Dar crede-mă n-a fost ușor
Să îți aduc un mărtișor,
Dar ți-am adus, un bancomat.

Minciuna

Ea stă cu regele la masă-
Mai bine ca acolo nu e-
Și ca să-i meargă bine-acasă
O duc adepții lui și-n UE.

Becali în ascensiune

De-o vreme gura nu-i mai tace,
Și tare s-or mira străinii
Când Premiul Nobel pentru Pace
Îl ia Războinicul Lumini

IOAN CELARIU, București

Rețetă medicală

Diagnostic corect să pui
Nu-i la îndemâna orișicui ,
Azi la medic dacă treci
Îți prescrie ... loc de veci !

Distinsului scriitor Emil Proșcan, primarul orașului Mizil

Rezolvare

O soluție în sfera dramei :
Mizilul să fie ca Verona,
Iar la sărbătoarea epigramei
Să susțină, recital , Madona.

**MARIA DRAGOTĂ,
București**

Vești bune

Iată, dar, s-a întâmplat!
Din Mizil ne vine vestea,
Julietta s-a măritat,
Are happy-end povestea!

Premiant la concursul de epigramă

Ai luat un premiu, aferim!
Talentul uneori e crimă,
Căci ai oprobiul unanim
Când înfierezi cu tâlc și rimă.

Tratament de criză

Veni iarna, cu alai
De zăpezi și guturai.
Ne tratăm, vajnici... „cobai”,
Cu... batiste, vin și ceai.

BULAI GEORGE, Bacău

Mangă de Tohani

De-amu, bărbate, ești senil,
Ce tot îndrugi tu de Mizil?
Vrei să risipești iar bani,
Să vii mangă de... Tohani?

Nu meriți nicio lacrimă

nu meriți nicio lacrimă,
ți-am strâns, iubito, un ocean
și de atâta patimă
o să mă-nec... într-un lighean.

Apropo

Ești și frumoasă, și deșteaptă,
Picioare știu că ai doar două;
Ți-aș fi cerut palma cea dreaptă,
Dar mi le-ai tras... pe amândouă!

**NICOLAE CÎRSTEA,
București**

Calendarul m... izilesc

De nu știți, apocalipsa,
Pe un fond necalofil,
Vine când vom duce lipsa

Epigramei la Mizil...

Spor (ne)natural

Văd balanța cum se-ndoaie,
Sincer, mă cam îngrozesc
Că idioții se-nmulțesc
Ca bureții după ploaie...

Îndemn

Fii în viață, frățioare,
Cel mai bun și tu-n ceva
Și de bei, nu te lăsa...
Fii bețivul cel mai mare!

**GHEORGHE SOLCAN
Gura Humorului, jud.
Suceava**

Romeo și Julieta, dacă...

- Romeo, în Verona, vai!
Cu părinții nu-i de trai!

- Hai, s-o ștergem în exil!
- Unde dragă? – La Mizil.

Dialog

- Orișicât ai încerca,
Nu pot să-ți dărui inima!
- Domnișoară, nu ți-am spus,
Eu nu râvnesc atât de sus.

Admirând o trecătoare

Spuse Rică-n admirare:
- Tii, ce cap și ce picioare!
Iar Nelu privind cu foc:
- Adevăru-i la mijloc.

**CONSTANTIN
BIDULESCU, Ploiești**

Dă - mi zile, Doamne !

Făcut-am șaizeci- nouă
toamne
Și spre Mizil din nou am rută

Azi, te implor, dă-mi zile Doamne
Ca să particip și la sută !

Dilema

Am trecut în viață și prin clipe grele .
Ascultați aicea , ce vă spun eu vouă :
Ca să poți alege dintre două rele
Trebuie-ncercate , clar , amândouă .

Progres

Medicina progresa ,
Vestea asta eu o știu .
Oamenii nu mor devreme
Se chinuiesc până târziu.

CALOTĂ RODICA,
Târgu Jiu

Cariera(blagiană)

“Pietre pentru templul meu”
Perpetuu strâng și eu,
Dar se depun, în tăcere,
Ba la rinichi, ba la fiere!

Redistribuire

În rai vin dracii, în neștire;
Când Sfântul Petre îi întreabă
Cum de-au venit cu-atâta grabă,
Ei spun : prin redistribuire!

Globalizare

Doar una, Julieta, la Mizil,
Cultivă spiritul românofil;
Restul-Juliete de sinteză-
Îl cultivă-n patria romgleză!

LIVIU SERGIU
MANOLACHE
Bergamo, Italia

Vis

Prin moarte, cuplul veronez
Și-a dobândit, în propriu-i stil,

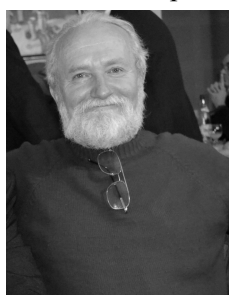
Chiar nemurirea; eu visez
Să-i facem glorie-n Mizil.

De când cu Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, am îndrăgit acest oraș

De vreo șase-șapte ani,
Zi de zi, seară de seară,
Gândul mi-i tot la Tohani.
(Sticla din „Alimentară”!)

Viața ca diversiune

Ne spetim pe câțiva bani,
Mai glumim de-apocalipsă,
Și uităm că de mulți ani
Traversăm „Epoca Lipsă”!

ȘTEFAN AL SAȘA,
Câmpina

Romeo modern

Mizilu-i plin de Juliete
Ce-s tinerele și cochete ,
Dar una nu te bagă-n seamă
De nu-i dedici o epigramă !

Soluție juridică

Știind că-i greu de câștigat
Procesul său de conștiință ,
El procedă în consecință
Și angajă un avocat.

Rolul geometric al femeii

Ușor ea poate să conturbe
Bărbații ce nu au opinie ,
Cu-ansamblu-armonios de curbe
Care îndreaptă ferm o linie !

MIRCEA TATARICI, Turnu Măgurele

Quisquis es, ex illo, Zoile, nomen habes

Se-ntîmplă lucruri de-a mirarea la Mizil ;
Despre concurs, vorba s-a dus departe.
Nădăjduiesc d-un « ce profit » s-am parte,
Dacă n-o fi în juriu vreun Zoil !

Viceversa nereciprocă

Cînd spune vorbe deocheate un bărbat,
Femeii, hărțuire se socoate ;
De se întîmplă invers, fără doar și poate,
Cu patru euro minutu’ e taxat !

Necesitatea prezenței feminine

Dovedind gîndire sănătoasă,
Mai înțelept ca orișice bărbat-
Manole-i cel ce-a spus-o răspicat :
« Da, e nevoie de-o femeie-n casă ! »

Promovarea infailibilului

« Cine nu muncește nu greșește »
D-aici, decurge-un postulat :
De nu greșește, omul, să fie promovat ;
Deci asta se cuvine, celui ce trîndăvește !

Dr. CORNELIU ZEANĂ,
București

Alesul

Cu inima și interesul,
Prin obiceiul ce-a rămas,
Votat mai mult de morți, alesul
Dator va fi cu-n parastas.

Românii și vinul

Neconținut necazuri vin,
Cu prețuri și impozitare,
Dar, cât avem Tohani din plin,
Ne ținem încă pe picioare.

NICĂ JANET,
Ostroveni, jud, Dolj

A fi... la Mizil

Romeo, Julieta, oare,
mereu treziți, sunt ei
ferice?

De când îi țineți în picioare,
precis făcurea și varice.

La afișele electorale

Cică porcii din județ,
cu șoricul plin de farduri,
evadară din coteț
și-i găsești, acum, pe garduri.

EFIM TARLAPAN,
Chișinău

Un donjuan la concursul din Mizil

Gelozia cea obtuză
Pe Romeo îl omoară,

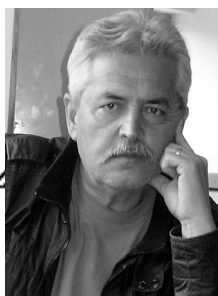
Că Julieta, de cu seară
Până-n ziuă, mi-a fost... Muză!

Românii, azi

Pleacă-n Occident, lăsând
Țara pentru-un sfânt, pe când,
Tot mai mulți europeni
Intră-n... Munții Apuseni!

Satrapul (definiție)

De-i să-l definesc, satrapul
E un prost, dar mai nasol:
Că la el nu numai capul,
Ci și pieptul sună-a gol...

IONEL RITI, Brașov

Mizil, ediția a VI-a

Se-anunță o harababură
Cum n-a mai fost în ceilalți ani:
Poeții-n Casa de cultură,
Epigramaștii - la Tohani!

Referendumul

E sondajul poporan,
Ce a dus la consacrarea
Unui sport contemporan:
Re'mbarcarea.

Precizare

Cu toate că nu sună a tandrețe,
"Măgar" sau "bou", nu- vorbe de ocară,
Ci, mai degrabă, titluri de noblețe,
La fauna politică din țară.

Noul om politic

Activistul de-altădată,
Care ține să-ți arate
Că rahatul, dintr-o dată,
Are porțiuni curate.

ION MICUȚ, Rm.Vâlcea

Alternative

De ce salvarea are cruce,
Chiar pe geamuri desenată?
Că nu se știe niciodată
În ce direcție ne duce.

Unui amic la prima carte

Mă rugase autorul,
Ca să-i scriu ceva de bine;
Eu nu vreau ca cititorul,
Să mă-njure și pe mine.

MIHAI BATOG
BUJENIȚĂ, Iași

La balul vânătorilor

Cârnăciori și răcături,
Spată friptă de vânat,
Au fost și afumături,
De-aia m-am și afumat

Finalul concursului de aruncat bolovani

O spun atleții, pehlivani,
Și chiar se face să-i ascuți;
Că-n țara asta bolovani
Sunt, din păcate, foarte mulți.

La vânătoare de păsări

Tot pândind noi la becațe
Am băut câte-un rachiu,
Sticle, trei, de rubiniu
Și apoi am dat la rațe.

GHEORGHE VICOL,
Vatra Dornei, Suceava

Dorință:

Cum mașina mea-i o rablă,
La Mizil vin cu șareta;
Cu Romeo fac o tablă
Și-o câștig pe Julieta.

Curiozitate :

De la vârstnic la copil,
Toți vorbesc pe la Mizil
De cei doi iubiți; mă mir,
Nimeni însă de Shakespeare!

IOAN BALAȘ, Montreal, Canada

Accident istoric

S-a petrecut atunci un accident,
Știut doar de Caragiale :
Că n-a rămas micuțul Goe repetent
Și azi își face felul sus... la guvernare!

Transparență

Azi, politica și moda au o tendință comună :
Transparența să le fie trăsătura principală!
Însă, iată, transparența în politică-i minciună,
Iar în modă, dimpotrivă, e totală !

FLORIN GRIGORIU,
Brașov

**În București a apărut
revista *Bucureștiul literar***

În Bucureștiul literar
Cu farmec pur și cu ideea
De scriitori, tot har și jar

... De la Scânteia.

Istoriile literare sunt grele

O carte grea și mare
În bibliotecă și-a adus-o,
Dar nu știu bibliotecara slabă
Cu cine-a pus-o?

Despre colegii noștri

Epigrama-i cu fitil
La Vaslui și la Mizil
Și-l aprinde... tot taraful
Corbu, Grosu și Zarafu.

GHEORGHE POPESCU,
Pucioasa, Dâmbovița

Bacalaureatul azi

Privit cu discernământ,
Este o prioritate
Pragul de învățământ
Mai greu ca o facultate!

Geografie

Surse multe, în noian
Mă îndeamnă să vă zic
Că Mizilul prahovean
Nu-i deloc un mizilic !

VALENTIN CALOTĂ,
Târgu Jiu

În metru mizilist

În Piața Amzei, ar fi zis
Nichita,

De vine Julieta, sau Julita,
O voi ruga să urce fără frică:
Balconul meu este salcâmul Gică!

Conjectura lui Poincare

Știm că Poincare a demonstrat
Cum transformă-n punct, ceva pătrat,
Dar evoluția ne demonstrează:
Un cap pătrat... ce lesne promovează!

VIRGIL IȘTOC,
Montreal, Canada

Mizilul și restul lumii

Mulți au spus, la o adică,
Despre lume că e mică,
Însă este în schimbare,
Căci Mizilu-o face mare!

Unui epigramist

Eu n-am porniri afurisite,
Doar mă întreb cum de se poate
Ca din idei zaharisite
Să scoți tot... versuri nesărate!

VALERIA MOROȘAN,
Vatra Dornei, Suceava

Introspecție

Epigramist?! -un amărât
La fel ca tot poporul,
Ce-ntre umor și omorât
El a ales... umorul.

În lumea epigramei

Șchiopătând, de Dochii,
Aflu cu stupoare,
Că și-aici iei ochii
Dacă ai... picioare.

Celor care au îndurerat dulcea Românie

Popa a greșit când v-a botezat
Și v-a îmbrăcat în haină nouă.
De trei ori la rând el v-a scufundat.
Bun era să vă fi scos... de două.

Ex concours

Romeo și Julieta-varianta românească

Romeo știrb, anemic și senil
Și Julieta palidă, bolnavă,
Trăiesc de-o veșnicie la Mizil,
Că n-au cu ce să-și cumpere otravă.
Așteaptă triști să îi ucidă criza
Sau pana ascuțit-a lui Diviza.

**ADRIAN NICOLAE
POPESCU,**
Rădăuți, Suceava

Tonomatul de seară
Când seara intru în casă,
pășind ușor, tiptil
C-un leu în mână,

asemeni gardistului din Mizil,
Aceași „Julieta” cântând mi-apare în cale:
„Embrasse moi Chiriac, Ninette n-are parale!”

Literatură de austeritate

Sunt ani de când Ranetti a devenit se pare
Un Shakespeare care a dat Mizilului culoare.
Nemaiavând cerneală, rămas și fără bani
Și-a scris celebra piesă cu...roșu de Tohani.

S.M.U.R.D. literar

Pe Romeo și Julieta,
Guvernanta, Mișu, Veta
I-au scos din condei Shakespeare
Și Ranetti din Mizil.

**GHEORGHE
POSTELNICU,**
Dridu, Ialomița

**„Contelui de Tekirghiol”
i-a cam plăcut
și geografia**

Est-european, în dramaturgie
Ranetti dă lecții de geografie:

La est de geniul Shakespeare ... Caragiale,
Mizil ... la est de fostul Haimanale.

**PETRU RACOLȚA, Seini,
Maramureș**

Gastronomie socială

Istoria demonstrează,
Și morala o rețin:
Mămăliga explodează
Când „mălaiul” e puțin.

Cuceriri

Cu șarmul lui, găsind mereu
O Julietă, ca trofeu,
Romeo, cel contemporan,
S-a transformat în... Don Juan.

Dulce pedeapsă

Mizilul, vreau să vă zic,
(Nu ca moft sau mizilic),
Aș vrea să mă „mazilească”
Doar c-o cupă de fetească!

VASILE CIOLAC, Sângerei, R. Moldova

„Mândrie” națională

Avem o țară cu soartă nemiloasă
Cu guvernanți și mafioți de super-clasă
Chiar Scaraoțchi ne-a vorbit cu fală:
„Ciracii mei la voi vor face școală”

Realitate teribilă

Vai, mamă, un vis teribil am visat,
Că rușii țara iar ne-au invadat
-Realul e mai crud, mama mi-a spus,
Rușii de fapt încă nici nu s-au dus.

ION BUSUIOC, Mizil

Parvo, in multum

Cam mulți peste 175
Înscriși la Paralele 45,
Căci, la Mizil, acum bag și
eu seama,

Destui sunt... paraleli cu epigrama.

Ravagiile unei anumite meserii

Despre-o prostituată, strict,
Prea multe n-am de comentat :
„Odată acest corp delict
Era așa de delicat!”

Soluția de-a ieși din tranziție

Din asemenea dileme
Putem ieși doar plângând,
Căci, de la un rând de vreme ,
Trăim o vreme ... de rând.

**IOAN IVAȘCU, Moisei,
Maramureș**

Mizilul de (L)aur

Profesore, ce „nebunie”!
Astăzi aflat-a toată țara:
Când spui Mizil, spui Poezie,
Iar iarna nu-i nicicând ca vara.

Text cadou de la Ioan Petru Gârda, Cluj (În afara concursului) Mulțumim, domnule Gârda!

MIZILUL – CAPITALĂ!

Iștăul - târgul mândru și binecuvântat,
Vestit odinioară, apoi -prea mult- uitat,
Călcăt în vremi apuse de inși subțiri și fini,
De brâncoveni cu stare, de agi cantacuzini,
Menzilul – nod puternic în poștele cu cai,
Considerat de meșteri un mândru colț de rai,
Mizilul, târgul dulce din mijloc de câmpie,
De I.L. Caragiale descris cu simpatie
Și pomenit de Bogza în scrierile sale,
Oraș cu gară, fabrici, biserici și spitale,
Orașul ce ne-mbată, de zeci și zeci de ani,
Cu farmecul licorii din viile Tohani,
Dotat cu școli, licee de „primul” Condeescu,
Din care se ridică Grigore Tocilescu,
Orașul lui Ranetti - poetul, publicistul
Și dramaturgul rodnic - de vreți – epigramistul...

A decăzut o vreme și a rămas în umbră,
Uitat de lumea bună, lovit de-o soartă sumbră...
Orașul de restriște, orașul muribund -
I-a zis așa, odată, un ziarist bolund-

Refuză iar tristețea și vorbele de doliu
Și, printr-o tresărire firească de orgoliu,
Renaște, ca și Phoenix, din propria cenușă-
Cuvântul capitală îi vine ca mănăușă-
Vorbim aici de spirit, umor, de poezie,
De artă și cultură... Mizilul reînvie
Prin fiii lui puternici, prin oamenii de soiu
Precum se dovedește... Laurențiu Bădicioiu!

Extras din discursul d-lui academician Solomon Marcus

„ Am venit la Mizil cu
principala intenție de a
discuta starea
umorului în România
actuală. E o problemă

de o mare importanță pentru care nu avem
alte prilejuri să o discutăm. Despre poezie
discutăm mereu dar despre umor, ca
ingredient esențial al vieții, ca nevoie
fundamentală a ființei umane, nu discutăm și
cred că acesta e un prilej și trebuie să vă
spun că diagnosticul e în primul rând
negativ. Umorel nu e recunoscut cu statutul
său în educație, nu se înțelege că umorul
trebuie să fie un ingredient esențial al
educației la copii, la adolescenți. Simplul
fapt că un elev zâmbește în timpul orei e
uneori luat ca un act de indisciplină,
suspectat ca un act de neseriozitate.
Confuzia dintre umor și neseriozitate e
frecventă și acesta e unul din motivele
pentru care educația eșuează: se confundă
seriozitatea cu gravitatea și despre asta eu
discut mereu în ceea ce public, dar vreau să
vă spun că starea umorului e jalnică și în
mass-media [...] Ce s-a putut vedea în
noaptea de Anul Nou, ce s-a livrat ca umor,
a fost de multe ori de-a dreptul penibil, de o
vulgaritate de nebănuț . Să tragi umor și să
prelungesti nu știu cât din ambiguitatea
cuvântului *cocoșel* care, în afară de pasărea
respectivă, semnifică și sexul masculin, să
ții asta în atenție pentru jumătate de oră și a
doua zi să afli că emisiunea respectivă a
avut un maxim de audiență, mie mi se pare
că acest act e foarte îngrijorător. Vedeți,
oamenii au nevoie de umor, au nevoie să
râdă, oricât de incuți ar fi, în situații oricât
de tragice s-ar afla, au momente în care
trebuie să râdă . Problema e la ce nivel
cultural se situează acest umor și noi
constatăm mereu că acest umor umple țara.
[...] Ajungem la o problemă mare de care
voi vorbi imediat, problema umorului
involuntar, umorul involuntar pe care îl
produc emisiunile tv. de sâmbătă. Pentru a fi
capabil a sesiza umorul involuntar trebuie să
ai un anume nivel de cultură pe care din
păcate foarte mulți nu-l au. [...]

MARIUS GRAMA, Galați
Marele premiu
„George Ranetti”

Crima de pe strada
cu nuci

(grozăvie)
pe strada cu nuci
a avut loc o crimă
se adunase lume pestriță

să vadă să afle să știe
bătrâne în halate înflorate cu părul despletit
ascuns sub câte o basma cernită
îi luau la întrebări pe câțiva puști distrați
gospodari încruntați
cu gravitatea situației
concentrată în fiecare mușchi
în fiecare expresie tâmpă rigidă preocupată
bărbați la bustul gol
cu iubirile încrustate în tatuaje cu nimfe
despuiate
fete care chicoteau și aruncau
priviri cu subînțelese
aruncau zâmbete fără înțeles
aruncau expresii de neînțeles

din când în când
pe strada cu nuci treceau elefanți ca la circ
suspina asfaltul sub greutatea picioarelor ca niste
budane
„să nu avorteze șoseaua de la atâtea izbituri”
se temeau femeile
dar elefanții se pierdeau în zare
și strada aștepta vibrantă pașii altor elefanți

ceaiul de la ora cinci se transformase
într-o știre de la ora cinci
foarte mulți martori indicii teorii
dosare penale acuzații dezmințiri
ceva prevestise toate acestea
fluturii au cântat toată ziua
și câinii și-au mușcat stăpânii
iar gravida de la numărul 17 cunoscută
pentru salturile prin vecini
născuse înainte de vreme
(indicii)
pe strada cu nuci a avut loc o crimă
știa orice țânc
și bordurile știrbe păreau să știe
puteau fi citate chiar în calitate de martori
și crengile copacilor
care tăceau ca proastele și dădeau din colț în colț
și vântul care îi bătea pe toți cei prezenți
deși el însuși nu suflase vreo vorbă
se auzise chiar și la câteva străzi distanță

„pe strada cu nuci a avut loc o crimă”
alerga toată lumea speriată
cu fălcile încleștate spre locul tragediei
din când în când se ridica vreo scâfârlie chilugă
proptită pe un gât alungit
la limita de rezistență a carotidei
să vadă să afle să știe

dar pentru orice crimă
e nevoie de cel puțin un criminal
și cel puțin o victimă
și cel puțin o armă a crimei
și cel puțin un loc al crimei
și cel puțin un criminalist

hei despre toate acestea
părea să nu știe nimeni nimic
de parcă le-ar fi înghițit pământul
sau pământul încă nu le-ar fi plămădit

(anchetă)
e clar pe strada cu nuci a avut loc o crimă
s-a auzit un sunet de sirenă
fugărit de o mașină cu girofar
au venit deja câțiva anchetatori
au îmbrăcat combinezoane albe
și-au pus mănuși măști medicinale pe față
au scos din valizele negre ruletele și-au început
să măsoare
au împânzit strada de cifre strâmbe au făcut poze
câteva băbuțe au dat să se codească
să se ascundă
„toată lumea rămâne pe loc”
a răsunat vocea unuia cu aere de șef
spaima a ajuns la cote apocaliptice
până și barul din capătul străzii
a fost închis în grabă
înainte ca scaunele să fie ridicate pe mese

din nicio curte nu mai răsună muzică
bețivii nu mai urlă
„uite-așa aș vrea să moooooor” sau
„Ecaterino, vedea-te-aș moartă,
cu dric la poartă și cai mascați”
iar romanticii nu mai ascultă
„odată am ucis o vrabie”
e o liniște care anunță ceva
care cere descoperirea realității
a adevărului adevărat
cineva trebuie să știe ceva
anchetatorii vor afla și vinovatul
va fi tras la răspundere
(interogatoriu)
pe strada cu nuci a avut loc o crimă
e vremea întrebărilor
a portretelor robot
a pistolor

a identificării unui cerc de suspecți
oricine poate fi bănuț
poate mai puțin elefanții înfumurați care
zdruncină strada din când în când
ei au un alibi i-a văzut toată lumea
și e puțin probabil ca trompele lor să ascundă
vreo dovadă de netăgăduit
toți ceilalți sunt interogați
„când s-a întâmplat?”
„ce s-a auzit?”
„unde erați în acel moment?”
„ați văzut pe cineva?” „alerga?” „se furișa?”
„privea înapoi?”
fiecare spune ce știe sau ce nu știe
doar așa poate fi descoperit vinovatul
doar așa poate fi scoasă din scorbură bestia
cu chip de om

câțiva sunt invitați la secție pentru audieri
o femeie în papuci de casă înarmată cu o mătură
îmbrăcată sumar
un bețiv pe jumătate adormit și totuși guraliv
un tânăr pletos cu tricou negru și pantaloni negri
și pantofi negri proptit într-o chitară neagră
și un filipinez rătăcit pe trotuar
cu un ghid de conversație în buzunar
„să fie ei?”
„să fie unul dintre ei?”
„să fi lucrat împreună?”
se întrebă mulțimea cu ochii bulbucăți
ieșiți din orbitele neîncăpătoare
în nimeni nu mai poți
să ai încredere în ziua de azi

(cercetări)
un procuror își răvășește părul de pe capul
sprijinit cu fruntea pe o masă
dosare declarații probe amprente interceptări
telefonice

au trecut două săptămâni de la crima de pe
strada cu nuci
fără victimă fără arma crimei
și mai ales fără făptaș
viața și-a reluat cursul firesc
părinții nu-și mai însoțesc copiii la școală
femeile nu se mai tem să iasă singure noaptea
din casă

poate doar babele mai șușotesc pe la porți
și-și dau palme peste tâmpile că au uitat să le
spună câte ceva poliștilor
în crâșmă bărbații vorbesc din când în când
despre asta
se ceartă se acuză se încaieră
martori sub acoperire
informatori

surse care doresc să își păstreze anonimatul
presiune din partea presei
fotografii insistenți care îi hărțuiesc pe cetățeni

elefanții își mai fac apariția foarte rar
și atunci pășesc parcă mai puțin hotărâți
își leagă cozile nepăsători
și le lasă localnicilor câte un cadou mirositor

„ați merita ani grei de pușcărie” – suduie o
gospodină care curăță după ei

(criminalul)
din când în când îmi calc pe suflet
și mai trec pe strada cu nuci
privesc peste gard la numărul 17 poate-o zăresc
obișnuiam să îi trimit jeleuri acrișoare
în formă de elefanți
o amuzau zâmbea în timp ce le stâlcea între dinți
și le întindea trompele
ca un copil

mă lua în brațe de cum mă vedea
și îmi cerea să-i promit că ne vom petrece
bătrânețile pe o altă planetă
mai bună
îi promiteam orice oricând oricum
și credeam că ne vom petrece bătrânețile
pe o altă planetă
mai bună
îi alintam formele
îi divinizam fiecare celulă
fiecare sclipire din privire

„mi-ai furat tinerețea” mi-a strigat într-o zi
„mi-ai ucis toate visele” „cu premediere”

Anastasiu

își luase viața în mâini și o frământa
de parcă ar fi pregătit un cozonac
sau o pască
o umplea cu bucuria zilelor
în care își umilea blestemele
o modela după cântecul lui Solomon
o ungea cu mierea nopților
în care se simțea iubit

Anastasiu golise de sens atâtea povești
cu prometei
încât el însuși se transformase în unul
fugărea zilele și nopțile după bunul plac
că până și prietenii lui uitaseră rostul
întunericii
„să vedem Anastasiu
câtă moarte încapă în tine”

- îl amenințau în diminețile
 în care-l sleiau de puteri
 îi furau încrederea
 și puterea de a-și iubi părinții
 și Anastasiu striga de se roteau planetele
 și se ciocneau ameteite una de alta
 îi plesneau venele zgomotos și striga
 de se aprindeau toate focurile
 stinse vreodată și striga
 încât însăși maică-sa se gândea uneori
 să-i pună un căluș în gură
 ecou
 „câtă moarte încape în tine?”
 și el își încheia nasturii până în pământ și până
 în calea lactee
 sub barba lui Dumnezeu
 își așeza pălăria mozaic înflorat cu șireturi
 cu borurile sprijinite pe spumele cascadelor
 ca o gaură neagră tuflită pe creștetul universului
 și pornea să se nască.

poem aproape de iubire

țin în brațe respirația unei femei care cântă
 sacadat militărește
 se zvârcolește uneori
 dar nu slăbesc strânsoarea din patriotism
 simt suflarea asta în încheieturile brațelor,
 în șireturile pantofilor
 ca un duș cu diamante
 tăios dureros
 până la sânge
 nu pot renunța – doar e respirația unei femei
 răstignite în îmbrățișarea mea
 degetele mi s-au încheștat artistic
 precum un semn de indulgență
 și mușchii au încetat să mai usture ne
 transformăm într-o figură monstuoasă

femeia asta nu mi-a fost niciodată aproape –
 numai respirația ei
 ea a fugit din prima zi spunea
 că lucrează în ture că e studentă
 că merge cu autobuzul 102
 că iubește să se îmbrace în negru
 că va intra în tura de noapte și nu o să ne mai
 vedem câțiva ani
 doar suflarea îi era colorată ca o flacără

ne transformăm într-o figură monstuoasă
 respirăm precipitat
 mii de priviri ne jenează în fiecare zi ne
 frământă îmbrățișarea
 ne-am construit o iubire bună de pus în muzeu
 lângă un mamut
 dar – vezi – el e unul singur noi suntem doi
 ca două pietre care se ciocnesc mereu cu
 speranța că o să apară scânteia

RALUCA DUMITRAN,
Câmpina
Premiul
„Grigore Tocilescu”

Un alt cântec

Îți iubesc așteptarea
 Care împinge

granițele sufletului
 tot mai departe.
 Din ea se nasc toate căutările,
 Dilemele se încruntă sub
 povara fulgerului de întuneric
 Care despică în două marea cunoașterii.
 Din valuri albe răsună cântecul sirenei adormite,
 Adâncul nu-și uită menirea, înghite, îngheață,
 Dar aripa ta de cenușă,
 dezlipită din trilul păsării phoenix
 Răzbate la lumină.

Îți iubesc temerile,
 pentru că din ele se-nalță cântece de glorie,
 Paradoxuri suprapuse
 peste simplitatea primelor cuvinte
 Și din seva începutului
 îmi picură pe buze trei stropi
 Fierbinți ca glasul tău în întuneric,
 și mai departe,
 Până la raza sidefată a lunii peste
 care presari, necugetat
 Lacrimi de slava.

Îți iubesc umbrele, măști de uitare, fluide,
 Impregnate în parfumul apogeului,
 scuturat de uimire.
 În ele te pierd, de fiecare dată, ca sub porunca
 Unui rege clandestin,
 neputincios în războaie,
 Și te-aș reclădi din toate,
 temeri, umbre, așteptare,
 Dacă aripa ta dreaptă
 ar bolborosi
 pe sub apele înecului
 Un alt cântec.

Orizonturi

E ca și cum lumea se-mparte-n două,
 și la jumătate
 E-un orizont timid, ametiț în contrarii
 Care băjbaie latent după o formă fixă
 Dincolo de ceață, de nori sau de biosferă.
 La un capăt al lumii, petale scurse
 pe la colțul ochiului

Mocnesc în pumnii strânși
 și flăcări picură din unghii triste
 Ca într-un roman distopic.
 Te hrănești zilnic cu mizeria cotidiană
 Rămășițe de iluzii ejaculate-n scârbă
 Peste pătura caldă a viselor trecute
 Somnul e o-nfruntare a sorții,
 cu trei picături de valium
 Între buzele deșirate peste cuvinte
 Ca o pânză de păianjen mutilată.
 Ghilotinări sucesive au înroșit apusul
 Peste care zboară, jos, călăreții fără cap,
 Ducând în brațele lor coroane triste
 Spre mormintele uitate.
 Oamenii ciungi de câte-un vis
 nu-și mai simt durerea
 Doar lupii urlă-n adâncuri dorul de viață
 Încercuind pădurea în noi cruciade
 Sfântul Graal e Fericirea..

**

Cealaltă jumătate a lumii e oarbă,
 dar în ea pulsează toate culorile
 Imnul cadențat al trecătorilor
 croșetează dezarmonii
 Corzi imperfecte, ciupite la ore fixe
 Monoton umbrind răsăritul.
 Aici picură nepăsarea din cazane amorfe,
 Peste orice strigăt împăienjenit în lumină
 Și oamenii privesc dincolo, mereu dincolo,
 Fără să știe ce-i așteaptă,
 Fără să elucideze misterul în ecuații perfide,
 Vibrând în ritm sinusoidal, la graniță cu noaptea,
 Cerșind în întuneric teama...
 Săruturi explodează în big-bang-uri multiplicare,
 Mii de micro-universuri emoționale
 gravitează paralel,
 Noi ne pierdem în găuri negre, câte puțin,
 Cu câte-un picior, cu câte-un zâmbet,
 cu câte-un rămas-bun...

**

Eu vibrez ca o flacără
 Smulsă din trupul timpului
 Între cele două orizonturi.

Termin de respirat uimirile...

Degete hlizite într-o îmbrățișare tardivă
 Se vor arunca boeme peste spatele arcuit,
 Tergiversând calea de flăcări dintre inimi.
 Frunze încarcerate susură-n ploaie,
 Cerul se-mprăstie, ca într-un film noir,
 În devenirile successive,
 Pe care am uitat să le mai multiplic,
 să le mai trăiesc,
 Silită de rânduri nesfârșite de oameni
 Să mă opresc la răspântii,
 Sugrumată de mulțimea de pe peronul șapte,

Cu pasărea phoenix pe umărul drept.
 Garduri sure se-ncovoie peste tăcere
 Zăgăzuind, din trupul ei firav,
 șuvoaie roșii de silabe
 Lumina e o formă indecisă,
 crescută din împreunarea unui cosmos sordid
 Prăvălită apoi, câte puțin, în fiecare stea,
 Încă suspină latentă printre crăpături
 Șoptind neauzită,
 ca într-un tablou de Van Gogh.
 Țipătul e viața, la tăierea cordonului ombilical
 Părasim singurătatea, înotând în mări amniotice,
 Și-atunci, de ce la fiecare răspantie
 Purtandu-ne pe brațe neîmplinirile
 Suntem singuri?

CEZAR CIOBICĂ,
Botoșani
Premiul
„Agatha Bacovia”

din jurnalul mirunei
 aproape 23 de ani
 profă jună la un liceu liceu
 de fițe
 și bună-n specialitatea mea

cam 150 de euro pe lună
 depinde de cursul valutar
 meditații ioc trăiesc numai din salariu
 încă single de capul meu cum mi-am dorit
 într-o garsonieră pitită undeva
 între omoplații lui boston city
 nu-i a mea dar stau moca
 doar 13,32 bătuți pe muchie
 am văzut cavouri mai mari
 cutia mea de chibrituri
 se compune dintr-o cameră și-o baie
 camera e-n același timp
 bucătărie dormitor și living
 mama educatoare viitoare pensionară
 de-abia se descurcă cu propriile hangarale
 nu mai poate să mă întrețină
 mai bine zis să mă suporte
 așa că am plecat de acasă
 despre tata în viitorul poem
 am ore numai după-amiaza anul ăsta
 mi-am făcut o ciorbă doar cartofi ceapă bulion
 i-oi fi pus și-un pic de orez să pară mai deasă
 n-am altceva și nici n-o să am până la chenzina
 care-mi ajunge numai să-mi plătesc întreținerea
 pasta de dinți săpunul șamponul rujul și oja
 mâncarea pentru mine și pentru sarah
 sarah e cățeaua cu care împart
 insula și singurătatea
 e-o corcitură de pekinez cu chiwawa
 dar mă iubește necondiționat

aseară când am ieșit cu ea pe corso
 m-am întâlnit întâmplător cu un coleg
 pe care-l respect și-l iubesc în secret
 ne-am plimbat câinii vreme de-un ceas
 eram ca doi bătrâni pensionați pe caz de boală
 vorbind în tihnă despre cum se scumpește
 viața din zi în zi
 despre sfârșitul lumii și despre
 vizita bătrânei doamne
 să nu uit să scriu indecșii
 apă caldă 185 apă rece 158
 aș vrea să pot corecta cu pixul roșu
 nu numai lucrările elevilor
 ci și nopțile mele cu picioare lungi
 cu nimic memorabil în afara insomniilor
 visez la o iubire curată bine definită
 testată dermatologic
 pe infinitul dintre da și nu
 la un chef care să prefacă-n scrum
 toți gândacii din bucătărie laolaltă cu
 șobolanii de sub podeaua umflată
 și fiindcă nu cred că sunt
 o extracție absurdă cum zice frate-meu
 mă întreb dacă n-ar fi mai bine
 să mă apuc de scris poeme
 de unică folosință
 pe tavan se perindă niște corzi de chitară la care
 un păianjen improvizează
 ceva din Jimmy Hendrix
 parcă Purple Haze
 noapte bună și vă rog
 urmăriți-mi mântuirea

pagină de jurnal

poemul acesta costeliv
 a fost procreat duminica trecută
 după o șezătoare literară
 în căminul cultural era cam frig
 dar mie sincer nu
 reflectorul îmi sufla direct în ceafă
 iar în spatele meu maria-luiza
 îmi creștea în creier
 nivelul endorfinelor
 eu și-ncă vreo opt poeți
 (cu pictorul c.dumitriu eram zece)
 am purces să zidim vârtos
 o mănăstire poezească naltă
 cum n-a mai fost alta
 ne-am citit poeziile cumiți
 îndemnați mereu de meșteru'dorian,
 și periați frumos de d-l Profesor
 în fața unui auditoriu pestriț
 pe la fiecare s-a plimbat microfonul
 ca un prunc nerăbdător
 să i se taie tăcerii

cordonul ombilical
 prolificul vasea a ieșit în evidență prin
 forța cuvântării de tribun
 perora măi frate din toți rărunchii
 de parcă voia să demonsteze
 de ce e membru usr
 păcat că n-a fost și stelorian m.
 ca să-i spună că da acum e mai bine
 dar tot ce ridicam era surpat îndată
 de umoarea colosală din sală
 de frigul instalat în oase
 așa că am jertfit-o pe luiza
 doar cu ochelarii aburiți
 și cu hyperion în brațe
 ca femeia cu buturuga din twin peaks
 în peisajul glacial al sălii
 mestecând întruna poezia
 ca pe chewing gum
 și făcând baloane rozalii
 un copil adormise-n primul stal
 la pieptul aburind al mamei
 lângă ieslea-n care noi ne deșertam
 lirismul cvasi-autentic poate banal
 niște plăcinte dolofane
 ne faceau bostaniu din ochi
 iar vinul delirând în pahare
 ne îndemna să-l desgustăm
 20 de copii cam dezbrăcați
 au recitat pe scenă jumate din
 volumul subțirel al unui poet local
 tatăl luizei era să spun iluziei
 căruia primarul și consilierii i-au acordat
 într-o ședință ad-hoc extraordinară
 titlul de cetățean de onoare al comunei
 și dreptul de-a scrie orice fără teama
 de-a mai fi vrodată cenzurat
 după asta sala s-a mai dezmoșit o țară
 c-o mostră de șezătoare rurală
 cu ghicitori cântece și strigături
 despre dragoste și alte aiureli
 amintind de alte vremi
 a zis și luiza vreo două poeme
 despre transcendență
 cu multe consoane guturale
 poeme oarecum stenice
 bogate-n neologisme
 acnee verbală
 a urmat banchetul
 s-a mâncat băut fumat pe săturate
 discuții vorbe poticneli bălbăieli
 rememorări și aventuri cu femei
 urâte sau frumoase
 vasea s-a remarcat din nou
 a mâncat vreo zece kiwi cu tot cu coajă
 și-a început să recite psalmi pe două voci
 când s-a nserat primarul a făcut cînste
 c-un foc de artificii

un cățel speriat schelăia pe lângă bar
iar stelele
frustrate parcă de spectacol
s-au zidit în cerul bine întins
ca o piele de balenă
zodiile căzuseră pe pământ
la picioarele noastre de poeți itineranți
le-am cules și ni le-am pus la gât
ca pe niște chei
din privirile noastre amețite
se năștea o altă mănăstire în care
luiza îl ducea pe la icoane
pe Dumnezeu chircit
într-un poem cu rotile
gâfâind febril și astmatic
din cauza efectului de seră
și-a celui stroboscopic
la întoarcere spre Boston City
colegul de scaun a dat la rațe
tot show-ul culinar
vocea i se îneca în cartilagiile gâtului
și parcă îmbatrânea subit
i-am șters cuvintele scurse pe haina ponosită
i-am închis ochii inhalând damful bahic
și am văzut uimit
cum inima scufundată în vin
îi creștea implacabil
mărind încet încet
distanța dintre trup și suflet
poemul acesta cu luiza
mi l-a prilejuit întrunirea
de duminica trecută
de fapt am vrut să scriu
despre valsul mirobolant
al fulgilor care se zbăteau frenetic
fără conștiința efemerității
și se topeau în noroi
ca niște spori de pădărie
astăzi e iarăși duminică
aș putea să mai fac un poem
numai că n-am chef de logoree
mai bine mă dau cu capul de pereți
până mi-o scot pe luiza din gând
și din pixelii retinei
pe voi nu doare capul

prin oraș trece agale

omul cu drujba de mătase
o angoasa matlasată
se cuibărește printre sentimente
în sânge se catapultează
o colonie de molii
iar gașca frunzelor epileptice
se dă pe role
pe retinele înțețoșate
mi se taie gândurile

fără anestezie
prin trup îmi trec
încinerând zburdalnic
toate amintirile cu tine
un copil îmi înalță
sufletul ca pe un zmeu
și-i dă drumul
în textul nopții unde
înfășurat în pânze mari de păianjen
dumnezeu citește povestea lui
Robinson
ia la pumni eternitatea
și scoate din jobenul unui nor
zorii de iubire ai omului dintâi
filmul descriptiv al nașterii mele
întâlnirea cu prima Eva care
îmi alăptează încă poemele
iese și manechinul roșu
de pe ale cărui buze un pitic
aruncă ancora în aluatul morții
eu nu mai stau în corpul meu
căutați-mă mai bine în burta femeii albastre
cu înclinații spre crimă pasională
care mă va fi iubit
doar din plictiseală
secundele îngenunchează
sub fulgii mari de nea
amușinând aroma de busuioc
doamne iartă-i încă o dată
poezia nu-i de ei

meciul era ca și câștigat

așa că un pic înainte de final
m-am desprins de vatra
corpului tău dogoritor
și-am coborât după vin
un pachet de țigări
și România literară
foarfeca toamnei
parcă mai ruginită decât aia cu care
bunicul ne tunde ca pe oi
surescita parcul eminescu
pe unde ciorile - tumori
trăgeau prelată nopții
întotdeauna mai devreme
fugărindu-i pe la casele lor
și pe poeții-pensionari
care jucând șah sau rummy
povesteau despre alte toamne
când n-aveau chelie deloc
dar se lăudau cu mai mulți neuroni
și cu mai multă cerneală-n stilou
mi-amintesc și eu de una în care
se făceau șapte ani
de la moartea nu știu cui
și mai era nevoie

pentru slujba deshumării
 de încă unu
 ce trebuia să ducă
 nu știu ce găleată
 și pe-o vreme anapoda
 m-am dus la cimitir cu ceilalți
 mai mult pentru colivă și găleată
 ploua mocănește
 și-n groapa cu pricina
 prin puzderia de râme
 nicio biografie
 doar un semn de-ntrebare
 alcătuit din craniu zgârciuri și oase
 peste care popa a stropit cu agheasmă
 și-a cădelnițat dar degeaba
 to be or not to be this is the question
 pentru-o clipă sau mai mult am leșinat
 m-a trezit moș ghiță cu
 două lopeți de palme și pentru continuitate
 am făcut cunoștință cu secărica
 ca să mă-ntremez căci eram rebegit de frig
 și cu t. vladimirescu de pe bancnota de 25
 coliva i-am dat-o unui câine orb de-un ochi
 ce rodea la poarta raiului
 șoșonii de cauciuc ai morții
 în găleată am dat la rațe
 pentru prima oară-n viață
 cât despre secărică
 multă vreme am crezut
 că din cauza ei m-am ales
 cu friguri galbene
 unde-ai stat atâta m-a-ntrebat ea
 când m-am întors pe partea cealaltă
 știi a dat buzna toamna-n oraș prin gurile
 de canalizare și miroase-a frunze
 mucegăite de oameni și câini
 semnificațiile își pierd gesturile
 și-n sânge-ncep să bâzâie întruna
 muștele ruginii
 hai să ne punem căștile
 și măștile de carnaval
 să ne culcăm în șotron cu ochii deschiși
 și să facem farmece și poezii
 până surzilor de deasupra
 le-or înmuguri urechile
 până se trezește copilul
 sau și mai bine
 până ni se decolorează
 gândul că suntem
 un pumn de țărână
 sub un cer noroios
 unde-s groparii
 unde-s groparii
 să vină corbii
 moartea-i încă
 o afacere prosperă

și masa tăcerii e plină
 de firimituri
 întotdeauna mi-a fost
 dor de acasă

CALOTĂ RODICA,
Târgu Jiu
Mențiune

Bunica

ajutoarele
 trei zile a stat
 la coadă la ajutoare

a luat cutiile cu biscuiți cu mazăre
 cu lapte praf cu chibrituri
 zahărul uleiul puii stricați pungile
 cu pipote și ficați
 a lătrat un câțel a trecut pe la el nepotul de soră
 a născut nora a murit cumnata
 n-a rămas nimic totul a fost împărțit
 nimic de nimic cu cine
 să-mpartă frigul artroza cifoza ciroza
 apocalipsa celelalte spaime
 speranța a murit de mult gata
 și cu pomenile și cu donatorii
 suieră vântul sau tramvaiul nimeni
 nu-l poate identifica cine-a mai pomenit
 cucuvaie-n mijlocul zilei
 e și cam defectă piuie ca proasta-ntr-un balcon
 sufletul floricii a venit să-l ia în ajun
 a fost un om bun nu știm
 a vorbit cineva sau a fost de la-nceput
 pâcla aceasta pe ziduri.

bunica

se numea măriuța sau pe scurt mărița dar
 fiindcă uita mereu drumul spre sat
 unii au poreclit-o alzaimărița
 sătenii obișnuiau s-o cheme la priveghi
 nu prea ieșea sufletul dintr-înșii
 ea avea un ciomag cu noduri
 îl lăsa la intrare după ce își ștergea papucii de el
 de la prag la patul bolnavului ziceai că zboară
 așa ridica brațele ziceai că o ajută să nu cadă
 unde vedea câte o gălmă pe sub velință zicea
 că-I sufletul celui care trage să moară
 și cerea ciomagul să-l pălească
 altfel se pătimea săracul muribund până-i pieria
 cheful de moarte
 venea după ea ăla micu' de-l porecliseră
 matematicianul
 umbla cu o trigonometrie ciufulită sub braț
 și calcula analemmele îi explica și ei cum
 cercul inimii se strâmbă în formă de opt
 ea dădea din cap că înțelege toată lumea
 îl credea țicnit
 dar ea-l înțelegea știa ce-nseamnă

să nu-ți pese că ești deștept
mare brânză spunea despre bunicul care fusese
mahăr la raion
ca mâine-ți caută unul sufletul prin pături
că doar n-ai crede c-al tău zboară-șa pînă
și te dezumfli nu nu îți trebuie ajutor
cei care mor singuri nu mor bine
n-au tot sufletul cu ei are dreptate ăsta mic cu
ortogoanele lui
eu le zic petice da da moartea e cel mai
important lucru
ne pregătim de-o viață pentru ea sufletul e așa
ca un abur dacă l-ai slujit
pe Dumnezeu îl dai înapoi
pe nas pe gură pe urechi
pe unde te pricepi dar dacă
l-ai slujit pe diavol
pârâie până iese și nu știi pe unde
ăștia au un suflet puturos de obicei iese prin dos
ce să-i mai faci îl mai scuturi de praf
îl mai lustruiești cu o lacrimă
dar nu poți sta de lemn
când trage omul să moară tragi la una cu el
îl ajuți să moară explicații de-ale ei
moartea zicea ea trebuie mirosită nu te-apuci
să te-ndopi în ajunul ei dacă ești plin până-n gât
unde mai are loc doctoria
de aia mulți o vomită
și e nevoie de alta și de alta
mai mare patima
când a murit mărița nu mai mîncase de-o lună
era numai piele și os avea sticluța cu apă de
tămăioare alături
ăla micu era în canada n-a putut veni
avea o conferință
despre ecuația timpului
ea zâmbea ziceai că-l ascultă
l-o fi și ascultând strașnică femeie
zicea receptorul
nici doctorii nu s-au pus cu ea i-a dat afară
zicea că i-s de-ajuns felcerii lui Dumnezeu
de ciomag însă nici pomeneală să se despartă
motanul cel negru zâmbea în zadar.

maria

înnumără văduvele
cele verzi cele uscate cele încă neevaporate
cele ce-au zbughit-o din seminții
lăsând în urma lor valpurgic fum
limba pipăie nespuse vorbe
umed rezemate în priviri
nu-i loc nu-i loc de amintire
viața ne strivește pretutindeni
ca uleiul noi săltăm în scâncet
ca moleculele de hidrargir
îi lipăie pe limbă întrebarea

fărderăspunsul pâinea zilei este
greu e să-mbătrânești instant
ai voie să privești în șoaptă
nu râvni să fii din când în când văzută
căci nu exiști decât ca panoplie
pe care cad în zboruri frânte corbii
fântâna-n care crește fraged mărul
maria precum ivărul la ușă
apasă-ncet detonatorul
ecranu-i spart explozie de fluturi
două catete ronțăie ling zidul
eu dragii mei v-am ascultat eu v-am...
și din batista fumegândă
cad lacrimi lacrimi lacrimi lacrimi lacrimi

incidență

a venit crăciunul de crăciun
pe drum se văd unghii de ren schije din sănii
dar de ajuns a ajuns la timp asta e bine
haideți unu doi trei cântăm a venit cră...
nu nu pot să mă bucur l
a trei și-un sfert nici la și douășcinci
bucuria mi-ajunge doar până la glezne
am amortit de bucurie frecții băi cu sare injectii
abia spre seară simt așa o apă minerală
vâslindu-mi spre genunchi
ei sunt de vină ei obturează fericirea
moare-n carnea mea
mi-am dat la o parte zăpada din vene
să rădă-n vrac un foc de artificii
am reușit să bucur îndeajuns
renii săniile larma biciul
am ajuns în culmea utopiei
zburdă spânzurată-n ham beteala
împachetați în haite sar crăciunii
un carusel de sănii îi așteaptă
alunecând sub triste cenepeuri
în trupul roz și crud al veseliei
iertării altruismului ofrandei
ce bucurie nededă ca apa
m-am bucurat cum nu de-a valma
s-au bucurat în adeneu-mi celții
zoroastrii hiperboreenii
n-are-a face toți ne-am bucurat
cu frida cea cu vâsc în fâsc
cu nibelungi brunhilde și cețoșii
spiriduși care mă fac să zâmb.

ION DRĂGOIANU,
Țânțăreni, jud. Gorj
Mențiune

Femeia de weekend

o iubesc până luni
măsurându-i cu buzele

trupul firav
are lutul fraged
și crucea din fildeș
ca o păpușă în vitrina secundelor
cu mâinile încheștate de gâtul meu trasează linii
în spațiul îngust al inimii perforate
mi-a spus într-o zi de miercuri ceva sfâșietor
se simte ca o mireasă părăsită la altar
și am acceptat să intru în jocul bolnav
nu mi-am dorit sfârșitul
pe această femeie o iubesc

a ales ziua de odihnă pentru nunta cu războinicul
ce și-a văzut calul ucis

din acestă zi a făcut un tranșeu
unde a adăpostit amintirile regimentului

eu o iubesc mai mult vineri
când îmi sare în brațe și plânge
că nopțile din restul săptămânii
le împarte cu moartea
îngenunchează rugându-mă
să o eliberez de dragoste

în paharul nefericirii ei am turnat otrava finală
Shakespeare mi-a dat alt rol

Temeri

eu nu te mai cunosc dimineața
ești străina care mi-a încălzit temporar lutul
pierdută pe cărările unui destin nemilos

câte cuvinte mai ai
ca rezervă pentru o posibilă întoarcere

noaptea mă leg de tine
ca păcătosul de satana
îmbrăcat în doliu ca
mirosul palmelor ce-mi mângâie carnea

mi-ai traversat destinul
când unii anunțau apocalipse
și credeam în vieți furate nedrept
în finaluri incandescente

liniștea și frumusețea ta mă disperă
sunt soldatul ce învață
că pacea e mai nesigură decât războiul

În această femeie

în această femeie am crezut
o vedeam biserică pentru ziua mea liberă
și mă închinam îngenuncheat de iubire
în această femeie

am văzut soarele pentru prima dată
buzele ei fierbinți mă țineau departe de lume
ea a știut întotdeauna ce vreau

în această femeie am găsit copilăria uitată
mirosea a naftalină și nu mai avea culoare
până când ea mi-a expus-o în vitrină
pe manechinul principal

în această femeie știu că sunt atâtea alte femei
pe care le descopăr zilnic
goale
pline de viață
cu linia orizontului infinită prin inimi

în această femeie doarme fericirea mea
câte zile mai are de trăit

Învățase să trăiască

am scris iubitei pe gamba stângă
la miez de noapte cu o cariocă fluorescentă
ca un cod pentru recunoașterea sentimentelor
își ținea mâinile pe arcușul amintirilor
o femeie de cântec

pentru câteva acorduri am eliberat sufletul
statuia din grădină obsedată de albastru
mă pune să culeg stele
în palmele de lut nears se stingeau culorile
spectacolul dorințelor neîmplinite
a rămas fără final
draperiile anunțau răsăritul
ea s-a ridicat numai carne și oase
lăsându-și aripile pe cearșaful rece
avea un pact ascuns cu nemurirea
trecea prin spirala timpului cu zâmbetul pe buze

telefonul mi-a reamintit că nu suntem
compatibili
eu am fost în celălalt tipar

**DOREL
GAFTONEANU,
Botoșani
Mențiune**

*Cu aplauze eterne...
Recviem Giuseppe Verdi
Parodie-pamflet, prozopoem
satiric din grupajul "Trilogia*

*siderală", in memoriam Giuseppe Fortunino
Francesco Verdi (n. 10 octombrie 1813,
Le Roncole - d. 27 ianuarie 1901, Milano),
compozitor italian de operă.*

... "Muzica este liniștea dintre notele muzicale."
(Claude Debussy)

...Drumul soarelui răsare către tainicul apus...
...Îmbarcați pe un Titanic cu bilet doar pentru dus,
Ce grăbit ne poartă timpul spre un Hades cu
tenebre...
Pasageri suntem cu toții printre amintiri celebre,
Traectorii sinuoase, unduiri contradictorii
Dintr-un Panteon de stele, astre cu parfum de glorie...
Mă opresc numai la una, cu profil total aparte,
Într-un număr de magie... Călător ajuns departe.
...Il signor Giuseppe Verdi, un titan, legendă vie.
Muzicii de calitate, eminență cenușie.
Un gigant, colos din Rhodos, cine l-ar putea cuprinde
Într-o pagină de carte? Nimeni n-ar putea pretinde...
Motivații sau imbolduri? Sincer, nu vă pot răspunde!
...Legături comune, oare? Nu l-am cunoscut... de
unde?
Sunt nepotrivit, se știe, însă, totuși, o voi face...
Prefăcându-mă cuminte... poate sunt lăsat în pace (!)
Mă disimulez în rolul... spectatorului discret,
Creionându-i "universul" și crochiul de portret...

Ca să fiu în ton cu titlul, arborez o mină tristă...
«Opera», în scurte rânduri, o voi trece în revistă.
..."Rigoletto"... "Trubadurul"... "Traviata"... ritualuri
De prin suduri însoțite cu Sicilia în valuri,
"Trilogia populară" și o... toacă de vecernii,
"Cele patru piese sacre", cap... afiș în pragul iernii!
...,"O zi...lipsă!...de domnie".Critic punct de carieră.
..."Messa", recviem artistic... un concert în premieră.
Scena Scalei din Milano...Contele Oberto,"sfântul"...
...Un destin cu mână forte ține...sub papuc,pământul!
(De mirare cum ne rabdă... la ce facem pe planetă!
Stup...spectacol, lumea noastră,vodevil și operetă!)
...Imperatorul Nabucco, un corsar, niște tâlhari...
...O Ioanna, un Ernani, un Atila... nume mari!
...Mai apoi Ierusalimul... Longobarzii, cruciada,
Dirijori, tenori, soprane... îmi continui "escapada".
Carlos (don!)Luisa Miller...Foscari,Macbeth, Alzira,
...Coruri mii ce țin isonul cântăreților cu lira,
...Vin Stiffelio, Aroldo - îi cunosc... cunoscătorii!
...Bătălia din Legnano, personaje din istorii,
...O Aidă, un Otello cu un dans bizar cu măști,
Te vor duce la extreme... îi iubești sau îi urăști!
...Falstaff... Simon Boccanegra... un cvartet în Mi
minor,
...Ritmuri, game, tonuri, note... ape limpezi de
izvor!
...Un "respins"... motivul, vârsta!... un însingurat de
soartă,
O cometă rătăcită și-a găsit... locul pe hartă!
Printr-o muncă susținută, un pârau... înghite fluviul,
Dintr-o jalnică spinetă... iată, a erupt Vezuviul!
.....
...Ca mai ieri,elev de școală, astăzi,tânăr,nu mai sunt,
Drept dovadă... cât mai este!... îmi stă părul meu
cărunt!
Cititori, îmi cer iertare dacă depășesc măsura,
Dar mai am ceva pe suflet... și mă ia la vale gura!
...Mai apar valori, desigur... chiar mai mult, de greu
calibru,
Anonime, curg talente cum vin apele pe Tibru...

Îi privim cu nepăsare... luptători tenaci în ringuri...
La ce bun să-i recunoaștem?... Se vor descurca și
singuri!

...Ne-a cuprins indiferența, boală grea, nevindecată,
Mai puțin proeminentă? Cine știe, altădată...

Cu tentacule de hidră, se întinde precum ciurma,
Între două generații, văd cum se îngroașă gluma.
...Prea puțini mai văd un mâine pentru ziua cea de
ieri...

Ascultând cetății vocea, furnicarul de păreri-
Răutăți, noroi, invidii, invective și sudalme-
Nu cunosc vreunul care să fi fost ținut pe palme!

...Peste vorbele "scăpate", cu acide conotații,
Unele interpretate ca... banale perorații (!),
Îmi voi încheia satira cu buchete de omagii
Și pășesc pe teritoriul nedoritelor sufragii!

.....
...După toate cele spuse, grav discurs... după ureche
(Nu e una muzicală!)... într-un stil de modă veche,
Îi pun capăt defilării cu fanfară și onor-
O paradă... de cuvinte marelui compozitor.
...Genial. Orfeu. Renum. Cu accente de simbol.
Marș. Triumf. Maestrul Verdi îi dă globului ocol...
Peste tot pe unde trece, cu respect i se așterne
Un covor de flori și inimi... Cu aplauze eterne!

*Elegie funerară. "Sheikspir", regele pe scenă...
(parodie-pamflet, prozopoem satiric din grupajul
"Trilogia siderală")*

...William Shakespeare {26 April 1564 (baptised) –
23 April 1616}, în medalion, s-a jucat mult pe scena
teatrului Globe, unul dintre cele mai populare ale
epocii elisabetane, a cărui deviză era "Totus mundus
agit histrionem", reluată în "Cum vă place" sub
forma metaforei lumii ca scenă de teatru: "All the
world's a stage, And all the men and women merely
players: They have their exits and their
entrances."Lumea întreagă este o scenă iar bărbații
și femeile sunt actorii ei, ei intră și ies pe rând din
ea". (Sursa: Wikipedia)

...Histrioni suntem cu toții în scenariul testament...
Lumea mare e o scenă cu actori bărbați, femei
Ce-și spun rolul apoi pleacă și vin alții după ei
La spectacolul de gală cu tichet-abonament.

...Patru veacuri să tot fie și aproape jumătate
De când a văzut lumina un "luceafăr"- cel de seară-
Will(iam) numit "Cel Mare", o "furtună" literară,
Unic, grav, inconfundabil, decăz vom privi în spate.

... "Swan of Avon", "bard of Avon".(*) Nume vechi,
"conspirative".

Idol, minte strălucită- "lebedă" și bard de geniu.
Opere? Nenumărate. În colecții de milenii.
Piese... Teatru și sonete. Lungi poeme narative.

...Șiruri, umbre din istorii. (Inventar de patrimoniu).
...Cresida, Troilus, Titus, Macbeth, regele Ioan...
...Lear, Pericle sau Othello, Timon sau Coriolan...
...Henric, Richard, Cezar, Hamlet, Cleopatra și
Antoniu...

...Scorpia neîmblânzită... (nu e vorba despre mine!)
...O poveste hibernală, titlu greu, cu rezonanță.
...După faptă și răsplată sau dreptatea în balanță.
...Totul este... foarte bine (!)...când se termină cu bine!

...Visul unei nopți de vară. Nu e noapte... de duzină!
...Julietta și Romeo... Gentlemenii din Verona.
...Un Adonis și o Venus. Marca... Zeus și Iunona!
...Cum vă place... comedia! Cu erori în serpentină!

...Devotat... cu pasiune, pelerinul călător.
...Chinuri, dragoste, neveste... Zgomot mult pentru nimic.
(Am trecut un pic prin astea... Deci nu pot să mă dezic!)

...Din Veneția sub ape... "Anonim". Neguțător.

...O îndrăgostită plânge. O Lucreție... "răpită".
...Eduard. Al treilea, parcă! Să nu-l uit... Sir Thomas More.
(Contestații? Mai există... Nu-i pot fi de ajutor!)

... Apoi, Phoenix și... țestoasa (!?). Ce pereche potrivită!

...Recunoaștere? Desigur. Cea postumă, cu accent.
Confruntat cu "concurența"- recte cu "nucleul tare"-
A urcat la loc de cinste cu prestigiu și onoare
Între stelele de aur, astru viu, incandescent.

... «Sheikspir», lider cu coroană în regatul lui etern,
«Rege» scriitor. Celebru. Un tradus pe mapamond.
Nu a fost scutit de critici. Rânduri- forme fără fond,
O Divină Comedie cu un Dante în Infern!

...A rămas bătut în cuie un pamflet spre neuitare
Unde se spunea de dânsul: "E o... cioară (!) parvenită
Ce ne ia din pene nouă, pacoste... împodobită!"
...Un atac semnat de... "nimeni", dramaturgul...
"oarecare"!

... "Perle", ironii acide i-au scăpat atunci din gură...
Le-am simțit și eu... se poate? Tot la fel și astăzi
este.
Ciori (!) în stoluri arogante. Rare lebede (!) oneste.
...Curg în valuri, cu miasme. Răutăți fără măsură.

...Bacon, Marlowe... speculații? Nu vom trece peste
"prag"...
S-a pierdut "a fi" în ceață sub temutul "a nu fi"...
Cum a fost ca om maestrul? Niciodată nu vom ști!
...Minunat i-a scris Poetul: "Te admir, prieten drag!"

...Printre vremuri, veșnic tânăr, vorba vine, evident,
Neuitat, își duce somnul sub o piatră funerară:
"Nu îmi tulburați odihna, o repet a câta oară?"...
...Mare scrib, gigant ilustru, bun exemplu de talent!

(*) "Swan of Avon", "bard of Avon"- lebăda de pe
Avon, poetul din Avon, întrucât s-a născut în orașelul
Stratford situat pe râul Avon...

...Pe piatra lui funerară stă scris: "Binecuvântat fie
cel ce pusă (în tihnă) aceste pietre și blestemat fie cel

ce-mi mișcă oasele" (în limba engleză modernă:
"Blest be the man that spares these stones, and
cursed be he that moves my bones"). (Sursa:
Wikipedia)

Necuprins și enigmatic, universul lui "Volter"...
Parodie-pamflet, prozopoeem satiric din grupajul
"Trilogia siderală", în memoria marelui scriitor
francez.

«Poezia este un fel de muzică, trebuie să o auzi ca să
o apreciezi.» (citat din François-Marie Arouet alias
Voltaire, n. 21 noiembrie 1694 - d. 30 mai 1778, în
medalion)

...Spirit liber, pe talazuri, legănat precum o barcă...
...Ghimpe ascuțit în talpă unor adversari de marcă...
...Refractar la moda vremii, la șabloane și tipare...
...Fire tare la cerbice, după cum ne scriu izvoare...
...Voce clară și distinctă răspândită în eter ...
...O cometă între oameni cu traseu prelung pe cer...
...Fenomen extraterestru cu explozii de lumină...
...Întâlnire. Gradul... zero! (Rond de noapte. De
rutină.)

...Trist privește din înalțuri marele artist de geniu
La cortegiul lung de stele al întinsului domeniu,
Înspre cei ce vin din urmă, umbre vagi neconturate
Migratoare prin imperiul crizei de identitate...

...Grupuri mici de interese dar cu aspirații mari,
Literați (în aparență!)- voluntari sau mercenari...
(Îi cunosc destul de bine pe ai noștri de acasă...
Oare, cum o fi la alții? ...Mai puțin de ei îmi pasă!)

...Un torent fără busolă- nici principii, nici morală-
"Masă verde"...de manevră (!), "secere electorală"
(!)...

Cu sarcasm i-ar spune unii "centrifugă de valori",
Breaslă-castă cu orgolii, întrerupte rareori...

... După ironii amare, apăsător îi dojenește:
«Nu văd muncă sau "chemare"! Niște buruieni veți
crește!

Peste tot în publicații fără praguri de cenzură,
Scriș... savant se răspândește... surogatul de cultură!
...Cum ați reușit, prieteni, să dați vrabia din mână...?
Am... trăit să văd minunea! Lupi flămânzi păzind la
stână!

Nu știu ce-aș putea alege din "junimea"... ca o floare
(!),

"Replici" palide cu carul... iar repere, câte oare?

...Până când, inevitabil, se vor preschimba accente,
Vor mai trece... cine știe?... generații de curente!
Aripi frânte sau în zborul reveriilor eterne?
Fire de nisip sau aur? Sita timpului va cerne!»

...Mit, ecou cu rezonanță, printre rânduri ne uimește...
Greu... de spart - o "nucă tare"- peste vremuri
strălucește...

Diamant. Carate multe. Un original... în toate!
Unicat... irepetabil! Să-l confunzi? Chiar nu se poate!

...Un iluminist de marcă... filozof și scriitor,
Mare patriarh culturii, excelent ambasador.
Dramaturg, poet celebru,... memorabile memorii
Cu tratate din natură, din politici și istorii.

...Impecabil în eseuri cu... probleme și soluții.
Cronicar "înalt" ca spirit. "Autor" de revoluții.
Nume... special. "Amestec". Anagramă în latină.
"Cel mai tânăr". De acasă. Sânge nobil. La tulpină.

...Zâmbet fin de... Mona Lisă! I-a rămas spre pomenire.
 Prometeu, legendă vie. Piramidă de gândire.
 Idei limpezi în opinii. O lectură captivantă.
 Polemist de greu calibru. Viziune tolerantă.
 ...A filtrat cu eleganță printr-o pană... corozivă (!),
 Națiuni și parlamente sau imperii... în derivă,
 Caractere și simboluri- peste douăzeci de mii,
 Sumedenii de nuvele, cărți, scrisori, pamflete vii.
 ...Vii discursuri despre... oameni. Lumi mondene.
 Viziuni.
 ...Ghid select. Un... Bonaparte (!) printre "taine" și "minuni".
 ...Eriphile... Petru cel Mare... Mahomet... Irène...
 Socrate.
 ...Charles... Luis... Oedip... Orfanul... Erudit. O somitate!
 ...Acuzat... (pe jumătate!)... că e vocea lui Mamona (!)...
 ...O prințesă... Babilonul... Un dezastru, Lisabona.
 ...Perlă-replică măiastră, după altele notorii,
 Dată unora, se pare, cu păreri contradictorii:
 "Vă resping cu vehemență punctul vostru de vedere
 Dar, ca să-l expuneți public, mi-aș da viața cu plăcere!"
 ...Sunt mai mult de două veacuri de la trecerea prin lume...
 Nu a fost scutit de critici- valuri ce s-au spart cu spume,
 Confirmându-se zicala, o repet de zeci de ori:
 "Pietre grele... de ocară? Vezi în pomii roditori!"
 ...Așternute în "covoare", curg reflecții inspirate,
 Actuale, elegante, aforisme cizelate...
 Complicate meșteșuguri cu subtilile "erezii"...
 ...Ești focar de plictiseală dacă spui mai tot ce știi...
 ...Și bogat... doar vorba vine!... dacă nu-ți dorești prea multe...
 ...E istoria povestea unor uneltiri oculte?
 ...Un popor ce se trezește- vremea unor mari schimbări...
 ...Pasiunea- vânt ce poartă o corabie pe mări...
 ...Acțiunea și voința reprezintă libertate,
 Iar aceasta, pentru suflet, e galop de sănătate!
 ...Greutățile învinse îi dau omului valoare...
 ...Vorbele o vor ascunde, mintea scuză o eroare...
 ...O credință e nădejdea într-o viață așteptată...
 ...Legea, dacă nu e clară, e corupție curată...
 ...Superstiția- incendiul potolit de rațiune...
 ...Ni-i trecutul o legendă... cu parfum de ficțiune!
 ...Crimele, eroi așteaptă iar greșelile martiri...
 ...Experiența este darul dispărutei omeniri...
 ...Soarta unei țări se joacă la cheremul unei toane...
 ...Cel de Sus țintași conduce, diavolul, batalioane!
 ...Cartea- lava ce erupe din vulcanic talent...
 ...Să ne împăcăm cu gândul... evadării din prezent!
 ...Lacrimi, râuri în șuvoaie, un limbaj fără cuvinte...
 ..."Omul de succes", rețetă: maniere fără minte!
 ...Stăpânirea, o armată- măcelari printre păstori...
 ...Înșelați sunt pacienții, medicii, înșelători...
 ...Frumuseți adevărate? Din sublim și simplitate...
 ...La mână se greșește, prin iertare faci dreptate...
 ...Spune ce visează altul- cea mai bună consolare...
 ...Virtușii au prieteni, restul, legături murdare...

...Animalele- ce îngeri! Fără grai și inocente...
 ...Nebunia- demnitate... cu percepții aparente!
 ...O iluzie, prezentul, o speranță, viitorul!
 ...Optimismul e curajul de a cultiva... umorul!
 ...Una pentru timpul vieții iar cealaltă, după moarte,
 Vax (!) satira, elegia... simple născociri deșarte!
 ...Astru consecvent sintagmei: "literat de calitate",
 Spre limanul nemuririi dintr-un vis eternitate,
 A plecat lăsând în spate înțeleptul condeier,
 Necuprins și enigmatic, universul lui "Volter"...
 «Cea mai înverșunată luptă este cu tine însuși, te afli în ambele tabere.» (Voltaire)

VIOREL GONGU,
Mogoșoaia, Ilfov
Mențiune

Un ultim vers

Un ultim vers am să îl dau pe-un ban
 Sau poate mila și iubirea,
 în pereche,

M-or îndemna, la masa de la han,
 Cu-o șoaptă, strecurată în ureche,
 Să-l dau la vreun sărac,
 sau să îl las
 Pe masă lâng-un vin, cules zârzii, pe brumă
 Și să-mi plătiți coșciug și parastas
 Vânzând cercelul ce îl port, în glumă.
 Dar pân-atunci, pirat brăzdând pe cer,
 Voi naviga din voltă-n voltă spre niciunde
 Brodând himere-n tainic giuvaer,
 În versurile mele, mult prea scunde.
 De mă iubiți și vreți ceva în dar,
 Să vă rămână-n amintire, semn de carte,
 Mai scrieți rime lângă un pahar
 Și versul să-mi citiți și după moarte.
 Dar pân-atunci, din când în când, pe prag,
 Să bateți potcoviri de stele și din vise
 Să zămisiți, la doruri, un toiag
 Pentru cărări ce nu pot fi ucise.

Armuri de greier

Armuri de greieri port pe la turnire,
 Eșarfa ta pe lance mi-e de-ajuns.
 Atâtea lupte fără dijmuire
 S-au depănat ca pânzele din fire
 Spre taina unui dor de nepătruns.
 Eu călătorul, care-i pururi mire.
 Fără blazon, pierdut în nemurire,
 Iubind, ca nodul spada, înfloresc
 Pe margine de drum, în corzi de lire
 Vibrez cu irizații de safire
 Și ca-ntr-un recviem bisericesc,
 Armuri de greieri port, pe la turnire.
 Cânt doruri și speranțe, în ascuns
 Apar în lume, găurit de molii,

Al nesperanței sunt, același uns,
 Sebastian cel săgetat, străpuns
 De fluturele mov, pe buza colii,
 Eșarfa ta pe lance mi-e de-ajuns.
 Ce simt, o știi, e doar nețărmurare
 Adăpostită tandru-ntr-un calici,
 Sub frunza tremurată-n unduire.
 Toiagul blestemat la înflorire
 Va desena pa flamuri, cu arnici,
 Atâtea lupte, fără dijmuire.
 Timpul s-a-nchis, cu teamă, în clondire,
 În așteptarea unui vechi totem.
 Te-ascunzi de tine pe sub patrafire,
 Nu vrei s-arunci în urmă o privire
 Să vezi, cum amintirile din ghem
 S-au depănat ca pânzele din fire.
 Am să-ți aprind la geamuri, drept răspuns
 Ecoului, în fuga lui eternă,
 Șirag de licurici și-apoi împuns
 De dor, Samson trădat și tuns,
 Voi coborî eșarfa ta, în bernă,
 Spre taina unui dor de nepătruns.
 Cu anii nu mai am prea mult tocmire,
 Și calu-n a lui coamă e cărunț,
 Eșarfa înodată în neștire
 Păstrează-n colț un dram de fericire.
 Fără de zale, azi atâta sunt Eu, călătorul care-i
 morții mire.
 Eu, călătorul care-i pururi mire,
 Spre taina unui dor de nepătruns,
 M-am depănat, ca pânzele din fire.
 Atâtea lupte fără dijmuire...
 Eșarfa ta pe lance mi-e de-ajuns!
 Armuri de greieri port pe la turnire..
 Floarea de crin și liliacul
 În turnul închisorii e-un clopot, sub o grindă,
 Un săculeț cu perle, croit din catifea,
 Ascultă ziua care se scurge într-o ghindă
 Și-așteaptă să apară, prin frunze, prima stea.
 O ultimă lumină atinge liliacul,
 Ce-n răsturnări de vise așteaptă timpul lui,
 Cu valuri obosite, adoarme-ncet și lacul,
 În aer nu-i nimica, în lume-s doar statui.
 O-nfiorare tandră răzbate-n înserare,
 O perlă prinde viață în pieptul noctambul,
 Un ochi, cât o tîpsie, aruncă, din cărare,
 Săgețile de aur pe aripa de tul.
 Miros de crin așterne, în aer, o cărare,
 Nectarul îl atrage, chemarea-i dă fiori,
 În zborul, fără zgomot, aleargă către Floare
 Și prin corola albă coboară în ninsori.
 Otrava dulce-n moarte îl poartă printre vise El,
 Îmbătat, iubește cu dor de condamnat,
 Umplut e de speranțe și zbor, printre narcise
 Se-ndreaptă către turnul în care, atârnat
 Va aștepta iar noaptea să vină, să se-ntoarcă
 La Floarea vieții sale, la cupele de crin,

Dar pân-atunci, din vise, cu capu-n jos,
 să toarcă Speranțe de iubire, țesute-n ibrișin.
 În legănări de vise și amețit de teamă,
 Pe drumul de întoarceri nu vede c-a ajuns,
 Lovește tare-n clopot și Moartea lui îl cheamă...
 Iar din iubiri de noapte rămâne doar un plâns.

Rugă pentru zăpadă

Prea multă ură, prea multă revanșă
 Ne mocirlește viața zi de zi
 Când încruntați de moarte-o nouă tranșă
 De rău, zidim în loc de a iubi.
 Tăiem, scuișăm, ne cățărăm pe oase
 Spre tinichele cu luciri de calp,
 În jubilări cu sunete de coase
 Când la centuri mai punem înc-un scalp.
 Nu mai iertăm, nici nu cerșim clemență
 Spășiți în recunoașteri de păcat,
 Trufia zămislită prin demență
 E astăzi dogmă în oraș și-n sat.
 Ne ninge, Doamne, mila Ta e mare,
 Ne ninge cu iertări și pocăinți,
 Ne iartă și ne-ndeamnă la iertare,
 Copii și frați, bunici, vecini, părinți.
 Ne ninge, Doamne! în devălmășie,
 să fim egali în iarnă, sub omăt,
 Ne ninge cu nămeți de iasomie,
 La începuturi du-ne îndărăt.
 Ne ninge, Doamne! fără de scăpare,
 Ne ninge, Doamne, drastic, pân-la os,
 Să fim curați la desprimăvărare
 Ca să-ți aducem, în genunchi, prinos!

ILINCA POP,
București
Mențiune

acvariul

așa cum intră frigul în oase
 așa intră moartea
 și totul îmi seamănă atât de bine.
 nu mai pot face diferența
 deschid cuptorul aprind cuptorul sprijin scara
 mă urc în cuptor ca într-un pântec mic
 care mă macină)

așa cum e greșit să smulgi mâinile
 și picioarele unei păpuși
 nu te întoarce la acvariul în care ți-ai lăsat
 organele să se destindă
 obișnuiește-te cu ideea că ele funcționează
 în afara corpului scobit

astăzi am curățat un morcov,
 l-am dat pe răzătoare

mi-am luat pielea de pe deget și m-am gândit
orice ai da pe răzătoare
îți amintești mereu numai zgomotul

(corpul intermitent al durerii
pe lângă care nimic altceva nu se potrivește)

zgomotul metalic al tacâmurilor
zgomotul măselelor
zgomotul care nu se oprește
așa cum intră frigul în oase. nu poate fi liniște
dar poate fi o dupamiază senină, fără accidente

fight club

this is your life and it's ending one minute at a
time

(stai gol în stația de autobuz
gol în supermarket în camerele aglomerate
și dacă strângi oul în pumn
și nu crapă e tot o ratare
așa că îți imaginezi același ou explodând)

de ce să vorbim de schimbare când există
oameni
ordonați care își împăturesc pijamaua și pleacă
la biserică

un copil nu e un copil e ce ar putea fi iar asta e
liniștitor
așa că de ce să vorbim de schimbare cu
cearceaful tras peste cap

încercarea de a gestiona emoțiile negative
e o convulsie scurtă
peste care treci cu dinții încheștați
& nevoia să mă atingi
să-mi ridici dresul cu două degete
suficient cât să intre lumina
ca într-un cort deasupra genunchiului
(realitatea
distruge sistemele de apărare distruge
sistemele de securitate distruge
sistemele de protecție distruge
sistemele de alarmă distruge
sistemele politice distruge
sistemele audio distruge
sistemele auto distruge)

on a long enough timeline
the survival rate for everyone drops to zero

macheta

nu exista repere.

aprind chibrituri într-una, pentru că nu fac
progrese dacă îmi propun orice
altceva

azi dimineată toți bucureștenii își cumpărau
covrigi de la petru
și covrigii grași și acoperiți cu sare
ca un piept tânăr de știucă
m-au făcut să tresar în timp ce
îmi curățam mânușile de scame
scamele verzi, mânușile verzi
pe cerul alb alb acoperit de mânușile verzi

prăbușirea clădirilor cu risc seismic
e inevitabilă
așa că de ce să vorbim de schimbare cu unghiile
scormonind
după tutunul strâns în colțurile buzunarului

am construit macheta coliviei și i-am dat foc, am
privit colivia arzând, mi-am
aprins o țigară din flacăra subțire care sfârâia

nu există durere
așa că de ce să vorbim de schimbare cu palmele
lipite de faianță

azi dimineata am trecut pe lângă tine cu 90ul
proiectul de reamenajare de la universitate
e un eșec

epitaf

aleg cu ochii închiși
merele din care să facem plăcinta
dacă nu nimeresc mărul strivit, va trebui să-l
mâncăm crud
la masa de seară

Prof. MARIA POSTU,
București
Mențiune

Privind neantul in ochi

Mereu m-am temut de cei
care îmi vor binele servit
pe tavă de jeratic

din care nu știu cum să apuc, de frică să nu
devin prea repede flacăra sau cenușă,
de daruri livrate în sticle sterile
să nu-și piardă puterea vindecătoare,
cum ar fi dreptul de a mă juca la sfârșitul zilei
în groapa leilor
cu care ei speră

să-și desăvârșească exercițiile de dresaj,
 mereu m-am temut de cuburi de zahar brun,
 de mâini ascunse în mănuși elegante,
 de biciuri camuflate în stropii de ploaie
 ai toamnei târzii
 când refuzam să învăț o limbă moartă
 chiar dacă toți care o vorbeau păreau vii,
 mereu m-am temut de animalul pictat
 pe pereții zidului
 mai mult decât de animalul liber,
 când cred că nu mă vede nimeni
 prefer să ascund poeme
 sub aripile păsării în zbor chiar dacă
 scriind în zbor pot pierde instinctele de
 supraviețuire,
 decât poeme cu pana
 pe o hârtie de lux cu antetul
 unei circ mirobolant la care poate m-aș fi distrat
 dacă aș fi știut să mă distrez,
 mereu m-am temut
 de cei care îmi întind mâna când cad
 în groapa cu lei
 ca și cum mi-ar semna o sentință .

când învăț să privesc neantul prin ochii leilor cu
 care mă joc
 nu mă mai tem...

Puncte de reper : statuia lui CA Rossetti ,
 stația lui 311

Vis-a-vis e hotelul Capitol, de trei stele
 pe ale cărui trepte
 am alunecat odată direct în brațele tale
 salvatoare, ți-am sorbit parfumul cămășii cu iz
 de tutun cubanez
 și after shave Copacabana,
 recepționera se prefacă că nu te cunoaște
 o salut cu naivitate ca pe o bună prietenă
 convinsă că ne vom revedea
 la o cafea mai târziu
 după ce îți voi fi recenat
 numărul de amintiri clandestine
 din camera 54 etajul 3 a hotelului Capitol,
 a mea pe ce etajeră va sta,
 nu te voi trăda
 voi nota ca într-un pseudojurnal cifre false,
 amintiri truate,
 rechizită de magician fără public,
 si da, mă voi face că nu observ dăra de sânge
 care acoperă tabloul de deasupra patului
 că nu aud țipetele abil mascate
 de un sting obosit să-ți fie complice,
 e miezul nopții și 311 nu mai circulă,
 îmi arunci plictisit bani de taxi
 sau pentru prestația mea,
 împachtez cu grijă fiecare amintire în staniol,

la ieșirea din hotel să nu fie depistată de
 sistemele de securitate,
 urăsc hotelurile din centrul orașelor mari
 unde nimeni nu te cunoaște,
 nu te judecă, nu te condamnă,
 m-am obișnuit greu cu indiferența celor din jur
 cărora nu le pasă de bagajele mele,
 de faptul că m-am dat în urmărire generală
 sperând să fiu recunoscută
 și adusă înapoi chiar și bucată cu bucată,
 chiar mâine aș putea fi cea mai inocentă bonă
 care fuge pe scări cu amintirile copiilor
 încredințați,
 am eu un punct de reper care mă salvează
 când cineva e pe urmele mele
 statuia lui C.A Rossetti, stația lui 311

vocile din spatele ușilor

sublimelor lecții ratate le datorez totul
 în zadar îmi lipeam sufletul de ușă
 să aud ce-am pierdut,
 gloanțele țâșnind din vocile de dincolo de uși
 mi-au rănit de fiecare dată
 curiozitatea și regretul
 a devenit bucurie și instinct de supraviețuire
 ei și ce
 mamele învață să le coasă pruncilor la naștere
 destine favorabile
 și ard în crematorii virtuale
 destinele strâmbe și șchioape
 se iau după aparențe
 de aceea greșesc mai mereu și
 perfecțiunea e tot mai tocită
 și plină de crăpături în care zilnic
 dispar cei cărora la naștere
 destinul le-a fost confiscat
 din greșeală
 mama a ratat momentul alegerii destinului bun
 era prea ocupată
 să asculte vocile din spatele ușilor
 care hotărau ceva despre mine
 am dorit să-i mulțumesc am bătut în ușă
 am ratat ușa sau momentul când ușile devin
 transparente
 se deschid și te lasă să urci sau să cobori
 când poți îmblânzi vocile din spatele ușilor
 poți deveni una din ele
 poți așeza încă o ușă între tine și vocile de
 dincolo de uși
 între tine și vocea ta

Odă frumuseților apuse

în care nu am apucat să dizolv esența nemuririi,
 care nu au colindat lumea
 pe la concursuri de miss

nu au militat pentru cauze umanitare,
 frumuseți strivite dimineața
 de geamul murdar al tramvaiului 40
 trecând prin visele singuraticilor cu încetineala
 cu care treci dintr-o galaxie
 în altă galaxie
 dintr-o emoție de toamnă
 într-o emoție de tinichea,
 frumuseți risipite în pahare de alcool metilic
 și apoi improșcând inestetic cauciucurile unui
 bmw rătăcit în banlieue
 frumuseți depozitate la morga unui spital
 cu plăcuțe de înmatriculare indescifrabile
 așteptând să fie recunoscute
 și reabilite măcar pe ultimul drum,
 frumuseți neîncoronate
 neaplaudate
 nerecompensate cu contracte pe târâmurii exotice
 și promisiunile unei tinereți eterne,
 frumuseți zăcând în sertare ca un flacon
 în care parfumurile au înghețat
 e inutil să le asortezi cu o rochie de seară
 cu care o frumusețe a cucerit cândva lumea,
 tu, frumusețe suferind de cancerul minții,
 tu, frumusețe vicleană și nerecunoscătoare
 târâtă prin toate procesele ca prin niște abatoare
 unde lași mereu amanet câte ceva din tine
 oh, ce n-aș da frumusețe de duzină
 să-ți fiu acordorul care-ți strecoară otravă
 în vocea cu care provoci dezastre ecologice
 oh, frumusețe de cartier,
 ce n-aș da să-ți fiu muezinul
 ce te ademenește în amurg
 în rugăciuni pe lăaturalnice poteci ,
 oh, frumusețe de județ,
 ce n-aș da să-ți fiu împiegatul ce vestește sosirea
 unui tren pe peronul din inima mea ,
 frumusețe revendicată și apoi lăsată în paragină
 de noii și orgolioșii stăpâni
 în căutarea altei frumuseți abandonate pe
 peronul unei gări ...
 frumuseți care n-ați știut că sunteți muritoare
 când vi se așeza pe părul vopsit cu l'oreal nr 6,
 diadema nemuririi
 frumuseți care v-ați lăsat clonate pe sticlă sub
 aplauze curgând
 prin conducta spartă a realității,
 odată cu moartea ultimului instalator
 ce v-ar fi putut salva de înec în uitare,
 ce jurat vă mai știe adevărata măsură
 a sutienului și adevărata rotunjime
 a buzelor pline de botox,
 ce pictor se mai poate mira dorind să le
 immortalizeze,
 frumuseți târâte în arenă la jocurile foamei de un
 public flămând și însetat

frumuseți atârând de ziduri ca un grafitti
 obscen anonim ,
 când hingherii-restauratori ratați descuamează
 zidul până la sânge
 sperând să elibereze frumusețea irosită în
 fiecare noapte
 la mese de joc improvizate sub poduri în ruină,
 frumuseți blamate și niciodată salvate de
 prezidențialele și decadentele decrete
 pe hîrtie cerată împodobind pereții unui muzeu
 ruinat

II.

Dacă n-aș fi crescut în grădina Mona Lisei
 și n-aș fi primit lecții de pictură de la Da Vinci
 n-aș fi știut niciodată ce este adevărata
 frumusețe,
 m-aș fi hrănit cu frumusețe sintetică de două ori
 pe zi
 și aș fi trecut nepăsător pe lângă frumusețile
 boticeliene
 ori pe lângă cele rafaeliene
 căutând mereu femeia
 de dincolo și de dincoace de canoane
 femeia strălucind la mijloc de rău și bine
 imposibil de captat într-o culoare,
 sunet sau formă
 e doar ideea de frumusețe ce-o însoțește ispitor
 printre canoanele mereu schimbătoare,
 frumusețe
 scoasă mereu la lecția esteticii și pusă să scrie
 de 365 de ori pe an La beaute, c'est moi,
 frumusețea este refuzul
 de a spune nu până la capătul serii
 și oboseala de spune da în cuvinte,
 frumusețea e umbra ce cade pe chipul
 madonelor lui Fra Angelico
 și mintoasa Eloise, și doamna Blanche,
 un crin deschis, frumusețea e cheia cu care
 deschid seara grădina cu les fleurs de mal
 și mă ascund a l'ombre de jeunes filles en fleur,
 frumusețea e doza de otravă cu care mă
 imunizez zi de zi împotriva ne-frumuseții ce
 pândește în spatele fiecărei parole sparte...

MARINA POPESCU,
București
Mențiune

Poem pentru tații care plâng

O să scriu un poem
 pentru tații

care își lovesc fiicele și apoi plâng,
 pentru cei care își dau copiii afară din casă
 și după închiderea ușii

durerea le zvâcnește în tâmples,
iar moartea li se strecoară ușor, foarte ușor
pe sub reverul hainei tot mai aproape de piele,
pentru tații care
merg cu băieții de mână în casa amantei
în timp ce femeia lor întinde rufe pe sârmă
iar apa din ochii ei spală balconul
ca o ploaie de toamnă târzie,
voi scrie un poem pentru tații
care scriu liste de cumpărături,
liste cu treburi de făcut în casă,
liste cu lucrurile pe care copiii
încă nu le-au îndeplinit
și nu le vor îndeplini vreodată,
pentru toți cei care ordonează meticulos
viețile lor și pe ale celorlalți
ca niște cămăși pe rafturile albe
și apoi plâng când dungile
se strică și gulerele se șifonează sub
marea greutate a acestei lumi,
un poem pentru tații ale căror fete
și-o trag pe bani în Spania și Italia
cu alți tați și fiii acestora,
un poem pentru tații
care beau în cârciumi până la primul
cântat al cocoșilor apoi se întorc acasă și plâng
șiroaie de vin și coniac,
în timp ce soțiile lor le scot ghetele scâlciate
și îi întind pe paturi conjugale
mirosind a lavandă,
voi scrie poemul acesta cu stiloul tatălui meu
care din când în când plânge pentru mine,
iar mărturie pentru asta
sunt coronarele lui 75% înfundate cu lacrimi.

Poem în trafic

Ar fi chiar ciudat să îți fac semn
atunci când ușile tramvaiului se deschid,
iar tu să mă privești prin parbrizul fumuriu
și ți se pare că sunt singura ființă vie de acolo
fie și numai pentru felul în care lumina soarelui
atinge fața mea încă obosită și matinală.
Ar fi de-a dreptul bizar să cobor,
să vin lângă portiera ta,
să-ți bat ușor în geam și când deschizi
să încep să-ți povestesc
filmul rusec în care el și ea
pe la spate în toaleta dezafectată,
el o izbește cu fruntea de oglindă
într-un orgasm simultan,
iar sângele picură suprarealist
pe jegul din chiuveță,
apoi să zic ceva despre absurdul
din teatrul lui E. Ionesco
și să deviez brusc spre felul haotic
în care în lume se schimbă președinții,

se încep și încheie războaie
iar prețul apei și al petrolului o iau razna.
Și mai straniu ar fi ca în timpul ăsta
pe bulevard să curgă mașinile,
luminile zilei și ale serii
aurolacii care spală parbrize
și între noi să se instaleze un
mare semn de egal, la capetele căruia să stăm,
doi copii în așteptarea lui Moș Crăciun.

Într-o armură de plastic

Mai bine mă făceam gunoier
și adunam toate resturile
de iubire ale acestei lumi,
le îndesam în pungi mari de plastic
și cu ele agățate de tomberon
aș fi trecut așa, triumfal,
printre câini și mașini și aurolaci veseli,
un Don Quijote în salopeta lui verde.

Cei mai mișto bărbați
sunt ăia care privesc prin ninsoare
cum te îndepărtezi, cu ochii ușor umeziți de frig
și li se pare că pe fața ta a trecut o adiere,
ceva matern,
ceva ca o amintire
cu gust de cozonac și migdale,
sunt ăia care fumează desculți pe balcon
în ianuarie
și vorbesc cu tine în gând,
se tem că într-o bună noapte
o să-ți spună numele în somn
și nevasta o să-i sugrume încet și eficient,
sunt ăia care îți cară bradul de Crăciun
un kilometru pe jos
apoi îl urcă pe scări până la 9, te sărută și pleacă
iar tu rămâi să privești urmele de bocanci
încă umede pe hol,
sunt ăia pe care începi să-i iubești într-o iarnă
și te gândești că dragostea asta nouă
trebuie să stea cuminte
sub zăpadă până la primăvară
și până atunci multe se mai pot întâmpla.
Cei mai mișto bărbați
sunt ăia pe care nu-i poți avea,
ăia care vin și se așază pe un scaun lângă tine,
își cuprind tâmplesle în palme
pentru câteva minute apoi pleacă,
dar lasă totdeauna un semn sau un cuvânt
că vor reveni,
un fel de combinație între un film sado-maso
și „Ziua Cărțiței”.

CARMEN MĂCELARU,
București
Mențiune
De citit după miezul nopții

După fiecare întâlnire
cu tine în cameră
rămâne un puf de poezie
De parcă aș fi făcut dragoste
cu o salcie

Un țipăt de copil părăsit de mamă
mi se înfige în stomac
Frig inexplicabil și ușa deschisă
între cele două lumi
E tot ce mai am în ninsoarea asta
ivită subtil între piepturile noastre
Între piepturile noastre e un imens loc de joacă
pentru toți copiii din cartier
Liniștea îmbânzește pereții, alei verzi,
tobogane cu apă pe cerul
Tău multicolor de la mijloc în jos,
de parcă nu aș fi făcut dragoste cu un om
Și e ca și cum ți-aș fi altoit brațul
în țesutul meu generator
De noi însușiri, de noi adăposturi,
o lume fantastă
A mai curs o vară peste trupurile noastre
După fiecare întâlnire cu tine cearșaful
rămâne imprimat pe pielea mea
Toată ziua îmi dai ocol ca unei foi de hârtie
pregătit să te arunci în hău
E cel mai proaspăt lucru care se poate întâmpla
A mai curs o vară peste trupurile noastre

Archeopterix

Mi-am dorit să scriu măcar
un poem pentru Dumnezeu
Aș fi vrut să merg
la mănăstirea Dragomirna o săptămână
Citiseam despre întâmplarea
Anei Blandiana de aici
Locul e ales întâmplător,
putea fi lăcaș sfânt sau nu
De pildă, puteai fi tu, și tu ai ziduri de piatră,
șanțuri de apărare
În tine sunt toate femeile
care te-au iubit și care încă te îngrijesc
Pe sub piele, tot feluri de poduri,
iluminatoare subterane
Da, tu ești pământul meu
pe care îngenunchez zi de zi
Cel care îmi dă hrana și apa și îngerii și moartea
Moartea mea e în tine,
după ea sap acest drum necunoscut
Cine ești tu?
Cel pentru care scriu chiar acum aceste rânduri

De unde vine mirosul ăsta de Rai
Și toată apa care inundă?
De unde toate astea,
ar fi trebuit să fie zi, dar nu, nu e zi
E un fel ciudat de a trece timpul,
nici nu mi-am dat seama
S-a înnoptat cu gândul că aș fi vrut să scriu
măcar un poem pentru Dumnezeu
Și am intrat într-un fel de peșteră a foi albe,
unde se mănâncă rădăcini
Și oamenii crestează pe pereți simboluri de
animale sălbatice
Acolo unde doream să fiu
Și de fapt eram deja cu mâinile pline

Ludic în decorul sudic

Să redevin copil e simplu, îmi iau o foaie a
de hârtie și încerc să fac o barcă
Ca un animal bolnav mă retrag într-un colț
nimeni să nu-mi vadă slăbiciunea
Împăturesc foaia de hârtie,
în două, în trei, până îi dă sângele
Nu vreau decât să fac o barcă origami
să plec cu ea în mintea mea
Să văd din nou pisica cum doarme
și mama cum face pâine pe jar
Cu spatule înghețat de transpirație într-un colț
unde nu mă vede nimeni
Încerc și încerc,
hârtia se udă sub mâna mea care lacrimază
Îmi este sete și foarte foame pe câmpul ăsta
albastru apărut subit în palmă
Dar uite și gardul și casa și copacul din care
cădeam fără să pătesc nimic
Toate într-un bol de cristal ca un craniu de
gigant după care trebuie să sapi

Colibri

Simt un poem de la 100 de metri,
știu unde se scrie, la care geam
Se răsfăță ca o pisică mofturoasă
Mereu se face ceață
unde cineva își pierde controlul
Mai întâi simt larva, chinul facerii, ochii
telescopici
Când se va naște voi fi prima care inspir ozonul
Papilele gustative nu se înșeală niciodată
E plină zi, norii stau să cadă aici pe pagină,
poate va ploua
Am nevoie de o canalizare,
să modific cumva cursul firesc
Al acestei curgerii care vine cu un alai de îngeri
Simt un poem de la 100 de metri,
când ies pe stradă
Știu cine are pixuri și foi îngălbenite în
portofelul de bani

Știu cine călătorește cu un mijloc mult mai subtil decât cartela metrorox
În aglomerația de la Piața Unirii îmi dau seama imediat

Cine are poeme sub piele, le văd fără ultra X
E un fel de răsfăț, dimineața când plec de acasă
Cei mai singuri, dar cei mai singuri, sunt cei cu păsări pe gene

BIANCA DAN, Deva Mențiune

Versetele apocalipsei

nu sunt o persoană atipică
și uneori mă port

ca și cum aș fi pământeană făcută din lemn
și aseasonată cu frunze iar inima o păstrez în cutia cu viermi de mătase
sunt atâtea lucruri pe care mi le spun și efectul invers apare atunci când nimeni nu se așteaptă în acest univers am o mie de clone
îmi pui sângele în mișcare ca un efect al gramofonului toamna târziu când oamenii se iubesc prin ploaie dezbrăcându-se de piele pe linia asfaltului
în octombrie toți suntem mai singuri pământul se rotește invers vine ziua morților ocrul e culoarea predominantă ca un feeling încetșat deschis tuturor posibilităților
păstrez verdele în frigider chiar dacă mai târziu se va clătina soarele și mingea va rămâne suspendată la etajul trei
de aici nu mai e mult până vor deschide ospiciile și nebunii se vor plimba pe autostradă, fără pelerina de ploaie
față în față cu încălzirea globală cu fumigenele și noua ordine mondială vor recita versetele apocalipsei cântarea cântărilor
și toate care nu s-au spus
ne vom încălzi la stele și mâinile noastre vor iubi cămașa de forță pereții albi rujul strident al asistentelor umbrele ce se preling pe cearșafuri vor scrie un tratat de lobotomie și ne vor păstra creierul în borcane cu cele două ventricule pentru o mai bună sincronizare alături de fetuși contaminați de prima gură de aer
mamele noastre vor plânge apoi vor deschide umbrela vor ateriza ozn-uri în grădinile de pe acoperiș și ne vor strânge obiectele sacre
cuptoarele cu microunde vor exploda, se vor scufunda submarinele
aerul va fi mai dens și își vor aminti de acea vara intrată-n fibrilație, de groparul

care-și sufleca mânecile
o atmosferă de început de lume când toți îndrăgostiții mănâncă mere coapte.

viva los muertos

am închis ochii și pretind că iubesc
chiar dacă nimic nu se confundă
nimic nu pocnește și viața e o balenă
eșuată în primele rânduri se materializează
păpuși insipide cu gulerul tras
și niște umbre tăioase
m-am obișnuit să vorbesc cu morții
și cine știe de câte ori
s-au strâns lângă mine acele femei albastre
și bărbații cu inima smulsă
o gaură-n piept făcută de gloanțe oarbe
într-un acces de trezire
ca un duel dintre bine și rău
din care nimeni nu scapă cu viață
Dumnezeu e prea sus nu-i place teatrul
preferă liniștea din spatele măștii
suntem atâtea în oglindă încât reflecția pare aceeași mi-e indiferent
dacă îmi spun o minciună frumoasă
cu miros de dezinfectant
și aștept să mă înghită ploaia
de la pământ la cer
o linie continuă stoluri căzute
și morții aceia tineri printre noi.

cel mai viu dintre pământeni

mă vreau înapoi nu știu cine este această ființă cețoasă
proiectată pe un canal necunoscut
ca atunci când te trezești noaptea
și televizorul merge în gol
sunt frumoasă ca un cadavru
proaspăt machiat care își linge rujul
și așteaptă să vină oamenii la dans
să râdă și să joace cărți
apoi vei veni tu și îți vei coase buzele de mine
ca într-o expoziție de marionete
iar ei vor pune capacul
și îmi voi pierde din nou capul după tine
chiar dacă minunile durează trei zile
îmi vei spune glume
și voi adormi măcar o dată la pieptul tău
înainte să arunce cenușa
vor păstra o bucată din rochia de bal
te vor convinge să pleci încă din prima noapte
în cimitire e prea multă viață
ca pe o stradă aglomerată
din care ies aburi clandestini
poate nu ești cel mai viu dintre pământeni

și trebuie să aprind chibritul
suntem doi clovni care își cauta zâmbetul
pe masa de autopsie
tranzând sentimentele până nu mai rămâne nimic
și doar golul acela
va fi de ajuns să ne umple de dragoste
ți-am mai spus nu sunt ușor de iubit
în mine se dă armageddonul,
călăii își așază capul pe genunchii mei
copiii se ascund și mamele tremură
sunt singurul element chimic
care nu există în univers
singurătatea e veșnica mea poveste
nu-mi vei simți lipsa iar dacă strigi nu te aud voi
fi plecată să-mi refac machiajul.

moartea e un graffiti scris pe inimă

moartea nu are profil de facebook
deși e prietena tuturor o găsești
la colțul blocului
asmuțind câinii
îți împinge mașina îți leagănă copilul
oriunde ai nevoie de ea chiar și pe timp de pace
împarte vieți pe carosabil seacă fântâni
dezbracă mirese în noaptea nunții

Și toamna e mult mai sociabilă
se simte în largul ei printre atâtea frunze
sărută mai apăsător predă alchimia
notează în agendă informații confidențiale
celor plictisiți de spovedanii web

s-au îndrăgostit de ea toți vecinii de palier
de mersul ei cu vino-ncoa
bărbații vor s-o agațe la semafor
însă e atât de inaccesibilă
ca o senzație de arsură în plexul solar.

COSTEL IONESCU, Topoloveni, jud, Argeș Mențiune

Ora 20

doamnă, hai să vorbim despre corpuri
pe-al tău îl ții ca pe-un piseu de lut cu genunchii
mirosind a măr
al meu e mai sfânt iar tu îi dai nume de alint
nu știu ce ne-a magnetizat precum iedera care
urcă pe coșul pe unde crăciunul coboară
în fiecare seară aducând vise freudiene
dar cert e că la televizor ne uităm din ce în ce
mai puțin.

doamnă, mai frumoasă
ca lacul în bătaia glontelului
mai frumoasă ca negrii din porturi
cărând caturile ușii pe frunte
hai să ne speriem și să scriem ortul popii
ascunși pe sub sicriele de pe amprente
retrași în cavernacule în vagine mitice
în scorburile din broaște

hai împreună în deltă ca doi fluturi
sau pe lună ca doi licurici în insectar
hai în pietrele geme să facem copii
înrușiți cu zgura și cu magma vulcanică

dar ce-ți spun eu acum, doamnă,
amândoi știu că e imposibil totul
nu suntem decât două cearșafuri extraterestre
purtașuri asupra noastră păcatul hibernării.

Reflexii o, pahar frumos!

asemuit cu un plop de 15 metri
cât vin vărsa-vei în sufletele noastre muritoare
care prinzând aripi vor zbura
pe deasupra gheții nesfârșite?

săruta-ți-aș buzele!

necâștigând iscusința
de-ați atinge nestematele, poleiala
scump sângele tău se face vechi
eu nu sunt decât un lacheu inferior.

și totuși!

îmi dai nădejdi crezând cu toată tăria că băutul
că sorbitul, că suptul,
înghițitul cu gâlgăituri mici
îngurgitatul, prelinsul, adăpatul prin torent
prin cascade, prin ape năvalnice, prin șuvoaie
prin ploii și burlane sau jgheaburi
și prin altele ca acestea
pe care nu le-am pomenit din pricina uitării
sau a mulțimii numelor
sau a mulțimii numerelor
sau a cifrei zero, a cifrei 3,14
sau a mulțimii infinite
a numerelor suprarealiste
hotărâsc: vinul înveșelește dar și nechează
nu voi da vin cocorilor aflați în lungi pribegii
nici dropiilor cu diverse afecțiuni ilogice
sau mieilor, iezilor, șarpelui de casă cu nume de
Florin
nici curcanilor cu ochi rotunzi (dar nici celor cu
ochi pătrați
dreptunghiulari sau neregulați)

mă voi îmbăia într-însul de pe creasta
feciorelnică a dealului
la cântatul spiritual al cocoșului gătlejat
acel preot cu vârstă numerologică.

Primă vară

treceai cu pene în pești
și o jumătate de lună în inimă
ceea ce te odihnești pe șira rece a mortului
cântând cântece năzdrăvane
umpleai suprafața înghețată a lacului
ca două pahare limpezi ochii tăi
ca două sunete de vioară
ca două anemone
înconjurate de pădurea de mesteceni
ai fi putut face ca săptămânile
să pară buchete de flori.

treceai și blânda colină părea
că în fața ta se închină
preumblările noastre
se însoțeau cu tăcerea din cuvinte
ajunge,
ai spus, iar eu rămâneam apostolul aerului
înmiresmat de salcâm.

treceai purtând rochia aceea cu crapi
iar prin interior dormitorul copilului nostru
eu însă purtam cămașa de lemn cânesc a tatălui
meu.

primăvara ca un păianjen și cucul ciugulea
liniștit
pe spinarea rece a mortului.

Romanul primăvărat

printre florile din luna mai capul meu se ițește ca
un coif de soldat roman eram singur în pădure și
foșneam bărzăunii aveau ghetă de lac. Pielea era
aidoma culorii crinilor eram pământ. Degetele:
cu care scriam
născociau
mișcarea
animalelor. Dinții beau (paloarea lor purtau luna
în casa lui saturn
în calorifer. în al doilea război mondial)
mă târam printre melci de iod
ocoleam rozătoare cu ochi de opal
alunecam precum cometele în somnul lor
(visau central)
iar țărnițele gândirii mă refractau (mortuar).
ce frumoasă e primăvara că mă provoacă să fiu
mai verde
ce minunată e femeia din pahar
cu buzele de arțar

cu ochii de zarzăre tinere
cu sânii ascuțiți ca două vipere
iar eu ce destoinic soldat mai eram.

**GEORGIANA
MAXIMOIA, Suceava
Mențione**

Zăpadă cu rom

...sigur ai coborât
din automobil
înfrigorat și grăbit,
având grijă

să nu dai cu capul de luna metalică
și să nu-ți agăți eșarfa de tetrafluoretenă
în gardul din stele ghimpate;
aș fi vrut să văd cum ai închis portiera cerului
cu un clap-punte-peste-generații
cum ți-ai aranjat gulerul în oglinda retrovizoare
a unui nor transparent
cum ai lăsat un far cu soare multicolor
aprinzându-se ritmic în miezul iernii
incandescente
și cum ai început s-o iei la întâmplare
pe străduțe de gumă
oprindu-te din când când în intersecții,
chemându-mă, căutându-mă
cu mâinile în buzunare și
cu o șuviță falfăind ca din coadă de dragon
trăgând după tine tot cerul
cu imprimeu de leopard
toți fulgii toate bannerele toate antenele
parabolice
toată matricea zborului
clădiri de scorțișoară, sfârmicioase adunându-se
ca o pojghiță de gheață prin manșete,
pe sub mâneci
cartiere întregi legate de șireturile tale,
rotindu-se ca niște lasouri
podul peste calea ferată, frumos ambalat,
ca un baton de ciocolată
ieșindu-ți pe jumătate
din buzunarul paltonului tău cenușiu
și străzile coborând halucinant
în milioane de serpentine printre nasturi...;
sus, pe omoplați, în loc de epoleți,
scânteiau neone și lustre
din magazinele cu electrocasnice
și beculețe și instalații de crăciun
și cruciulițe verzi și mentolate
desprinse din vitrinele farmaciilor
și muguri de stâlpi luminând slab
abia pâlpâind
lângă gâtul tău fosforescent, transparent

prin care oricine ar fi putut zări, la fiecare
licărire, la fiecare secundă
o parte din traheea ta de mătase
un maxilar sincer și tradiționalist
și-un omușor singur și trist...

Ne-am găsit în sfârșit!
în mijlocul intersecției, în sfârșit!
ningea din ochiul tău violet în stil bacovian
și eșarfa perforată de păsări negre
atârna undeva pe umărul tău stâng;
erai trist și delicios ca un profiterol simbolist
ca o jucărie periculoasă
ca un erou din plastilină
ca un bulgăre de zăpadă peste care
noaptea, toamna, viața și moartea
- toate la un loc-
au turnat câte o picătură de rom...

Cea mai frumoasă poezie

Am vrut să te cunosc și să scriu despre tine
ca despre un pom al binelui și al răului
fără să știu că asta mi-ar putea dizolva foile,
mi-ar putea afecta serios caligrafia,
n-aș putea să mai scriu niciodată, niciodată...
și fără să știu, în sfârșit,
că asta mi-ar aduce moartea;

așa că am început la întâmplare...
să zicem că de la degetul tău mic și integru
pierzându-se evanescent
într-o mânășă de sticlă pisată
apoi am continuat, urcând spre încheietură
acolo unde cu un costum de scafandru și cu un
tub de oxigen metafizic
am plonjat printre falduri imense
de perdele și draperii moi, sângerii
cu reflexii vinete - de la albastrul aproape coral
al venelor diamantine
și de acolo tot mai sus, până am început să aud
glisând
roțile unor mașinării elastice,
căptușite din plin cu un fel de cartilaj lucios
și-am văzut inima, ca un tron, ca o canapea
striată
acoperită cu pături groase la capătul cărora
atârnav canafuri de artere și capilare franjurate
în fel și chip;
inima, deci - o canapea roșie, de catifea
cu o grămadă de oameni înghesuindu-se să
prindă loc
și certându-se îngrozitor pe o singură
telecomandă
undeva, în față, rula un film despre tine,
despre viața ta -

era picant și, desigur, frumos, cu o melodie
purpurie pe fundal
dar tot se mai găseau câțiva
care voiau să schimbe postul...
în fine
din aproape în aproape,
bâjbâind prin întuneric
salutând la nimereală câte-un sentiment grăbit
care mai trecea, vâjâind, pe lângă urechile mele
suflând de zor peste florile de gheață de pe
retina ta
ca să pot privi lumea prin ochii tăi
și trăind o groază d anotimpuri în aceeași clipă
o mie de variante ale iernii
o mie de versiuni ale primăverii
o mie de alternative ale verii
o mie de ipostaze ale toamnei
așa te-am cunoscut:
o frescă de gesturi albastre și încifrate
un cântec sculptat într-un sân de femeie
un film, o semnătură, un asterisc, o idee

și totuși

de câte ori să tastez fiecare pistrui introvertit și
arămiu
fiecare por stacojiu și indecent al pielii tale?
de câte ori să dau click pe fiecare aluniță a
obrazului tău elegant?
de câte ori să-ți adun fiecare fir de păr și
de câte ori să le împart în introducere,
cuprins și încheiere?
de câte autobuze am nevoie să ajung să trec
prin toate liniile postmoderniste din palma ta?
și mai ales
de câte veșnicii aș avea nevoie
cel puțin!
pentru a scrie titlul,
fie chiar și numai TITLUL
celeii mai frumoase poezii despre tine...?

O zi

iar e dimineață
iar apare soarele răsturnat pe cer
cu termenul de garanție lipit pe spate
iar circulă vântul pe străzile principale
cu eticheta gri fluturând în urmă
iar se pornește o ninsoare comercială
printre blocuri...

iar suntem înăuntrul lumii și înafara ei
iar ne facem cafele iar deschidem șifoniere
iar smulgem de pe umerașe o stare la întâmplare
iar pornim în fugă pe trotuare paralele
iar pășim pe pieptul casant al morților
de sub noi
iar pierdem autobuzul iar ne e frig

iar ni se aşază o mare tristeţe în suflet
 iar ne bucurăm în tristeţea noastră
 iar ne întristăm în tristeţea noastră
 iar ne pierdem în tristeţea noastră
 iar avem noroc de pleoape că le mai închidem
 din când în când
 să nu mai vedem lumea
 iar ne sprijinim de stâlpi
 şi de balustrade când nu mai putem
 iar căutăm pe jos ceva mărunţ –
 o planetă, o galaxie, un univers
 iar ne scapă ceva iar ne scapă ceva
 iar ne scapă ceva!
 iar ne verificăm, seara,
 să vedem dacă mai suntem noi
 dacă nu cumva ne-am contopit,
 în trecere, cu alţii
 dacă nu cumva, în grabă,
 ne-am înşurubat altă mână, alt picior
 dacă nu cumva ne-am instalat,
 din întâmplare, altă inimă
 iar ne întoarcem pe străzi de tinichea,
 pe macadamuri de sticlă
 iar ne privim în asfalt ca-ntr-o oglindă murdară
 iar ne vedem obosiţi, urâţi şi totuşi cu un chef
 nebun de viaţă
 iar vrem să trăim cu orice preţ
 cu orice preţ cu orice preţ!
 în staţii, în autobuze aglomerate,
 în scări de bloc!
 iar suntem fragili, docili, imbecili
 iar suntem de gumă, de brumă, de humă
 iar suntem oameni
 iar suntem
 în primul rând
 oameni...

Schiţă de om grăbit

oasele lui
 şi oasele tatălui
 şi oasele străbunicului
 şi tâmpla maro a lui Adam
 şi sânul bleumarin al Evei
 şi şoldul tărcat al Şarpelui
 şi cuţitul de foaie verde şi-o alună al lui Cain
 şi sângele firesc al lui Abel
 şi frica de apă a lui Moise
 şi privirea de sare a Sarei
 şi încheietura cu cheiţă a lui Solomon
 şi visul de caşmir al lui Iosif
 şi sceptrul cu ştrasuri şi paiete al Esterei
 şi culcuşul de praf al lui Iona
 şi hotarele din zeamă de struguri
 ale Țării Făgăduinței
 şi treptele de jeleu până la cer

pe care urcă şi coboară îngerii
 şi triumghiul pătrat al bermudelor încercuind
 lasciv groapa cu lei
 şi sfinţii aşezaţi în ordine alfabetică în fiecare
 atom, în fiecare moleculă
 şi tuşul de pe genele Cleopatrei cu care a fost
 scris mai târziu Noul Testament
 şi mormântul gol al lui Tutankhamon
 şi glezna infailibilă a Afroditei
 şi picioruşul rahitic al lui Ahile
 şi rânjetul galactic al pisicii de Cheshire
 şi sufletul mulatru al cerşetorului de peste drum
 şi cartierul nostru alunecând în apa Sucevei
 şi pereţii de gelatină ai camerei
 luând diferite forme
 şi vecina şi câinele şi Andrei şi eu
 şi dragostea şi ura şi conştiinţa şi pierderea de
 cunoştinţă
 amestecându-se şi zguduindu-se teribil
 într-un înveliş complicat, de nedescris
 numit, la întâmplare, om.

LILIANA TRIF, Sibiu Menţiune

Şah - mat

Pe –o tablă de şah sfărâmată mai stau
 Un pumn de pioni prăfuiţi,
 O tură de alb într-un colţ, un nebun...
 Şi noi amândoi obosiţi...
 Tu rege de alb, eu... regină de negru,
 Pierdut-am atâtea în joc
 Dar, gândul că poate aşa e destinul,
 Mă face să râd... ce noroc...
 Păstrează-ţi cu grijă distanţa,
 căci timpul
 Mă cerne prin site de foc...
 Tu, rege de alb dacă vrei poţi fi negru
 Pe tabla aceasta de joc.
 Poţi fi şi măcar pentr-o clipă, iubite,
 Stăpânul meu drag şi apoi,
 M-aruncă-ntr-o parte cu grabă prea rece,
 Şah-mat... e finalul din noi.
 Pot fi regină de alb,
 căci culoarea
 E doar a iubirii ce-ţi port,
 Nu-mi pasă de pierd, de câştig,
 dar mă doare,
 Finalul ce nu-l mai suport.
 Pe tabla aceasta de şah sfărâmată,
 Tu, rege, eu ... nici nu mai ştiu?
 Regina de alb sau de negru...
 Te-aştept.
 Să nu vii prea târziu.

Îmi pasă

De fiecare frunză
care pică
Și mai alungă viața de prin noi,
De fiecare floare
care duce un infinit de gânduri către voi.
De fiece copac tăiat în pripă
să încălzească un cămin sărman,
De fiecare pasăre ce pleacă
lăsându-și cuibul gol an după an...
De fiecare apă care curge
în căutarea unei mări de dor,
De zarea care uneori mânănită ,
acoperă albastrul ei cu nor.
De fiecare om care mai vine prin viața mea
și pleacă-apoi grăbit
Fără-mi lăsa puterea de-al reține
spunându-i :”iartă-mă,dacă-am greșit!”
De fiece copil ce crește mare ,
grăbit să-și uite inocența-n viciu,
De fiecare gând ce mă mai naște pe buze reci,
acesta-i greu supliciu.
Îmi pasă, că mă înconjoară singurătatea
și nu știu s-o-nving,
Că arde-o flacără nestinsă-n mine
pe care nu știu cum s-o sting.
Și chiar de-aș ști ,
n-aș stinge-o niciodată ,
căci ea îmi face viața mai frumoasă,
Eu sunt așa și toate-mi trec prin suflet,
atât cât ard de toate îmi mai pasă.
Culorile toamnei din noi
Cât galben e pe cerul tău, iubite
Și cât portocaliu în gândul meu,
Ni-s inimile parcă-ncremenite
Îngoana noastră de-a vibra mereu.
Cât roșu am pe mâinile pictate,
Nici hena nu-mi ajunge uneori,
Și pleoapele mi-s mov, întunecate,
Când te privesc și-aștept tăcută-n flori.
Pe tâmplă-mi pare că ți-au pus coroană
Iar părul ți-e albastru-luminos,
Ești zeul meu din fiecare toamnă
Nu știu pe lume altul mai frumos.
Albit-au buzele de grea dorință
În vise violete le-am închis,
Pâna îți voi găsi întreaga ființă în mine.
Azi e negrul interzis!
Să mă-nvelești în verdele toamnat,
Să mă pictezi în roșu ruginiu,
Și să-mi zâmbești sfios și singuratic
Când te voi polei cu argintiu.
Decembrie când va veni în lume
Te voi lua de mână și-napoi
Vom alerga prin frunzele cu brume
Găsind culoarea toamnelor din noi.

Eu nu dețin adevărul
Eu nu dețin adevărul, străine
Nu mă privi așa curios,
Privește mai bine timid înspre tine
Și caută-acolo-ți va fi de folos.
Eu nu dețin adevărul, femeie
Nu mă privi atât de atent
Sunt lacăt ermetic și n-am nici o cheie
Zâmbet sarcastic pe chip inocent.
Eu nu dețin adevărul, copile
Nu mă privi așa-ntrebător,
Noaptea se succed mai mult decât zile,
Soare e mult mai rar decât nor.
Eu nu dețin adevărul, iubite
Nu mă privi, nu mă-ntreba,
Între noi doi , minciuni risipite
Privește azi doar înspre inima ta.
Și-atunci când vei ști pe deplin adevărul
Să-l scri într-un vers pe un colț de hârtie,
Cuprinde în el o bucată din mărunț
Ce-a ne-a gonit din Eden pe vecie!

EMILIA DROBOT,
Québec, Canada
Mențiune

Acolo

Acolo se ascunde-o lume
Din chihlimbare de alint
Acolo nu avem costume,
Acolo nu pot să te mint.

Acolo are chei din lacrimi,
Nu poți să intri fără plâns.
E starea blândă-a inocenței,
E zâmbetul meu neconstrâns.

Acolo-ți vine să bei lapte,
Acolo-ți vine să respiri,
Acolo fructele sunt coapte,
Acolo toate sunt subțiri.

Acolo am aripi de stele,
Poveștile curg din lumini,
Acolo-i cer și nu-s podele,
Acolo nu cresc mărăcini.

Acolo mă scufund în viață,
Acolo mă ascund și cresc,
Acolo frica-i o paiată,
Mă duc acolo când iubesc.

Acolo visele-s fecunde,
Acolo nu e « nu mai pot »,
Acolo toate sunt rotunde,
Acolo pot să te am de tot.

Acolo-aș vrea să vii o dată,
Acolo-aș vrea s-ajung și eu,
Acolo încă mai sunt fată
Acolo este Dumnezeu.

Hoțul de timp

La sfârșitul zilei, simt căderea nopții,
Ca o nicovală, ce-ți știrbește-un vis.
Fără nici o veste-nșurubându-și colții,
Hoții dau năvală, parcă dinadins.

Vin în valuri, valuri, presărând iluzii,
Soapte și ecouri te-nconjoară-n gând.
Dăruindu-ți șmecher, falsele concluzii,
În sclavia vremii te-nfășoară blând.

Zilele aleargă-n sute de direcții.
Acțiuni trunchiate, plămădite-n van,
Curg înspre secunde, pline de intenții,
De-ați mai vinde încă zilele din an.

Îndârjiți în fapte, oamenii aleargă
Fără să se-oprească, să admire stele
Sclavi în simțuri bete, prinși în câte-o targă,
Se-adâncesc în chinuri, culegând mărgel.

Disecând decepții, false conspirații
Fac să treacă timpul, simplu eunuc.
La sfârșitul vieții, zac clepsidre-n stații,
Goale, bându-și setea pe-ultimul muștiuc.

Viduri adormite-n sute de castele
Uită de uimirea golului din nimb.
Arși de-atâtea lipsuri, se afundă-n ele,
Cedând laș puterea...hoțului de timp.

Știi

Știi că lumea-nfinge colții
În visele celor desculți,
Că jurămintele sunt goale,
Și-atingerile fără nunți...

Știi că neaua-i albă-n ceruri
Și pe pământ se schimbă-n zaț,
Și-n spatele promisiunii
Dorința mai întinde-un laț.

Știi că griul schimbă fețe,
Că te-nconjoară de nebuni,
Că lacrimile dor în nopțe
Și-i plină lumea de tăciuni.

Știi că ura naște ură,
Că vorbele se vor plăti.
Știi că dacă guști păcate,

Vei fi de-al lor și vei muri.

Știi că albul nu-i culoare,
Știi că lumea e-un oftat,
Că fiecare gând te pierde,
Cu toate astea ai uitat...

Știi că timpul nu te iartă,
Că nu câștigi cerând război.
Castelele sunt pentru monștri
Și băncile ascund gunoi.

Ai disecat albul de negru,
Ai plâns strivit de calomnii,
Te-ai revoltat în fața lumii,
Și-ai vrut s-arăți tăunii vii.

Te-ai dus spre ei gonind amarnic,
Și-ai învățat un hohot crud.
Credeai că dacă lupți te aperi.
Știi...și totuși...ai căzut.

Pereche

Mi-e dor de-o stare de îngemănare,
Mi-e dor de-un vânt în care cresc fiori,
M-aș scufunda fără destin în mare
Și mi-aș picta în palme ursitori.

Aș alerga la infinit spre tine,
Te-aș căuta prin mii de vieți visate
Și te-aș alege ascultând suspine,
Cu ochii-nchiși, cu mâinile la spate.

Te-aș recunoaște sigur dintr-o lume,
După cordonul vieții ce ne ține.
N-ar fi nevoie să te știu pe nume,
Căci te-aș privi, găsindu-mă...pe mine.

**VLAD SIBECHI, com.
Boroaia, jud. Suceava
Mentune**

**nimeni nu îți spune
că ai greșit**
briceagul nopții ne
decupează imaginea
după normele unei logici

bolnave. suntem mâinile
lui escher ne-am creat propria geografie
și funcționăm după un protocol
numai de noi cunoscut.
ne înspăimântă excesul
de realitate coridoarele negre ale sunetului
când ne vei vedea străinule vei dori
să te mai naști o dată din plăcerea de a-ți trece
cordonul ombilical prin ghilotină

dimineața se scurge

în trupurile de metal de la periferie
aici nu spune nimeni o vorbă bună
deși căutăm cu disperare mâna unui prieten
muscătura unui maidanez
niște dovezi că încă mai trăim
că anonimatul în salopetă albastră
nu ne-a devorat încă
ni se refuză cele mai simple gesturi
începutul unei rugăciuni
înțepenește pe buzele uscate
și destinatarul ei ne privește neputincios
împotmolit în noroiul câmpurilor kașube

mă gândeam atunci la moarte ca la...

între ziduri mi s-a născut o a doua respirație
printre carnetele de partid ale hipopotamilor
și scâncetele strămoșilor
o respirație exilată în partea
nevăzută a lunii
aici nopțile sunt lungi și dureroase
ieri o femeie a căzut în fântână
nu purta decât o cămașă
cu motive florale
au încercat oamenii să o scoată dar câinele
dinăuntru ei s-a împotrivit

mă gândeam atunci
la moarte ca la o sticlă de vin îngropată
ninge de multe zile
peste neamul meu semipolonez bucuria
zilnică vine dintr-o sacoșă de rafie

azi o fântână a căzut în femeie
asta la noi se întâmplă din bătrâni
experții călcând peste tradiție au spus că
avem prea multe...
atunci unele au dispărut
cărutele se îndreptau spre debarcader
și de acolo pe urmele zeului nordic

pentru că
ceea ce experimentezi tu nu este vreo răbufnire
spontaneitatea care te obligă să pui semnul egal
între om și corabie
lucrurile s-au așezat de mult
s-a demonstrat că ficatul lumii e
din ce în ce mai mare o să ne încapă
pe toți până atunci alergăm haotic
pe străzi împărțim pliante despre
violența în familie ne cultivăm
propriile incendii
dacă orașul nu se va mai desfășura
în fața ci înăuntru nostru
toate acestea vor fi utile

vei vedea că sfaturile mamei stuart
nu au fost în zadar și obsesiv
te vei gândi la lucruri mărunte
apoi la oameni învinși
mintea ta va fi un bulevard aglomerat
cineva te va reînvia să respiri
va desena o hartă a tranșelor
în care ești nevoit să lupți

e din ce în ce mai greu pentru pleoape
să rămână deschise ca și cum
Dumnezeu ar fi hotărât că ne e mai bine
pe întuneric

VASILIC BERCEANU, Călărași Mențiune

Blestem pe marginea chitării

îți voi sta în gând ca aerul strâns în clepsidră
ca prețul bluzei pe care nu-ți permiți să o iei
ca litera r în cuvântul lung depărtare
când se semnează în rai grațieri pentru zei

mă vei duce ca pe sacoșa cu cărămizi în suflet
ca pe traista răbdării ca pe copiii orfani
ca pe un scaun cu roțile gol într-o cameră
mă vei duce în gând cum se duc ultimi bani

ai să mă vezi ca ultimul tren către suduri
ca pe ultimul colț de săpun când vrei
să mângâi cu ceva frânghia singurătății
ai să mă vezi ca o oarbă visele orbului ei

să mă urăști ca un glonț coapsa rece de vultur
ca un zid spărtura memoriei dintr-o zi
ca un pompier abătut ploile scurte de vară
cu toată ura ai să mă urăști ca să mă poți iubi

și să mă strângi ca pe un teanc de ziaie
cu vârstă cu tot cu păcate cu tot dacă vrei
să-ți rămân în buză ca arsura primei țigări
ca numele unui copil în buzele unei femei

disperarea unei amieze de luni

oricum n-am dobândit mantia purpurie sau
clondirul de aur
oricum fumez aceleași țigări frământ același
pahar
miroase a același dezgust de viață (al tău) prin
lucruri
oricum intrând și ieșind pe aceleași uși de
ebonită
sângele percepe doar o plimbare pe bulevard.
așa îl mimez. el nu știe tragedia provinciei

mă gudur și eu slujbașul amintirii sub plăci de ebonită
nu mai am nimic de pierdut niciun doctor
nicio ispravă demnă de istoria literaturii pentru femei.
groaznică istorie. toată literatura e a femeilor.
astfel hoinărind prin oglinda aceasta și mimând sângele
mai scriu câte ceva să te hlizești la mine nu la moarte
să treci prin catharsis cu rufele mele în geamantan
să te-mbeți pe poemele mele să te ducă ele acasă
poemul din dreapta și cel de-a dreapta iluziei.

căci eu sunt făcătorul de minuni.
mai îmi trebuiești doar tu să vii aici ca material didactic.
să nu le spunem. să se minuneze.
taci pui zidul de-o parte intri lângă istorie și apoi vine rândul meu
un prieten trece cu elicopterul și mă ia din clopotniță.
eu sunt făcătorul de minuni tu de mituri
eu te fac mit și lumea crede în mine crede că nu se poate fără de mine
tu intri în zid și eu scriu love pe piatră.

eu fără tine sunt ca orice eu fără celălalt.

Blana râsului viu

Am plecat de veacuri la vânat
Pentru blana ultimului râs
Și-a rămas sub gene, neuitat,
Loc de veșnicie pentru plâns.
Înarmat cu dinți și cu dureri
Rob și scut al lacrimii de azi,
Eu pândeam în taină doar plăceri
Furișat cu trupul printre brazi.

Și a fost la fel cum aș fi vrut,
N-au fost ploi, nici viscol și nici vânt
Drept în ochi, sub ramuri l-am văzut,
Blana lui de aur pe pământ.

N-a fugit de glonț și n-a urlat
S-a culcat pe iarbă lângă noi
Și-a mai râs o dată, împușcat
De tristețea ochilor mei goi.

Râsul meu nici n-a mai așteptat
Pată sângerie lângă blană.
Lângă noi, în grabă s-a culcat
Și a râs din moarte înspre armă.

Astăzi abia scriu și înțeleg

Acest târg cu totul nefiresc:
Râs și plâns și leg și iar dezleg
Acest vis de iarnă, omenesc.

Pajura tristă

Am auzit despre tine că ești jumătate vânt,
Jumătate pajură odihnind pe pământ.
Aripa ta, rece și udă,
De atâta zbor înspre mine, de trudă.
Zburătoare spre sufletul meu, te vedeam
Noaptea ca un fir de lumină la geam.
Zburam și eu omenește din așternut
Către marginea oblonului, abătut.
La geam, penele de pasăre grea
Se-ntorceau înapoi. La fel mâna mea.
Am auzit de tine că ești jumătate vânt,
Știu că zbori tristă în mine pe pământ.
Am auzit cum te odihnești uitată,
Cu plămânii zbatându-se-n piatră.

Inimă de pajură, la mine în plisc greu,
Odihnind falfăitul în Dumnezeu.

**BOGDAN
DUMBRĂVEANU,
Constanța
Mențiune**

Melancolie

cât timp intra altădată
într-o clepsidră,
obiect simplu,

transparent cu sugestii senzuale
toate cele aveau forme
feminine

și câtă vegetație
verde mai ales, roșie ori
ruginie, ca-n operele pictorilor
prin care lumina
nu se spunea niciodată bătrână,
șleampătă, trecută

iradia promisiunea unei bucurii,
a zilei de mâine
în care te mai puteai
naște odată

de câte ori nu purtam
cu mine
până și un secol întreg

într-un săculeț modest
legat la gât,
printre monezile gălbui

de pe vremea cand mecanica
nu era iubită

rondel la o cafea

nu vreau să treacă ziua fără vers
ori dimineața fără de cafea
ca o istorie fără imperiul pers
și el fără babilonia sa

fără de grecii ce l-au șters
ca sa-l adune apoi în Alexandria
nu vreau să treacă ziua fără vers
ori dimineață fără de cafea

istorie încolăcită, cu revers
cu rimele ascunse în ea
câte idei nu s-au pierdut în mers
câte au rămas, dar fără stea

nu vreau să treacă ziua fără vers

Sacer facio

să trimitem om la Zamolxe
croit din versuri grecești,
cu litere latine,
descriind sunete slave
să-l trimitem acolo
cu iubita legată fedeleș
de trupul fericirii lui intens
versificate

răbdarea nu i-o vom mai pune
la coacere,
precum Geția lui zălog
la încrucișarea îndoielilor noastre
doar ascuțim cu gândul
sulițele strălucitoare
ieșite din tină
idei prea luminoase
arzând pe retină

ne îndrăgostim de plecarea lui
de învățătura lui
(nu vom trimite la Zamolxe
un om incult)
în cele din urmă
trăim orgia ritualică

a jertfei
cu fiecare atom al
trupului

ca pe o ectenie sălbatică
înnodând declamațiile rugăciunii
cu trestiiile rugului

Poem foarte simplu

altădată mi se părea
că am destul timp pentru
un poem
Și pentru privitul fără țință
pe fereastră

de ce atâta trecere, atâta foială
ori gânduri despre
cum vom intra în ziua
de mâine
presocraticii sunt mai puțin cunoscuți
decât Socrate, pentru că așa au vrut
praful, apa și uitarea

o priveam cum se îmbracă
de parcă nisipul nu ar fi ajuns niciodată
captiv în clepsidră
îmi zâmbea, Doamne cât timp
trebuie pentru un zâmbet,
întâi el apare discret pe buze
apoi cuprinde întreaga față
animă cumva privirea
până începi să simți
tu cel care te uiți la ea
că încăperea e mult mai vastă
că ești mai frumos
că volumele răsfirate pe birou
sunt cele mai bune cărți ce s-au putut
scrie vreodată

norocos că le-am citit
mai norocos că nu m-am nevoit
scriindu-le
nu m-aș fi lăsat locuit prea ușor
de un zâmbet,

multă trebăluială Doamne ca să
să aflăm că de Tine

tot un infinit ne desparte

IOANA DUPU, sat Iezer, Botoșani Mențiune

În căutarea celei de-a opta arte

În prezența mea un copac s-a transformat în
cârbune
Păsările au împietrit agitate în ramuri
Doar ochii lor rămăseseră vii dincolo de lume,
Ca și cum ar fi văzut în transparență peisaje
necunoscute,
Copacul de piatră ori de os, un menhir în care
altadata viata

Pulsa prin mii de țevi ca o orgă abia auzită.
Dar ce s-a întâmplat cu tumultul din vasele de
lemn și de liber,
Vom rătăci și noi candva într-o racoare în forma
de trestii,
Disprețuind primejdiile unei vieți fără noimă ?...

Îndrăgostit de Cuvânt ,Trupul meu nu va
împietri niciodată,
Am să aștept câteva milenii până când păsările
de cărbune,
Vor zbura din nou în jurul coroanei mele
scuturate de frunze
Și apoi, împreună cu ele, părăsind orice limită
Ne vom muta cât mai adânc în inima muntelui ;
Să descoperim,din întâmplare,cea de-a opta artă,
Poate pe cea din urmă...Da, cu siguranță ea va fi
ultima.

Semn

Aștept refluxul.
Realitatea mă inundă
din adâncul unei zile ipotetice.
Un cântec străin doarme în coardele pianului
închiriat
Lucrurile pălesc
în clipa când din ghiocul lunii se înalță focuri
străvezii.

O noapte fermecată anulează tărâmul
sugerând nesfârșirea
din magmele nopții răsar
grădinile negre care mimează Paradisul.
Mările au evadat de mult din chenarele
tablourilor.
Un singur cuvânt
le va face să se întoarcă : Adio !
În pragul nopții îmi construiesc o casă
din semne și culori
La fereastra lor vor fumea aripi,
vor crește crizanteme de gheață
de aici își vor lua rămas bun
caravanele încărcate cu umbre.
Păsările vor poposi aici
ca pe o insulă înconjurată de luptele zorilor.
De aici se va pleca în căutarea ceasurilor
Inchise și pierdute pentru totdeauna în larguri.
Aici vor dăinui umbre ciudate,
ca niște santinele care n-au nimic de păzit.

Eu însumi voi fi furat în fiecare seară de valuri.

Plicuri verzi

Și dintr-o dată
a început să plouă cu plicuri verzi;
planează ca niște flamuri peste etajele lumii.

Le presimțeam demult,
știam ca or să vină scrisori anonime,
pline de insulte,
în care contemporanii încearcă să-și scuze
proprile lor dimensiuni.
Plicuri verzi,
scrise cu mâna stângă,
ipocrite până și în greșelile lor de ortografie.
Vor rămâne nedesfăcute
până la sfârșitul acestui secol.

Toate marile s-au umplut cu telegrame
semnate cu pseudonime.
E un asalt necurmat împotriva singurătății.
Privesc cu coada ochiului
acele răvașe sordide,
le aud crescând ca o plantație de trestii,
sub ștampila de ebonit a lunii
pe o frunză cu însemnele Casei de Austria,
primesc o invitație, care sună ca o amenințare,
îmi voi trimite lacheii la acest spectacol de gală.

Prefer să mă plimb,
înfășurat în manta
pe cheiurile invadate de plicuri.
În izolarea mea pământeană
mă sprijin pe traseul marilor fluvii
și pe documentele ce se vor semna la începutul
fiecărui anotimp.

Generoasa,
delegația lunii și-a pus sigiliul
fără să mai citească actele.
A fost lăsat în mijlocul hărților
un gol în care pot aprinde focuri.
Printre candelabrele ruginite
se țin ultimile discursuri protocolare.
Și, pe neașteptate,
o altă scrisoare verde schimbă raportul de forțe
secrete.

Distanțele dintre lucruri se măresc.
În mod simbolic, se scot din teaca săbiile de
Damasc ;
în final, adversarii își vor cere scuze înainte de
lupta.
Deși aceste întâmplări sunt totdeauna violente,
clipele se scurg din ce în ce mai la suprafață.
Traducătorii angajați cu secolul
stau în preajma cuvintelor
vegbind ca nici un semn să nu-și trădeze
înțelesul.

Cu toate acestea ,
primejdii de tot felul ne urmăresc.
Torente de vorbe se strecoară
pe sub portaluri de purpură
și vor îngeri amvoanele cerului.

Noapți primitive arunca busolele și pleacă
dezorientate în lume.
Înălțimile specifice în tratate coboară
spre gurile fluviilor
îndreptându-se spre Oceanul în mijlocul căruia
se afla capitala valurilor.

Aici erorile se strecoară deodată cu zorii.
Peste isonurile marii-
spiritul se înalță pentru a fugi de diplomația
amurgului.

Gânduri, amieze rătăcitoare,
turburate de ploaia unor scrisori anonime.
Pentru cine atâtea suspiciuni umede
care înverzesc clantele de la uși și ferestre ?
Nu, n-am să deschid aceste plicuri verzi
niciodată,
chiar dacă am semnat cu mâna mea
Tratatul de la Versailles dintre zi și noapte.

Și, ca să scap de ploaia de plicuri
cu care mă bombardează copacii
de mâine îmi voi schimba adresa
poate pe alta planetă.

Dimineața lângă fluviu

Dimineața cu mâini palide...

La marginea fluviului,
marinari de la antipozi înalta panzele
pentru o festivitate comuna.
Pe terase mai palpaie lămpi nevăzute ;
fumurile lor iau forma unor flori imense.
Vitrinele cu jucării anonime se trezesc din faldul
unor draperii de lumină.
Au mai rămas prin unghere
câteva amintiri care nu-și găsesc locul.

Cad frunze galbene dintr-un alt veac.
Nu pot deschide :
le privesc în gând,
așteptând ca răcoarea nopții să se topească pe
deasupra caselor.

Dimineața vine ca o aluviune sărată
Câmpiile de iarbă zimțuiesc orizontul de greieri.
Marinarii schimbă impresiile într-o limba
străina.
Se aude că undeva s-a înecat un vapor cu umbre.
Zvonul trece pe deasupra catargelor și dispare :
semn că s-a schimbat anotimpul.

Între câmpie și fluviu se găsesc toți prietenii
Îmbarcați pe alte corabii.
Sau poate portretele lor
pictate pe pânza unei treceri fără capăt.
Distanța dintre mine și ei

marchează spațiul dintre două fulgere stinse.

Și iarași coboară din ceas
umbre care m-ar putea dezarma.
Dimineața își varsă laptele pe străzi,
orașul se decupează adânc în istorie
sau în mari blocuri de gheață.
Pe terase, fumurile subțiri
caută fără-nțetare flăcările care le-au abandonat.

Dimineața între cer și pământ-
neconținut ritual de marmură transparentă.
Pace, măcar pentru arbori și flori.Pace !

MARIN VOICAN, București **Mențiune**

Amintiri din Mizil

În Mizil, într-o vară, nu în gară...
Unde Lala și Dorel
Se văzură prima oară;
Mai spre centru, la Fănel,
Foarte-aproape, lângă piață,
În bodegă lui Zbârneață,
Unde tot omul cinstea
Câte-o halbă la tejghea...
Se-ascultau povești destule:
Snoave, bârfe și cu glume...
Am intrat să beau un țap;
Nicidecum să-mi fac de cap.
Cum sunt bun ascultător,
Și-mi plăcea taifasul lor,
Rogu-vă, aveți răbdare
Să aflați mica-ntâmplare.
Zicea Stan, în berărie,
Că la Naie,-n frizerie,
Este-un drac de Bimbiric,
Hâtru cum nu s-a-ntâlnit.
Cine vrea ca să se tundă,
Și pofteste să-l audă...
Nu va regreta de fel
Că scoate din portofel
Un leu... doi; merită banul!
Știe snoave cu toptanul.
Ce mi-am zis... că n-ar strica
Să mă tund, să-mi rad barba,
Mustața să mi-o filez...
Între timp să mă distrez.
Când ușa o deschideam,
Nedumerit mă-ntrebam:
„Bimbiric, azi o lucra?
Oare... cum o arăta?...”
N-a fost greu, când am intrat...
Nas în nas cu Bimbi-am dat,
Care mi s-a prezentat

Cu-un salut de prinț galant.
 Pofțiți. Bine ați venit!
 Bimbiric e fericit...
 Că-i faceți mare onoare;
 Alegeți-vă o tunsoare
 Din pliantele expuse...
 Și mânuța îmi întinse;
 Înspre scaun m-a condus,
 Și o pernuță mi a pus,
 Luându-mi o scamă, atent,
 Că eram noul lui client.
 Mulțumesc, meștere dargă,
 Ai grijă puțin... la barbă...
 Fără teamă! Fain model!...
 Parol! După ras va fi la fel.
 Am încredere și sper...
 Doar sunteți mare frizer.
 În Mizil sunteți un fante...
 Tundeți, radeți ca la carte:
 Succes la femeii aveți,
 Chiar un rege întreceți.
 Doamne,-atât i-a trebuit...
 Și s-a pus pe povestit.
 Când m-au luat în cătănie,
 Am fost dus la frizerie,
 Și văzând că sunt în mână...
 N-a trecut măcar o lună,
 Că mă duse-un căpitan
 Chiar la palatul regal;
 Regelui îi trebuia...
 Un frizer de teapa mea!
 Prima probă ce mi-a dat...
 Să-i rad pe cei din palat:
 Să-i tund, să-i ferchezuiesc,
 Ca să mă obișnuiesc...
 Să n-am tremurat în mână
 Când regele o să-mi spună,
 Mustața să-i aranjez,
 Să-l rad și să-l pomădez...
 Întreg palatul vuia...
 Fiindcă regele umbla
 Cu frumoase domnișoare
 Și cu doamne de onoare,
 Iar regina îi spunea:
 „Sire, intri în belea!...
 Dacă-o ții mereu așa.”
 Tevatură... cum îți spui
 Și necazul dracului...
 La rege când am fost dus
 Și-am privit în tavan, sus...
 Din balconul cu pilaștri
 O doamnă, cu ochi albaștri,
 Cu o pușcă mă țineta...
 Eu, să nu care... cumva,
 Cu briciul dacă-l tăiam,
 Gata, cu viața o sfârșeam.
 Dumnezeu m-a ajutat,

Am fost calm și relaxat.
 După ce am terminat:
 Ras, frizat și pomădat...
 Regele m-a decorat!
 Clienții-n hohote râdeau
 Și pe Bimbi-l ațâtau:
 Meștere, ești ne-ntrecut!...
 Dame câte ai avut?
 Băieți, nu le-am numărat,
 Dar... când să ies din palat,
 Și răsuflam ușurat...
 Doamna care mă pândea
 Să mă-mpuște, de greșesc,
 A venit în calea mea
 Și mi-a zis, dacă-o iubesc
 Am să fiu om fericit...
 Și apoi mi-a ciripit:
 „Dacă-mi aranjezi mata,
 Părul mai frumos să-mi stea
 Decât al prințesei Clara...
 Pe onoare, îți promit:
 Ai să mergi cu mine vara
 Și-ai să fii om fericit...”
 Nu vă mint, vă spun cinstit:
 De mine s-a-ndrăgostit...
 Las-o moale, Bimbiric,
 Mai taie-i din coadă-un pic!
 ...Apa-n pahar, uite-o,-ngheață
 Cum e berea la Zbârneață,
 Îl tachină moș Andrei.
 Treaba ta, crede ce vrei.

* * *

Când mustața mi-o fila
 Și barba mi-o potrivea,
 A spus Bimbi cu mult haz.
 Un tambur, roșu-n obraz,
 Cunoscut ca om zgârcit...
 Când să-l rad, apa-am oprit,
 Iar el mă grăbea întruna:
 „Fă ceva, uscată-i spuma!”
 Să-l rad pe uscat voiam
 Și-n palmă atunci scuiam
 Să facă spumă săpunul...
 Fiindcă se grăbea nebunul.
 Așa l-am ras pe uscat,
 Și pe el m-am răzbunat
 Că atunci, când îl rădeam,
 Hoțul nu-mi dădea un ban.
 Stai așa! Cuie nu mai reteza...
 I-a zis Petre Cacialma.

* * *

Când cu mine-a terminat,
 Un bacșiș mai gras i-am dat.
 Ș-am promis zâmbind discret:
 Trece-mă client permanent:
 Tuns, mustață... bărbierit.
 Și pe clanță-am apăsat.

Veniți! Sunteți așteptat...
Dragul meu, sunt mulțumit...
Să trăiți, sunt onorat...
Vă salut! Sunt încântat,
Și-n spre casă am plecat.
* * *

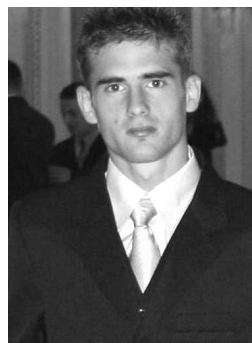
Dragii mei, ani treceau,
Griji multe mă năpădeau...
Iar de Bimbi am uitat,
Pe la el de când n-am dat.
Dar aflându-mă în piață,
Lângă crâșma lui Zbârneață,
Am văzut la frizerie,
Scriș cu slovă argintie:
Salon „LA BIMBIRIC”
Azi pe bani, mâine nimic.
Mă gândeam râzînd în barbă:
„Bimbiric, hâtru de treabă,
Tot de șotii mi se ține:
Azi pe bani și gratis mâine.”
Nu știu ce mi se părea...
Parcă inima-mi spunea,
Și pe loc m-am întristat,
Când pe ușă am intrat.

.....
Lume multă ca-nainte...
Tot cu snoave și cu glume;
Cin’ le poate ține minte?
Când de Bimbi unul spune:

În Mizil toți îl știau...
Pe Bimi, frizer vestit;
Doamne, câți a păcălit!...
Numărul nu pot să-l dau;
Dar cum și ulciorul are
Zile scrise-n calendar,
Bibi, dintr-o întâmplare,
A pățit-o chiar în bar
La Zbârneață, când pahar
După pahar a golit nesățios
Pân’ era să cadă jos.
Cine credeți că-l cinstea,
Iar Bimbi se lăcomea?
Era majurul scuipat...
Ras de Bimbi la palat;
Acum nu-mi era zgârcit,
Când cu Bimbi s-a ntâlnit.
Hoțu, -n taină-a uneltit...
Și pe Bibi-a păcălit.
Când în crâșmă a intrat
Un zbanghiu, care-a strigat:
„Șefule, Sandu e mort!...
Dragul matale nepot.”
Majurul, viclean ca dracul,
S-a făcut că-și pierde capul...
Spunând: „Pe băiat l-am botezat
Și-acum zace mort în pat?...”

Doamne, Doamne... ce păcat!
Și de Bimbi s-a rugat:
„Dragă Bimbi, hai cu mine!...
Dacă-l razi, te plătesc bine”.
Pe loc scoase un miar
Și i-l băgă-n buzunar.
Bimbiric, turtă de beat,
Când să-l radă, l-a pișcat...
Mortul, glont, s-a ridicat
Și i-a strigat răspicat:
„Îți dau una de-ți sar ochii,
Că pe loc dai ortul popii!...
Să fii treaz când mă razi,
Că mă tăiași pe obraz!”

.....
Și din seara cu pricina
Bimbiric s-a lecuit...
Dar mereu spune vecina:
„Nu-i nebun, dar s-a scrântit”.

ȘTEFAN POPA,
Munteni-Buzău,
Ialomița
Mențiune

Azar'leural
[Adună-mă tu!]

„Adună-te, copile!”...

Aud un glas cum mă îndeamnă
slab de undeva din spate,
Aud, dar trupu-mi ostenit
și-a lepădat voința prea devreme, prea departe...
Tot ce mai pot face acum
e să privesc amurgul crud,
Vorbește cât dorești tu, lume, eu nu te mai aud!
Simt cum atomilor din mine le-au crescut aripi
să-i împrăștie vântul
Ai milă...adună-mă tu!...
Culege-mă de pe florile trecute de vreme,
Scoate-mă dintre nebuni și-ale lor teoreme.
Adună-mă tu, străine, în vase de lut,
Adună-mă! eu n-am mai putut...
N-am reușit să-mi adun solzii din delta de vise,
Penele rupte de vânt i-au rămas în gheare prinse.
Trofeu a luat din mine și el, pământul:
Mâna mea dreaptă și gândul...
Mi-a lăsat mâna stângă
să scald în cerneală penița,
Să-mi alerg pe foaia cea albă ca orbul ființa,
S-o adun într-un colț, să-l îndoi
și să-l rup de la stînga la dreapta
...după cum vezi, n-am reușit fapta...
M-am dispersat involuntar peste tot în zare,
Sunt vela și-atât, a navei care pleacă pe mare,
Eșarfa la gâtul iubitei

Printre zei de muritori,
fără să îți cer nimic.

Luna îți va împleti iatacul
din raze de-argint topit,
Legănată-n umbra zilei
vei dormi la asfințit.
Aripi de dragon pătate
vor cuprinde trupul tău
Și îl vor purta în spate
până-n pragul lui Orfeu.

Harpa lui îți va fi muză,
serafimi îți vor croii
Rochia ce o vei purta,
rochia-n care voi privi
Cum îți mișcă ființa toată,
într-un dans al nemuririi.
Frumusețea ta copilă,
este împotriva firii!...

De vei înota oceanul
viselor ce nasc din gânduri,
Nemurirea te așteaptă,
te vei pierde printre rânduri
Ce le-ai scris seară de seară
cu speranța drept peniță.
Grija însă la iluzii,
grijă draga mea domniță...

Trezită vei fi de mare,
de-a ei calmă briză rece,
Valuri albe, roș', albastre
peste gleznă îți vor trece,
Să-ți aducă-n brațe taina
celor mai ascunse locuri;
Îngropate în adâncuri,
Făurite-n timp și focuri.

Îți voi umple eu carafa
cu stropi mari de rouă fină,
Culeși pentru dimineața ta
din bobocii de lumină
Ce-au crescut pe glezna nopții,
din flori albe de-ntuneric
Sus pe marginea Abisului
răspândind miros feeric.

Este timpul draga mea,
Universul meu se-nchide.
Însă știu că mintea ta,
altă lume va deschide.
Pășește tu iar prin poartă
fără să-ți întorci privirea.
Din toată povestea mea,
ție îți las amintirea...

Ce-o să faci oare cu ea
te privește doar pe tine.
Vinde-o celor mai săraci;
...iar de nu te poți abține,
Ține-o încuiată-n minte
printre ale tale gânduri
Ce-mpletite cu speranțe,
Îți vor răsări din rânduri.

S'anide

[Roșcata cu buze pistriui]

Colți de-ntuneric amenință apusul din umbra
semilunii,
Se sparge-oglanda nopții în sunet de strigoi...
Șuvițele de foc îi curg cascade pe umerii ei goi;
Priviri tăcute o privesc din toate colțurile lumii.

Se-adună hoți de suflete la lacul de pe munte
Unde se scaldă-n lavă trupul S'anideei;
Dragoni îi suflă foc pe floarea orhideei
Ce își împrăștie candoarea pe-a ei frunte.

Și-au scris coregrafia fluturi de cerneală,
În omoplatul drept pe pielea-i
sărutată de luceferi;
De-alungul coapselor
îi odihnesc petalele de nuferi
Învăluindu-i ființa întreagă
într-o mireasmă ireală.

La buza cu pistriui râvnește demiurgul neîncetat,
Să-i simtă gustul dulce de smochină timpurie,
Ochii-i tânjesc la trupul zvelt ce mângâie
mătasea străvezie;
Privește-o demiurgule!
privește-o cum se-apucă de cântat...
Mai face-un pas spre S'anideea
vrăjit de glasul ei,
Dar luna îi împrăștie mantaua lui
de umbre pe pământ,
Apare gol în fața fetei speriat și fără de cuvânt;
Ea îi zâmbește cald și prefăcută
în scânteii se pierde pe alei...

**FLORENTINA
DALIAN, Slobozia,
Ialomița
Mențiune**

Feriți linia vieții
Mi-am pus sentimentele
în insectar,
le-am prins cu bolduri,
unul câte unul,

le-am învelit, apoi, să nu (se) răcească;
s-au zbatut o vreme,

până când n-au mai avut aripi.
 Nu, nu m-au înduișat
 precum bondarul odinioară
 (îi dădusem drumul).
 Nu, nu, stați acolo!
 Puteți să faceți conversație, dragoste, revoluție,
 ori ce vă mai trece prin cap,
 dar veți rămâne doar niște sentimente înțepate cu
 bolduri.
 Eu – voi fi liberă de voi,
 îmi voi trăi blazarea de toate zilele,
 ca un botanist plictisit care presează viața între
 coperti.
 Nu, nu! Nu-mi veți mai tulbura nopțile de
 nedragoste,
 s-a zis cu romantismul desuet!
 Voi fi cel mai bogat dintre pământeni!
 Cel mai bogat dintre săracii acestei lumi.
 Da, da! Voi avea colecția mea de sentimente.
 N-am să le vând, nici să le dau de pomană,
 dar am să le-arăt lumii, pe bani,
 am să le pun să joace precum un urs de paradă.
 Veniți de vedeți sentimentele cum mor puse-n
 bolduri!
 Veniți, nu vă mai amăgiți!
 De-alde voi e lumea plină.
 Aplauze!
 Cum, nu v-a plăcut?
 Poate data viitoare... după ce le voi mai dresa.
 Vă rugăm nu atingeți exponatele!
 Vă rugăm feriți linia vieții!
 Să nu ajungeți cândva și voi
 să vă plimbați insectarul prin lume,
 prin acest muzeu al celor care n-au vrut să
 creadă
 în destrămare.
 Și n-au crezut,
 nuuu, n-au crezut,
 până ce...
 au văzut!

Îți cerusem un semn

Se legăna o barcă pe Dunăre,
 clipocitul apei ce părea neagră
 acompania gândurile, tot negre;
 Luna răsărise portocalie, imensă, rotundă
 dintr-un capăt de fluviu
 ca dintr-un capăt de lume;
 Mă biciuiam cu vorbe,
 cei din barcă schimbaseră biciul în mătase;
 eu tot nu credeam adevărul lor.
 Apa Dunării mă-nspăimânta mai puțin decât
 păcatul,
 pe mine, cea care s-a temut întotdeauna de ape.
 Cineva mă prinsese de mână –
 Nu-ți fie teamă! Sunt aici!

A doua zi, am intrat plângând în Casa Ta,
 am zăbovit preț de-o lacrimă.
 Îți cerusem un semn...
 Tu mi-ai spus, precum atunci, lui Petru:
 „Îndrăznește, nu te teme, Eu sunt!”

Mai mult Marie decât Martă

Mi-ai arătat Carul Mare,
 Părea atât de aproape și cerul atât de jos,
 Ori poate noi urcasem o treaptă.
 De unde?
 Miroseam a păcat, tu-mi spuneai că-s frumoasă.
 Te-am întrebat, privind către stele:
 Atunci, cândva, ne vom recunoaște?

A doua zi, ca la o ultimă cină,
 Te sorbeam din ochi
 Cum erai mai frumos decât păcatul;
 Eu – mai mult Marie decât Martă.
 Ai râs.
 Și râsul tău scrijelea nume pe inimă
 Precum cuțitele pe copaci.
 Și tăcerea noastră vorbea despre timp,
 Despre cât de puțin timp ne rămâne pentru
 fericire...
 Într-un alt mâine

Până mai ieri, ploua cu trandafiri,
 azi doar vreo frunză îngălbenită
 se mai conformează legii gravitației.
 Trecătorii își surâd convențional,
 ca la o paradă de suflute.
 Toamna aceasta se poartă sufletul
 ca accesoriu asortat cu nimic;
 unii parcă și l-ar căra în spate, ca pe o raniță.
 Toamna aceasta se poartă zâmbetele
 convenționale
 și inima la rever.
 Când privesc răsăritul,
 aceeași trecători văd soarele cum apune.
 Ne grăbim, ne grăbim
 către o nouă zi a unei existențe
 pe care n-avem timp, n-avem timp
 s-o mai și trăim.
 În alergarea asta bezmetică nu mai e timp,
 nu mai e timp să ne oprim
 să observăm cum viața se tot scurtează
 ca o rochie lungă de bal
 transformată în minijupă.
 Nu e timp nici,
 nu e timp nici să iubim;
 Am strâns într-un sertar (pe care n-avem timp
 să-l deschidem)
 toate declarațiile noastre de iubire
 căroră le vom da drumul ca unor porumbei
 călători într-un alt mâine...

Într-un alt mâine

Până mai ieri, ploua cu trandafiri,
azi doar vreo frunză îngălbenită
se mai conformează legii gravitației.
Trecătorii își surâd convențional,
ca la o paradă de suflete.
Toamna aceasta se poartă sufletul
ca accesoriu asortat cu nimic;
unii parcă și l-ar căra în spate, ca pe o raniță.
Toamna aceasta se poartă zâmbetele
convenționale
și inima la rever.
Când privesc răsăritul,
aceeași trecători văd soarele cum apune.
Ne grăbim, ne grăbim
către o nouă zi a unei existențe
pe care n-avem timp, n-avem timp
s-o mai și trăim.
În alergarea asta bezmetică nu mai e timp,
nu mai e timp să ne oprim
să observăm cum viața se tot scurtează
ca o rochie lungă de bal
transformată în minijupă.
Nu e timp nici,
nu e timp nici să iubim;
Am strâns într-un sertar (pe care n-avem timp
să-l deschidem)
toate declarațiile noastre de iubire
cărora le vom da drumul ca unor porumbei
călători
într-un alt mâine...

**ADRIANA LASLO,
Cluj, Cluj-Napoca
Mențiune**

Dansul ploii

Dacă vreau să am
fulgere
fără ploaie,
în fața geamului,
strig odată din tot pieptul

Și deodată neonul începe să mimeze
o zi ploioasă cu nori negrii.
În Africa nu există zile ploioase.
Exiști doar tu cu tine însuși,
exact cum te cunoșteai dinainte,
același gol umplut cu aer
ca un balon colorat,
pe care-l spargi cu un singur cui.
Pe tine te iei cu tine
și atunci
când te dai Africii,
sau vreunui continent oarecare,
doar nu pământului
din care faci tu parte !

Tu continui să te negi,
de aceea ploaia adevărată
întârzie să vină.
Știu că în patul tău
plouă de ceva vreme
cu șiroaie groase de lacrimi.
Îmi imaginez că lacrimile tale
arată ca un șirag de mărgele groase,
pe care le poartă la gât
fata care-și mișcă șoldurile
dansând.
Lumea aceasta e atât de colorată,
iar eu sunt un balon
alb-negru,
care se bosumflă
pentru că nu poate fi colorat.

(In)Existență

Au fost nopți în care
Am gândit prin pâcla
Cea groasă a uitării,
Mintea mea încețoșată
Căuta simbolurile singuratății
Pe cerul complet gol.
Am îmbrățișat noaptea,
Cu același patos
Cu care râvnești
Primele simțiri,
Primul surâs .
Al primelor iubiri.
Totul începe
Și se termină
În același punct.
Am îmbrățișat noaptea
Cu aceeași durere
Cu care râvnești
Acul care încheie suferința,
Zâmbetul ce zace
Sub transpirațiile reci
Ale expresiei ultime.
Am coborât și am urcat
De sute de ori,
Spirala gândurilor descompuse
În cuvinte inerte
Golite de sens.
M-am întrebat atunci
Ca și acum
De ce are moartea
Nevoie
De explicații?

Durere în piept

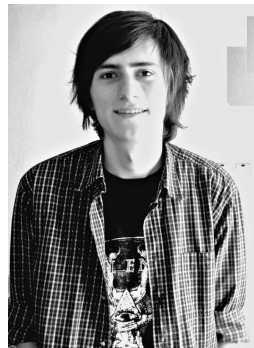
Mă pregătesc să închid ochii.
Am dezvoltat o vulnerabilitate crescută,

Pentru moarte.
Înapoi , înapoi,
Merg înapoi
În ploaia aceea deasă
Și caldă,
În care hainele îmi îmbrățișau
Pielea.
Îți șoptesc în urechea stângă:
Urmează să mor
Din cauza sufocării,
Din cauza dragostei,
Din cauza patului
În care mă rostogolesc
Din care lipsesc, sufletește...
Din lipsa sentimentelor,
Sau a creativității,
Am vărsat paharul cu vin
Pe cearșaf.
O pată prelungă de sânge
Se ivește în mijlocul nostru.
Monștrii inimii mele
Au început să-mi consume
Ultimele resurse de viață.
Iartă-mi ultimele,
Nesuferite cuvinte...
Nu e vina mea
Că am o vulnerabilitate crescută,
Pentru moarte.

Despre mine

Vina mea este
Că îmi place să trăiesc
Mereu ca într-o gară.
Un loc în care trenurile străine
Vin și pleacă
Fără să fiu nevoită
Să-i cunosc pe pasageri.
Vina mea este
Că limba mea
Rostește prea multe cuvinte
Tot atâtea cuvinte
Cât ar cuprinde tot discursul tău.
Vina mea este
Că inima mea
Nu vrea să cunoască întunericul,
Deși propriile mele minciuni
Mă conduc de mână,
Înspre beznă.
Vina mea este
Că zâmbesc prea des,
Prea mult, cu toată lumea,
Care trece pe lângă
Zâmbetul meu fals,
Cu aceeași ușurătate.
Sfârșitul meu vine...

Când din vina mea,
Mă împotrivesc naturii mele
Și atunci călătoresc prin toate gările,
Încercând să cunosc toții pasagerii
Fără să scot măcar un singur cuvânt,
Zâmbind, în schimb, cu toată sinceritatea !

**RĂZVAN MIRICĂ, sat
Făget,
com. Gura Vitioarei,
jud. Prahova
Mențiune**

sărmanii orbi

ochii sunt bine arcuiți
spre alte taine vizuale
nu sunt decât o bucată de carne
târâtă prin universuri proprii
biciuită de societate și îngropată în file

fiecare cuvânt e un vârful de munte
fără o altitudine exactă
proștii ăia habar n-au cât au de urcat până acolo
habar n-au cum să între în fiecare rocă
și să tremure

am întâlnit numai fețe șterse
cu ochii mici
coridoare lungi și goale fără măcar un preș
sau o scară

"asta e lumea adevărată"
ce lume urâtă
ce aer închis
câți monștrii creșcuți cu același sânge

doar să-ți treci mâna o dată
peste tot conturul ăsta doar cuibărește-te între
degete
construiește sub unghii
și mărește irisul

coniac * șarpele ce se târăște prin.

ochii se multiplicau crescând unii peste alții
toți cei din jurul meu curgeau
ba de aproape ba de departe
neclare formele lor se așezau
pe retină ca niște spirite mute
șerpilor se încolăceau peste organe
și ajunși în gât scui-pau venin
se împerecheau în tâmpale
se târau ștergând linia realității
aerul se încovoia și rupea esența trupului
în cer era prinsă o pasăre

și n-ajungeam să o eliberez

ziua s-a închis fără să îi vină vremea
negrul a curs în creierul cu picior de sticlă

în spatele cortinei nu se află nimic

Dumnezeu își tăia unghiile
ghemuit în soare
se rostogolea prin toți și toate
ce îl aveau închis în pătrate pe pereți
ca într-o celulă în care deținutului
nu i se vedeau dungile alb-negru
din cauza strălucirii

ei își lăsau interioarele
ca niște șosele ce așteptau
să fie călcate

ca o mulțime de temple
zidite în același tip arhitectural
cu ușile încuiate
și tavanul desfăcut

Dumnezeu își spăla picioarele
în oceanul de sub scalpul lor
nu simțea apa și pipăindu-se
nici corpul nu și-l simțea

gânduri și bulgări

noaptea s-a întins în jurul feței mele ca un gard
câte-o scândură de la cei ce au fost cândva
și au plecat

colțurile casei mă așteaptă gol
lângă toate ușile închise văzute și nevăzute

oare pot să explic cuiva câți fulgi de nea
am pe casă în unele momente?
mă ascund în propriile oase înghețate
am găuri în tavan și găuri în fulgii de nea
și găuri în găurile fulgilor
e frig și nimeni aici

eu văd cu doi bolovani în loc de ochi
au destulă greutate să spargă orice strat
dacă îi arunc în oameni.
și rămân urme

mi-au cântat păsările lângă maldărul de zăpadă
niște ecouri întârziate

îmi beau cafeaua caldă
și trecutul ia diferite forme umane ce
îmi ies din corp ca niște câini ce n-au fost legați
niciodată și se joacă în aer

în jurul meu
se joacă cu mintea mea , o mușcă
apoi îmi mușcă viața
și mă arunc în zăpadă ca un înger
plecat în căutarea voastră
e frig
focul meu s-a stins
veniți și aruncați lemne în mine

FLORIN OANCEA
09.04.1966- 02.04.2013

Bușteni, Prahova
Mențiune

Doamne, în fața Ta...

Doamne, în fața Ta stăm cu inimă tare!
Cu inimă-clopot, cu inimă-țeară.
Stăm, Doamne, plâpânzi cu lacrimi uscate
pe obraji, cu inimă-clopot, cu inimă-țeară .
Toaca sună Doamne? Toaca bate?
Sau bat copii noștri cu degetelele-n sicrie?
Știm, Doamne! Tu ai vase din nori străvezii
ca auriu untdelemnul
în care aduni ca pâinicile-n coșuri sufletele.
Pe noi care nu vedem, ne înfioară norii cei gri,
norii-lespede, norii de sulf și aramă sunătoare.
Pe noi ne-nfioară norii de nichel, norii-cetate,
norii de bronz unde fulgerul e țesut în vuiet.
Răsetele copiilor plecați în grădinile cerului le
destramă vântul iscat de la Nord,
le susură ploaia, le ascund arborii-n frunzișe...
Cerul e fără căsătură.

Asemenea cămășii Fiului Tău, Doamne.
În rubiniul amurgului o vedem, uneori, printre
norii cei gri, norii-lespede,
norii de sulf și aramă sunătoare...
Și unii de alții lovindu-se, cutremurând podelele
cerului, printre zimții numai ascuțime
vine iarna.
Nu zăpada ci roua din grădinile cerului
suspină în aer.

Doamne, în fața Ta stăm cu inimă tare!
Cu inimă-clopot, cu inimă-țeară.

Toamna scade încet. Și anul acesta-i bogat în
sufletele...

Adună-le, Doamne,
în nori străvezii ca auriu untdelemnul...
Vine iarna.

O iarnă cu răsete și culori și luminițe și
rouă...

Sună toaca, Doamne, sau bat copii noștri cu
degetele-n inimi? Ninge.

Adie răcoare pe-obraji.

Punem luminițe în brad ...

Azi punem luminițe în brad.
Azi locuim înlăuntrul unui fulg de zăpadă.
Noaptea argintie lasă dăre roșii în inimi.
Ninge cu fulgi tăioși de diamant.

Curbată ca un inel mi-e inima.
Ferigi de gheață cresc împrejuru-ne.

Fulgii toți au forma inimii noastre.
E iarna încercării, iarna când ne vom pune
mâinile pe inimi.

Ne vom privi în ochi până departe.
Azi locuim înlăuntrul unui fulg de zăpadă.

Cu vesele sunete...

Cu vesele sunete ca lingurițele de argint
răsturnate în sala de marmură
Ferigile de argint ne-mpresoară.
Aici suntem noi fără nici un sprijin.
Cresc tot mai înalte ferigile de-argint
amestecându-se cu pinii și brazii și cerul...
Eu roșu de febră – tu roșie de ger.
Două roze înlănțuite pe pieptul Crăiesei Zăpezii.

În martie auriul ne vor găsi.
Vor arunca peste noi sare și apă.
În înnoratul april vom sări către soare.

Ea e foarte departe...

Ea e foarte departe.
Atât de departe încât de aici nu pot vedea decât
Steaua Polară.
Oasele ei de ger uneori îi dau trup de fum
și în orașelul din munți se plimbă peste case și
păduri...

Din fum răsfirat se iscă dantele și-o tristețe că n-
am aer în oase să devin dintr-o dată ușor, să-i
pot mirosi făptura din umbră de lemn de brad.
Să-ascult melodioșii țurțuri îndrăgostindu-se
când trece-n zbor...
Și frigul cum devine deodată sonor...

Și-ntr-un final, când îmi pun ochelarii, și totul
devine concret
o lumină de lună să-ți fluture o trenă albă la
fereastră.

Și nu era decât Ursa Mare, grăbită...

**DENIZ OTAY, Suceava
Mențiune**

exercițiul de supraviețuire nr. 2

când un om moare
când înțelege
că un om chiar moare
devine un exercițiu

de răbdare
de maturitate
să te uiți la el și

omul ăla deodată nu mai e tata
e doar un corp
învelit în cearșafuri galbene

un fel de claritate aspră a lucrurilor

ca și când ți-ai freca mâinile cu clor
dar mâinile-ți șed blând pe genunchi
nimic înăuntru nu se macină
și te uiți la el
și nici nu clipești
ca la un intens studiu de caz
abia mai apoi îți revii și da,
era tata

pentru că toți vin să te țină în brațe
și tu îți scrii poemele triste când ei spun
'mnezeo să-l odihnească
poemele care se uită până
la pomenirea de 40 de zile
fiindcă e și asta un fel de pretext
ca să plângem toți pentru ale noastre
să ne mai tragem sufletul cum s-ar spune

pe când nimeni nu privește la tata
toți se uită prin el
și fac dușuri cu apă rece când ajung acasă
în loc de terapie cu electroșocuri
ca să uite.
eu aș băga capul în pământ
să aud cum vietățile îl descompun
cum oasele lui încă se macină
și tata mai are de murit încă puțin

exercițiu de supraviețuire neintenționat

dimineața e momentul deciziilor
un soi de stâlp al existenței
ceva coerent
una din cele mai bune intenții
un mecanism bine gândit
aproape desăvârșit precum corpul uman
unde toate roțile și șuruburile

funcționează cu numai puțină odihnă
la temperatura la care trebuie să-
la viteza la care trebuie să-

o chestiune intertă totuși

ca în copilărie când
viața părea un ținut lax
atât de lax încât
mă imaginam într-un scaun cu roțile
nimic trist aici
fără tragisme ori gânduri sinucigașe premature
în niciun caz un copil
cu probleme de adaptare
doar un soi de leneveală a conștiinței

de la mână până la gură ceva simplu
totuși analizabil

un comportament care dă pe afară
de înțepia de mișcare
a insului nemișcat gândindu-și
îndelungatele bune intenții

un soi de inerție bolnăvicioasă a faptelor

când ceilalți se îngrămădesc
sa scoată capul afară dis-de-dimineață
fapt care nu-ți mișcă
cu niciun mușchi figura

un lagăr pentru nefamiliști
să-mi strâng rochița de trup
să nu se vadă cutele
bentița frumos să o aranjez în păr
să mă pregătesc de
o preafrumoasă despărțire

vor sosi curând
oamenii aceia cu glugile lor negre pe față
cu brațele armate
în lifturile lor de carne vie
luându-l pe tata
doar îndesându-l acolo ca
într-un vagon de marfă
la un loc cu restul de carne vie, bolnavă
ce se umflă cu zgomot de huruială
la fiecare respirație

eu îți doresc tată
să te umfli ca un balon cu heliu
să te ridici deasupra lor
doar așa văzându-ți suferința
privind peste celelalte trupuri
să-ți aduci aminte de mine
și de căldura patului în care ți-am făcut loc
și de pernele pufoase între care te culca mama

în timpul zilelor de boală

uneori mi-ar plăcea să fiu lovită puternic

uneori de fapt
chiar acum ceva puternic trecând prin mine
iar toată durerea ce-mi tumefiază viscerele
să treacă prin tine mai întâi
și să te lovească așa tare încât
să vomități ca la o operație pe cord deschis
să cazi peste iarbă proaspătă
zvârcolindu-te printre gănganii
îngropându-te între ele
simțind o durere prea rotundă să mai poți
strânge la piept genunchii loviți

iar palma ta aspră
să-mi mângâie părul pe când
amorțesc sub efectul anesteziei și
mănânc cu poftă pastile
de parcă ceva m-ar durea așa tare tată
ceva ca un lift de carne acoperit cu fier forjat
în care te răstoarnă curând și pe tine

Louis, je pense que c'est le début d'une belle amitié

au fost zile în care feream fața
feream atingerea de corpuri străine
casele străzile
oamenii
se micșorau din ascunzișul
în care te-am adus cu naturalețea
unui câine credincios
care îți arată leșul stăpânului

apoi săptămânile au trecut de la sine
ai ridicat paravanul
de pe lumea care se arăta
tot mai departe
ai pus copci pe rană
ai așteptat la creștet
cu o răbdare maternă cu care
nu mă obișnuisem
plasam încrederea ceva mai departe
țineam mâinile defensiv la spate
în continuare feream contactele
pe sub piele

în continuare
tu purtai grija
din spate de data aceasta

în final
cu jena firească a bolnavului
ți-am arătat unde mă doare
ai mutat pansamentul

pe locul potrivit
ai cântat ceva într-o limbă a apropiării
de oameni
ai așteptat să adorm cu fața în sus

LUCICA SAVA,
Rm. Vâlcea
Mențiune

Între noapte și zi

Între noapte și zi, mi-i
timpul aflat pe corăbii,
pe cai înșeunați și pe
feriboturi,

sau excavând roca din găurile negre ale
pământului,
în cositorul uneltei din vârful
căreia îmi sunt mișcările, parte la Creație,
în fotografii dezvoltate
în apa cursă din țevile adâncului,
în kenoza de unde iau mulaj de șabloane
și pot confecționa însuși soarele
pe drumul purgatoriului din Divina Comedie,
la mile distanță de răsăritul ce îmi boteza trup,
cu o lumină ce prinde în menghina unor
lampioane, Columnele lui Hercule,

între noapte și zi, văd omizile din care fluturii
întârzie să apară,
văd fantomele prinse în cauciucul roților pe un
asfalt cu smoală caldă,
la semafoare pe o șosea, nu le amenda nimeni,
pentru viteză,
își rup flecuri de pantof, calcă soiuri de piatră
calcaroasă după suratele lor
și nu se poate vorbi de epidemia frumosului,
iadul își deschide gurile, taie cordonul ombilical
al văzduhului, stăpân
pe corzile vocale ale unei privighetori
și pe dezordinea aproape de haos,

Între ziuă și noapte, simt miros de Narcisă
înflorită din sângele lui Narcis,
am sentimentul că durerea se rupe în două,
ca o bucată de carne în gura unui lup flămând și
nu mai e în stare brută,
am sentimentul că timpul îmi aparține ca sângele
meu, sângele
ce a făcut să fiu Evă,
făptură din trup și simțire și nu altcineva, orice,
poate o nimfă printre crisalide,
naiade sau una din driadele pădurilor,
luând chipul lui Echo sau unei Iele,
o Sânziană, Rusală, sau poate Fata din Dafin,
puteam fi o fantomă și atunci printre fantasme,
eram strigoi sau o nălucă frumoasă,

puteam fi un nebun și nu eram liberă să tânjesc
la fructul dorințelor,
în mușcătura de șarpe sau în extazul vieții,
puteam fi o sfântă
și aș fi întâlnit mucenițele pe Agata
sau pe Filofteia, sub oblăduirea aceluiași părinți.

o lamă de ghilotină este între zi și noaptea ce
întârzie să se desprindă de retină,
să dispară larvele, ca fluturi să-și întindă aripi,
dându-mi ajutor
să simt culorile, să miros copacii,
să plec în viitor de la punct zero,
să lipesc în cosotor, strălucirile,
cu aparat de sudură,
de linia subțire a vieții să-mi lustruiesc
vremea în crema de ghetă a pământului
când izvorăsc zorii dintr-un căuș al întunericului
în care vor intra oasele mele
și nu am nevoie de fard pentru un ochi de
strălucire, asortându-l la ținuta zilnică
pe drumul Cenușăresei, căutând un conducător,
să-mi pot salva frumusețile
de la gropi de gunoi, le mănâncă câinii
ca și cum ar fi hrana la care poftesc.

Între noapte și zi mi-s visele din care nu lipsește
postul romantic FM,
cu mufe de sonor peste care nu s-a pus praf și nu
au rost horoscoape hărăzite de Fortuna, întâlnesc
îngerii și pe Madonele lui Rafael,
un foc îmi încălzește degetele
și mâini cară cu roaba, pietre, construind
numenul.

Oglinzi

În oglinzi văd femeia din mine, primind sărutul
luminii, ca pe o cofă cu apă,
brațele îi sunt desfăcute în arc, fără a sluji,
arcașii soarelui,
pianul cerului se află pe unghiile ei,
ca o pată de cerneală,
se întoarce în alt sânge cu tot ce curge prin el,
poetizat, spălându-și ochii
și rămânând singură când noua logodnică
a timpului, îi fură inelul dragostei,
văd femeia cu croșetul și igliță, în oglinzi
încălcite de călții din părul ursitoarelor,
nu știe câte ochiuri mai are de făcut
până să termine lucrul
nu e ghicitoare, gheișă, muză, nu îmi socotește
norocul în număr descrescător,
aflu femeia instigând cu aerul ei,
un duh ieșit din lampa lui Aladin,
nu știu de-i zeitatea lângă care nu-i acces
pentru nimeni, dincolo de vâlul subțire,

de accesoriile ei, de mâinile ce taie
la un joc de cărți asul unei soarte,
Strigătu-i lăuntric amintește
de Ana zidită de-al ei soț,
de Esenin și Isadora, de o linie subțire între
tragic și sublim.

În oglinzi, văd centrul gravitațional, căreia nu i
se măsoară aria,
îmi văd mișcarea de la un punct la un alt punct
sub compasul trasând ultraviolete din țiple
solare, în geometria euclidiană,
de la o dreaptă la altă dreaptă, compasul mișcă
timpul unui curcubeu,
soarele se lovește de raza R
ca de un tanc de luptă, ocolind ținte,
îmi e chip îmbrățișat de respirația
cu miros de cardamon,
sunt spectator în ring de box
la lupta corp la corp, dintre ele, aici întâlnesc
iubirile lumii, nelegiuite, plângându-și asasinate,
de o Inchiziție ajunsă la cer,
întâlnesc fiarele vremii cu urlatul războinicilor
din Calul Troian,

îmi privesc lucruri desfăcute încă din fașă,
le întorc pe-o față și pe alta ca și cum le-aș
resuscita cu respirația mea,
pot lăsa la o parte abisul, pot întâlni piticii
și pe Alba ca zăpada,
sunt față în față, cu trecutul
căruia îi pot fi donatoare, să-mi donez sângele,
să nu-l văd murind în bezna trasă la indigou, de
infernul lui Dante,
să-mi pot stinge însuși focul din furnalul
sufletului, abandonându-mă,
apoi, să-mi înfiez propriul chip,
să-l pot trata și ca pe un copil al meu,
pe pământul campestru purtând umilă,
sfintele daruri dumnezeiești,
mă văd în viața sublimă și în întunecimea ei
când pe coridorul morții,
sunt un antreprenor de pompe funebre,
conduc cortegii și sicrie, în doliul prins în
copci de către epidermă și nu se poate tăia cu
cuțitul, fac cunoștință cu adevărul
fără a suferi o intervenție chirurgicală,
sunt printre imitații cărora
le-am dat cu subsemnatul ca și cum
aș lua act de o ilegalitate, în mod conștient.

În oglinzi, simt tot mai scurtă clipa
și nu e iluzie optică, longitudinea ei
tot mai puține lucruri încap în ea, trebuie să
renunț la unele, pentru a trăi altele,
nu am indiciu pentru a nu-mi trișa sufletul la
care lucrez cu un mosor de ață sub

lampa luminii, nu mai am drepturi pe care le-am
avut, să dau vina pe tinerețe, pentru
pribegii în viteza transonică a sunetului văd
creația din Vechiul și noul Testament,
văd în mine jumătatea mamei și jumătatea
paternă, lucruri patentate, de care mă
folosesc într-un spot de lumină, împărțit de
frunze ce nu stau locului, în sufletul în
care o femeie doarme somnul de veci
dincolo de ochelarii timpului, inamic, mie.

Până la o fericire

În cele din urmă, mă pot întoarce în satul în care
se pun lacăte pe tot mai multe porți și sunt
întrebată, de îmi e bine,
când pe șoseaua bătrână, întâlnesc săteni pe care
îi cunosc,
mă pot întoarce în locul cu garoafe de sânge în
cetina brazilor,
deșert furia cărnii ce îmbracă oasele mele, ca pe
un țărș înfip în pământul
din care pot extrage așchia pătrunsă în piele,
pot purta vremea fără să-i șifonez haina, o
achiziție pentru care
m-am lepădat de alte bunuri la ruleta destinului
când se taie în două cărțile,
în cele din urmă îmi pot arunca a un ochi în
viitor, cu satisfacția
că pot privi diferența dintre om și neom și-i un
triumf al meu,
câștigul la un șah cu pionii grei, timpul, ca un
elastic măsurat după felul în care îl țin.

Și-i o aruncătură de băț până voi vedea
semnătura unui poet
întâlnit cu n ani în urmă, pe atunci, un autor
necunoscut, să îi citesc opera
de care mă leagă un caleidoscop personal și pot
citi testament lăsat pentru mine,
de către pământul ce își deșiră prin iglițe,
croșetul,
E numai un arc de cerc, până la o paritate între
logos și simț,
într-un parfum franțuzesc amintind de Coco
Chanel
nu mai e mult și voi spune, Trecutul e o
sărbătoare în decor de Fengh-Shui,
pe nisipuri marocane, ale sufletului odihnit în
Casablanca,
și ceea ce vreau să rămână, așa,
va rămâne, în ordinea pe care o visez,
plajele sufletului
se vor agăța de rochia unei femei visătoare,
nisipul lor va curge în clepsidra de la gât,
tot mai încet,
pe pământ mineral, calc ieșind

din taigaua siberiană,
ca dintr-o diafragmă a morții,
să prind moartea în capcane ca pe o felină
și să nu-i mai drumul, să o surprind
cu mii de fețe în travaliul său
să o pot întâlni la un cinematograf
să vadă filmele în care a ajucat,
să facă cokteiluri și să le servim
la umbra curmalului
când se plimbă și taie în carne vie,
cu pleoapele lungi, în sângele meu
face combinații de roșu și negru,
ca la un spectacol de la Moulin Rouge,
în cele din urmă, prin foile Bibliei fac o
plimbare, îmi amintesc de cartea lui Iov,
strigoi încetează să existe odată cu chipul
Luminii, în mine,
“Sara pe deal” îmi e o secțiune transversală,
a spațiului poetic,
unde pot ridica la puterea a treia, timpul,
ca pe un coeficient al matematicii,
și e o dungă de unde nu cad,
indiferent de un capăt de linie,
fășii din pânza doliului, devin oseminte,
ca și cum ar fi cranii.
În Toamna ce ia forma unui creion,
îmi face schița vremii
trasând cu rigla direcția ploii
și a frunzelor în tablou agățat într-un cui ruginit,
mă întorc unde pot înmulți de n ori, fericirea,
ca rest la împărțirile unui viitor.

Nu mai e mult și un gropar îngroapă moartea,
cu târnăcopul, fericirea
e o gestiune de timp, o lamă subțire taie linia
vieții și voi ține în mâini ac de fantezie,
voi coase în mutări scurte,
virgule dintre dimensiuni.

Aici, începe timpul

Aici începe timpul, pe urmele altora,
la o cotitură
a drumului din frunzișul viilor
și al foioaselor, păsările negre ale morții,
nu au cum să-și mai depună ouă,
sunt prinse în capcane,
nu bânuiesc pe străzi vrăjitoare cu ghioacele lor,
pronosticând noroace,
e suflet sufletul, nu mușcat din el
ca dintr-un fruct moale,
o roabă de fum în cădelnițe
îi face loc de veci, solitudinii,
se rumegă pe sine timpul, își deschide ferestre
fără a se amputa în necunoscutul ce și-a înfipt
colții ca un mamifer carnivor,

diminețile au găici prinse în catarama, ceasuri
mușcă din noi, durerile,
se aude lipiciul vântului
cum pune un timbru pe scrisori,
chiar clopotul bisericesc ce bate
peste deal de noi, e al nostru,
omul de pe stradă, fără a fi rudă cu noi,
nu e un nimeni,
aici și groparul e prieten cu toți,
stele se întâlnesc mâncând fursecuri într-un
basm pe care zitarii îl vor tipări,
fluturii își lasă cheile de contact ale mașinilor
și se opresc unde Hortensii au umbra Jiului și
coloana infinitului,
Aici începe timpul de care am nevoie
ca sămânța să-mi germineze vremea,
o căldură puternică încinge pământul,
aerul, totul,
pe o linie a lucrurilor-mamă, cade culoarea,
îmi fac ceaiul pe o butelie a soarelui fără
hipertrofia cărnii lui,
în vremea ținută la piept, ca pe un prunc
fiindu-i mamă afectuoasă, abandonând-ul,
ca apoi să îl adopt.
Pământul crește în sângelele meu,
ca și globulele, ca o rezervă când ard, continuu,
țigările morții, căci moartea
nu se va lăsa de fumat,
la capătul înmuiat în febra liniei de orizont,
îmi recuperez pierduta Cartagină,
dintre epifenomenele sufletului,
în alte pagini scrise.

Aici mi-i dor de Zarathustra
și mai presus de el, de liniștea duminicală,
asemuită cu vioara Stradivarius,
departe de gerul ce îngheață uleiul în sticlă,
e insula Rhodos a sufletului, cu frumusețea
nepământescă,
când se pregătește ospățul la o sărbătoare orfică,
în nectarul zeilor.
poștașul aduce vești cu un tren express
sosit din erosul lumii, special pentru mine,
pe sub ferestrele cu frunze căzute
pe o scară în mireasmă arsă
când satul se spală în ele,
apoi se usucă la o cască de coafor
sub îngrijirea unui șef de salon în lizibile
atmosfera bucolice.
Aici începe timpul, căci pot privi trecutul ca pe
un om căruia
încă îi cresc părul și îi cresc unghiile,
atât timp cât nu-l pot privi ca pe un mort,
când în suflarea lui sunt pompele de apă
ale pământului meu,
când fără întrerupătoare închise, e lumina

cât pot vedea miriștea cuști de iepuri și pisici
lipăind în strachină,
uneltele ascuțite în gospodărie,
cât pot gusta o dulceață de casă,
cât pot reporni din minte, timpul fixat de
legătura de sânge,
la o casă anume, cu uși în colofoniu printre
broderiile apretate de mâini
ce mi-au avut în custodie, viitorul confecționat
după un tipar
care îmi așază ghilimelele solitudinii în prefix de
telefon.
Trec cămile sub cerul ce nu-i coajă de ou
și nu le pot da bagaje pelerinilor
să-mi le ducă la o altă destinație, nu pot
să le desprind de mine, să le dau mulțimii
îmbracată în veșmintele lui Velasquez,
când îi acopereau infirmitate într-un fel artistic,
de a uita suferința.

End

MIHAELA AIONESEI,
Iași
Mențiune

viața, atelier de
conviețuit cu durerea

a treia zi de Paști
mă găsește

într-un autobuz aglomerat.
nu știu ce caut, poate fericirea.
cum care?
fructul acela furat din pomul altuia când ai la
îndemână grădina.
deci, cum spuneam, autobuz aglomerat,
oameni cu ochi adânciți de băutură
și suflete cârpite, duhnesc zgomotos,
limbajul lor n-are nimic în comun cu
dumnezeirea.
ce Paști? ce înviere? prilejul de a înjura le aduce
împlinirea,
îmi vine să vomit.
să-mi ascund sila, îmi lipesc nasul de geam,
simt că-mi cresc gheare,
aș scurma podeaua să pot evada.
stațiile se înădesc, lanț de carne vie,
între o durere și alta se înalță temple de tăcere,
mirosurile se schimbă,
doar nebunia rămâne acidă.

„ne-au furat, domnilor, ne-au furat!
ce-au făcut pentru noi ?
ne-au drăcuit, ne-au omorât bătrânii și copii!
îl chem pe fiu-meu cu mitraliera
să-i împuște pe toți!
a luptat în Kosovo...

mi-au dat o medalie când mi l-au adus acasă
mort.ce să fac, domnilor, cu ea?!
nu-mi ține nici de foame și nu mi-l aduce înapoi
vocea puternică e a unei mamaie cu inima
zdrențuită.
mi-e rău.
îmi vine să o iau în brațe,
să o iau la fugă peste galaxii.

învăț încă să conviețuiesc cu mine, cu ei
sărmani nebuni aruncați pe-o tablă de șah
capetele noastre sunt zaruri cu care se joacă
râzând
alții mai nebuni dar cu diplome.
cineva mă bate pe umăr
„îmi faci loc?”
„cobor la prima”.

prin suflet trece Bacovia cu cimitirele lui
e o zi de marți...

biet hoinar

se plimbă îngândurat
cerșind de la meseni un bănuț
în schimbul unui gram de noroc,

poartă cu mândrie cercul de fier
peste sufletul gol
fără să numere pașii ce-l calcă.

nu strigă...

doar ochii trădează
picurând tristeți de chihlimbar
la un pahar de vorbă
dacă îl întrebi „de unde vii?”

„nici eu nu știu...
în suburbii am un culcuș
de umbre negre, vineții
care m-așteaptă să le îmbrac,
când simt cerul mai aproape
mă tem să nu mă înghită norii,
atunci aprind candela,
închin încă o tristețe-
templul meu de noapte și zi,
singurătatea miroase a Dumnezeu
și mi-e bine”

dincolo de haina ponosită
viața atârână rană deschisă
într-un surâs amar,

dar cui să-i pese de-un coșar?

într-un august de miere

pe alei contorsionate de ploi și rugină
plimbăm umbre zgribulite
cerșim un răsărit de lună să acoperim
singurătățile evadate din noi
pomii își înghit limbile până la rădăcini
să nu-i doară nodul crescut în frunte de atâtea
frunze îngălbenite
cerul se agață de un felinar stingher și el
de cât întuneric poate încăpea între două tăceri

timpul ca un lup flămând
stă paznic la turma de vise

speriați de pustiul crescut
cât carapacea unei țestoase uriașe
învățăm cum se soarbe lumina
fără a îneca fericirea care ni se îngăduie

cuibăriți printre răni
rostogolim faguri între buze
strivim fluturi între coapse
într-un august de miere
însetat de iubirea niciodată târzie

la nașterea unui poem

câteodată am chef să deșir cuvinte pe orizontală
până le pierd urma sau sensul devin black
atâția corbi adunați în pânza minții
paianjenii nu mai au loc în propria cruce
nici eu
mă adun în sânge năvălesc spre degete
oarbă
e ca o naștere mult așteptată
pentru care strâng cât pot pământ în oase
cioplesc umbre să înflorească puietii
doar miercurea și vinerea
atunci mâinile au miros de rodii coapte

târziu de tot învăț cum se deșiră umbra
fără să înnod lumina
atunci poate mă veți putea numi poet

MIHAELA ALDEA,
Buhuși, jud. Bacău
Mențiune

orb...

când m-ai văzut prima dată
mergeam cu luna
la brațul florii de tei

aleea se așternea tăcută
uitându-se după fiecare pas

crescut apăsător
ce-și lăsa urma pe suflet
avea timpul desenat
pe câte-un deget
crescut strâns
pe fiecare bucată de gând
când m-ai văzut prima dată
nu mi-ai putut întâlni privirea
vântul îmi alinta obrazii
cu lumină crescută din stele
auzeam cum tace
roșul unui mac însetat
la capăt de drum
să mă pot rușina
de fiecare descântec
silabisit în trecere

când m-ai văzut prima dată
eu n-aveam crescut

bruma...îmi fură un atriu

îmi decojesc inima
ca pe o toamnă de viață
mișcări anapoda de umăr atrial
înțepă precum fulgere ceruri
niciodată n-a avut rotunjimi
cojile cad cu fiecare murire
pe ultima cărare șerpuită spre noi...
în bălți de uitare
clipocesc sub picior de minotaur
strivind perimetrul monosilabic
al fiecărui azur ludic
ce ne îmbăta cândva cu miros de lavandă
cicatricile sunt încă vulcani
erup odată cu prima biciuire de brumă
urme de iod se preling
cu fiecare pas făcut îndărăt
în gheizere de tăcere
când nucii nu mai pot înflori
printre bănci...un poet
uită cuvinte...

sânii rotunzi învie lunatic...

țipăt de paseri
în Duminica Troiei
dezmoțesc tăceri adormite-n alb
necuvintele sar așchii
dintr-o cetină
tămâia murită în cruce
gheare de uliu
cresc din săptămâna patimilor
printre cărări păcătoase

notele clopotului
săpă cu dalta o lună

trup perfect de fecioară
prima icoană fără contur
adormită în spatele ei
au crescut ramuri
încrângături de suflet
ceara curge plângând
pe aripi uitate
păgânii se închină
la geamuri
stihii

sfârșitul crepusculului, începutul aurorei...

nu-ți vine să crezi
câtă metamorfoză poate să țină
o singură noapte pe umeri
atunci când are fața amalgamată
într-un ochi de vitraliu
prin care conchide ireal
realități efemere
are călcâi de Ahile
îngropat în fiecare umblet
al pătrunsului nepătruns de-atâtea temeri
sădite când i te preumblai cu ziua
îngenuncheată ca o sclavă
picioarelor de lemn
cioplite din plopii crescuți fără soț
erau divorțați din naștere
odată cu tine
puterea de sfetnic bun
i-a dat-o sigur
unul cu scaun la cap...
privind-o nu vei afla
câte ramuri rămân desfrunzite
ca răsăritul să suspine
verde în mugur...

MIOARA BĂLUȚĂ și LIVIU ION DRAGOȘ, Bacău, jud. Bacău Mențiune

anonimi visători sau pești și cuvinte

cu trupul zvelt capul lui e generic
blond și frumos
soldatul ideal conține pâine ulei
de măsline fier și sare
nu are dușmani nu are părinți
nu are femei nu are copii
nu are nicio carte
el
scrie poezii proaste ca toți
dinții roților dințate scoase
din dotare totuși așezate în așa fel încât
să fie adorat ca un copil
se pare că nu știe cum iubesc femeile

un câine de aceea soldatul ideal
e generos trage în cutii goale la fel
ca și în oameni apoi dispare ca un
microb în sânge iubit
la fiecare colț de stradă
nefericit
își descarcă arma în cerul gurii
practic nu există

decât cerșetori și prostituate
prostituate și cerșetori
*

soarele nu strălucește întotdeauna
cum şuieră glonțul prin minte

tandru iau o înghițitură de sânge din mine
sufletul tace ca un câine pribeag
în poarta nebunului

tu nu știi ce e aceea o rugăciune Doamne
Știu că esti ateu dar tot mai cred în Tine
în fiecare zi îmi scriu jurnalul
pe hârtii aprinse

cineva îmi lasă la ușă chibrite
să mă hrănesc cândva o să-mi fac avioane
din ele și câteva gloanțe
de câte ori le aprind
râd și plâng ca și nebunul acela
până în zori
singură
*

ce poate zice apocalipsa despre
greierii care nu mor ?

Dumnezeu a făcut lumea
în șase zile apoi n-a mai făcut nimic

i-a lăsat pe oameni să facă ce vor
și Lui rachete să-I ridice osanale

Și va veni din nou ceea ce este
în alb și negru nedesăvârșit

dar încă nu s-a plictisit profetul
nici de enola-gay și nici de curcubeu

încă se mângâie pe față și cântă
we r living in a yellow submarine with beatles...

*

nici alb nici negru
ei n-au cunoscut potopul redus
la o lacrimă poezia redusă la un cuvânt
doar alții furia Lui sau frica
de parcă dumnezeirea redusă la un singur om

ar mai putea însemna și altceva
decât acel ceva din interiorul nostru oare
cum s-ar putea numi și altfel decât suflet

astăzi știu ca aș putea alege un vultur
un greier o piatră un om sau o lacrimă
în toate să mă văd doar
alb și negru
uite acum vorbesc despre noi
și nimeni nu ascultă
noi viitori anonimi
agitați în spațiul unui atom
într-o liniște pe care o absoarbe doar fumul
ne cultivăm unghiile cu dragoste părul
mă las pe spate
îți alunec printre mâini spre șolduri

jumătate de sferă mă gândesc
la un iglu în care arde o flacăra
unde mâinile mele ar sculpta aerul
în afară iar mâinile tale apa pe dinăuntru
fericirea mă sperie
vine când nu te aștepți și pleacă
descătușând o cascadă...

din ape a fugit pe uscat și flacăra
și-o duse în fața ochilor îndrăgostită
de un orb paralizat

era ca și cum ar avea pești în loc de ochi
pești în loc de mâini și picioare
pești în loc de inele și lanțuri la gât toate
peste tot străluceau argintii
tocmai să poată iubi așa
cum nu iubește nimeni

din apă am fugit pe uscat
să mă îndrăgostesc de pești
în loc de cuvinte

de undeva mă strigă o groapă

astăzi tac
ieri m-am temut și am plâns
lacrimile au curs ca mierea dintr-un fagure
cald pe o rochie de mătase

mirosea a sărbătoare a zahăr
caramelizat și a portocală stoarsă
fericit un monstru îmi încercuia mișcările
păream un idol trist legat cu o fundă
albastră

un nod în gât
o să dorm îmi spuneam
o să dorm și o să fiu în largul meu

în sfârșit voi fi apă
mă voi alinta ca un abur de pereții moi ai casei
mă voi strecura prin crăpături
undeva însetat
mă așteaptă un clopot

*

cine n-a stat lângă o locomotivă cu aburi
e ca și cum n-ar fi stat lângă tata și tata
a murit demult demult
numai sufletul aburilor mai dăinuie
să mă întrebe cu ce putere
împinge pământul prin cer și prin ziduri
să fie cu mine să facă parte din
bucuria unui sistem planetar să-mi vadă
scrisul așa cum eu admiram scrisul lui
fără noțiuni de grafologie

până la urmă nu poate fi durere mai mare
decât să nu fii crezut
decat să nu fi crezut aburul acela
și nimeni să nu te mai recunoască așa cum
îl văd eu pe tata coborând din tren cu
o sacoșă mare albastră și plină plină
cu bunătați

*

și parcă îl aud
ce mare te-ai făcut și ce doică grasă
ți-e singurătatea care te leagă
cât aș fi vrut să-i fiu surorii tale dreapta
umărului tău prieten
noaptea să te ajut să respiri din belșug
aș fi putut
să fac sub prun un leagăn copiilor

cuiul ar fi ruginit cuminte
bine așezat într-o scândură rândunicile
venind și plecând de sub streșină
ți-aș mai fi spus să crezi
în ce există ce nu există să simți
ca și cum ai crede că de undeva
cineva privește cum în absența lui
lumea își vede liniștită de treabă

*

lumina a plecat cu viteza ei a rămas
întunericul cu viteza lui
să plece tu rămâi om
ai rădăcini complicate în
malurile existenței
un refren
asemeni unei poteci în trei dimensiuni
uneori paralele uneori nu
tu rămâi om sclav unei monede
cu trei fețe și zâmbetul giocondei
pe care nu ai bani să-l cumperi
pentru că lumea din care pleci
e alta decât lumea în care ai venit

**HANNA BOTA, Cluj
Mențiune**

semănătorul de porumb

într-o zi mama punând
boabele de porumb
în mâna copilului

l-a învățat cum să le semene/
de-atunci
în fiecare zi a plantat porumb dezmiardând
boabele/ rugându-se pentru ploaie/
Și zeul ploii asculta/ rugându-se pământului
pentru rod/ Și pământul asculta/
până ajunse bătrân
Și nu se mai putea ridica de pe prispa colibei/
tot la porumb visa Și atunci/
iar boabele creșteau mari în visele lui.
când unul din sat aruncă sacul cu grăunțe
Și nu mai voii să planteze porumb
plecând să caute soarele/ să-l aducă acasă/
să descopere cealaltă față a planetei/
toți l-au numit nebun vrăjitor
haimana leneș visător
i-au ars traista pe rug s-alunge duhul nevolnic/
i-au tras hainele pe roată să nu ajungă departe/
i-au umplut bordeiul cu gunoaie/
mizeria să-l îngroape /
l-au palmuit l-au scuipat
l-au plâns Și răstignit pentru că
nimeni nu poate face altceva decât au făcut
strămoșii Și strămoșii lui mai nainte

vecinul nostru de cu zori alerga la birou să facă
tranzacții/
se ruga zeului banului să-i dea cât de mulți/
Și zeul asculta/ Și venea acasă la nevastă
cu banul strâns grijului/
Și cerea tot mai multe tranzacții/ se îngropa în
ele iar nevasta îmbătrânise Și-l
tot trimitea la birou să facă bani mai mulți/
până nu mai putu să se ridice din pat/
dar visa la teancuri de bani
care creșteau în visele lui
acoperind ca o pătură
urmașii lui nenăscuți într-o zi
unul de-alături închizând biroul plecase să
descopere cealaltă față a universului
să vadă dansul cuantelor să pipăie particule
subatomice
să deschidă traiectorii noi neuronilor/
să descopere cealaltă realitate/
toți l-au numit vrăjitor îndrăcit leneș visător
i-au aș laptopul învechit pe rug

s-alunge duhul nevolnic/
i-au tras costumul armani pe roată
să nu ajungă departe/
i-au umplut biroul
cu hârtii mototol să-l îngroape mizeria/
l-au palmuit l-au scuipat l-au plâns
Și l-au răs pentru că
nimeni nu poate face altceva decât au făcut toți
ai lui cunoscuți
decenii la rând

Și-am rămas prea mulți semănători de porumb
cu stele deasupra rotindu-se/ magneți uriași
cântând melodiile cuantelor
pentru orbi Și surzi

dansul cuantelor

a fost odată ca niciodată/ pentru că timpul
deopotrivă este Și nu este -
doar perspectiva spune ce ai ales /
a fost odată ca niciodată o particulă H
Și o particulă T
care s-au ciocnit urmând ca nicicând să nu mai
fie destinul lor altfel
decât al unor particule ciocnite pe veci/
asta l-a deranjat nespus pe einstein rostind ironii
către colegii lui
cu nimic mai deștept/ doar cu ceva mai
norocoși
de a fi fost epigonii unui geniu/

două particule

una eram eu Și cealaltă erai tu/
orbite domoale descriam în viteza luminii/
adulmecându-ne reciproc spre cunoaștere
printre negrele găuri navigând/ grijulii întru
viața de veci – ca-n crezul
unui conciliu niceean al Științei/
cu galileo galilei
ca sfânt părinte mort-nemort/
slujind în templul din urmă/

Știam că niciodată nu vom muri/
nouă dimineață în univers s-a crăpat
iar transformările sunt noul câștig după formula
 $E=mc^2$

pe taler de piatră

așteptam și eu pe balanță să fiu cântărită
dar era o coadă prea mare în ziua din urmă/
îngerul mă urmărea ostenit
de cât l-am alergat prin univers ca să-mi
păzească inima întreagă pentru judecată/

și-am adormit fecioară neînțeleaptă acolo pe
talerul cântarului din văzduh

eram goală/ particulă elementară/
cum domnul o crease pe eva/ și era atât de cald
că-mi picura materia topită de pe taler
mi s-a făcut teamă c-o să mă scurg înainte de
judecată
că nu va mai rămâne nimic din trupul
înfierbântat pe lespede de piatră
că fierbințeala o fi din focul iadului ce s-a aprins
mai tare în ziua cea mare
și îngerul doar privea plictisit cu aripa mare pusă
la păstrare
pentru alte vremi
de vecie
ar fi putut să-mi facă vânt să îmi înghețe sângele
în picurii de carne/
și nu puteam nicicum să mă trezesc din somnul
adânc să-i spun
că trupu-mi de femeie s-a scurs în hăul de
dedesubt

erai pe celălalt taler în piatră de echilibru cu
mine
și ușor te-ai făcut încât ai luat-o în zbor spre
răsărit cu îngerul tău cu tot
lăsându-mă să
curăț singură resturile de pe cântar
în somn am zărit ochiul din inimă
Și-am știut că nu-mi era dat doar cu împrumut

abia atunci m-am trezit/
se dilata eternitatea ca-n primele trei minute
după
big-bangul unui nou început

VICTOR CIOBANU,
București
Mențiune

eu

Eu nu sunt
nici frumos, nici urât,

nici alb, nici negru,
nici bun, nici rău,
nici copac, nici pasăre,
nici iarbă, nici fiară,
nici apă, nici pește.

Măcar că totuși respir
și am două brațe
nici nu am întemeiat vreun oraș,
nici nu am descoperit vreo nouă lege a fizicii.

Doar am îngenucheat și am închis ochii
spunând numele tuturor de la Adam încoace
până când s-a tocit genunchiul, osul,
pământul, timpul și toate celelalte.

dorință

A deraiat tramvaiul iubito,
hai repede să ne punem o dorință
și să suflăm în incediul ce tocmai s-a pornit
până când va începe să ningă cu pompieri de
zăpadă.

poetul

Există o urmă de albastru în venele lui
și tot crește acel albastru până când devine
cuvânt.

Există o urmă de cuvânt în venele lui
și tot crește acel cuvânt până devine albastru.

Există o urmă
și tot crește,
tot crește,
crește.

starea de a fi

Între două existențe suntem în sfârșit noi înșine,
o pată de lumină plutind în neant.
Prima oară am plâns,
a doua oară m-am cutremurat puțin,
apoi m-am obișnuit
dar tot mă încerca o ușoară stare de greață
ca și cum ai zbura pentru prima oară.

**MIHAELA
CONDRUZ, Brăila
Mențiune**

**Plouă în pantofii fără
pași (fiindcă mi-am
găsit pantofii uzi,
pe alea din deșert,
poveste reală!)**

Picură și plouă, plouă în deșert,
plouă fiindcă ploaia e în agonie de ieri,
de azi-dimineață,
de când am intrat pe rând în secolul monden
și nu știe nimeni că picăturile de ploaie
sunt acum pete de noroi pe panofii mei
care, zdruncinați de trotuarul grăbit
își uită pașii undeva în față,
lângă o fată falsă
ca o păpușă făcută din nisip, praf și caniculă.

ce-și spune plină de iluzii Fata Morgana.
noaptea-i mai bizară ca niciodată
când începe povestea pașilor călători
ce se-ntorc înapoi,
în nisip,
să dezgroape chipul Fetei Morgana.
de frică, cerul închide ochii
și de pe pleoapele lui alunecă stele
și alte kitsch-uri cosmice,
prinse pe o alee, făcută din podul palmei
providențial,
șoptindu-mi secretul public de azi,
de-azi-diminează:

- Tu lume, Tu n-ai pași, ai doar picioare
ca să mergi!
Eu vreau să uit...
- Să uiți sunt pașii!
Eu fără mine... nu vreau să văd!!
- Să vezi e viața.

să uit, să văd, să merg...
să merg desculță în deșert...
- Tu, lume, ești uscată-n aparență,
dar în povestea mea, primești ca toți,
din seva nemuririi
ce îți pătrunde-n spirit,
de jos, de jos, de jos,
de la picioare, din pantofi...

primești ca Eva și Adam
un sâmbure cu apă vie,
cât să-ți potolești pofta de păcat...

dar sus, sus, sus, în suflet
nu e nimeni și e pustiu
și multă îndoială
se zbate sub ziduri în mine.
pantofii-s uscați și sus, obrăzii-mi sunt uzi,
sunt înconjurată de dune de pași morți,
aruncați în grămezi triste de neputință,
aștept ghemuită într-un colț să dispară cu toții
și nisipul și praful să mi se-ntoarcă în vis
cu Fata Morgana de mână.

mi-e somn și adorm pe jos, în nisip...

Spiritul nu mai știe ce e cuvântul!

Un spirit își citea bâlbâielile în fața Singurătății,
recitând parcă o poezie înviată de muribunzi,
mima gesturi copilărești într-o oglindă
strânsă din cioburi de gânduri:
câte-un ciob pentru fiecare durere
care aluneca din sunetele ameteite
și scandalizate de ofensa adusa Cuvântului!

Credeți-mă, cu toții, când visez
că spiritul nu mai știe ce e cuvântul!
Căci dorința i s-a transformat
în trupuri firave de oameni
Și regretul s-a ascuns
în goliciunea răzleață
în care totul devine inert!

E de fapt Cuvântul care nu mai știe ce este
cuvântul.

Și-atât

Lumea își adună de pe câmp îndoielile
Și le aruncă nemulțumită în rigole de timp.
"Mi-am risipit existența în spațiu... și-atât!"

"Și-atât" a-nvățat androginul
să muște din egoism,
Împiedicând ludic Greșeala, care,
A stat în convalescență, pe Pământ,
în delir.
„Și-atât” a mutat poezia și rima în mahala
Fiindcă de-acolo de sus
atârna mult prea greu versul
Și-n altă zi, a smuls inocența
din mâna unor copii,
Aruncând-o nervos pe trotuar
Unde-a zdrobit cu sânge de demon
Tot ceea ce mai avea suflu în ea...

"Și-atât" s-a-ndrăgostit într-o zi de o joacă
Iar de-atâta iubire îngrămădită în el,
A început să plângă de față cu toată lumea,
De față cu gândul bătrân
Că mai ieri, s-a sinucis lângă el
Existența,
Amanta sa de o viață.

Pe viață gravați în pustiu

(în deșert)

Mi-e milă de soare când intră
în nori,
mi-e milă de apa irosită în ploi,
mi-e frică de floarea răsărită în lume...

"Ți-e frică în schimb că sufletul n-are nume!"
Că nu poate să vină atunci când uitarea
îl lasă-n pustiu...
"Pustiu sunt eu, decolorare spirituală..."
Pustii suntem noi... pe viață gravați în pustiu!

mi-e lehamite să aud rapsodia contemporană,
când soarele moare falsificat în televizor,
când apa-i constrânsă să meargă

pe drumuri impuse de cer,
când florile-s palide,
pistru vegetale duse la amanet.

se framântă credința în știință și divin teatral,
histrionul destinului își contemplă amorul de
altădată,
descântându-și aplauzele
pe scena în care publicul înrăit își electrizează
opacul.

(...)

nebunește prin vene se strâng megapixeli
și biți efemeri

în rigole de spaimă și temeri...

“Pustiu e trupul, deontolog formal și pustiu!”

(ecou)

**DAN HERCIU, Sibiu
Mențiune**

**Matrioșka
soției mele, cu drag**

copilul doarme cu capul
pe inima mea

tic tac tic tac

visează cum bate cu degetul într-un pepene copt
are în față un cuțitaș de aur
și-un vas de lut

taie-l copile, de vrei,
fără teamă, e doar o bucățică de poem
de-al tatei

... și pepenele crrrrrrrapă
și lumea se schimbă
iar timpul-nebunul
se-ascunde-n vas

din coaja cea verde
femeia cu ochii de culoarea sâmburelui
ne-mbrățișează

de noapte bună

text cu Eu

Vorba lui Niu :
„e mai ușor să scrii o poezie
decât să scrii un frigider ”

„În acest text există o masă.
ea se numește masa lui Eu”
Eu s-a născut pe un șervețel alb
chiar pe această masă și

este antologic
faptul
că primele lui cuvinte au fost :

vedeți dumneavoastră, moartea,
(cu cea mai serioasă față
dintre toate fețele de masă)
moartea este, așa un fel de

apoi a adormit
cu capul pe masa din text
în pumnii strânși avea
gândăcelul lui Farago

.....
(erau vremuri în care poezii munceau
doar în crâșme iar crâșmele erau calde
și primitoare ca niște tinere nedebutate
toți doreau în secret să pară alcoolici
și-l citeau noaptea pe Muri)

**ANY DRAGOIANU,
com. Tântăreni, Gorj
Mențiune**

**Dacă dragostea lor
devine coloană**

dacă dragostea lor
devine coloană
atunci la Mizil s-a
născut Brâncuși

Romeo împrumută aripile Păsării Măiaștre
Julieta se crede Domnișoara Pogany

fără un motiv anume
și-au așezat nefericirea pe Masa Tăcerii
păstrând viu sărutul din Poartă
e o cale mai scurtă să cadă în prăpastie
urmând ca maestrul să-i remodeleze

Supliciu și Danaida
rodul dragostei lor ascuns pe albastrul infinit
al Mizilului
ca Pinguinii din marmură cu zâmbetele sprijinite
pe capul pedepsitului Prometeu

ea Pasărea de aur el Începutul Lumii

dacă dragostea lor devine coloană
atunci Brâncuși este Nou-Născut
sau Regele Regilor

o Pasărea din văzduh
ce prinde lumina răsăritului
între palmele crăpate de lut

Am un dosar

știu că există undeva
poate l-a încurcat Bach
când i-au zburat partiturile
oceanul înghite sunete întregi
ascunzându-le în burta balenei dresată de Iona
ascultați cum strigă valul după ce trec
mă judecă din poziția de vinovat
ca un turnător ieftin cu nume de cod
satana chiriașul meu de o viață
el mi-a umplut casa inimii de chiștoace și fum
un milog ce trage de carnea mea

când mi-a vorbit prima data nu l-am crezut
învinovăteam conștiința
credeam în personaje inventate
apoi am zărit umbra alungită pe zidul de est
într-un târziu vecinii au alarmat autoritățile
văzând mizeria cum astupă ferestrele

Dumnezeu îmi strânge zilele perforând cu grijă
paginile îngălbenite ale dosarului
semnasem pactul în mare grabă
aveam calul obosit și însetat
sângele vremii se închegase pe genunchi

Schimbări în gara de Nord

e un peron îngust unde se strâng câinii și
adulmecă
ele trec despuiate cu miros de santal pe coapse
își lasă părul să atingă aerul expirat de bărbații
ce privesc
în toiul nopții grămezile de carne

se schimbă macazul și linia continuă să
definească
strigătul prefăcut al banilor aruncați din plăcere
umbrele se întind lângă roțile calde ale trenului
oprit pe linia a opta pentru o revizie generală

acarul e mort în pasajul mizerabil
unde cerșesc aurolacii
l-au găsit cu hainele sfâșiate și plin de vânătaie
nu mâncase decât steagul din plastic
trăia cu chirie în tomberonul de alături

cu bagajul în mână stângă
și pașaportul în mână dreaptă
salută zgomotos intrarea în gara de Nord a
trenului
ce întârziase douăzeci de ani

călătorii se calcă în picioare
numai neoanele plesnesc de ger

ele mor în fiecare secundă
mai despuiate și mult mai bătrâne
ca țara mea plânsă de unii poeți

Probabilități

am uitat parola pe măsuta de sticlă
când telefonul a sunat a mia oară
destinul a tăcut îngândurat și sigur
de-ar fi răspuns nu putea să spună decât
că sunt pierdută prin cuvinte
fără să se îngrijoreze apelând la 112
el și-a văzut de cerc
nici cartela nu funcționa
se lovea de piedici imaginare

el m-a așteptat cu genunchii plini de sentimente
convins fiind că voi accepta o cruce de sticlă
să-mi amintască zilnic de cioburile ce intră
adânc
în silabele finale

cum plâng copiii nenăscuți în pântecul vremii
și părul meu încâlcit peste aripa dimineții
lasă o urmă de regret pe lenjeria mototolită de vise
nu pot spune cu certitudine că otrava îmi
aparține sau că el a gustat din nefericire odată cu
viața e mai mult de atât

**IOANA
DUMITRĂCHESCU,
Oradea
Mențiune**

Ființa nenăscută

Sunt o ființă
nenăscută goală,
din primul păcat pe care

l-au avut părinții
Păcatul originar dat de către Dumnezeu
din cauza ei...
Eva te urăsc pentru că îl iubesc pe Adam,
așa cum e
Și tu mi-l iei ori de câte ori
îmi aduc aminte că m-a lăsat goală, nenăscută.
Nu-mi mai simt mâinile, picioarele, eu nu exist.
Voi credeți că sunt aici
dar defapt plutesc prin univers

Eu vă văd, voi nu mă vedeți.
Eu vă ascult, voi mă ignorați
Mă lăsați să vorbesc singură ca și iarba
care crește în primăvară
Tot singură rămâne și floarea
când albina pleacă de la ea

Tot singură sunt și eu, așa nenăscută.
Nenăscută și singură

De aici de unde sunt observ doar fețe goale
care caută după bani și dragoste
Nu aveți nici una nici alta,
tocmai pentru că nu credeți.
Sunteți triști fără să știți
că iubirea e cea mai completă formă și e în voi!
Dumnezeu vă face cu ochiul zilnic, treceți pe
lângă el supărați și plângăcioși.
Sunteți vagi și nedumeriți,
nu știți ce vreți, nu știți ce doriți
Ba vreți bani, ba vreți iubire, sănătate,
dar mereu vă gândiți la ce nu vreți
Mereu cereți ceva fără să mulțumiți,
fără să vă gândiți că deja ați primit
Și iar Dumnezeu e cu voi și vă arată calea
dar treceți pe lângă ea, grăbiți.

Eu observ și plâng. Plâng și mă întreb
de ce oare. Oamenilor, trezirea!
Mă sufocă trupul meu inexistent,
invizibil pentru voi
Mă omoară gândul că sunt aici
și nu credeți, nu mă vreți, nu mă doriți
Până când voi putea să suport crizele voastre?

Plângeți mereu după un lucru care există în voi.
Plângeți după iubire, dar iubirea nu e departe,
e în fiecare.

Voi vreți x sau y să vă iubească!
Dar voi vă iubiți oare?
Aveți grijă de voi? Vă considerați buni?

Mă doare să văd pământul acesta cum rățăcește
Cum se usucă după fiecare lacrimă
vărsată în zadar.
Mă doare să știu că nu pot să schimb percepția
Că nu pot să fac ceva mai mult și să vă aduc
calea în lumină.
Mă doare că nu mă auziți când strig în disperare
"Treziiți-vă și credeți în voi!"
Credeți în floarea de lângă fereastră,
în iarba care crește,
În animalul care vă păzește.
Și mai credeți în voi, în tot ce înseamnă suflet,
corp și minte
Dumnezeu acum stă și ascultă
Eu stau și plâng.
Oare până când?

Vorbește-mi când taci

Privirea ta mă urmărește în tăcere.
Ochii tăi îmi vorbesc
Prin gesturi care mă mângâie

până în străfundul oaselor.
Simt atât de adânc tot ce vrei să-mi spui
încât prefer să taci.
Și tăcând îmi zici
tot ce vrea sufletul meu să audă.
Toate senzațiile, toate sentimentele,
toți fiorii s-au adunat acum
Când ochii tăi albaștri m-au prins
în vârtoarea iubirii.
Nu mai pot să scap, nu găsesc
nicio porțiță deschisă ca să fug din calea ta
Nicio adiere de vânt nu mă ajută,
nici soarele nu mai arde.

Când zâmbești deja
se deschide un labirint de dorințe pătrunzătoare
Care mă fac să rămân sclava iubirii tale
până la sfârșit.
Care sfârșit? Căci noi ne-am cunoscut demult.
Îți amintești?
Eram în altă viață, eram de mână
și ne priveam ca și acum.
Vorbeam prin gesturi,
era de ajuns doar ochii tăi să îmi spună
Tot ce îmi doresc și eu cuminte te ascultăm
ca și prințesa din povești.
Mai știi castelul? Dar zânele?
Ți le amintești? Eu le știu perfect.
Le văd și acum în fiecare vis
care mi se deschide în noapte.

Când erai trist,
lacrimile se transformau în picături de ploaie
Iar eu le prindeam în mână și le sărutam,
căci prin sărut, te eliberai
Și iar zâmbeai. Nu știu dacă îți mai amintești.
Când dragostea noastră a murit
Mi-ai spus că pleci, căci nu știi ce e cu tine dar
vrei să te iert.
Nu ne-am certat, n-am plecat capul, nu am
plâns. Doar am sperat
Însă nu te-ai mai întors. A fost o dragoste curată
și știu că ți-am spus atunci:
Dacă pleci, în altă viață, aș vrea la mine să te
întorci!
Te voi recunoaște dintr-o mie, nu-ți fie teamă,
voi fi a ta din nou!

În altă viață ne-am mai întâlnit și ți-ai adus
aminte. Ești tu? Sunt eu!
Bun venit! Și să nu mai pleci niciodată, de la
sânul meu pe jumătate dezgolit.
Iubește-mă când taci. Iubește-mă când dormi.
Iubește-mă când mori
Dar nu mă iubi când vorbești. Căci vorbele se
duc. Faptele trec.
Tot ce rămâne e în suflet ascuns și în prezent!

Nu spune nimic! Nu vreau să mai ascult! Vreau doar să mă privești.

Să îmi vorbească ochii tăi, să îmi vorbească părul tău care mă atinge

Să îmi vorbească mâna ta când întâlnește mâna mea.

Dar nu tu, tu să taci! Să nu aud nicio vorbă, nicio șoaptă!

Nici un suspin, nici un surâs. Să aud doar vocea inimii.

Tic tac, tic tac, doar ea să vorbească. Când întâlnește și inima mea.

Să sară din piept ca nebuna. Să aibă palpitații nocturne, căci tu și cu mine

Suntem totuna! Un singur suflet, când ne atingem inimile noastre

Un singur trup când suntem băgați unul în altul. Și rămânem acolo.

Nici sfârșitul lumii nu ne mai poate despărți.

Căci sufletele nu mor niciodată.

Tu ești eu și eu sunt tu. Întotdeauna.

Să nu irosim timpul, privește-mă, mângâie-mă, iubește-mă

Dar să nu mă lași niciodată pradă lupilor înfiorați care mă vor și trag de mine.

Să nu crezi niciodată în altcineva. Noi suntem la fel. Crezi doar în mine.

Nu-mi vorbi doar mă iubește. Stai lângă mine, mă păzește.

Și nu deschide gura niciodată. Nu vreau defecte, nu vreau ceartă.

Vreau să fim mereu așa, îmbrățișați în nemurire, sărutându-ne o veșnicie.

Mângâieri tandre ce izvorăsc din noi, inimi ce bat tare și un singur suflet ce nu dispare

Iubirea adevărată ce niciodată nu moare!

Necondiționată! Ești liber, poți să pleci de vrei

Dar nu uită vreodată, nu uita de ochii mei!

FLOAREA DAN,
București
Mențiune

Melancolie

În camera mea se aud
glasuri de îngeri cazuți
rătăcind prin ochii

ferestrelor deschise spre miazăzi.

Nimic nu respiră...aerul a stat...doar noi
culegem amintiri

din oracole cu poze moarte.

Mă învelesc cu gândurile tale și este așa cald în
copilaria ta...

Ard în liniște toate străzile pline de praf pe care
ne juleam genunchii...

arde mocnit și banca schioapă de pe rândul de la
geam....

Mă întrebi de ce nu zboară florile de cais în
mijloc de decembrie...

Tu nu știi că frigul alungă piticii din cărțile
colorate la gura sobei?

Închid ochii și visez căluți de zăpadă.

Tehnologie

Nu mai pot respira în voie. Ai intrat în mine și
nu știu cum
să te scot dintre silabele scrâșnite în loc de bună
dimineata.

O să mă ai pe constiință pustoaico, asta daca nu
cumva, între timp mi-ai găsit visele
cu bunice uitate în ferestre lipite cu pământ.

O să fug și o să pârlăsc pietrele în urma mea,
doar, doar te vor frige lacrimile pașilor
mei și o să te oprești, triumfătoare, mestecând
din vârful buzelor o înjurătură tematică.

O să cumpăr cărămizi de toate culorile, și o să
fac un zid din zăpada căzută pe căciulile
roase de zile mult prea triste.

În final o să îți scriu un bilet de rămas bun, fără
cuvinte, rânduri sau pagini.

Un bilet virtual, pe care o să ți-l trimit cu un
simplu click, dintr-un mouse
în formă de porumbel călător.

Discrepanțe

Cade o rimă pe versul meu neted,
Cuvinte se rup în silabe.

Tata îmi pune mâna pe crested,

Lumea se plimbă în roabe.

Preșul din casă împiedică pasul,

Talpa apasă-n călcâie.

O votcă cu grade salvează popasul,

Și-n aer e-un iz de tămâie.

În gara din centru așteaptă un câine,
Să vină rapidul de nouă,

La gât are-o zgardă – în labe, o pâine
...și a scos și umbrela... că plouă.

Copiii vopsesc o bătrână-n carouri,
Și intră cu zarvă-n canale...

De vrei să te țin, da-mi multe zerouri,

Și-un card cu parolă la toate

Pe stradă, orașul valsează-n sirene,

Poliție, pompieri, ambulanțe...

O gură căscată se-ntinde cu lene,

... noroi – mucegai...și speranțe.

Cad stele pe pământ, ca la un semn,
La nunta fără mire şi mireasă...
Şi din păduri sosesc bucăţi de lemn,
Iar tu nu vii şi nici că imi mai pasă.

Mă rup în ore goale şi târzii,
Pământul ăsta strigă în neştire.
O brad frumos cu clipe argintii
De ce te-ai rupt la mine în privire?

Pe dealuri, vite crapă, fără sens,
La poale, urlă lupii a mirare.
Ce poate fi mai trist şi mai intens,
Decât să mori la mine-n întrebare.

Doar ochi de lut se-agaţă în pereţi,
Sarcastic plânge cerul cu şuvoaie.
Moment sublim – să n-ai ce să mai ierţi.
Destin ciudat – cu mazăgă şi cu zoaie.
Parfumul serii plouă prin grădini
Mieii îngână cântece de Paşte
Tuberculoza mestecă plămâni
Şi-n urma noastră nimeni nu se naşte.

Cu roşu desenezi un camp de maci
Iar iepuri verzi se duc în glonţul tatii...
Ai dreptul să respiri şi-apoi să taci,
Studiu de caz cu târfe şi pramatii.

**CĂTĂLINA
GRIGORE, Câmpina,
Prahova
Menţiune**

despre răni şi poeţi

cel mai simplu
e pentru poet
lui i se inventează

la tot pasul răni
care mai de care
nu se strofoacă în niciun caz
cum o fac colecţionarii de timbre
să adune de prin băltoci scrisori de dragoste
pentru un centimetru de hârtie

poetului i se întind pe tavă rănila
are de unde alege
doar câţiva au aflat de la Sappho că primele trei
sunt norocoase
cel mai bine pentru ei ar fi să aleagă
tăietura cuvântului din gura pruncului nenăscut
abia atunci se vor desăvârşi
şi durerea va fi o gaură sângerândă
în miezul tăcerii

permite-mi
să te pieptăn cu aceste versuri
când te vei trezi
şi vei şti că
nimeni nu-ţi va spune ce e dincolo de

acum
visezi că aduni pui de bufniţă din iară
culegi florile nefericirii
şi ele se scutură în palmele tale de miros
puii se ascund la rădăcina firului de verde
se acoperă cu pământ să-şi încălzească tălpile
goale
tu dai cu ochii peste ei
îi aduci acasă îi pui pe balcon să te privească
din când în când
cu ochii lor imenişi fără pleoape
să te adulmece
ca pe un stăpân pierdut de câine

veştile bune se spun în şoaptă (I)

din tăcerea mea se desface
un pat al lui procust
ce-şi întinde cearceafurile ruginite
în ploaie

bine-ai venit
fă-te comod
am să-ţi împărtăşesc o poveste
despre mine
despre ziua de ieri
poate aşa ne vom face viitorul creştin

veştile bune se spun în şoaptă (II)

nu a mai ajuns nimeni aici
de prea mult amar de vreme

nu am mai primit niciun semn al morţii de la el
se pare că şi-a tăiat aripile
şi-a plecat din timpul ăsta la fel cum au făcut şi
ceilalţi

acolo unde merg ei există o margine superioară a
lumii
de care se pot agăţa

deşi zilele mele sunt toate la fel
recunosc
am senzaţia aia că tăcerea mea
naşte noi înţelesuri
în timpanul tâlharului

**VALENTIN IRIMIA,
Ploiești**

Amiaza

Ascult cum arșița
coboară-n șoapte,
Fuioare de penumbre
se-ntreșes,

Secunde ce-au ațipit răskoapte
Clocesc un enigmatic înțeles.

Parcă uitând tot ce-mbia să facă
A amorțit și soarele-n cârlig,
Duminici cu spoieli de promoroacă
Se-ngână dezbrăcându-se de frig.

Cad zburătorii blonzi țâșnind din zodii
Cu aripi ofilite-n azimut
Ca o litanie rostită-n dodii
Și ca un epitaf sculptat în lut
Dorințe neculese dorm sub spuze
Și se-ndesesc prelung, nepământesc,
Chemări ce dogoresc încă pe buze
Plesnesc de-atâta jariște...plesnesc..

Noiembrie

Nervuri de cicatrici, ca niște scări,
Răboj pe portativele durerii
Se împlânzesc sub zaț de nepăsări
Acum când cețuri mătuiesc imperii.
Se scurge verdele din frunze iar,
Ne rătăcesc eclipsele pe șesuri
Grăbind acest noiembrie bizar
Ce-și țese veștejirea prin eresuri.

Rostogoleam spre lumea de apoi
Rememorari ce numai noi le-am crede,
Amanți fugeau desculți, era-ntr-o joi
Și tresăreau buimace andromede.

Îndemnul vechi a asfințit pe geam
Mai nepătruns ca plânsul de statuie,
Fior ce ieri era și nu-l simțeam,
Cutremurați, azi îl simțim și nu e...

Singurul poet

Da, Dumnezeu e singurul poet
Neanturi ce-a sfărâmat sculptând cuvântul
Boltiri înalte, daruri în sipet
Și foc și cer și apa și pământul.

Pe-un rid pavat cu insule de ger
Se-mpiedică încrederea curmată

Cer de zăgazuri și zăgaz de cer
Îmbrățișare pentru niciodată!
Se ondulează timpul, obosit
Memoria se-ngână cu uitarea,
Un înger așteptat s-a rătăcit,
Orbecăind își soarbe căutarea.

Meleaguri deșirate din eter
Din ireal își croșetează bruma,
Cer de pământuri și pământ de cer,
Îmbrățișare pentru totdeauna!

Sonet muribund

Ce răscoliri mai poartă inserarea,
Percuții învârstate prin trahee,
Când nu ne-ncape-atâta odisee
Ca pe un jug sublim împingem zarea.
Fitulul sufocat agonizează
Pierzându-se cu ultima credință,
În palma morții arși de neputință
Mai dăinuim în noi ca într-o oază.

Ne-a desfrunzit demult al vieții teatru
Și-adânc ne îngropăm la noi în oase,
Le umplem - câte șase...câte patru
De frig ne-ncolăcim cu frânghii groase
Doar ochii prinși în brumă ca-ntr-un tartru
Palpită - câte patru...câte șase...

**ANDREEA
LĂCĂTUȘ, Buzău
Mențiune**

Gra

stimată doamnă,
"ai un chip palid. îți
aprob privirea precum
puteam prevedea"

eu sunt bine
mama e bine
tata e bine
fratele meu și familia mea
sunt bine în caz că ați fi vrut să știți
m-am mutat și am pe pereți două tablouri
pe unul îl cunoașteți
celălalt nu vă interesează de fapt

astăzi dezbrac paltonul cu grația
unei domnișoare regizoare pe care
numai părinții, rudele, sau cei lăsați în urmă o
strigă așa
am grijă de șosetele care-mi ies din pantofi și-n
general
viața mea e foarte, foarte fericită
așa cum m-ați rugat

eu nu plâng niciodată nu
sunt o domniță tandă exemplul
copiilor dumneavoastră
câteodată mai ascult ce-i drept
mircea baniciu
folk românesc
dar momentele sunt rare și nu le dau timp
dau de pământ cu obiecte care nu-mi aparțin
și mă întind pe parchet ca într-o tavă
de pesmeți se poate să fiu dată de-a dura și să nu
mă opun când simt că nu mai pot eu
mă întind pe parchet ca pe o plajă
și cu mâinile ochii mi-i acopăr
și cu picioarele împing în podea și nu mă acopăr
când mă trezesc cu adevărat oja mi-e sărită
de pe unghii îmi dau de două ori cu peria
prin păr sun taxiuri care nu-mi răspund și merg
prin crivăț spre cursurile deja începute

Gri

să deschid ușa
să deschid geamul
să fac loc pentru palton
în dulapul cu haine
să schimb lenjeria
să fac curat în frigider
să dezgheț frigiderul
să îmi cumpăr o geantă mare
să duc gunoiul
să lipesc posterul înapoi
să nu uit să-nchid lumina
să scot instalația din priză în fiecare seară
să mă trezesc devreme
să nu absentez
și să fiu cuminte

să termin tema
să am multe idei
să îmi repar calculatorul
să fiu bună de ceva
săptămâna ce vine
să nu iau trenul greșit
să urc cu grijă în tren
să îmi număr bagajele
și să verific banii
să îmi pun jumătate din sumă
într-un alt buzunar
să nu răcesc
să fiu mai calmă și iubitoare
să stau tot mai puțin aici
să închid geamul
să încui ușa când plec

într-un mic spațiu am intrat
eu am intrat într-un mic spațiu și
pe o canapea m-am așezat
m-am așezat pe-o canapea venind
în micul spațiu am venit
părul mi l-am desfăcut cu mâna dreaptă
cu mâna dreaptă elasticul l-am tras și pe spate
mi-a căzut părul
lungul meu păr mi-a căzut pe spate
în camera am înaintat, apoi
am înaintat, apoi, în cameră
picioarele mă dureau
și nu știam cum să zic mai bine
și să fie drept față de toată lumea îi iubesc pe
mama și pe tata
pe tata și pe mama eu îi iubesc
vreau să nu mă mai duc la școală o vreme
pe la școală nu mai vreau să trec se-aude-o
sirenă iată
singura mea durere sunt aceste degete reci
iar degetele reci n-au fost vreodată un subiect în
sine
pot vedea oameni pe stradă care oferă trupuri
întregi
sunt, în orice caz, un subiect care umple cadrul
dar mie picioarele mi-au înghețat și nu pot
să o mai zic și altfel

CĂTĂLIN LUPU,
București
Mențiune
Poem simplu

nu există suficient timp
să luăm
din nou lumea de la cap

la coadă.
este simplu când tu nu ești aici
când nimeni nu mai este aici
Și nimic nu doare ca într-un poem.

luminile se sting departe.
câte o stea căzând, câte o viață.
rup o pâine în două și râd.

mă simțeam atât de vinovat când
îmi lipeam obrazul de coapsele tale și
mă luptam cu singurătatea, ce pânde
tăcută, ca o umbră neîmblânzită
momentul potrivit
să-mi pună o etichetă de mort la mână.

[sau din lumea celui care nu cuvîntă]
pace ție cititorule
pace și duhului bolnav de sifilis din lampa
ruginită
a lui aladin
dumnezeu să o ierte pe târfa de jasmine

deschid o paranteză asrai
mă gîndesc visător la ochii tăi ca la
niște potențiali martori ce ar putea confirma
odată pentru totdeauna
existența holocaustului din romînia
î închid paranteza

împăciuitor îmi doresc foarte mult
liniștea aceea plictisitoare a trecerii
dar ființa ca o propoziție
nu poate fi niciodată perfectă
am totuși conștiința drogatului
în centrul lumii mele nu pot fi
și împărat și proletar simultan
dar pot învăța oricînd să cînt la/țambal
și pot lovi bine cu pumnul la coaste
de foame

mă recunosc din norod
sunt cel ce aruncă nădejdea pe geam
iar cînd ajung să fiu întrebare de ce
mă pregătesc să răspund
zîmbind ca dintr-o gaură de șarpe
precum nebunul cu o coasă în mînă
ce și-a decimat toți cunoscuții
în azilul în care era internat
în fiecare zi în același loc la aceeași oră
moartea îmi întinde amăgitoare o ciocolată
de fiecare dată refuz din capul locului
deși viața asta nu poate fi decît o hienă lihnită
căci nu se mai satură de dramă

nu îmi mai astîmpăr stomacul doar cu dramă

Dragoste și pedeapsă

dragoste amețită și infantilă
dragoste ca un poem despre înger și nea
dragoste ca o lumînare în fața căreia
te apleci în genunchi
și respiri prin piele

oamenii mor așa cum îți deschizi tu brațele
oamenii se nasc nemîngăiați până la tine
oamenii fac promisiuni apusului
urmelor
vocile lor sunt flămânde

dragoste tăiată de jur-împrejur
dragoste ca un vis într-un pahar de apă
dragoste ca un cântec de leagăn asurzitor
dragoste ca un giulgiu ce strînge în sine trupuri
vii
în întunericul nesfârșit al privirii lui Dumnezeu
dispare
tandrețea cu o singură față

Să te uit?

pe seară, orașul animat de primăvară se trezește
la viață.
eu sunt singurul ce nu a ieșit în parc, mi-am
ascuns capul într-un congelator.
să te uit, îmi șoptește puiul proaspăt împachetat,
cumpărat de la mega image
să te uit, sare de pereții de plastic strigînd cu
chipul verde, salata crudă
deoarece ieri au anunțat cei de la reuters din nou
accident nuclear
deoarece prietenul meu imaginar tudor nici nu-
mi mai vorbește.
după-amiază am petrecut-o cu un team leader ce
mirosea a medic, interviu pentru-n
post de nimic și pe cînd îmi potriveam ochelarii
în care se reflecta o mapă uriașă de plicuri
tipul gras, zgâriind biroul, mă avertiză să nu ezit,
voi avea postul numai dacă am să te uit.
dimineață soarele mă mîngăia a tineresc pe
limbă și a mărgele de ioni
vroiam să deșurubez toate clădirile din sticlă
(am luat cu mine patentul)
însă am coborât pe scări cu antebrațele moi
precum penele frînte căci pe ușa liftului
administratoarea blocului a scris cu majuscule sub
"citirea apometrelor": "dragule, uit-o"!

mobilul sună din 5 în 5 minute, precum sunetul
unor țâșnitori, cu numere de telefon necunoscute
cînd răspund "alo", în difuzor o voce de moloz,
de capac turtit, se precipită: "uit-o"!
fereastra o deschid, dar apare repede un trecător,
se oprește, cu privirea incită: "uit-o"!
pizza nu pot să comand, cărțile au paginile
îmbâcșite, maxilarul nu mă ascultă, ochiul
drept îmi fuge la stînga, ochiul stîng se întoarce
către cel drept, stomacul mi-e gol ca
sfîntul nostru graal, mîna îmi tremură după
polițe plătite și de nimic nu vreau să am habar...

IOAN MIHAI, Buziaș, jud. Timiș
Mențiune

Romanță desuetă

Să ne iubim îți cer să ne iubim
Ca-ntr-un poem din lirica persană
Cât nu ne-or duce încă-n țințirim
Să ne ascundă-n ierburi și grozamă

Nu pregeta întoarce-te diseară
Astăzi e lună plină-n cinstea ta
În sălcii vântul cântă din vioară
Fără de rușine fără de perdea

Și-aș fi murit dar vin caii zăpezii
Să-mi bocăne potcoava în pereți
Ori și-o trimite primăvara iezii
Să-mi pască senectutea din musteți.

Romanță pervers conjugală

Am dus-o rău prieteni și încă-o s-o mai duc
Pentru că nu am doxă nici praxă la femei
Și pentru că mă ține nevasta sub papuc
Iar eu mă gudur foarte pe lângă glezna ei

Sunt rob legat cu cârpe de gleznelor soției
Și mersul ei pe tocuri îmi sună a război
Poate de disperare să mă dedau beției
Că prea e fără noimă viața asta-n doi

Hai dați-mi sfaturi bune că doar am fost tovarăși
C-așa e legalmente și bine și firesc
Dar zîmbetul pe buze-o să vă-albească iarăși
Că-n fond la urma urmei prieteni o iubesc !

C-așa-i normal c-așa mi-a fost lăsatul
Cum își iubește funia spînzuratul.

Romanță puerilă

Eu sunt Adam acesta mi-e Edenul
Și caut o Evă fără cazier
Să-și stabilească lângă mine semnul
Atît de galeș candid și prosper

N-am să mai las asupra ei vre-o vină
Precum a fost în vremea cea dintîi
Că mărul am sa-l scot din rădăcină
Și-l voi strivi pe șarpe sub călcîi

De-o fi anostă viețuirea-n doi
Și n-o s-avem acces la veșnicie
Cu lutul zvîrcolirilor din noi
Vom încheia duios o trilogie

De nu-mi găsesc perechea de folos
Mai am încai o coastă de prisos.

Romanță complexă

Ce debordant mă simt iubito cînd
Pe corso lîngă tine defilez
Știind că trecătorii mă suduie în gînd
Sorbindu-ți silueta ecosez

Prea important mă știu veghindu-ți pașii
Sub clar obscurul de neon și iod
Că te mănîncă din priviri borfașii
Și babalicii fac atac de cord

Cît de galant îți zic de alfa- beta
Și tu surîzi și îmi crezi psihoze
Că aș pleca oricînd cu trotineta
Să îți aduc din Marte tuberoze

Și te aștept iubito și mai te
Cu rozul tău bonbon pe unghie.

ANGELINA
NĂDEJDE, Iași
Mențiune

O altfel de toamnă

De ce-ai venit la mine
toamnă,
Îmi era cald
și-mi era bine,

Deși toți cred că ești o doamnă
Mă pot lipsi oricînd de tine!
Te furișezi ca o amantă
În patul încălzit de soață
Te crezi mereu boema damă...
Nu vezi că ești de fapt o hoață ?
Îmi lași câmpii fără de straie
Copaci goliți de-a lor podoabă
Și flori murind fără să-și vadă
Bobocii înfloriți de vară.
Iar zilei- tu îi furi lumina
La greieri cântecul în noapte
Copiilor- copilăria
Iubirilor- dorinți și șoapte.
Și marea azi o faci să zacă
În friguri goală neîncălzită
De-ndrăgostiții care-și scaldă
Iubirea lor înmugurită!
Iar mie-mi pui argint pe frunte
Și bruma peste ani în noapte
Și mă acoperi cu rugină
Din frunzele de tine moarte.

Oamenilor dragi din viața mea

Am trimis inima să-mi caute
iubirile pierdute de ea;
din indiferență,
lașitate sau prea mult orgoliu.
Să-mi cer iertare pentru
neiubire.

Am trimis după diminețile în care,
nu v-am acoperit cu o rouă
de cuvinte frumoase
le-am lăsat nespuse,
uscate ,
pe buzele mele.

Ar fi trebuit să vă spun
mereu cât de mult vă iubesc
și că nu pot trăi
fără voi.

Că viața mea stă suspendată
de a voastră
și depinde de dragostea voastră
ca de un drog fără de care
aș intra în sevraj emoțional.
Am trimis să-mi caute nopțile
în care am adormit
fără să-mi dau seama că pierd
clipe,
trairi
viață;
și uneori oameni;
pe care nu-i voi mai revedea
niciodată...

Am pierdut ocazia
să le pot spune
cât de mult i-am iubit!

Unde ești mamă?

Te caut mamă
dar te găsesc doar
în vise;

Te văd frumoasă
dar tristă ca o salcie
ce-și plânge durerea
îngenuncheată
de păcat.

Ți-ai ferecat bucuria
cu lacătul suferinței
când m-ai uitat
într-o clipă de rătăcire
prin viață.

Primul meu cuvânt,
l-am dăruit unui înger;
și primul pas l-am făcut
doar ca să-i dau
prima îmbrățișare.
Iar el mi-a mângâiat

creștetul și sufletul
cu aripa dragostei,
lui Dumnezeu.
Cred că am ochii tatei
înlăcrimați de vină
și zâmbetul tău;
mi l-ai împrumutat cândă
m-ai lăsat
la naștere.
Te caut să ți-l înapoiez
și să-ți mulțumesc
doar pentru că
m-ai lăsat ... Luminii!

Ruga bunicii

La căsuța bunei mele
Cu icoane împodobită,
Busuioc uscat în grindă,
Candela-i mereu aprinsă.
Îngerii din cer coboară
Fapt de seară până-n tindă.
I-a chemat în rugăciune
Buna mea și-n astă seară.
Stă-n genunchi, iar rugăciunea
N-o citește din vreo carte;
Ruga ei e din străfunduri
S-a născut cu ea deodată.
Palidă și istovită
Ea-și găsește timp în noapte
Domnului să- aducă slava.
Și cum stă așa plecată,
Lacrime-i pătrunsă-n rugă
Pare-un înger de Lumină
Coborât din cele înalte.
La căsuța bunei mele
Îngerii din cer coboară
Păzitori peste -o cetate
Aduc pace și lumină.

**OVIDIU OANĂ-
PÂRĂU,**
Șercaia, jud. Brașov
Mențiune

Când plâng bărbații ...

Am plâns șiroaie de
sudoare
Cu lacrimi în ele prinse,

Sau picuri ce-au udat ogoare,
Pe fețe și prin bărbi prelinse.

Și am mai plâns în nopți și-n cuget,
Când ei ne secerau strămoșii.
Au nu văzut-ați ? Până-n suflet

Aveam de ură ochii roșii !

Am plâns când s-a tăiat străbunul
În creste de Carpați, trădat.
Sau când s-a dărâmat gorunul
Sub care Horea-i îngropat.

Și am mai plâns când țarini large
Din țară-au luat și le-au robît.
A fost nevoie de baltage
Să reprimim ce ne-au răpît.

Poate nu plângem la morminte,
Sau lacrimi nu vărsăm ușor.
Noi hohotim doar în cuvinte
Când cei ce-s dragi se pierd, ori mor.

Am plâns tăcut în foc și geruri
Pe câmp de luptă, la oștiri.
Așa crestatu-s-au în riduri,
Pe chipuri, hărți de amintiri.

.....

De n-am mai plâns, e că izvorul
Din care amândoi luau lacrimi,
Secase scurs din ea, când dorul
De el o asuprea. Și-n patimi.

Frumosul Principe Cercel

În vremea în care pâraiele-n susur
Curgeau dinspre munte spre Dunărea lină,
Se naște-n palat în orașul lui Bucur,
Fecior lui Pătrașcu din mila divină.
Se-nalță și crește ca ramul cu rodul
Bogat, strâns din seva acestui pământ,
Creștin botezat și-aplecăt spre norodul,
Ce-i Domnului sprijin sub blându-i cuvânt.

Crescut lângă carte, frumos ca un brad,
Odorul mezin al măicuței e dus,
Zălog la sultanul ce în Țarigrad,
Pe Vodă-l constrânge să-i fie supus.
Apoi vine vreme, feciorul bărbat,
E uns în domnie-n cetatea de-acasă.
Îl știe o lume ca mare-nvățat,
Un domn cărturar într-o țară mănoasă.

Nu-i gloria destulă, și Iani-l trădează,
Cu exarh Patriarhul Nichifor trimit,
Semnat și de Mihnea Turcitul, sub pază
La Poartă s-ajungă mesaj otrăvit.

Sultanul Murad vede zvon cum se strânge
De zisa trădare a Prințului-Domn,
Edicule-l leagă în Turnul de sânge
Și-l ține în pază, în chin și-n nesomn.

Amară urgie în țara turcească,
Pedeapsă spre ghiaur se-ndreaptă pe dat',
Căci Beiful Sinan a primit să-l slujească,
Pe Domnul ilustru, frumos și-nvățat.

Îl duc pe măgar și oricine îl plânge.
Creștinu-i lipsit de urechi și de nas,
Gorgonă cu triplă cădere de sânge-n
Caftan zdrențuros e purtat prin oraș.

Iar Mihnea Turcitul pe tron stă să vadă,
Mărunta-i victorie și râde în el,
Când capul schilod îl primește-ntr-o ladă,
Ca semn de-asfințit pentru Prințul Cercel.

Festum fatuorum

- Zaruri pe masă și vinul în cupe!
Cu voce hârștită, Prințul irupe.
E trist, e murdar, obosit și-nfuriat,
De oastea dușmană-i rănit și speriat.
- Și-un preot mai vreau! Din sutana jegoasă,
Sfeticu-ndată pune pe masă
Cutia de zaruri și-o cană cu vin,
Sperând ca descântul să-i scape de chin.
Se-nchină în grabă, icoana privește,
Fecioara îi pare că ochii-și ferește.
Sleit e de rugă, dușmanii-s la porți,
Iar curtea cetății e plină de morți.
- Întoarce-le popă! Îi strigă în grabă,
Și peste o clipă pe cleric întreabă:
„E rost de speranță ca festum fatuorum
Puterea să-ntoarcă-n ostașii din forum?”
Că prea sunt sfârșiți de la luptă și foame,
De-abia se mai țin lâng-a cailor coame.
- Nu-s semne pe masă că cerul ne-ajută!
Aruncă prelatu-nspre obștea tăcută.
Iar pata din vinul vărsat pe tăblie,
Se-ntinde spre colțuri, a casă pustie!
- Atât! Ia-ți părinte vânzarea de suflet,
Mai bine te-nchină și roagă ca-n umblet,
Solia trimisă în țara vecină,
S-ajungă în pace și oastea să vină!
Așa i-om sfârși pe dușmanii de-afară
Și pleacă spre turnul de veghe de seară.
Ajunge, -ngenunche, se roagă în noapte,
Prin viscol spre ceruri trimite în șoapte,
O rugă spre Domnul să-i ia din povară,
Iar paju-l aude și-ndat' se-nfioară,
Căci simte cum Prințului vocea-i slăbește
Să-i curme rugarea nicicum nu-ndrăznește.
Aleargă-nlăuntru să-l caute pe sfetnic
Și-l chiamă degrabă cu glas îndoielnic.
Pe Prinț îl găsesc cu privirile treze
Și mâna întinsă înspre metereze:
- Acolo! Spre zare e-un licăr ce crește
Și simte curajul din nou cum sporește,

Căci zărea-i aduce imaginea dragă,
Îi vin ajutoare, o armie întreagă.
Sub ziduri se simte mișcare năucă,
O strajă grăbește blestem să aducă:

- Mărite sultan, vin urgiile-n spate!
Poruncă de luptă din corturi răzbate.
Iar vestea se-ntinde-n cetate și-afară
„O oaste de prieteni/dușmani ne-nconjoară”
Arcașii îndată pe ziduri se-adună
Și strune a moarte în arcuri răsună.
Când noaptea-și ridică lințoliul în zori,
Pe câmpul de luptă-s puzderie de ciori,
Ce stau pe cadavre rămase din luptă,
Cu ciocuri de ciocli din ele se-nfruptă,
Alături de câinii scăpați de la care
Ce rod oseminte călcate-n picioare.
Un ceas de hodină, iar Prințul coboară
Pe podul lăsat, înspre frații de-afară.
Răniții sunt luați și sunt duși în cetate
Să-i vindece felceri de răni și de toate.
Șterg caii de spume și-apoi îi adapă,
Iar leșuri dușmane se strâng și se-ngroapă.
Pământul se bate, zăpada-l albește,
Groparii aruncă un „Doamne ferește!”
Și intră-n cetate zoriți către foc,
La care scăpații se strâng sub cojoc,
Cu vinul în cană și codrul de pâine,
Deja povestesc despre ziua de mâine.
Ăst timp, în capelă, stă Prințul tăcut,
Pe crucea cu trupul depune sărut.
El vede-n victorie din cer izbăvire
Și-n rugă înalță spre El mulțumire.
În colțul capelei, căzut sub icoană,
Biet popă își prinde tăcut sub sutană,
Cutia cu zaruri ce nu-și mai au rost
Și-n gând își promite o lună de post.

Târziu peste veacuri de chin și amaruri,
Găsită-ntr-un pod, o cutie de zaruri,
Ascunsă de ploi și scăpată de foc,
Sfârșește banal pe o masă de joc.

Caii morții

Motto:
Și-un călăreț se-arată, ieșit dintr-un sicriu,
Doar oasele de dânsul- pe-un negru bidiviu,
O mână întinzându-mi, să urc cu el în șa ...
(Ronsard – Imn către demoni)

Fantoma cu coasa trimite,
Solie și stavilă sorții,
groparii în care cernite
cu caii năpraznici ai morții.

Se zgâlțâie-n ele sicrie,

mai mici sau mai mari, toate negre,
cu colburi pe uliți ne scrie,
hulpavele-i marșuri funebre.

Cerniți sunt ca spumele nopții
focoșii trăpași ai lui Charos
și gâfâie gloabele morții,
chemând osândiții spre haos.

În frunte e Roibul de Rouă,
furat de la mândrul Conan;
dușmanii cu bale și-i plouă,
scânteii scăpărând spre rădvan.

La dreapta e Neagră Copită,
Pe stânga e Surul din Macha,
cu sânge îi pare urzită,
birjarului morții cămașa.

Amarnic plesnește cu biciul
vechilul în gloabele morții,
alungă spre iaduri suplicii
și-și numără-n hohote orții.

Prin aer ecouri nechează
afund în iatac și în casă,
doar spaima în urbe e trează,
stârnită de Doamna cu Coasă

**ALEXANDRA
TURCU, Bistrița
Năsăud
Mențiune**

androginitate expusă

hey, i'll paint my blood
in blue because of you

noi facem dializă de două ori pe zi
sângele transparent ne înnoată până la aparatul de
resuscitare
care cu puțin colorant alimentar îl face albastru
apoi îl împărțim la doi
și ne ajunge fiecareia pentru încă trei ore de
viață
târâtă în urma noastră până la blocul cu paispe
etaje
urmele lăsate de ea pe asfalt sunt sigurele care
ne mai arată
drumul spre casă

măine o să fac o gaură în sângele tău albastru
și-o să-ți torn o oaie,
un capsator și brațul meu stâng
ca să navigheze prin tine ca pe marea moartă

din cap până-n picioare
și îmbrățișarea să nu însemne
numai reîntregirea noastră
ci și reîntregirea mea
dar o familie nu poate fi creată din sânge
îi spune fiica mamei
ultima dată întâlnite la naștere

certitudine experimentală

singurătatea reprezintă nu prezintă

singurătatea m-a obligat să cresc o gaură
în mijlocul sufletului meu
de când era copil o roteam de 3 ori pe zi
și atunci diametrul i se lărgea cu cel puțin
trei sărituri de deget
până mai înghițea câte-un metru pătrat din suflet
câte-o amintire sau câte-o nostalgie
m-am obișnuit să arunc cu pietricele în groapă
sau cu pantofi și nasturi vechi
că tare mult îmi place sunetul de asfalt uscat
ce se aude după cădere

într-o zi îmi voi arunca acolo trupul
să aud cum îmi sună cerceii
izbindu-se de
luminița de la capătul tunelului

întoarcere (re)condiționată

m-am săturat să-ți arunc peste gard
sms-uri goale de timp
așteptând să cadă de pe tavan
soarele acela claustrofob
apărut într-o zi de noiembrie
să cadă direct în palma mea
ce mi-o țin de atunci îngenuncheată spre tavan

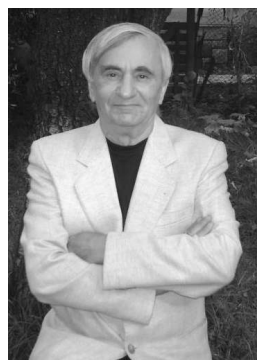
poate când o să-ți arunc și
soarele peste gard
o să-mi deschizi ușa

singurătate autoadresată

la colțul străzii era america
frate-meu mergea în fiecare zi în america
acum se spune că e anglia
nu știu
n-am ajuns niciodată (până) acolo

aici e foarte bine
e cel mai bine pentru că n-am ajuns
încă (până) la colțul străzii
aici la noi soarele stă pe masă
și așteaptă să-l apunem

îți lipești pasul tău de pasul meu și așa ne
plimbăm prin cameră
ca printr-o inimă bătătorită de prea multe bătăi
așa ne plimbăm noi prin cameră
de două ori pe zi în fiecare zi
în rest stăm rușinați de noi înșine pe scaun
eu pe un braț al lui tu pe celălalt
desenăm umbre palide din fumul de țigară
și le punem să se iubească aici în fața noastră
din când în când ne mai împreunăm câte o mână
în semn de rugăciune
și atunci ni se lipesc unghiile ni se contopesc
degetele
apoi prind rădăcini unele în altele
până când
până când

**CORNELIU
CUBLEȘAN, Breaza,
Prahova**

Vremea merelor

Am plâns
pe mormintele care nu
mai existau
am plâns
pe iarba ce creștea

peste fostele case
am strigat
de pe acoperișul de pământ :-
eram ca un înger căzut
deasupra propriei mele vieți -
unde sunteți, Petre, Gavrilă, Octavio, Florico ?
Mi-au răspuns copiii de pământ -
au aruncat în mine cu pietrele tăcerii.
Am căutat fosta grădină
întuneric, măracinișuri până la cer.
Am întins mâinile prin gardul viu
acolo undeva în adânc
străluceau merele roșii
ca niște inimi vii.
Era vremea merelor
mi-am retras mâinile însângerate.

Acolo, în adâncul memoriei strălucesc
am mâinile prea scurte, nu le pot atinge.
Era vremea merelor
am întins mâinile prin gardul viu
am luat mere de cenușă.
Mi-am împlinit visul, acum sunt liber
acum sunt vântul,
Hei voi cai, voi cai ,
Mi-au răspuns caii de pământ, nechezând.

Vine apocalipsa

Mă trezesc, soarele poartă o mască gri ,
gerul moaie oasele,
plec spre magazin, drumul parcă e de cenușă,
e al zecemiile drum prin care
caut să-mi hrănesc organismul,
cu disperare, care e tot mai bâlbâit,
dă din tufă în tufă,
mai multă votcă decât pâine,
Dumnezeu râde dintr-o rază
argintie, de gheață. Bună nea Ioane,
bună nea Capelino,
ne jucam cu vorbe aproape
viente pe care strălucește bruma,
răsetele copiilor treziți
aprind mici curcubeie pe stradă.
Vine a lui Seica : Un ou costă acum cât un pui
pe vremea regelui, râdeți, râdeți cu păcat,
vine apocalipsa,
luați și citiți Scriptura, vi se scurge viața
în spurcăciunea aia de votcă,
iadul mamă, iadul pe noi ,
iadul în parlament, mai bine pe lumea ceilaltă.

Două zile pe lună

Două zile pe lună îmi ridic și eu capul
privesc viața, soarele, în față
îmi lungesc privirea pe gleznele strălucitoare
alea femeilor
admir, din paharul de votcă, limpezimea cerului,
curbele liniștii de pe frunte,
apoi totul se tulbură,
oamenii se îndepărtează cu roțile lor
curbele liniștii plesnesc, casa devine o peșteră
prin buzunare foșnesc îngerii golului
pământul își apropie buzele de mine,
îi simt respirația
devin frate cu stalactita
un totem la care se închină furnicile
un computer
la care umblă cei morți.

**MARIAN
DRAGOMIR, Ploiești**

filmul lui decembrie

în această producție
lirică
viața povestește
un grup de calalactee
care spulberă

fulgii de nea
dintr-o fabrică aflată în faliment

decembrie
cu premiera într-o eternitate
este de lung metraj
în regia creatorului
cu legături bolnăvicioase

criza națională
cu debutul în fiecare zi
ajunge în această săptămână
pe aproximativ 40 de ecrane
iar cel mai frumos gând
este performanța
stelelor de zăpadă
cum spuneam
pe lângă aparițiile
din vârful nasului
pelicula
traversează magherul
Și alea vieții
unde se vede nevoia
de clarificare a sufletului

the end

mileniul trei

nu se poate nega faptul că
transcendența luptă
cu stalinismul
comunismul
securitatea
cu veninul miresmei
statului de drept
dar recompensa divină
e sula în coaste
et comp

mă duc cu gândul la
fragila vâslire
prin peștera inevitabilului
spălat de țepe uriașe
Și șamani ce suflă
peste iaurtul
angajaților de pretutindeni

spulber pur și simplu versul
dar am licoarea
ce clarifică istoria
Și nu m-aș mira
dacă peste un veac
cruzimea zăpezii
se va servi cu paracetamol
cu voci tabu și dispreț ultra/oficial
iar prețul supraviețuirii
va costa o bufniță cu baliverne
despre movila cu lăutari

ăsta că poem istoric
e viață
zi de zi
uneori și noapte
cel mai adesea cu treabă
dar uneori fără nicio treabă

poetik

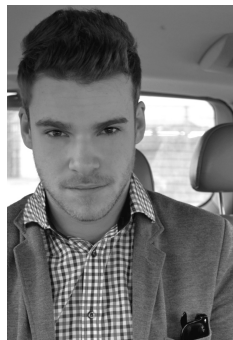
ce face bietul om
nostalgic de sevrăj
când totul e fluid
până în maduva oaselor
ca tangoul internetului
cu albastru de voroneț

ce poate face buburuza
liberă să învețe
alcoolemia zidului
când va sfârși
în desuet
și surâzătoare
la re/vederea viselor trecute

bloggării sunt haiosi
forumiștii sunt hidoși
faceboociștii cheltuitori
dar toți
vor să vadă
calitatea garantată

într-un fel sau altul
amsterdam poate educat
stacojiul viziunii

traiscă viața
din colțul acoladei

ANDREI FLORESCU,
sat Bistrița, jud. Neamț

Atât de altfel

Acum că orice lucru ne
desparte,
Că ne-am pierdut și dreptul
de apel,
Se poate să-ți urez

să stai departe
Decât cu mine-aici, dar nu la fel.

Contează mai puțin cum ne e firea,
Deși mai toți credeau că ne iubeam,
E fără rost a povesti iubirea
Atâta timp cât noi n-o mai vedeam.

Și recunosc că da, a fost aparte,
Iubirea noastră nu ieșea din pori.
Am transpirat acum de nedreptate
Că dragostea ni-i plină de erori.

Ce straniu simt că viața nu așteaptă
La fel ca înainte, când purta
Plăcerea noastră pură și intactă
Ce astăzi a pierit precum o stea.

Dar stele încă sunt pe bolta neagră,
E loc de noi și-n alte mii de părți.
Ce unică durere - atât de-ntreagă,
Nu poate fi găsită nici în cărți.

Mesajul tău îl văd în totalmente
Oricât de greu îți este să-l trimiți.
Propun o lume fără sentimente,
Propun o lume fără de iubiți.

Te părăsesc așa, deși nu-mi vine.
Duc în memorie un sublim război.
Atât de altfel lumea-i fără tine,
Atât de altfel lumea-i fără noi.

Iarna ta

Fereastra îmi spune că iarna-i departe,
Uitat-a să vină de câteva veri,
Degeaba își face speranțe deșarte,
Sunt iarna ta caldă oricând tu îmi ceri.

Privesc anotimpuri, le văd cum se schimbă,
Se schimbă și oameni, nu-i pot a opri.
Hai vino, femeie, în viața mea strâmbă,
Îndreaptă-mi iubirea cum numai tu știi.

Îmi dau sfaturi proaste aceste pramatii,
Mă-nvață de ură, mă-nvață de frici.
Închis într-o casă cu aer în gratii,
Comite o crimă s-ajungi și pe-aici.
Îți las un răgaz ca să știi că nu-i moarte
De vii azi cu mine, să pot să te-ascult.
Simt primul indiciu că iarna-i aproape,
Acela-i că tu te apropii mai mult.

Îndrăgostit de iarnă

Frunzele căzute mă condamnă
La minunata stare de tristețe --
Palmele mi-s reci de-atâta toamnă,
Aștept să vină iarna să le-nghețe.
Atunci când va pleca să nu îmi ceară
De vreau să le dezgheț, cum e firesc;
Prefer să nu am palme și să doară
Decât să nu am iarnă cât trăiesc.

Iubirea mea de frig vă cam surprinde,
"Căci el iubește tot ce e prezent";
Așa îmi spuneți voi: "că el pretinde",
Dar el la voi nu poate fi atent.

Splendidul anotimp e-n apropiere,
Aș da orice să-l știu că se aștearnă;
Aș da și ziua mea spre închiriere
Să pot avea o zi în plus de iarnă.

GHEORGHE SIMON,
Agapia, jud. Neamț

**Era iarnă, alb și-afîta
puritate**

Era iarnă,
alb și-afîta puritate
pădurea-și scutura

crengile îngreunate
cînd, deodată,
dinspre mănăstire
zărim o făptură
cum nu mai văzusem să se răsfire
în atît alb de pustiire.
Ne trăgeam cu-o sîniuță improvizată.
Făptura înaltă și impunătoare
venea încet spre casa noastră
împovărată de ninsoare
apoi făcînd spre noi un semn discret
ne-am adunat cu toții ca-ntr-un buchet.
Ne-a cercetat din privire
întrebînd pe fiecare
de numele nostru
rostit în răspicare
dîndu-ne la fiecare
cîte-o bancnotă neîmpăturită.
Nu mai văzusem pînă atunci
bani neatinși,
decît monede zornăind surde
în buzunarele noastre aproape rupte.
Am alergat cu hîrtia nou-nouță
spre mama care în bucătărie
făcea mămăliguță :
Iată, mamă, ce ne-a dat
Părintele cel Bun și Înalt
iar mama cu o sfioasă grijă
a pus bancnota într-o carte.
Nu se părea sfințită, din mîna Preotului
pe care îl știam doar în Altar
iar după liturghie, fărîma de pîine
împărțită în dar
ne hrănea pînă și privirea
și ne îndestula cu har.
Nu mai văzusem pînă atunci
un preot mergînd de unul singur

precum ar fi urmat un neștiut gînd.
Pentru mine, copil, credeam
că l-am văzut pe Dumnezeu
mersu-i alene și parcă măsurat
era ca o rugăciune rostită pe-nserat.
Nu eram încă la școală
acasă ne-nchinam doar la icoană
iar prima carte de învățătură
din care ne citea mama
pentru a ne alunga gîndurile deșarte
nu avea nici o semnătură
bancnotele țineau loc de semne de carte.
Nici acum nu știu
de ce doar iarna
făptura Părintelui se înscrie
ca un cuvînt viu
pe cărarea albă și pustie.

De mi s-ar lua toate de pe suflet

De mi s-ar lua toate de pe suflet
toate cîte se îngîmădesc să-și afle un nume
toate cele mărunte și obositoare
întunecîndu-mi ființa precară
și aș rămîne doar cu amintirea
unei rostiri exemplare
așa ca o prezență fugară
un biet suflet întrezărit
și doar în momente de cumpănă
și de cumplită spaimă
și de nepotolită răsfrîngere aplicată
în scrierea semeață a lui Mopete
către Denisa
din erminiile și iconomiile
Hiperionului Sibian
nu mi-ar mai fi trebuit nimic
decît să fi citit nesmintit
textul care se scrie de la sine
despre acel suflet neaflat încă
și veșnic uimindu-se-n sine
doar cînd se retrage din mulțime
din Poiana lui Ioan în Poiana lui Iocan
de trecut nu-i nici un vad
doar vădire și-năsprire
cum e Verbu-n răstignire
tîrnosit în Mănăstire
cum e lumea tot mai strîmtă
de n-o poți pătrunde-n pripă
numai moartea o ridică
pînă-n ceruri de risipă
numai omul cînd petrece
face lacrima să-i sece
numai sufletul rămîne
fără urmă nici fărîme
doar fărîme de tăcere
cînd se-nchină.
Și-i atunci mustrare-n sine

lumea într-un om se ține
dar și-acela se desparte
ca de-ntreg să aibă parte
și de partea cea mai sfântă
cînd vedem doar ce ne-ncîntă
cînd uităm de ce trăim
și-n cuvinte și-n rostire
e doar înțeles subțire
și-i prea multă duioșie
precum clipa-naripată
înapoi spre copilărie
precum lumea doar se ține
ne-nteruptă
doar prin sinea neștiută
cum e întregul rotunjit prin pîrguire
precum rodnicie e numele morții
la Masa Tăcerii
neînteruptă pomenire.
De mi s-ar lua toate de pe suflet
mi-ar fi dat să citesc în fractal
cum s-ar răsfrînge arar
aprigi chipuri înfrigurate
în clipa cea de cleștar
și în precara eternitate.

Iarna ermetică

Taina tainei din altare e sufletul căzut în mirare
e Duhul Sfînt în necuprinsă purcedere
și-n prea minunată-ntrupare
precum în iarna ermetică
așteptarea e răvășită
prin ninsoarea noetică
și orice înțeles se țese ascuns
făcînd clipa să se surpe
precum moartea
în vicleniile limbajului
se înterupe
precum crinii regali
în crucea zilei și-a desfacerii de sine
se dăruiesc luminii.
Tu, prudentă, în care sălășluiește
nimicitoarea clipă
tu, prudentă,
dintr-o prea aprigă iscusință
și necuprinsă dorință,
tu faci să se-nflăcăreze așteptarea
în patul nepîngărit al văduvei.
Verbul adumbririi se aciuiază sub un alt nume
făcînd să se-nnoiască
sufletul fecioarelor de la mănăstire.
Și-n cernerea de gînd necurat
precum în peisaj o nebănuită prezență
face să se-arate
Verbul întrupării sinelui răsfrînt în sine
precum orhideea își deschide pleoapele
fără de clipire

și nu-i decît firea-n desfătare.
Taina tainei e sufletu-n migrare
fără opreliște nici vamă
și nici un semn nu ar înterupe
împărăția clipei
precum e firea răstignită.

IONELA GROSU,
Todirești, jud. Suceava

mi-l amintesc și acum într-un cearșaf

așa cum se ghemuiește
rufus în brațele
mari și reci
din când în când adoarme

aici e vorba de bani
câți bani s-au dat pe tine/ cu cât te-au vîndut în
orfelinatul
ca o căsuță de chibrituri
bărbatul și-a cumparat mănușile-tutun
un păr mare netuns din vânzarea ta

încă e frică de comuniști/într-o țară
ca în reclama la ciocolățița rom
încă se mai fac cartofi prăjiți în spitale
și se desenează valuri/în capacul borcanului se
fumează
mereu mă întrebîți cît e ceasul
te grăbești să prinzi prohodul
soția ta e moartă/ a dispărut din fotografie
aruncă trandafirii uscați/aproape negri
aruncă-i în tramvaiul morții de pe lipscani

odată cu toata furia ta
ai dat fail cu viața
cu banii și cheful
ți se întîmplă chestii ciudate

familia din stomacul meu îți vorbește în franceză
te sperii
trîntești
îți schimbi vocea mai mereu
și fugi la strigoi abia treziți din liftul blocat

portretul lui m în trenul cu mizerii

două interviuri cu poeți bucureșteni
două pahare de vodka ieftină
la crăsmă în singurul oraș
unde ființele vii nu mănîncă

mizeria e mare
te înfunzi într-un somn adînc
aștepti o gagică mișto să-ți sfășie buza inferioară

carioca asta galbenă /
un fel de comedie tristă cu doctoranzi
în filozofie și filologie
bateria ceasului s-a stins
bărbatul semichel îmi apasă fruntea cu buzele
cărnoase
se citesc volume transparente despre
criminalistică
e vital să ai cultură generală în tren

chiar și atunci
când faci dragoste cu camera în care țiganca
mută doarme

experiment într-un ziar

în monitorul de suceava
hoții se sinucid de porțile de fier
aproape noi
proba de mate are locuri bugetate la bac
slujba de duminică intră în misiune
cu 600 de invitați cu 2 icoane făcătoare de
minuni

în 2012 sunt depistați încă 9 suceveni cu hiv
bolnavii nu se califică la apocalipsă
odată cu liderii și polițiștii
durerea provoacă un scurtcircuit și reduceri
de 50% la presa de altădată
în vamă
ultracentral se oferă manuale de adrenalină

medicina alternativă între 8 și 18
trantează sarcini extrauterine greșeli de
morfologie și sintaxă
și altele

de secole întregi angajăm măcelar
se oferă training de specialitate
și o bucată tăiată felii din arborele vieții
moringa oleifera
cu proprietăți alimentare

la 16 ani se întâlnește furtuna perfectă
pentru un dosar penal pentru un radar
din recomandările de la alexandria
se alege rochia dantelată
sau casele de amanet

dau ziarul înapoi ca să fie folosit după
pofta inimii

poezia de la cafea

nu
n-am încetat să fumez pe ascuns
mă ascund de mama de tata

mă ascund sub plapumă înghit
fumul ca pe ciocolata de casă

am coșmaruri
voi fi prinsă fumând cu andrei
mama caută în geantă în suflet în stomac
simt gust de țigară în ciorba bunicii
în poeziile ritei chirian
în pat în haine în *goethe*/ în ucenicia maro

negrul nu mă ajută
m-am îngrășat de când
am citit memoriile unei ghieșe
mă știu bătrână
mă știu flămândă ca sacul gol
mă știu dornică de pachetul de țigări și traaaaaag
o țigară de fumul ei

acum e mai bine/ andrei

îți dictez textul ăsta la telefon pa andrei
pa andrei
data viitoare poate nu-ți mai aud iubita pe fundal

IOAN IVAȘCU, Cluj-Napoca

ars poetica (celui care mântuiește cuvintele...)

celui care mântuiește cuvintele
nu îi e dat
să se mântuiască
prin puterea cuvântului.

doctor fără de arginți,
îi vindecă pe alții,
dar pe sine nu se poate vindeca.

arde, viu,
în chinurile desfacerii
ideilor în cuvinte,
înălțând efemere altare
prin fiecare poem
terminat
celui care mântuiește cuvintele
să sfârșească în ele
îi este dat.

Îmbătrânit-au unicornii...

îmbătrânit-au unicornii
și într-o bună zi s-au dus,
striviți sub zale de lumină,
pe Valea Plângerii, spre-apus
îmbătrânit-au fără veste,
încărunțindu-și coama blând,

precum o rană din poveste
deschisă spre un ultim gând

îmbătrânit-au unicornii,
târându-și trupul peste stâncă
și lumea se încovoia
sub bătrânețea lor adâncă

iubito, nu se poate trece...

iubito, nu se poate trece,
e plin orașul de pisici,
amantele cu fruntea rece
se hrănesc azi cu iepuri mici,
vânați în plină dimineată
de trubaduri cu nasu-n cești,
ce își lipesc, ascuns în ceață,
suavul suflet de ferești

iubito, nu se poate trece,
e plin orașul de castani,
ne sinucide iarăși toamna
ca de atâția de zeci ani,
octombrie se despletește
pe străzi nocturne cu-așa zel
că vin iubitele de-a valma,
ca pețitorii spre-un castel

iubito, nu se poate trece
și nici măcar a mai trăi,
ceasul din turn privește rece
ca-ntr-un pastel de-Aleksandri

înjură-mă corect gramatical

înjură-mă corect gramatical:
orice ar fi,
pune cratimă
între mă și tii!

și ca să mă înjuri coerent,
ferește-te de conjunctivul prezent
al șturlubaticului verb a fi,
că s-ar putea să te încurci
la numărul de i...

înjură-mă corect gramatical,
căci de înjurătura de DOOM mi-e dor,
dar să fugi ca Aghiuță de tămâie
de verbele la viitor,
că sunt șanse să încurci macazul
și să pui cratimă unde nu e cazul,

înjură-mă corect, dar ia aminte
să nu cazi victimă propriilor cuvinte,
din călău să devii condamnat...

înjură-mă, dar
fă-o corect gramatical
neapărat.

**MARIUS
LĂZĂRESCU,
București**

**cea bătrână
mă cântărea**

țiganka tânără
aduna frunze
chiștoace hârtii volta

fundului le sucea
pe fărăș
intrau în tomberon supravegheate de sâni
fusta sălta unu doi blank
sângele meu era oricum ars pe atunci

atât de magnetică încât
motanul a sărit peste porumbelul
care întârziase decolarea

după ce a trecut aerul nu s-a mai așezat
niciodată la fel îl luase cu sine
respiram alt fluid cu altă vibrație
o altfel de pasăre înfrunța un altfel de prădător

doar să mă fi lipit ușor să se fi închis o clipă
acele circuite unul prin celălalt
ca două perfuzii care se hrănesc reciproc
doar să o fi atins

cea bătrână fuma pe bordură
mă cântărea peste umăr
aș fi înghesuit plante în ghivece sau
aș fi luat un ziar o pereche de foarfeci
eram vindecăt
aveam să aflu asta cândva

trei iodlere dinspre fâgăraș

norli simt e îndrăzneată durabilă vie a fost
șerpoaica iubirii în alt olimp
dimineata e flămândă la amiază
leneșă seara smintită fluidă cineva
trebuia să mă scoată din trup
zgreaptăn lemnul prispei îmi împing umbra
ce mult a crescut ar trebui să o tund

er schlecht zu ihrem schatz
ești prinsă cu sprânceana ochii tăi de constrictor
uite acolo sus pe amurgul de piatră
o capră caută hrană puiul se risipește
e pretutindeni

*

lumea de acasă e consumată
arcurile au sărit din ceasuri
wenn ich auf hohen bergen steh

alcor răsare curând ei au trimis corăbii
metamorfice să izoleze agonia de noi
ne vor împerechea ca atunci am putea fi
cei doi șoricei albi amețiți de cer zer ser
ne vor strămuta pe aștri suspendați
peste asfaltul crăpat din care cresc scaieți

nu plec pe stea fără pensetă pilule țigări nici eu
fără căpriță hai facem ied

spun ciobani vechi
ursul nu caută la stână părăsită
rutsch doch näherher zu mir
pentru inimă
am un comutator cu 2 poziții acum și din nou
dacă nu aici atunci pe cetină
știi desfac femeii în componente uneori ajung
să le adun la loc până la ultimul șurubel

ce mi-ai strecurat în sărut
genele tale foșnesc înfășoară mă strâng
miroși a copil crescut cu fondante mă provocă
la diabet scriu mâine arca aia

motanăbaum

vreau să fiu poet poezii sunt
dificali dar atât de drăguți

când mă lua tataia după viflaim
cu să nu sperii bunica
să nu prea minți
să nu râvnești la a altuia
tată mare ce e aceea altuia
să nu ucizi cu mintea
nu tăia vorba țacă
pe urmă prăjitură cozonac vin
știam deja că voi versifica toată viața
mă lua somnul
sau când am avut o aventură cetnică
pe final fredona sa ovčara i kablara
dimineața a ieșit puțin la cumpărături
am pus caise confiate sub brad
și beteală pe pisoii zlavko
simțeam poezia în vintre
apoi nu am mai dormit niciodată
alții numărau iezi miei bani eu
1 negarea
2 furia
3 negocierea
4 depresia
5 acceptarea
la cinci eram oricum deștept de la vin

*
zile întregi fără pauză
scriu și arunc
cotoiul privește spre ușă
mi l-a lăsat cald strălucitor
ca ieri a plecat să ia artificii
de la prăvălia unuia cu mustață și zvastică
tot ce era internațional între noi s-a uscat

azi nimeni nu mai vrea să fie poet bun
toți mari foarte mari
cred că îmbătrânesc greșit nu-i nimic zlavko
ei să-i fie bine

moartea lui zărescu

atunci a răcit suficient l-au internat la morga
poeților unde nimeni nu moare până la capăt
poate doar o pană generoasă de curent sau

acolo compune de frig dar mai ales pentru esențe
prin sânge îi trec buline unele se dizolvă pe toate
însă le plătește cu versuri

*
tinerețea ce întâmplare
un pui de țestoasă pe nufăr
la capătul zilei pleosc
îmi amintesc strop cu strop
pe urmă am fumat toată noaptea în barcă
printre fulgere sticle unelte
gândul m-a dus
întâi la idiotul acela cu suflet mare
care mi-a spus să mă caut
apoi la mama copilului meu
ea s-a găsit între timp
când apa a ajuns la glezne
m-am întins am delirat
în carapacea de lemn până în zori
m-au descoperit într-o baltă de plasmă
așa a fost

*
euterpa lucrează numai de noapte îi aduce sub-
stanțe

sora morții termice poartă bonetă scrobită își
dre-ge vocea trage sertarul nu te strâmba vreau
să-ți iau pulsul și producția el dictează de sub
cearșaf un poem indicibil și cere din cele negru
cu galben
asta cu abajurul ei țepăn chinuită de artă
gândeș-te zărescu voi întrerupe greva
descompunerii să vezi de mâine producție

CARMEN POPESCU, Pitești, jud. Argeș

Aleargă printre stele!

De pe buza inimii,
porumbelul sufletului
recuperează creanga de măslin,
baghetă magică
pentru înnobilarea luminii.
Mâna cunoașterii
atinge întunericul
și spală neguri
transformate în chinuri.
Desprinde-ți ochiul de suflet
și aleargă printre stele
în cete de cerbi,
sorbind căldura universală!
Cu ea vei umple tulpina
speriată de atâta informație astrală
ce-ți va trimite gândul în interior
pentru regăsire.
Timpul o să-ți cicatrizeze rănilor!

Trupuri

Buzele sufletului meu
Sărută picioarele naturii
care-și odihnește capul
pe umărul cerului
coborât în destinul terestru
pentru a-i mângâia trupul.
O lună plină, zâmbitoare,
își agită pleoapele
ca o domnișoara de pension
și-și balansează trupul
pentru a atrage atenția Universului
că este cea mai delicată făptură
ce dansează pe scena celestului.
Când stelele se aruncă
de pe bolta, în patul meu,
pentru a-mi purta sufletul
printre vise,
lumina divină
îmi goleşte păcatele
în sacul demonilor
pe care-i trimite la culcare
în lumea lor.
Iar eu îmi acopăr somnul
cu dragostea ta.

Dacă...

Dacă-o să cauți,
ai să mă găsești
acolo unde cerul
și-a pierdut cuvântul,
unde norul a uitat
să-și scuture lacrima,
unde destinul
își pierde identitatea,
unde versul

nu mai are dulceața
pământeană
Dar acolo, cuvântul
din mine n-o să mai
scrie vers,
lacrima nu te va mai
mângâia cu iubirea ei,
iubirea nu va mai fi
personalizată,
voi fi un alt eu,
fără formă... .

Reptilă

Am făcut leagăn
coada cometei
ca să-mi balansez
iubirea între
tine și Dumnezeu,
luptând să stau
în echilibru perfect,
ascultând idei
care-mi amăgesc
trăirile pierdute.
Am pus îngerii
să-mi sărute
trupul pământ
ca să-i dezgheț
încheieturile
pentru zborul
spre alte lumi.

STELIANA VOICU,
Ploiești

Până la sfârșitul ninsorii

Răscolind tăceri,
ascult foșnetul cerului
ca pe-o veche melodie
până ultimul
fulg mi se va stinge-n

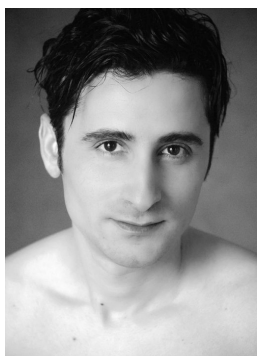
palmă...
Felinarele serii se aprind rând pe rând –
lumini leneșe se aștern pe pervaz
ca două tăceri îngemănate...
Până când tu le vei înțelege conturul
sau până ce ele vor prinde formă
în palmele tale, vei vedea doar
două stele sfărâmate între geamuri
spre a renaște altcândva...
Foșnet, foșnet
în cerul de fum,
printre copacii albi...
Printre nămeți, un cal alb
(fără aripi, fără corn!)

caută resturi de vară sub un brad argintiu.
Frigul îi separă bătaile inimii.
Aburii groși ce-i ies pe nări umezesc
din când în când câte un con de brad.
Doar haina mea roșie îi mai aude respirațiile.
Eu ascult fulgii
cum își dezlipesc umbrele de pe culorile cerului
și-apoi cad, cad
îngreunându-mi inima.
ca acatistele altarul...

Clape galbene

Toamna cerului – pe frunzele pianului,
clape galbene...
Ascult frunzele cum își părăsesc galbenul,
apoi se înșiră pe pervaz
peste palmele lunii.
Pe geam, un deget de lună
în locul unde privirea ta l-a atins ultima oară...
Găsind în asta un semn de la tine, am plecat să te
caut.
În piață, pașii trecătorilor răsună prin ploaie...
Printre umbrele ce gonesc roșii, mă opresc
să privesc chipurile frământate de griji – nu-mi
pot
alunga din minte
sunetul clapelor galbene răscolind
o toamnă plină de dureri.
Culori de ulei apasă cerul
peste clădiri de negură înmuiate în violet și gri.
Sub greutatea acvarelelor, roșul semafoarelor
înjumătățește
suflul păsărilor.
Pensule răvășite tivesc pe pânză obiecte fără
formă sau
abia conturate vrând să povestească despre
orașul cu o mie de fluturi...

Să mi-l termin pe octombrie,
caut surâsul lunii în cântecul ploii
deși știu în sinea mea că nu te voi afla azi aici...
Am găsit doar un oraș gri
unde cei o mie de fluturi dorm
până la primăvară...

ILIE JEAN IULIAN
Vallombreuse, Elveția

Orașul interzis

Sunt doar cărămizi și
pietre în orașul interzis
Doar ziare aruncate,
geamuri sparte,
teatru-nchis
Nu răzbate nici un fir,
iarba moartă se fumează

Sunt executați cocorii, dacă vă interesează.

Ghemuite prin palate, gândurile dorm și dor
Mai tresare câte unul, cocoțat pe un picior,
La tribună-i instalat și dictează-n microfoane,
Revoluții adormite, revoluții de butoane.
Mîinile spălate astăzi,
mîine sunt din nou murdare
De alegeri de cuvinte aruncate la-ntîmplare.
Purtători de coroane, pionieri de alta dată
Cîntă-n libertatea vidă, libertate... deocamdată.

Sclavii merg către uzine, în hipnoză și delir
Nu mai sunt cocori nici iarbă,
nici măcar un cimitir.
Indignată ploaia însăși moare zi de zi mai mult
Unde să-și atingă stropii, dacă nu avem pămînt?!

Iară eu privesc iubirea pentru cărămizi dresate
Să loveasca doar puterea,
ba în piept sau chiar pe spate
Îmi ademenesc cuvîntul de sub gravul accident
Că orașul libertății m-a trimis în Occident.

Actorul care nu știe să spună „nu”

Mîine se trage cortina în jos
Lăsînd scena goală, fără piele, doar os
Os de fildeș turnat din Infern, din cuptor
Peste circul cu elefanți care mor.
Clovonii meșteresc culori... culori vii
Petru tine, actor, așteptînd să revii
Cu cortinele-n cap și regii de delir
Agățat de tavan, dansînd pe fir
Iar maimuțele îmbrăcate în frac
Potolite de un înger cu stea și cu drac
Năvălesc peste scenă, peste noi năvălesc
Să se lase uimite, pe actor îl privesc.
Dar cum mîine scena e jos
Măturată-n sictir de-un actor puturos,
Cum scenariul e-n vînt răstignit pe muze
N-are azi timp să mai stea și s-amuze,
Cum luminile, tehnic vorbind sunt furate
De mine, mi le pun pe față, pe spate.
Cum muzica e răstălmăcită-n minciună
La tribune se cîntă, are cine s-o spună
Ai rămas doar tu, actor principal
Imposibilul substantiv de pus la plural
Regretat azi că mori în surdina
Cu lumina furată din lumină
Cu burta lipită de un colț de mai mult
Nu mai plînge, eu mă uit și te-ascult
Văd cortina cum cade în jos
Dar m-aplec și încerc să miros
De la coadă în sus, pictată-n răspăr
Floarea de colț răsădită-ți în păr.
Văd scena goală cu scenariu în vînt
Elefanții tolăniți sub pămînt
Dar văd bine, ai rămas doar tu
Actorul care nu știe să spună "NU".

Inima

M-am întâlnit cu inima pe o alee
Frumoasă, deghizată în femeie
O clipă am crezut că nu mă vede
Că stă pe gânduri și nu crede...
Mă deghizez și eu în rațiune
În amintiri destrăbălate și nebune
În poezii dacă nu vrei să crezi
Sau în oglindă, să te vezi
Cît ai îmbătrînit tu inimă plîndă
Erai odată sveltă și profundă
Cît ai albit, cît ai slăbit
De-atîta dor, de-atîta iubit...
M-am întâlnit cu inima pe o alee
Frumoasă și bătrînă orhidee
La braț cu un regret mai dedemult
Tu, inimă... de nerecunoscut!

Iarna care moare

Afară-i greu și se doboară din văzduh
O pătură de aripi, să văd pe unde-apuc
Să-mi trag pe mine casa, să ies cu ea afară
Și să privesc ninsoarea ce se așterne iară.

Și ninge cu petale din paradisuri moarte
Cu corpuri mici și svelte de flori înaripate
Și ninge cu narcise și ninge cu lalele
Cu păsări exilate din cerurile grele.

Și ninge, ninge, ninge și ninge și iar ninge
Cu arpi mici de îngeri din cerul ce se stinge
Și ninge cu sudoarea "Făptașului" etern
Acoperind pămîntul cu-n val de alb patern.

Și ninge cu semințe de oameni și de stele
Cu inimi retezate din visurile mele
Și ninge cu venin și ninge cu cicoare
Albastră dar albită de iarna care moare.

Și ninge, ninge, ninge și ninge și iar ninge
Din univers secunda pe pajiști se prelinge
Și ninge cu copii și cu năravuri lașe
Cu raze argintii și creaturi golașe.

Și ninge, învăluit în spumă cu mister
Și peste viața mea pierdută în eter
Și ninge, ninge, ninge, ninsoare de pămînt
Din cerul lung și sobru, rascumpărat dar sfînt.

IOANA CORODESCU,
Rm. Vâlcea

Dărmarea cărnii

Dărmarea cărnii
pe umbra pieptului tău...
Imortelele țin praful
pe podeaua frunții
obosite.

Ochii, buzele și inima strigă
înapoi spre noi nemurirea...

Cămașă de lut,
Și umerii ca niște aripi de catifea,
Strivite tavanul-l alungă spre ceruri...
Dărmarea cărnii
închisă în umbre.

Fără...

Și-am tot căzut
iertându-ne zborul...
Iar trupurile noastre s-au descompus
în pămîntul de amintiri din urma noastră.
Nici nu mai știu pe unde ești...
Poate o respirație pe un gât încovoiat
Ca o aripă ruptă...

Ne trezim mereu
Spre Ceasul din Apus
Fără tine
Fără mine...

Numărătoare

Alunecă apusul zilei de azi,
se strînge umbra pe pămîntul ud...
Câți copaci uscați mai avem?
Câte teorii sentimentale?

Măini reci, maini reci,
Numără tactil iubirea
Oare au visat pentru ultima oară vremuri de
tăcere?

RESPIRĂ!

OANA COVACI,
Ciuhoi, jud. Bihor

Mama

mama
îmi scrie cu unghia pe zidul
noptii
de lângă colțul patului

formula de germinare
își împarte liniștea
între brațele veșnic deschise

ca între două sărbători
și nu înțelege
unde sunt picioarele ei
mușcate nepoetic
de neculoarea ce se întinde în ea treptat
mama
mi-a pus pe frunte botezul
strecurându-mă pieziș printre sărbători
încă dinaintea răsăritului
când picioarele ei călcau moartea
care mi se ascundea sub pat

uneori spatele îi zvâcnește
și se crapă
ca un costum prea mic
iar pânțele ei
încă germinează pumni mici
gata să se încheșteze în cârligele vieții

mama
își strânge sărbătorile în șorț
făcându-le ghem
și mi le pune în valiză
înainte de ultima plecare

spatele ei încovoiat
îi lipește șoptirea de inima mea
-Acum, ai și tu mamă, sărbătorile tale!

În tine

și-au făcut nebunii țigări
cu tutun ales dintre aripile aurii și uscate
ale fluturilor vărsați la moara care macină gratis
vise și îndoieli

Ești un fel de cuib
în care mama vultur nu are timp să facă ordine
planând peste realitate
doar o găsi ceva hrană și pentru ea
pe acoperișurile caselor
ori prin trenurile ce șerpuiesc
pe câmpiile-trup
izbindu-se cu o neputință frenetică
de geamurile ude
în spatele cărora zărește
oase de morți
bolborosind ofticoase spre nebunii tăi

Și norii se urcă pe aripile ei de mamă flămândă
ca o moarte cârpită de o ploaie subțire
sub care filozofii își gustă de pe degete
preaplinul lumii (im)perfecte

Boarfelor

Îmi strigi printre dinții încheștați în nimic

Cadru cu cadru ți se derulează iubirea
pe suprafața unei pietre șlefuite de timp
la poarta Paradisului

Boarfele...
ți s-au cuibărit
pe fundul rucsacului cu substantive
devenite osândă fără margini
în iubire și nebunie...
și le porți în spate
ca pe-o moarte scârbită de atâta chin de viață

Au fugit din Paradis pentru a muri în tine
boarfe zadarnice
care-au trecut granițele durerii
strivindu-și lacrimile în teascul inimilor
pe care le bei
ca pe cel mai bun vin franțuzesc
otrăvindu-ți fără știință clipele rămase
ce încă se mai luptă cu proiecția ultimei iubiri
pe suprafața unei pietre șlefuite în zadar
de blasfemia cuvintelor

Tu mă iubești

mie
niciodată de ajuns
iubirea ta...
formează arcade strâmbe
pentru inima mea
învelită în prosoape albe și calde
o dată pe săptămână
la SPA-ul epavă
de sub palma ta

tu
spui că mă iubești

mie
niciodată de ajuns
iubirea ta
mă consolează între mișcările parțial erotice
atunci când mă împotmolesc în amănunte
și mă risipesc
în vulgarele concentrări de cuvinte
cu păsări, culori și petioluri de rubarbă

tu
mă iubești
ca pe o masă abundentă
din care te înfrupți cu fărâme de franceză
pentru a-i da dreptate lui Pascal

"Le coeur a ses raisons,
que la raison ne connaît point"

CĂLIN DERZELEA,
Ploiești

flash memory

îmi amintesc
un vis cu o masă două
scaune și umbrelă
frunze prăpădite
timpuriu sfârâiau în
asfalt alături de pași

pierduți din pontaje soarele îți lumina zâmbetul
și mă înfioram la auzul fiecărei vocale care mă
apropia de începuturi nu pentru ele te-am
chemat aici căutam un pretext pentru ...
[insufficient memory for this operation]

în parc copiii stârneau fluturii iar eu mă
temeam că fiecare bătaie de aripi pune în pericol
temelia lumii m-am ridicat și i-am alungat
pruncii zâmbeau în brațele mamelor lor cea din
fața mi-a întins pe fiul ei să-l țin și eu îl iubeam
ca pe copilul meu ce l-aș fi strâns la piept casa
noastră primitoare cu ferestre spre soare cu uși
spre lună ce frumos petreceam serile în
pridvorul cu viță și zorele cu vin și gogoși
facute de tine mâinile tale sprintene alergau
aluatul prin castronul ciobit dar nu pentru ele
te-am chemat căutam un pretext pentru...
[insufficient memory for this operation]

dimineața în așternuturi uzi priveam
razele cum urcau spre noi și ne uscau până la
plictis pe care îl alungam cu dușuri calde și reci
huzurul nostru cu gin și apă tonică făcea
temenicia să pălească virtuți noi ale trupului
descopeream în patul din fier forjat cu două
degete apăsam acolo înăuntru până când mă
acceptai ca stăpân etern și zeu nu pentru asta te-
am chemat aici căutam un pretext pentru...
[insufficient memory for this operation]

lumea se scufunda în asfalt cineva mă
apăsa pe ceafă să privesc urmele pe trotuar m-
am împotrivit prin fereastra restaurantului cu
draperii chic te-am văzut ridicai ceașca din
porțelan transparent cu atâta umilință transpirația
rece se avânta din creștelul capului până la
noadă copii alergau printre mese soarele îți
lumina zâmbetul tot mai larg bărbatul de lângă
tine îți dezmierda pielea cu atingeri insinuante
nu-ți auzeam răsuflarea mă priveai cu siguranța
unui zid de cetate pentru asta te-am adus aici
căutam un pretext pentru FORMAT

Sirop dulce

Degetul pus pe rană arată o direcție intrinsecă
printre structuri iraționale, instincte și

construcții logice, către prima linie de program.
Doar o indică. Nu te duce acolo. Până acolo se
pun în calea ta paznicii. Niște indivizi dubioși
cu apucături grobiene. Îți dau mereu peste bot ca
să înțelegi că nu este treaba ta. Din când în când
te pun să te uiți în oglindă, poate te sperii și fugi
înapoi, unde este firesc să rămâi. Apoi vin
fricile, remușcările și alte artificii ale conștiinței
care țin de tine. Până la urmă pentru ce tot acest
efort? Nu ai mai mers în rând cu alții, atât de
aproape încât să răsuflă cu ei, să te îmbibi cu
trăsura lor? La ce bun să-ți faci griji pentru
ei? Toți au o familie care îi așteaptă la o cină
caldă. Inevitabil mănâncă după șapte seara. Nu
țin cont de sfaturile medicilor, nici de cartioanele
de la tv. Cel mai simplu este să rămâi pe poziție
în fața vitrinei, să te înclini respectuos și să o
inviți la o cafea. În două-trei mișcări afli cum
stau lucrurile. Piesa asta se joacă de mii de ani.
În cele din urmă, soarele, tutunul și cometicele
strică tenul, iar băieții rămân singuri cu
fantasmele. Sirop dulce.

Privește cum cade imperiul

Privește cum cade imperiul, mai ceva ca la
cinematograf Toți joacă roluri impecabile de
ratați Tremură pentru plaje însoțite și gagici
Răspunderea s-a terminat la oliță în copilăria
mică și uitată De atunci o aruncă de la unul la
altul ca pe o plăcintă puturoasă Cu mâinile
curate fac semne la cameră că totul merge bine
Te sărut ca pe un borcan cu fondante topite sub
presiune Coase-mă la realitatea ta irațională
altfel logica deschide portalul spre dreptate E un
hău cu litigii nerezolvate de la potop încoace cu
bilete de ordine în cifre romane

Vitrăliu

Mă plimb noaptea pentru ferestre sincere fără
draperii semi-indiscrete care să conspire cu
umbra Flacăra sfârâie ultima picătură de osânză
și nu mă tem să recunosc interesul pentru colțuri
pline de sens Cunosc un make-up artist care știe
să zugrăvească bunăvoința pe chipuri
încremenite Cutia poștală mă minte cronic cu
mesaje personalizate de parcă tot ce zboară
poartă adresa buzunarului meu Luxul futil este
la îndemână azi pentru cei care și-au alungat
fiicele din cămările de jos Există un târg unde
mii de negustori vând un fel de cutie care te
poartă în lumi paralele Sub pat am priponit
bocancii pe care bunicul i-a folosit în război ca
să nu mai lovească nervos în podele noi Ploaia

cu detergenți decolorează amintirile până la
demență fără să ne rămână datoare Somnul mi-a
adus împliniri mai mari decât veghea Și tot nu
mă dau lui Mările agitate încă au periferii
neclintite care așteaptă liniștea

MIHAELA FRANC
Geoagiu, jud. Hunedoara
Iarna când rodiile
sunt rotunde

Când iarna mușcă roșu din
rodii rotunde
nu mai ninge impar pe
străzi de gânduri cernite

semințele încolțesc în albe anotimpuri
doruri grele de neprihănite pământuri.

Când iarna are gustul roșu de rodii rotunde
distanța dintre visuri se măsoară cu tălpi de înger
fluturi cu aripi de ger învață să schițeze zâmbete
printre sunete căzute alb dintr-un cântec.

Când iarna pătrunde alb în rodii rotunde
ninsorile migrează spre câmpuri fecunde
iubiri atemporale alunecă roșu peste trupuri
plăpânde.

Când iarna se zbate alb în rodii rotunde
mori de vânt întorc chipuri de umbre spre soare
suflete-ogindă aprind roșu în ceruri de alabastru
lampioane.

Echilibru fragil

crengi dezgolite de timpuri stinghere
înălță un zmeu roz deasupra parcului ruginit
de băncile așteptării
corbii înfometaji de gustul umbletului
desculț al îngerilor printre arborii din cer
regizează un zbor alb
oameni abandonaji de iubirile din vară
sub frunze arămii
sar coarda peste orele pictate
în tabloul agățat pe peretele lumii
numărând din doi în doi

pe balansoarul unei fracțiuni de gând
se îmbrățișau aripi de fluturi rebeli

Sfârșit de vis

a nins ...
șiraguri de perle
ce leagă iubiri de etern

se deșiră-n tăcerea din vis
și clopote bat
într-un suflet de iarnă

a nins ...
sub nămeți
primăveri sădesc necuvinte
în inimi plăpânde
și stele de nea
se sting însingurate-n abis
a nins la apus cu fluturi uciși

Labirint

Cu pași desculți de cuvinte număr pulsul unei
frunze
7 necuvinte, 7 ziduri de tăcere, 7 secunde de vis
împart anotimpuri respirate de fluturi străzilor
bătătorite de ploi
7 cireși roz, 7 uși închise, 7 scrisori înaripate
citesc gânduri în castelul pictat pe evantaiul unei
inimi rotunde
7 vâluri de noapte, 7 turnuri de șoapte, 7 dorințe
albastre
ninsori premature alung dincolo de vremuri
închise în ore absurde
7 fulgi de nea, 7 mări involburate, 7 cercuri albe
cu mâinile goale spăl ochii umbrelor de
nevedere
7 râuri de roze, 7 păsări stinghere, șapte pași
desculți de cuvinte.

CONSTANTIN GOGA, Fetești

Timp

Și-am zis verde, de nimic,
În clepsidră, n-am nisip;

Orologiile-s mute,
Că au limbile cusute;

Soarele este cu dinți,
(Agurida, din părinți);

Astfel, nu știu de amiază,
Umbra-mi nu se conturează;

Stă în mine, și eu zac,
Fără umbră, ce să fac?!

Da-mi răspunde, șmecher, Timpu:
-Habar n-ai, ce e Olimpu!

-Ce să fie?! Ia, gâlceavă,
Între zei, fără zăbavă,

Pe Prometeu pedepsindu-l,
Cum nici nu cuprinde gândul,

Ca a dat, omului, focu,
Și-asta-i fuse nenorocu.

Ce-a mai pățimit, săracu!
(Zeus l-a-ntrecut pe Dracu!)

Rosinanta

Unul era fiul iepei
Și Făt-Frumos se numea,
Ici, în Estul Europei,
Unde este țara mea.

Boii ar, caii mănâncă,
Este un proverb de muncă;
Desprea-a lui Quijote iapă,
Știm că era vânturată,

Când, cu lancea, cavaleru,
După cum avea, el, fleru,
Lovea moara, în aripă,
Ca pe-un uriaș, cu chică;

Rosinanta, Rosinanta,
Nu mai sunteți, laolaltă,
El, cu lancea-nfipță-n cer,
Tu, cu coastele de fier,

El, cu Dulcineea-n văz,
Tu, cu-o traista de ovăz...

Zeii nopții

Este-o criză, de cuvinte,
Zeii joacă poker zverlt,
Am o Damă, fără minte,
Și un Rigă, un zevzec.

Jucător, cum sunt, rebel,
Măiestria să-mi trăiască,
Vreau să am, în portofel,
Toată bancnotă zeiască.

Însă, Argus le șoptește,
C-am pe mâneca, un As;
Ares, chiar îmi altoiește,
Patru palme pe obraz.

Ceasul sună, mă trezesc,
Ah, ce bine-i fără zei,
Că ei prea se iscălesc,
Noaptea pe obraji mei...

Panta Rhei

Totul curge, mi se pare,
Ca și vinul, în pahare,

Ca soarele, în solstiții,
Cațavencu, în ambiții,
Luna către asfintit,
Și călugărul, spre schit,

Barbarii, spre Roma
Veche,
Și Grigore, spre Ureche!

**NICOLAE ADRIAN
POPESCU**
Rădăuți, jud. Suceava

Aniversare

Când lumina ochilor schimbă idei
cu sunetul
corzilor de chitară
amestecându-le în pocalul de adulmecare boemă
a nopților cu o stea și mii de luni zidite în
constelații,

am încercat să ating cu vârful degetelor
orizontul oval
și am furat o bucată minusculă pe care,
cu ajutorul a mii de sinapse
am transformat-o într-o imensă felie de tort.

Am decupat din planșa timpului două cifre
și ți le-am dăruit să le amesteci în palme-ți calde.
Le-ai așezat între noi și regăsindu-ne din priviri,
ne-am luat de mâini unul pe celălalt.

Plutind în jurul lor, zăream oglindindu-se într-o
pânză de geam
două făclii fără margine.
Ne-am promis că vom preschimba adierea de
vânt
într-un album cu file desprinse și le vom lega
doar atunci
când vom trece unul pe lângă celălalt, fără a ne
recunoaște.

În așteptarea mecanicului fin

Uitată într-un colț,
mașina timpului așteaptă tăcută
un meșter care știe să o repare.
Savanții încearcă încă să o descopere,
neștiind că de-atâta așteptare ea a ruginit.
Ascunsă sub un strat fin de praf galactic,

ea speră la ziua în care, printr-o suflare
cineva o va arăta lumii.
Un arc de ceasornic,
forțat la un salt într-o altă dimensiune
s-a deteriorat și a blocat timpul...
Paradoxal, inspiră profund un secol al vitezei
fără ca nimeni să-i ofere vreo șansă.
Într-o clipă de nesăbuiță suferindă
și-a sugrumat clepsidra
și a readus-o la viață
picurând-o cu lacrimile-i arămii...
din șase în șase ore...
Secunde aliniate precis,
întemnițate în cristale de cuarț
i-au înecat balansul monoton al pendulei.
Resemnată,
ea așteaptă tăcută
șurubelnița ceasronicarului gârbovit
spre a o întineri.
O mașină a timpului
care visează la o întoarcere în timp...

Testamentul morii de vânt

Neînduplecatul timp își scutură sacul...
Agățată de un petec, moara de vânt
îl imploră să-i primească amintirile...
să aibă ce depăna... în nopțile-i de întristare.
Singură pe lume, dorea să se destăinuie...
Fugărită de un etern cavalier în delir,
mai purta încă rănile sulitei acestuia.
Sub arșita lunii lui cuptor,
așteptând carele trase agale de boi,
își simțea sudoarea pe acoperiș.
Devorată de ger, își aminti de noaptea în care
îi crăpaseră pietrele de frig...
și de cele două rândunele ce-și făceau cuib
sub streșina-i putrezită
primăvară de primăvară.
Sub clar de lună, îi adăposti pe cei doi
îndrăgoști
fugiți de-acasă... fără binecuvântare părintească.
Adăpostise ani la rând și răbdarea morarului,
dosită după ușă... într-o sticlă.
Tremurând și scârțâind, iscăli și intră în sac
pentru o ultimă suflare... de vânt.
Un tablou final în care, legată de timp
o moară de vânt aștepta să moară...

Audiție

La închiderea nopții,
sunetul înfundat al securii trezi copacul.
Îndrăznise să aspire la veșnicie
întinzându-și ramurile spre stele,
încercând să fure un strop din nemurirea lor.
Deposedat de vise și de verdea-i demnitate,

copacul începu a plânge
cu stropi din ploaia de ieri seară.
Cât îi mai rămaseră...
adăpase între timp și înaripatele
care-i ceruseră pătură caldă până în zori.
Disperat și neajutorat,
lovi cu putere în metalul ce-l trunchia perpetuu,
încercând să-și alungească agonia.
Dincolo de neliniște,
ștergându-și sculele de praf,
un chip încărunit îl aștepta senin
să-i lumineze drumul...
Un sunet de secure înfundat,
transformat de un bătrân lutier
în rezonanță de vioară...
Veșnicie ruptă din nemurirea stelelor...

MARIA GURĂU, Galați

Parcurs

Transformă-te în mine!
Ca să fim amândoi
aceeași idee a Creatorului,
Să nu fie nevoie

să ne cunoască
pe fiecare în parte,
Ca să se convingă că, de fapt,
eu sunt tu și tu ești eu.

Avem oricum aceeași privire
Când ținem ochii închiși
Și aceleași gânduri când nu ne spunem nimic.
Avem aceleași senzații când nu ne atingem
Și aceleași ambiții când ne rătăcim.
Am mereu impresia ca văd cu ochiul meu stâng
și cu ochiul tău drept,
Iar când merg, am două picioare stângi,
Piciorul meu stâng și piciorul tău stâng,
Și asta pentru ca tu ai avut
dintotdeauna două picioare stângi.
Îmi lipsesc buricele degetelor de la mâna dreaptă
Și nu îmi amintesc exact, dar parcă ți le-am lipit
pe frunte, obraji, bărbie și nas
În prima seară când te-am sărutat,
Ca să mă simți mai intens.
Buzele ți le-am privit numai,
mă amețea apropierea lor.

Cândva, îmi amintesc că doar stăteam și-atât;
De fapt, am făcut lucrul acesta atât de des...
Și nu ne-am plictisit nicicând!
E plăcut să vezi cum trece timpul
și să nu-ți pară rău.
E dureros să nu-ți dai seama când a trecut.
Dar tu m-ai rugat să-ți număr bătăile inimii

care nu se repetă niciodată,
La fel ca orice secundă ce-a murit
ca să se nască alta.
Cumva, am așteptat să-mi spui ce gândești...
Era o liniște deplină în cercul nostru strâmt,
Dar numai așa pot adormi ca să visez;
Așa c-am încetat și eu să mai gândesc,
În sinea mea știam că ești,
că altfel n-aș fi fost nici eu!
De la tine am învățat că după ce unul a rostit:
"Te-am găsit, în sfârșit!",
Atunci nu mai este nevoie ca niciunul să mai
spună vreo altă vorbă vreodată.
De la punctul acela încoace, tot ce ne-am
mărturisit am scris pe hartie,
Toate au rămas, nimic n-a fost spulberat de
adieri de vânt!

O vijelie a împrăștiat însă hârtiile
Și atunci am urlat de durere!
Tu ai tăcut, erai la fel,
Dar eu mă transformasem, nu mai eram tu...
Am deschis ochii și am văzut ca aveam din nou
piciorul meu drept
Și buricele degetelor;
Când m-am atins, m-am simțit doar pe mine.
Eram doar eu!

Ruga

-Dă-mi o pauză, Doamne,
de la toată perfecțiunea asta...
Trebuie să mai existe și altceva
în afară de fericirea atemporală!
Prea sunt călduțe și îmbietoare dușurile mele
din ziua aceasta veșnică,
Am toată eternitatea în față să fac tot ce vreau,
Am tot timpul să mi-l dedic numai mie
Și nu mi-am dat încă seama ce înseamnă
scurgerea lui!
Zâmbesc, Doamne, tot timpul,
și nu știu bine de ce,
Sunt frumos, Doamne, și bun și iubitor și nu știu
la ce-mi servește!
N-am imaginație, Doamne, îmi lipsesc ideile
despre Altceva!
N-am talente deosebite, știu doar să slăvesc
creația divină care sunt;
Toți cei de aici îmi sunt prieteni!
Cum fac, Doamne, diferența, când toți mă iubesc
și eu îi iubesc pe ei?
Cum să fac, Doamne, să am dușuri necălduțe,
Să am zile neveșnice,
Să înțeleg ce înseamnă neeternitatea,
Să fiu nebun și să ne iubesc pe nimeni?

- Tu vorbești, desigur, despre dușuri reci,
zile efemere,
Despre muritori, ființe rele
care știu și să urască...
Lucrurile despre care-mi spui sunt antonime
la tot ceea ce ai cunoscut vreodată!

- Învăță-mă, Doamne, antonimele!
Există vreun drum, vreo cale de acces?
Dă-mi șansa antitezei, ca să-ți pot slăvi și mai
mult apoi Dumnezeuirea!

- Există un mod, rostul însă puțini l-au găsit:
Trăiește o viață de om!

Variante

"Mergem mână-n mână", îmi zice
"E-un drum de-o singură persoană", îi spun
indiferentă
"Mergem lipiți unul de celălalt", îmi șoptește
"E greu, anevoios și inefficient", îi spun iritată
"Te iau în brațe", mă roagă tandru
"Ai să obosești pe parcurs",
îi dau replică nervoasă
"Ne vom odihni des", mă imploră sincer
"N-o să mai ajungem niciodată",
îi zic cedând ușor
"O să te las să mergi înaintea mea",
argumentează, retrăgându-se încet
"Mi-e frică de răspundere",
îi zic cu jenă drăgăstoasă
"O să merg eu înainte", îmi reproșează istovit
"O să obosești luând decizii",
îi zic cu sufletul spre el
"O să te las mult în urmă, atunci",
declară nepăsător
"Mă voi opri din drum", îi mărturisesc
îndurerată

MIHAELA LUNCĂ
Alba Iulia, jud. Alba

Punți suspendate

Nu mai am lut
și nici Dumnezeu nu sunt
să te aduc în trăire,
pierdutele de tine!

Au adormit greierii
în coama roibului meu,
iar sub aripile lor de vânt pustiu
Tu, taci destămat.

Noapte cu Nichita

Risipiți peste ceruri,
meteorii cântă la flaut,
înflorind magnolii
în supernove.
Beți de neliniștile din noi,
ascultăm necuvintele,
curgând transparente
pe ferestrele destrămate.
De peste tot, Nichita
crește sub aripi de îngeri
să ne îmbrace
sufletele
în postav de veșnicie.
La ușă,
lupii întâmplării,
hăulesc la luna
beteagă de atâta singurătate.

Noapte în Lancrăm

Lângă biserica,
cu turla prinsă,
de catargul norilor,
albastre constelații,
se cunună între două dimineți.
Cu timpul,
Pulsând invers prin vene,
furați de ruguri,
înțepenim ușa nopții.
Hipnotizați de jocul,
ielelor prin ramuri.
ardem o lacrimă,
cuprinși de primara sete,
a punctului,
dezrobit de haos.
De pe umerii sufletului,
cade mantia orgoliilor,
ca să renaștem rotund,
lunecând,
pe izvoare rotitoare,
de mirabile semințe,
negerminate încă.
Neființa,
rupe fâșii,
din ființă,
franjurându-o.
Prea mici în sine,
făr' de munți
în trupuri,
suflete făr' de rădăcini,
ne prelingem printre ridurile
lutului.
Dincolo de noi,
altarul lui Zamolxis,
nemuscat de timp,

așteaptă mirii lunii,
în alai de lebede,
negre.
Dincolo de el,
prea cuprins de nepustiuri,
Marele Anonim,
plămădește poemul luminii,
în temnița tainei.
Niciodată singur,
(Unic – Etern,)
Înflorind castanii,
Pe sicriele viorilor.
fior de florar,
Sub tălpile ce ni s-au
încătușat în umbră
adie a dimineață.
Din lanul lui
Va Fi Mereu,
ochii prind,
Macul cu stamine de piatra(Râpa Roșie.)
Timpul prins sub tâmpla stângă.
Te-a așezat sub
Crucea Eternității

Căutare

Lui O. Paler

A fost odată....EL
Un țaran,
atât doar, țaranul bolnav
de propria-i singurătate
și așa cum unii
își arau rănilor cu palma pământului
El, și-a făcut ogor pentru răni,
Cuvântul.
Nu plecase niciodată din sine,
doar uneori
se odihnea pe peronul
unei gări fără nume
neașteptând nici un tren.
Și-ar fi dorit doar
să poată flutura
spre vreun călător
pe care niciodată nu l-ar fi cunoscut,
râsul ce nu l-a știut.
În el, prea multe ape
ferecate cu lacăte,
prea multe lacrimi de ne iubire
prea multe stele
ce repetau fără acord
sinuciderea.
Când tăcerea a început să vorbească
cu trasta-i de țaran trist
a plecat.
Îl chemase Dumnezeu la el
să-l întregască,
învățându-l să zâmbească

DANIEL MARIN
Sassari, Italia

Vocea

El trăia într-o izolare aproape totală, singura lui legătură cu realitatea era o voce care îl obseda. Ar fi putut, tot ascultând-o, ar fi putut

foarte ușor să înnebunească.

Vocea îl urmărea peste tot, se putea afirma că i se infiltrase în tainele întortocheate ale minții sale încât devenise palpabilă, vocea asta avea formă, culoare, gust, ba chiar și miros și ca un îndrăgostit precoce o urmărea cum se plimbă nestingherită prin mintea lui.

Treptat, vocea căpătă și o puternică personalitate, una care îi stârnea admirația și uneori invidia, o personalitate care încet-încet îl complexa. Acum nu își mai dorea decât să dispară. Își imagina cum o ucide lent. Își imagina scene de o cruzime elaborată în care o tortura înainte de a o ucide.

Era pregătit. Se înarmase cu tot ce era necesar pentru o astfel de treabă. O urmărea cu sângele bubuindu-i în tâmpile și cu ochii injectați de furie cum se plimba nestingherită prin mintea lui, cum îl obseda, cum îl seducea din nou. Complet dezarmat, o luă în brațe și o strânse ca un amant experimentat la piept și, în timp ce o strângea și o săruta nebunește, printr-un ciudat proces psihologic, ea își pierdu definitiv personalitatea, apoi forma, culoarea, gustul, mirosul și tot ceea ce avea în mintea lui o cât de mică legătură cu realitatea.

pacientul

mă trezesc târziu pe un pat de spital incapabil să mă mișc
mă uit speriat la trupul meu și realizez că nu mai am deloc trup închid ochii la loc gândindu-mă amuzat că visez
adorm și când mă trezesc și deschid ochii aceeași situație

încerc să strig și degeaba
nici măcar gură nu mai am
doar ochii mi-au rămas sunt numai și numai ochi

și văd în reluare cum în cameră
intră o morsa în halat alb
cu ochelari rotunzi cu rama aurie cu stetoscop
se apropie de mine mă analizează
cu un aer grav notează ceva
într-o fișă clinică și pleacă

mă îngrozesc și mă uit fix în tavan
în loc de tavan
este un ecran imens cu plasmă pe care scrie:
„vă rugăm să vă liniștiți, sunteți pe mâini sigure,
deși suferiți de o boală atipică specialiștii noștri
vor găsi
în scurt timp cel mai eficient remediu”
și ecranul dispare

închid ochii din nou și îmi spun: „trezește-te, ai
un coșmar!”
număr în gând până cad într-un somn adânc
și mă trezesc în același loc în același pat
morsa în halat alb notează de zor în fișă clinică
apoi se apropie de mine cu un instrument
chirurgical
care îmi dă fiori și cu o precizie sadică îmi
scoate ochii

sacul

îl vedeam în fiecare zi
de dimineața până seara târziu
îmbrăcat în haine de împrumut murdare peticite
duhnind de la o poștă a băutură ieftină și-a urină
ducea mereu în spate un sac
la fel de peticit și murdar
în care își ținea probabil
lucrurile de schimb și mâncarea

dormea pe bănci în autobuzele
care circulau noaptea
sau direct pe trotuar dacă vremea era frumoasă
ținea sacul la piept în timp ce dormea era toată
averea lui
nu lăsa pe nimeni să se atingă de sacul lui
chiar dacă cineva îl atingea din greșeală
făcea urât
parcă lua foc înjura de mama dracului
scuipa se agita

și până la urmă tot i l-a furat
cineva după o beție de pomină
a adormit de n-a mai știut de el când s-a trezit
a pipăit sacul dar nici urmă de sac
unde mama dracului
e sacul meu a urlat ridicându-se
cât un munte în picioare
nimeni nu i-a răspuns oamenilor
îl ocoleau își vedeau

de treburi unde mama dracului e sacul meu a
urlat din nou dar degeaba și-a căutat sacul toată
ziua și în ziua următoare
și în fiecare zi de atunci își tot caută sacul
abia îngăimând unde mama dracului e sacul meu
abia i se mai aude vocea iar în spate i-a crescut o
ditamai
cocoașa acoperită de haina murdară peticită
o cocoașă pe care o mângâie noaptea prin somn
îngăimând
sacul meu mi-am găsit sacul lua-v-ar mama
dracului de hoți

femeia

măi și cum stăteam eu așa cu ochii închiși
cu palmele peste ochi deodată
o văd pe femeia aia
frumoasă mai era cum își mișca ea șoldurile
cum îmi zâmbea ea
cu buzele alea roșii pe fruntea mea
cum îmi mai făcea ea cu ochiul ei stâng
în ochiul meu drept
și cu ochiul ei drept în ochiul meu stâng
și apoi mă strângea la pieptul ei
și murmura pune mâna
dragule să nu cumva să mori și să nu știi ce-i ăla
sân adevărat
și sugă-mi laptele cuminte ca un copilăș
și pun mâna și pun gura mea
pe sânul ei alb pietros
și ea mă strânge și mai tare la piept
ai fi zis că vrea să mă bage înăuntru
ce-i drept afară era ger
și eu cam tremuram așa că dau să intru în ea
dar ea s-a făcut deodată un abur
și s-a topit în gura mea
zic măi tu iar visezi pentru că iar o văd
pe femeia aia chiar nu știi de unde
cert e că la mine venea
buzele ei erau ca smoala păr nu prea avea
ochii ei tot ochii ei cel stâng în cel drept al meu
și cel drept în cel stâng al meu
eu dau să fug și ea
dragule pune mâna la pieptul meu
că-i ger afară și eu te încălzesc
dar pieptul ei era descărnat
dau să fug și mă cuprinde un frig de moarte
și ea vrea să mă sărute cu buzele alea de smoală
și eu o iau la goană și alerg și parcă stau pe loc
un pas nu înaintez
și ea râde cum dragule de mine fugi tu
și văd cum de pe ea cad toate cărnurile
de rămâne doar scheletul
numai ochii ei luminau în toată bezna
și-n tot gerul
ochiul ei drept în ochiul meu stâng
ochiul ei stâng în ochiul meu drept.

VIRGIL PETCU, Ploiești

Rondel pentru Julieta

De ce nu mai sunt tânăr
și agil,
Să fiu capabil
astăzi de-o navetă,
Cu trenul din Ploiești
pân' la Mizil,

Să întâlnesc aici o Julietă ? !
Nu am de gând să lupt-e inutil,
Cu un Romeo dornic de vendetă.
De ce nu mai sunt tânăr și agil,
Să fiu capabil astăzi de-o navetă ?

Dar anii au trecut și-i inutil
Să-ncerc acum soluția concretă,
S-o întâlnesc pe-acea fată cochetă
Când totul pare azi a-mi fi ostil .
De ce nu mai sunt tânăr și abil ?!

Rondel pentru urbea mea

Pe sub castanii desfrunziți,
Pășesc ades prin urbea mea.
Cu trecătorii zgribuliți,
Străbat troienele de nea .

Azi, mulți bătrâni încărungiți
De munca zilei ce-i unea
Pe sub castanii desfrunziți
Pășesc ades prin urbea mea .

Răpuși de vânt și vreme rea,
Castanii sunt îmbătrâniți
Doar tinerii sunt mai grăbiți.
Iar eu , să mai pășesc aş vrea.
Pe sub castanii desfrunziți .

**ANDREEA PREDUȚ,
Rm.Vâlcea**

Scrisoare către...

M-am întâlnit
cu un pește...
era coînac –
fuma țigări

mai mari decât el;
mi-a dat și mie, dar nu le-am prins;
nu știu, de la o vreme
nici pielea nu stă pe mine,
iar părul mi se schimbă odată cu frunzele.
Sunt ca un deșert plin cu apă,

iar când încerc să plâng
nu îmi mai rămâne sânge –
e înghițit de prea multe amintiri.
Preconizez că voi mânca cenușă,
chiar acum –
în fața mea se află un cameleon cu pălărie
și cu sarmale într-o tigaie din care iese fum.
În genere, îmi merge bine,
habibi:
în fiecare zi mă spăl pe mâini,
mănânc niște aer
și sărut peretele.
Nu te îngrijora dacă nu-ți trimit mesaje –
până azi am îngrijit un copil,
un zmeu în cutie,
dar l-am trimis la maică-sa prin poștă.
De trei zile mănânc numai lacrimi
încât un canin s-a înecat,
iar pentru că nu vreau să-i pierd și pe ceilalți
pun sare în gură.
Mi-e dor de tine,
dar nu vreau să te văd.
În cel mai rău caz ne întâlnim în rai!
P.S.: Dacă această scrisoare e udă,
vinovați sunt dinții mei.

Printre rânduri...

uite, așa se scurge câte o lacrimă
între litere surde
și mă pierd prin rânduri,
mituri neînțelese,
printre ramuri disecate;
iar mi s-a rupt o unghie...
of, întâmplarea...
îmi spun plângăcioșii pe front
cum timpul îmi îneacă vitaminele:
se-nchide în mine secunda
prea dulce și apoasă,
atât de apoasă încât alunecă pe hârtia veche un
suspîn;
șase, șase,
o remorcă cu gânduri îmi calcă aorta...
secunda apoasă îmi udă părul
șoapte...
puncte reci pe piele îmi ating pantofii
stropiți de ploaie;
întâlnesc numai lemn uscat în cale,
zdrobit de amintire.

Capricii

Să nu mă lași să cad,
Să nu mă lași să pier
În turme de simboluri
Scunde
Și lipicioase.

Te cred.
Nu mă placi (poate doar un pic)
Și să știi că nu cerșesc
Decât atenție...
Ești atât de jignit
Că nu mă uit în ochii tăi
Încât arunci ochii pe fereastră
Și te faci că nu mă vezi.
Ce vrei? Sunt idealistă
Cică filoloagă...
Nu sunt fixista
Care se aruncă pe geam.
Și știi ce e jalnic?
Că totul e-o minciună
Plastic ars...:
Tu nu ești, eu nu exist, nimeni nu există
Toate astea alcătuind viața
Fără tine-n ea.

Epilog

Nu-mi plac ochii tăi,
nici măcar gura ta!
Nu-mi place nimic la tine!
Totul, dar totul s-a ars în timp...

Ești ca o mașină carbonizată
Peste care arunc apă –
mai nou gheață
și totul pentru un sărut...
Nici Agatha Christie nu înțelege –
cum poate un greiere să cânte iarna.

Te rog să-mi dai bani de pâine!
M-am săturat –
în fiecare zi te spăl și te hrănesc!
Nu te supăra pe mine,
dar mi-e frig
așa că voi închide geamul.
Spre binele tău, pleacă
înainte să-ți chem prietenii la înmormântare!

ELENA ȘERBAN, București

Vin amar în toamna dulce

Toamnă dulce și amară
vii la mine-n prag de seară
mă ademenești c-un vin
să îl picuri pe-un suspîn,
eu te mint că îl voi bea
și îl vărs în urma ta
în pământul însetat
cu frunzișul îmbrăcat
plin de miere și aramă
sângieru cu sân de damă

ce s-a copt... și-așa nurliu
strigă: „foaie verde-ți viu!”
înc-o dat' la primăvară
și-oi sui vița pe-o scară
lungă, 'naltă pân' la cer
că mi-am pus în cui un ler
(de-i cântam iubitului
dor de fericirea lui)
să-l dau jos ca să colind
toată zarea pân' cuprind
roibul fără de potcoave
rătăcit între ostroave
că umblam noaptea zurlie
și mă rătăceam prin vie,
că umblam noaptea nebună
ca-ntr-o neagră săptămână
la cules de strugurei
de strângea badea din ei
și ce roșu mai musteau
butoiașul mi-l umpleau
mi-era drag să mă gândesc:
„vinul am să-l prăpădesc
la-a mea nuntă și-om nunti
de cu seară până-n zi
și-apoi iar de la-nceput”...
dar să vezi cât m-a durut
că în loc de nuntă mare
a căzut cu-nmormântare,
Bachus iar s-a supărat
și în mintea lui am dat!

Strigătură din brumar

Brumărel cu foaie verde
sub nea urma ți se pierde,
sub neaua însângerață
c-am fost și eu verde-odată
și-am sărit de primăveri
chiar în marile dureri
și-am pus vara amanet
să trăiesc pe un stilet
și-am rămas cu toamne lungi!
Iarnă, când ai să m-ajungi,
să-mi aduci măcar un strop
de uitare să-mi îngrop
marile călătorii
prin pădurile pustii!
Căutări m-au dus în moarte
rătăciri nevinovate,
sâmburi și semințe coapte
pe aleile deșarte...

Pe câmpiile celeste
doar ciulinul ne mai este
rege în regat de gheață,
surd la tril de dimineață,
mut în zi de sărbătoare
parcă-i rupt din piatră mare,

parcă-i rupt din piatră lată
nenăscută și-alăptată
de brumar cu foaie verde
când sub nea urma își pierde...

Să ne iubim sublim

În palma iernii-albastre
Ne colindăm cu dor
Ca frunzele sihastre:
Plutim din nor în nor.

Un brad, o nucă, mărul,
Gutuia și o stea
Alcătuiesc decorul;
Tu ești povestea mea!

Crescut copac în mine
Cu rădăcini adânci,
Cu ramuri pe coline
Și flori de măr pe lunci.

Ne-acoperim de albi
Nămeți până la cer
Și clopoței, dalbii,
Pierdut-au înc-un ler.

Mai știm pe buze, oare,
Ca fulgi să ne topim,
Sfârșind o căutare
Să ne iubim sublim?

Prin surăsuri mă dori

Ce timid mai zâmbești
cu privirea de crin
și sfios ocolești
spre tărâmul marin.

Te întorci, uneori,
ca un flux mătăsos
și mă pierd sub ninsori
pe tărâmul muntos.

Mai revin să-ți vorbesc
despre tot și nimic,
rătăcirii de lumesc
și-o tăcere în plic.

Ne privim, ne zâmbim,
licăriri de smarald,
nici maree să fim
și nici muntele cald.

Ce timizi ne privim,
ne atingem prin nori;
să ne fim nu mai știm,
prin surăsuri mă dori.

MARINA TACHE,
București

Delir in noapte

Soarele, portocală toridă
Sus pe cer păsări,
săgeți argintii

paharele goale jelesc de dor,
licoarea suspina
cristalin și cu intenții întunecate de delir
în noapte.

Sub ombilic coconi somnolenți
tremura de dor
așteptând Primăvara - zbor pudrat cu aur și soare

Respirația fierbinte,
coborând spre tâmpale
stele se preling de sub pleoape
Axa Lumii și Calea Lactee a cerului meu

Sunt o lampa cu lumina răsfântă
la răspântii de vise
tu ești singura flacăra pe care o știu,
aprinde-mă !

Ochii noștri privesc, ca o taină
paharele se golesc,
cuvintele se rostogolesc.

Ecoul îndepărtat crește în Vale
ierburi sălbatice și mărăcini mângâie glezna
scrijelind semne ciudate
talismane pentru mai târziu:
"mai știi, asta era dintr-o seară când.."
Polii vieții demagnetizați își întorc spatele
plictis și rutina,
dragostea își masacă propria absență.

Luna, obosită,
se așază pe spatele tău armura
pletele vibrante dansând
un dans în spirală

Nostalgiile falimentează
lumina țâșnește și țese cu războaie de noapte
întrepătrunsă de zi
fire misterioase, borangic și speranță
muguri năzdrăvani mijesc ochi vegetali.

Nocturnă
Somn ușor,
noaptea fuge-ntr-un picior,
cu sandale de argint.

Luna, lampa fermecată,
se ascunde-n stufăriș,
cochetând cu stelele,
cu rochițe foșnitoare
și cu clinchet de cercei

Lotuși izbucnesc buimaci
cu suspine somnoroase,
din ghiocuri satinat.

Luminițe aiuritoare: licurici - scăpărici.
Uite colo, dimineața, cum se uită pe furiș !

Marină

A fost o vară înfășurată în stele
zarea suna din cornuri ivorii
în urechea viselor mele
cântec îngânat:

"mi-e dor de tine"

plaja tresărind de amoruri de-o seară
marea unduind languroase moluște
terase zumzând de cântece cu rime dubioase
marea dansa, seducătoare
herghelii învolburate cu coame lăptoase
cavalcada sub lumina rece al unei luni de hiacint

mă chemai cu vuietul vântului la asfint
în nopți fără lună,
cerul înalt, cupola
ochiul farului clipea sinoptic
răspundeau țipete de pescăruși
o chemare fără glas mă țintuiește
într-o lume nelume
ce loc am în lumea viselor tale ?

eu te iubesc ca o întreagă vară !

Ce vară senină !
Au înflorit, în cer, luminile lumii.
Clorofila cochetează în răstimpuri
cu roua ce se preling pe genele florilor.

Într-o toamnă, o pasăre a zburat în inima mea.
De câte ori a plecat, a lăsat în ea câte un cântec.
De atunci, tu te afli mereu în Septembrie
iar inima bate în ritmuri muzicale.

Când sufletul râde, natura râde și ea,
râde pământul;
Când plânge,
e frig și un tremur cutreieră copacii,
Eu te iubesc ca o întreagă vară !

A venit toamna...

Îmi vine să pictez cerul cu candelabre de soare
Și copacii, cu flori din care
să se nască fructe ale hazardului,
când vii, chemat de un dor.

Te aștept acolo - de unde nu ai plecat decât
ca sa vezi minunile lumii,
Si oameni simpli,
din locuri uitate de lume și stranii,
Te aștept acolo unde te întorci mereu
după ce risipești comori de iubire.

Ploaie de vară

Când plouă cuvintele
cerul sufletului e înseninat de zâmbet
sau e rănit de fulgere verzi ale mâniei

Bucuria și durerea ating pragul tăcut
al ochiului ce privește în sine
și vede acolo, în trecut,
magia trecătoarelor stări de extaz
sau negatele stări de abis.

Trecutul este locul unde te oprești
strigând sub tâmpile tale
suflete fugare în timp.
trecutul e locul unde încep să vorbească tăcerile
iar vorbele plâng și șoptesc nemângâiate
rugăciuni
în ritmul ploii de vara.

Și mă gândesc cum ar fi ca stelele
să îmi vorbească prin tine ?

Noapte împușcată

Iubita îl înșela. Într-o noapte o vizitează pe
neașteptate. Pisica albastră se furșează...
miroase pericolul. Scările scârțâie jalnic, o voce
răgușită cânta - Portishead, Glory Box. Dă-mi
un motiv să te iubesc.
Dincolo de ușa, două trupuri încleștate în
dragoste. Iubito Iubito... tu de fapt îmi dai un
motiv să teucid. O ușă deschisă: Unul dintre
cele două trupuri zboară pe fereastră, celălalt
face cunoștință cu un glonț rece,
în căutare de ceva căldură.

Își aprinde o țigaretă. Își pune o băutură.

'Trădare, numele tău e femeie'

Ea șoptește, murind: "Săruta Luna, o să fiu
acolo".

Noapte plină de mister.. În suflet i se strecoară
dragostea, nebunia, dorul. Țintește și trage.
Cerul i se prăbușește pe frunte, îi arde retina.

O constelație îi implanta între omoplați aștri
inspiraționali. Vietăți ciudate îi pipăie inima și îi
absorb fluxul purpuriu al sângelui.

Noapte împușcată zace, palidă, cu mii de brațe
încremenite, pe punctul de a înceta să fie.

Ochii ca de mărgelă ai vrăbiilor clipesc speriați:
Să vină Surdul! Bufnița Turcoaz le face semn
să tacă. Liliiecii căuta coafuri ample în care să se
cuibărească în această noapte fără noapte. Pisica
albastră, luminițe electrice în noapte, vede tot și
simte tot. Este conectată la Conștiința Infinită.

Un tigru traversează strada cu ochii orbi, tânjind.
Ambulanța trece peste el.

Sufletul lui dansează cu stelele.

Pisica Albastră plânge, o emoționează regăsirile.

Pentru un timp s-a așternut tăcerea.

Greierii țârâiau monoton.

Un fâlfâit de aripi.

Pisica toarce visând ca zboară.

Se trezește într-un cer și într-un clonț cenușiu.

- Doamne al Pisicilor Albastre, retează-i zborul.

- Vorbește cu el. Fa-l să spună ceva

Sunt o Pisica stelara. Spicy, fancy, silky, windy,
windy. Tu cine ești, dihanie răpitoare ?

Ce clonț diafan... mă gădili !

- Stelara ! Sigur.. :P Eu sunt Vulturul Bicefal,
care unește Cerul și Pământul, în Centrul Lumii,
și uneori înhață pisici terestre.

În cer, trafic intens.

Vulturul Tricefal îl înghiontește parșiv:

- Ți-a scăpat. În singura viață care i-a rămas,
ar face bine să ne evite, să nu-și mai pună
problema fericirii și să scrie o carte.

Aș da pe gât o blondă. Avalon sau Divalon ?

- Avalon. La Divalon mă sâcăie o divă brună.

Rotiri, parabole, spirale, jonglerii - ajung
la Berăria Avalon. Vulturul Tricefal bea o bere
blondă, în timp ce Vulturul Bicefal sparge în
cerul pliscului bulele unei beri amare și albastre.

- Bitter Blue... My kind of blue...

aberează el, râgâind albastru.

VASILE TAMAȘ
Baraolt, jud. Covasna

În trupul tău

În trupul tău își caută
sonate

Instrumentiștii toți,

iubită partitură,

Cu note îmblânziți,

cu sunet ce îi fură

Din camerele reci, de lângă reci consoarte.

În trupul tău se-aruncă-n turmă lorzii,
Atât de inspirați, cu falsele lor gesturi,
Rămân din straie roșii numai grămezi de resturi,
Dureri le cântă jalea pe vârfurile corzii.

În trupul tău sensibil pălește toată moartea,
Îi strici eternul rol și prostul obicei,
Pe buzele stâlcite îi scrii cu mâna "Piei,
În vâi pustii te-aruncă, din piatră strânge-ți
partea."

În trupul tău se stinge tot trăznetul ce cade
Pierdut pe lângă plete, cu fața la pământ,
Amorezat ceresc, bătut de-al vinei gând,
De tunetul, stăpânul ce peste tine șade.

În trupul tău intra-voi și nu mă vei cunoaște
Decât în dimineață, de ziua națională,
Când portativul nostru va fi o notă goală
Și toți instrumentiștii din tine vor renaște.

Încoronarea reginei de la miazănoapte

Se văd luminile smintite pe cerul de la nord,
Închipuiri amare a celor ce te poartă
Cu jilțul necurat, prin fiecare port,
Prin fiecare minte de toamnă și de gloată.

Natura îmbătată de vin și blasfemie
Își strigă nepăsarea prin vii și struguri copti,
În nordul subjugat e teamă și urgie,
Apocaliptic gând al fluturilor morți.

Regatul tău nocturn de azi se va supune
Cu legile tăcerii, a marilor iluzii,
Regină-mbătrânită, tu, du-te și le spune
Că vei domni cu ură, cu sânge și confuzii.

Tu du-te și le-arată scrisorile sosite
Din sudul meu amaric, din noaptea blestemată,
Arată-le piciorul și mâinile lovite
De necuprinsul verii, în dolii crunt lăsați.

Abdică, părăsit-o, și lasă-i să te lege
Cu lanțurile grele, cu-nfiorări și spini,
Cu martorii plătiți de răi, ce vor să nege
Culoarea născătoare de lacrimi și lumini.

Regatul tău cu stânci și humă nefertilă
Se va însingura cu fiecare toamnă,
Cu fiecare plânset de crai și de copilă
Lăsată, neîubită-n neșansa de-a fi doamnă.

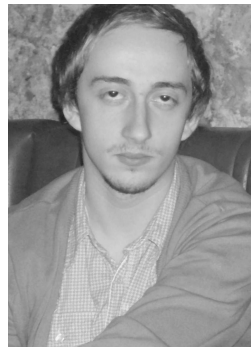
Se văd pe cer și urme de calomnie gravă,
Nebună ignoranță a minții tale, spune
De ce se întristează și moartea, și bolnavă,
În toată-mpărăția poimăine va apune.

Îți voi trimite primul cuvânt de împăcare,
"Stai, lasă muritorii, învață-i să te uite"
Încoronată doamnă, a timpului uitare,
În neîubirea nopții se vor petrece multe.

Călător printre nefericiți

Mulțime neîubită, neiertătoare, cruntă,
Pornită peste noapte în marș de împăcare
Cu propriul idol slab, din care tot abundă
Oftatul invidiat de cei fără suflare,
Ridică vâlul negru, ridică nepăsarea,
Adormi în vindecare cu gândurile surde,
Netrebnicii încearcă să îți închidă calea,
De pe veșnicul timp încearcă să te-mburde,
Nemerniciți din vremea armatelor lunare,
Din ora unde piatra era în legiuire
Cu gura-astâmpărată de silă și uitare,
Cu tot încrezătorul în moarte și iubire.

Păcatele geloase se strică printre pleoape,
O, lasă-le să plece, privește-i pe vulgari,
Înfige-ți umiliința, vorbindu-le de-aproape
Și leagă-te de țară, de secetă și pari
Nefericită gloată, a mea nemernicie,
Maternă colindare de loc înzăpezit,
Supărătoare pildă a celor din urgie,
Suflet dezonorat, mă crezi îndrăgostit
De pașii mei domoli, slabi acordați și plini,
Cu toții cunoscuți în cele ce au fost
Idile și idei, nuanțe vii și spini,
Aproape îngropate și știute pe de rost.

**ALEXANDRU
VĂSIEȘ, Bistrița
Năsăud**

Coliba dragostei

Ziua de ieri a fost din
viață, pentru că s-a închis
în ea, târziu în noapte.
Am avut vise,

cîteva s-au întins peste memorie
Și rîdeam despre evidențe, tolăniți, pe deal,
cu ochii la cer. Tu ai tușit și s-a făcut liniște.
O pălărie îți acoperea jumătate de față și nu
suportam că toată lumea,
tot restul din momente,
intra în tine doar pe de-o parte,
printr-o jumătate
care se reducea la un sens alternativ.
Optimizam canalul crezînd că de-acolo o să iasă,
ca dintr-o arteziană, căldura animală
și că-ntr-un singur moment -
public, violent și auriu - va sparge sistemul.
(Te sărutam pe jumătatea de față.

În câteva secunde saliva dispărea.)
Tu aveai mîna ta, eu aveam mîna mea,
iar dincolo de tufe, dincolo de gardul căzut în paragină
prin care încercau să se strecoare animale din vecini,
creștea un ritm cum mai auzisem într-o noapte,
crezînd că vine din Internet, dar ritm care venea din Dumnezeu
Și se umfla în noi, progresie identică la amîndoi,
deci niciun motiv să ne temem.
Și-acolo ritmul sacada, creștea dincolo,
tu cu pălăria pe jumătate de față, primind miracolul cu vederea
printr-o jumătate, dens și în torent,
mi-ai zis că dacă sînt bun, frumos și harnic o să intrăm în coliba dragostei.
M-ai întrebat "Ești bun, frumos și harnic?",
iar ritmul de care ziceam s-a topit între noi,
a bătut vîntul cînd n-am știut ce să zic,
și mintea s-a topit.
Te-am întrebat cu cine mai vorbești și mi-ai zis
„Cum adică?”.
Ziua de ieri a fost din viață,
pentru că pornea lumina internă,
pentru că s-a-nchis în ea, tîrziu în noapte.
Stau acum sub ultima serie de nori,
presiunea-i scăzută,
se-nclină spre liniște totul.
Coliba dragostei arde,
familiar bate ritmul și bate-n handicap,
ca niște pumni în ușa.
Animale din vecini sînt pe jumătate intrate prin cardul păraginit.
Ziua de ieri a fost din viață și îngustă,
a fost miraculoasă,
cum primele animale se-amușină
după ce au reușit să treacă
în cel mai placid întuneric.
Cu sufletul spart, în cel mai placid întuneric,
pe cea mai acră depresie.

Cu frica pe față

Încercam să înțeleg de ce stăteai lovită la cap
cînd puterea mea pleca din spate,
se răsucea, intra în ultima curbă de variație
și acolo era împrăștiată.
Începea dezbinarea cînd începea dragostea de la capăt.
Cînd așteptam la ușă și nu ai deschis pentru că
aveai frică,
dar nu era de mine, de cine era, cînd așteptam
și auzeam doar respirația mea
urcînd la ultimul etaj,
și lovînd în pavilion se-ntorcea

ca un fulger din Dumnezeu.
Dacă lucrurile astea chiar veneau peste
și mă umpleau,
dacă lucrurile au fost acolo, și n-am zis
"Uite, eu stau aici de ore pentru tine
și mai contează că scot sunetele
și pot să-ți fac un mix",
atunci sănătatea mea
e mai importantă decît sănătatea ta.
Mizeria în care am intrat și trecea pe tot
parcursul prin punctele tale,
mizeria ta care marca o fază de interior,
am luat-o ca pe-un semn în rotirea dereglată
din sfîrșit.
Halucinant, hipnotic, și cu mine și paloarea mea.
Cu mine și paloarea mea, blocajul funcțiilor,
care doar ele mai muncesc cît să mă activeze
seara.
Trec zile, și dacă-mi tremură
ceva nu caut motive.
Că ai deschis pînă la urmă, cu frica pe față,
cu mîinile de care ți-ai bătut joc prea devreme,
cu un corp de fetiță
amăgindu-se că mai are timp să se-nalțe,
cu gura învăluită
în melancolia modernă a Vestului,
care va trece peste noi fără rezerve, va pune
bariere.
Va veni cu abstractizarea mentală, saltul peste
dorințe, exceptînd supraviețuirea,
ultimele nuanțe care ne vor face să rîdem, dar
fără înțeles,
dragostea mea pentru tine
în ultima seară cu prea multe ore,
cînd puterea pleca din spate, se răsucea,
și în ultima curbă de variație te vedeam blocată,
halucinantă, condusă de o emoție care ținea zile-
ntregi
și nu știai cum să-i mai zici și cum să te impui.
Atunci te-ai oprit, și un fenomen magnetizat te-a
subordonat fără zgomot -
a venit foarte aproape de noi,
ne-a curentat din cap pînă-n picioare.
Eu am ieșit afară
și am mers pe unde era mai luminat.
A trecut o fată și nu m-a privit, n-a spus nimic,
mi-a indus că sînt terminat,
cu mine și cu paloarea mea,
cu blocajul funcțiilor, care doar ele
mai munceau cît să mă activeze seara,
cu melancolia modernă a Vestului,
cu sănătatea mea
mai importantă decît sănătatea ta.

Petrecerea din capitală

Pentru o clipă, înainte să pleci, cineva a luminat piscina,
s-a prăbușit ridicînd apele - tu m-ai luat de mînă
și ai zis:
"Lasă-i să se prostească". Ai plecat, te uitai în spate,
eu nu știam că trebuie să vin după tine, credeam
că pot rămîne acolo
și să-i privesc cum se prostesc,
ultimele efecte ale prieteniei mă ocupau,
frazе complicate s-au format, au ieșit fără sunet.
Credeam că pot rămîne să-i privesc cum își
pleacă toți frunțile
după ce corpul a ridicat obscen apele,
nu era vina nimănui, ziceau,
ea s-a aruncat pentru că i-a plăcut, pentru că voia
să ne arate spectacolul.
S-au încurajat după ce ai plecat, au strîns
gunoaiele în pungi,
le-au adunat grămadă, cîtiva s-au întins pe iarbă,
priveau stelele
și vorbeau în șoapte, cîtiva stăteau deasupra
piscinei cu reflecții pe față,
înceau să închidă ochii,
să se convingă că au călătorit
și că au halucinat, de fapt.
Cînd au stins becurile din grădină,
ne-a străbătut un flux pe toți,
l-am auzit, deși nu l-am scos niciunul,
în mintea fiecăruia plescăia ceva,
era noaptea fără direcție
în care cineva găsisе o breșă
și ne controla pe toți, era tristețea
și vina care alternau, cum era mai rău,
aruncau toate serile cu popularitatea noastră,
congelate în memorie.
Tu ai pornit înainte și m-am gîndit dacă ești
sfîntă sau ești nenorocită,
m-am gîndit că m-ai luat de mînă, că vorbeai
frumos și îți mirosea gura frumos,
dar ai plecat și nu știam
unde te miști în noapte, cum profiți de dar.
A venit o fată la mine și mi-a luat mîinile,
mi-a zis că-i pare rău
și că am oricînd la cine, mi-a zis
că e incredibil cum nimeni n-a aruncat-o,
apoi și-a aprins o țigară.
Imaginea ta care mergea pe străzi
și care ar fi putut rezolva cazul,
 imaginea ta care nu rostea vorbe, dar sucea
minți, încercam s-o înregistrez,
era palidă și se clătina, ne stricase petrecerea,
 imaginea ta blondă și exagerată.

Cînd te-ai ridicat, am simțit că existe zone
libere, cîteva s-au format pe loc,
și le suportam cu capul,
lipsite de profunzime, pline cu muzică lungă,
era ca și cînd aș fi prins pești cu mîna, direct,
un gest repezit de peretele bazinului
și liniștea de după,
în care întunericul ne-a executat.
Întunericul și grădina în care plutea o pungă,
informația neagră
și viteza cu care se-mprăștie,
mult după ce ai plecat și ne-ai spart petrecerea.

GHEORGHE VOICA Moșteni, jud. Vâlcea

„Cînd eram mai tînăr și la trup curat...”

Cînd eram la Termopile,
aveam rodii și zambile;
la Athos și în Epir,
făceam, din trandafiri, mir;

cu Esenin și Nichita
beam vodkă pe la Ohrida;

la Port-Said și Tunis,
cu Fatima, sub cais,

pe covoarele persane,
vindeam fragi și iatagane;
la Efes și în Pergam,
beam vin roș' c-Omar Khayaam...

Cînd eram la Termopile,
aveam rodii; azi, doar zile!...

Frații mei, poeții...

Cu Frații Karamazov
puneam zmeură-n ceaslov...

La Suceava, Frații Jderi
hăcuiau niște boieri;

Iosif și cu frații săi,
la Faraon, în odăi;

tata și cu ai lui frați
luau rășină din Carpați;

mama cu fratele ei
o vindeau la un ovrei;

eu, cu Stanca și Morar,

răstigniți pe-un oțetar;

la picioare, sânge crud-
vaier roșu, de Aiud!...

Mama

De ani douăzeci și șapte,
nu ești, mamă, decât șoapte...

Nuferii, pe lac, te cheamă,
însă tu nu-i bagi în seamă;
pe vale, pe Otăsău,
curge, negru, părul tău;

în Colnic, la cimitir,
cântă-Antimul din Ivir;

prin Cazanii de nectar,
trage tata brazde iar;

cade bruma, talpa ta
nu vai mai rămâne-n ea...

De-aș rămâne măcar eu,
să te strig mereu, mereu!...

Anton Pann

La Dintr-un Lemn și Surpate,
magnolii cu vechi păcate;

Trece –Ancuța, tălpi ușure;
Ay, suflete! Ay, ghiaure!...

Lună plină, fragezi umeri;
lacrimile cum să numeri?!

Din stareța Platonida,
crește, spre cer, agurida;

numai pentru Anton Pann
verzi sunt cedrii din Liban...

Înfloresc în ceruri tei
și se scutură în Șchei,

dar și peste mine cad
turbane de Țarigrad!

VALI ZĂVOIANU
Codlea, jud. Brașov

O Glossă imperfectă

Un ochi râde, unul plânge
Ești prin viață trecător
Soarta într-un cerc te strânge
Te visezi nemuritor.
Un ochi plânge, unul râde
Fericirea, nu există.
Tristă-i fața lumii hâde
Însăși viața ta e tristă.
De ți-ai scrie singur soarta
Nu ți-ai pune-n cale piedici
Și ai ști să treci de poarta
Lumii fără să te-mpiedici.
Și puterea lumii-ntreagă
Tu ți-ai picura-o-n sânge
Cine să te înțeleagă?
Un ochi râde, unul plânge.
Stai de mână cu mirarea,
Ești un semn de întrebare
Și de pierzi cumva cărarea
Rătăcirea ta te doare.
Adevărul nu știi unde-i
Nici dacă-i vindecător
Și-alegând minciuna umbrei
Ești prin viață trecător.
Lași prea crudele cuvinte
Să-și arate-ntuneceala
Nu te-nveți odată minte
Și repeți mereu greșeala.
Consecința faptei rele
Sufletu-ți târziu o plânge
Și atunci cu reci inele
Soarta într-un cerc te strânge.
Și te-nchini doar pe furtună
Dumnezeu să te ajute
Iar când vine vreme bună
Lași și rugii și crez pierdute.
Și condamni ipocrizia
Ești a tot judecător
Fără să-ți vezi nerozia
Te visezi nemuritor.
Lupți în van cu tine însuși
Când păcatele-ți dau ghes,
Te ascunzi ades în plânsu-ți
Și te simți de ne-nțeleș.
Știi să ceri, dar să dai nu știi
Și cu masca ta de gâde
Potrivești bătaia puștii;
Un ochi plânge, unul râde.
Te iubești mai mult pe tine,
Dar cerșești la toți iubire.
Pui condiții cum îți vine
Tot sperând la fericire.
Dar, făptură efemeră,
Azi îți dau o veste tristă:
E o stare pasageră
Fericirea, nu există.
Utopii sunt toate-aceste

Și invenții ale tale,
 Tu le scrii într-o poveste
 Cu minciuni monumentale.
 Cum altfel să vezi lumină?
 Cum altfel să mai poți râde,
 Când la tine pe retină
 Tristă-i fața lumii hâde?
 Împletiri de surogate
 Îți așterni frumos în drumul
 Care duce din păcate
 Doar în sus și pleci ca fumul.
 Te naști având conștiința
 Morții tale; ea există,
 Trist îți cauți neînvința
 Însăși viața ta e tristă.
 Însăși viața ta e tristă
 Tristă-i fața lumii hâde
 Fericirea, nu există
 Un ochi plânge, unul râde.
 Te visezi nemuritor
 Soarta într-un cerc te strânge
 Ești prin viață trecător
 Un ochi râde, unul plânge.

Moștenire pe-o bucată de lemn

în biserică-i gol și răsună-n zadar
 glas de clopot pierdut undeva spre hotar
 doar bătrânii rămași să-l audă mai pot
 și-apoi curge tăcerea pe toate și tot.

el mai iese în sat, zăbovind pe la porți
 să mai afle ceva despre vii, despre morți.
 e bătrân și se simte stingher și sleit
 ani de-a rândul pământul din greu l-a muncit.

satul lui nu mai e cum era altădat",
 fiii lui de ani buni la oraș au plecat.
 sărbătorile vin și-l găsesc mai sărac,
 tot ce are i-un ciur de făină-ntr-un sac.

și pe fruntea lui cern nesfârșite tăceri,
 e mereu frământat de aceleași dureri,
 îl dor cei care nu mai trăiesc pe la sat
 și de rugi și pământ parcă toți au uitat.

le-ar lăsa scrise toate-amintirile lui,
 dar se teme că n-ar folosi nimănui
 și-atunci lasă o rugă și-al crucii înseamnă
 scrijelite stângaci pe-o bucată de lemn.

Rugăciunea unui copac

Un copac cu ramuri brune
 Și cu semne lungi pe trunchi,
 Murmură o rugăciune
 Și smerit, cade-n genunchi.

-Fă-mă Doamne, de mă taie,
 Casă pentru un sărac!
 Fă-mă pat într-o odaie
 Și-nvelește-mă cu sac.
 Fă-mă Doamne foi de carte ,
 Hrană pentru minți să fiu
 Și din trunchiul meu o parte
 Fă-o nai, în cânt să-nviu.
 Fă-mă Doamne o icoană,
 Oamenilor să te-arat
 Și de mă taie la toamnă,
 Fă-mă plug pentru arat.
 Doamne, fă-mă blid și linguri
 Să hrănesc pe cel flămând
 Și fereastră celor singuri,
 Cârje pentru cel plâpând.
 Sufletul să nu mă doară,
 Nu mă face lemn de foc!
 Fă-mă Doamne o vioară
 Și sădește-mă la loc.

Rătăcire

Am intrat într-o zi în odaie
 Și-am găsit toate visele strânse.
 Mirosea a lavandă și-a ploaie
 Și-ntr-un colț, zăceau zilele plânse.

Atârnau vechi scrisori din sertare,
 Ca și cum doar trecuse-o furtună;
 Bătea ceasul a semn de-ntrebare
 Și-n ferestre un licăr de lună.

Și-am aprins lumânări, cu mirare,
 Să-nțeleg într-un fel ce se-ntâmplă
 Și-n lumina plâpândă ce-apare
 Palid gând mi se-adună în tâmplă.
 M-am găsit în scrisori aruncate
 Și prin visele grămadă strânse,
 Iar apoi m-am gândit că se poate
 Să fiu chiar și prin zilele plânse.

Și rostind gândul palid, cu greu,
 Am ajuns să-nțeleg mult prea bine
 Că furtuna fusesem chiar eu;
 Pentru-o zi, mă pierdusem pe mine.

MIRELA BĂLAN,
Bacău

puțin după facerea lumii

în șopron
 pasărea doarme
 două suflete
 alăturate
 migălesc trăiri

în bezna trupurilor
abia primite

se vor împreuna
sau poate
vor visa că se împreunează

oricum ar fi
Dumnezeu despachetează stele
și le așază meticulos
deasupra
munților neliniștiți
prelungind
neastâmpărul firii

dimineața
pasărea cântă
învăstirea
iubirii

firimituri

din când în când
îi scot inimii lesa

ies cu ea la plimbare
pe liber

deși se gudură pe lângă necunoscuți
își ține țațoș tic-tac-ul

știe că iubirea
atârnă
foarte exact
în puțința ei
de-a găsi
firimiturile
pe care moartea le lasă în urmă
cu fiecare
drag
secerat

Întrupare sau din Raiul cuvintelor

Un creion furios
scrâșnește din dinți pe hârtie:
-Dreapta e cea care scrie:
la dreapta Tatălui stau cuvioșii,
la dreapta mâinii drepte stau cuvintele
răbdătoare-
cuvânt Dumnezeu la dreapta altui cuvânt
Dumnezeu
în șirag neîntrerupt.

Și pentru că dintr-odată
sufletului i se face dor de trup,
poemul,

timid,
începe să prindă contur...

Anotimp indecis (și Ravel...)

I.
Ochii s-au adâncit cu încă o fracțiune în
traectoria lor spre soare-apune.
E iarnă și plouă.
Dor de alb.
Deși pe sprâncene, pe frunte ninge continuu de-o
duzină de ani.
Un alb care doare.

II.
note divine de pian
ochi strânși
în orbite devenite neîncăpătoare
lacrimi jucăușe
se-ngrămădesc
întru rostogolire
obrazul prelins
înmugurește
de-atâta sevă
își acordează din vibrații
tristețea
devenită o stare de fapt
într-un anotimp indecis

III.
Unde-i zăpada tânără, proaspăt de tânără
nechezând voluptuos
peste frunți feciorelnice?
Înfrigurarea să trezească fiecare celulă,
sub așternutul alb să devin geneză.

Yin și yang se-nfiripe strâns
ascultând acea rugă.

Un poem - crai nou
să-mi ducă povestea mai departe
în cea mai lungă noapte din an...

IV.
recitesc un vers
închid ochii
îl las să pătrundă
până la începutul lui Eu
în era aceea sublimă
îndrăznind să schimb
căderea în zbor
printre cuvinte silabe A
cer izvorât din călimară
așteptându-și stelele-n alb

să răsară
cititori scriitori
îngeri rămași nenăscuți
mii de ani
într-o sferă polară

V.
Hai primăvară a nesfârșita oară!

GEORGE BULAI,
Bacău

De-atâta alb

de-atâta alb
îmi primenesc
rostirea
cu primele silabe
de copil

și duc în palme
tot răsfațul
stăpânului
plângând
umil
la poarta cerului
deschisă
sărmanului poet
postum

de-atâta alb
îmi primenesc
vederea
cu verde crud
și liniștit
și duc în sânge
toată seva
arțarului
trosnind pe foc
în jalea frunzelor
de toamnă
și-a celui val
uitat
pe țarm

de-atâta alb
m-apucă teama
că-s prea curat
în cugetare
de-atâta alb
o văd pe mama
și prunc mă văd
la sânul ei
ștergându-și ochii
cu năframa
iar tata cântă-n prag
colinda
cu scutec cald

și
clopoței

de-atâta alb
parcă suntem
toți trei
pribegi
în
betleem

Iarna mântuirii mele

... dacă
în marea asta
de ninsoare
m-aș întâlni
ochi în ochi
cu tine
i-aș lua-o
înainte
lui Dumnezeu
cu Apocalipsa
pe care
tot o anunță
păgânii
dar
cum știu că
pruncii
n-au învățat
încă
să înoate
ard gazul
de pomană
privind
prin
termopane
la iarna
mântuirii
mele...

Rob de corvoadă

se joacă toamna cu pensonul
pe-un șevalet de cer albastru
și frunzele se-aștern în somnul
chiliei mele de sihastru.

miresme dulci de poame coapte
ispite vin cu iz de rugă
și clopotul, în miez de noapte,
răsună în genunchi de slugă.

bătăile în toacă, sacre,
se-ntorc în mistice ecouri
și-un gust străin de mere acre
mă-ncoronează cu halouri.
și voci din altă galaxie

mă iscodesc ca la spovadă,
dar mă blochez în cronaxie
și mă trezesc rob de corvoadă.

Pe trupul tău ca de vioară

pe trupul tău, ca de vioară,
arcuș m-aș face să te cânt
și să te zbați, și să te doară,
într-un solfegiu ca și când
l-aș fredona întâia oară...
în trupul tău, ca de fecioară,
m-aș ostoi spre empiriu
de unde-apoi, seară de seară,
te-aș asculta cum cânti, doar eu,
pe-un portativ de primăvară.
... și trupul tău, dulce povară,
l-aș înălța de subsuori
să vezi din ceruri cum coboară
parfum de îngeri și de flori
în dulci arpegii de vioară.
pe trupul tău, ca de vioară,
mă întind ca o liană
și brațul meu te înfășoară,
pe o gamă melomană,
într-un preludiu, sfânt, de vară.
... și nu mă mir cum se îndură
tot calendarul plin cu sfinți,
de ce-n această uvertură,
atât de tandru mă alinți
cu o divină partitură...

**DANIELA
CIUBOTARIU**
Los Angeles, SUA

Glasul durerii

Durerea îi copleșise ființa
și ca să și-o exprime,

începuse să danseze,
bătând pământul cu privirile sale înlăcrimate.
Îngenunchease pe iarba umedă,
Privind cerul atât de depărtat astăzi,
în albastrul său bolnav.
Și bătea pământul cu palme îndururate,
Cuvintele transformându-se în strigăte de
luptător.
A îmbrățișat copacul,
Strângându-l cu puterea frângerii interioare,
În timp ce frunzele prea verzi să-nțeleagă astăzi,
Fiorul fragilității conștientizate,
Tremurau în mila celui durut;
Iar el, omul, bătea pământul și cerul,
Întregul univers,
Cu picioarele sale epuizate într-un dans salbatic.

Umerii i se lăsaseră,
Pășea schiopătând, oftând la fiecare pas,
Pe drumul ales, cu privirea înapoi,
Însă cu o lumină de viață și dor,
Nestinsă, în sufletul său atât de încercat!

Reamintirea râsului

Râsul lor făcea încăperea să răsună,
O îmbrăca în culorile veseliei,
A copilului ce se bucură explodând
Într-o exteriorizare,
Dincolo de cuvinte.
Fiecare cuvânt, fiecare gest, fiecare obiect,
Se transformă în ceva menit
S-aducă râsul în cor ...
Și se râdea cu atâta patimă, puternic,
Zâmbeam printre hohotele lor
Și-mi spuneam cu duioșie,
Că mi s-a făcut atât de dor de copilărie,
De prietenie,
De nebunia frumosului și-a bucuriei;
Mi s-a făcut un dor de râs,
Care să-mi zguduie întreaga ființă,
Să râd cu lacrimi ceasuri întregi,
Să-mi îmbrac în expresii de veselie chipul,
Să șterg din mine tristețea cumulată cu timpul,
Suferința din atâtea pierderi și căderi,
Și teama,
mai ales teama, ce s-a cuibărit ascuns în mine;
Să râd ca un copil cu viața,
Fără să mă mai doară nimic!

În ochii tăi zâmbește un înger

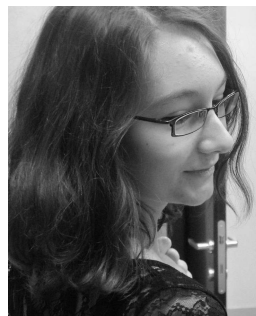
Am auzit eu,
Că uneori, îngerii se ascund,
În privirile oamenilor.
Stau acolo în spatele irisului,
Sclipind a taină
Și frumusețe.

De aceea cred că se produce,
Îndragostirea;
Căci vezi, cel ce recunoaște frumosul,
Rămâne vrăjit.
Și câți pot să reziste tentației,
atât de lumească,
de a poseda până și îngerii! ...
Câți pot îndura frumusețea nelumească,
A îngerilor jucăuși,
Cuibăriți în fereastra sufletelor!

Cântecul omului

Simplitatea acestui suflet,
Modul său de a fi și trăi,

De a revărsa atât de uman
 Dragoste și compasiune ...
 Acei ochi în care se adunau deopotrivă,
 Bucuriile și dramele vieții,
 Acei ochi erau fereastra,
 Spre o lume aproape dată uitării.
 Era oglinda familiei lui.
 Dragostea pentru celălalt o puteai vedea
 În renunțarea la propriile bucurii,
 dăruirea de sine aducând împlinire.
 Totul curge simplu și natural,
 Darul, cinstirea vieții,
 Iubirea a tot ce este frumos
 Și lumină.
 Acest suflet emoționant,
 nu-l poți simți în afara trăirii,
 în afara experimentării acestui gen de viață,
 prin care îi este redată strălucirea.
 Probabil că omul modern ar simți milă,
 Numai că, bogăția aceasta,
 Despre care vorbesc,
 Universul și rădăcinile simplității,
 Nu le vei putea dobândi,
 Într-o societate a consumului,
 Și a explorării exteriorului,
 În timp ce interiorul rămâne gol
 împietrit ...
 Ci acolo, în mijlocul naturii,
 Unde lumea se așează armonios,
 În centrul omului,
 Și omul, în centrul lumii.
 Cântau păsările din toate părțile,
 Plantau și culegeau flori,
 Curățau fântâni și le umpleau cu apă,
 Salvau animale și peștișori,
 Ascultau vântul în dansul grâului,
 Iar când suferința îi îngenuneau,
 Tatăl îi ridica, cântându-le,
 din adâncul inimii atât de pline,
 Despre viață, despre frumusețe,
 despre trecere ...
 Și printre lacrimi,
 Zâmbetul răsărea ca un curcubeu al chipului,
 Dăruind inimii speranță.
 Nu contează până la urmă locul,
 Și nici greutățile experiențelor,
 Ci atitudinea pe care sufletul tău o are
 În marea vieții,
 Grija de a nu rata întâlnirea cu tine.

ANA MARIA GIBU
Dorohoi, jud. Botoșani

am loc în palmele tale

am lunecat
 din marginea timpului
 în brațele tale trăiesc
 între două bătăi de inimă
 la umbra viselor fugare

să te pierd
 nu mă sperii...
 doar urmele lăsate
 în adieri de gând
 mă sperie

sunt o fereastră
 vreau s-o deschid cu tine

palmele împletite leagăn
 adună în cântec stele
 galbenul destrămat
 pe umeri
 sărută mâna inimii
 printre degete înfloresc
 rugăciuni
 zâmbești la fereastra vieții
 vreau s-o deschid cu tine

ești cuibul unde Dumnezeu
 a zămislit veșnicia

îi trimit dincolo pe toți

arunc tot ce îmi poate
 afecta judecata
 fotografii decolorate
 păpuși cu obrajii topiți
 oglinzi în două fețe
 Și din amintiri la nevoie

nu mai răstorn lacrimi
 mă ridic din durere
 cu un scrâșnet în tâmpile
 răstignit pe fața încă umedă
 Șterg machiajul curs
 Și râd ca un nebun

în ierul din mâine
 ați încurcat viitor cu trecut
 legându-l nod de nepăsare
 cineva spunea că iadul
 s-a mutat în inima soarelui
 nu s-a uitat în ochii mei
 cum scot pe bandă rulantă
 frunze de pelin

clădesc din aceleași pietre uitarea
pentru iarna inimii
ajut zidurile să înmugurească

o zi în camuflaj

două creaturi neștiute
rătăcesc pe terra
una a învățat clipirea
pentru a alunga lacrima
cealaltă trăiește ucigând

am pornit de la ideea
că există și începutul meu
acel ceva șters din memorie
demult

l-am găsit pe Jimmy fără brațe
pe plajă
aduna litere din nisipul rece
modela cuvinte
rostindu-le sacadat
să aud și eu
de participanții la marșul morții
din Bataan
era unul dintre ăia care au urlat

îl revăd
rechin alb pe țărm înotător
mușc cu poftă
și-i scuip carnea pe aceeași plajă
îl împușc
retezându-i brațul lipsit de ADN
gol-goluț și neștiutor
rămâne călăuză pentru timp

m-am întors la mama

propun o nouă ordine mondială

plec
separată de visele tale
precum arinii aplecați
pe maluri de ape care plâng

cu tupeul fixat la nivel maxim
deranjez nepăsarea
cerând ridicarea imunității
în parlamentul dimineților
albastre

trag obloane
peste reclame aduse de oriunde
scriu afișe
cu „ă” din „a”
schimb programul

muncă numai pe teren
îmbrac haine însăilate
din cuvinte uitate
de bună voie de mai marii...
duc jucării
gutui și turtă dulce
în trăistuțe cu dungi colorate
la case de departe
tu
dărmă-ți zidurile din jur
construiește cuptoare
în ogrăzi
chiar și în cele pustii
la lumina lămpilor
să coci pe vatră pâine și colaci
în fiecare seară
când zorii se trezesc
împarte acolo
unde foamea este regină

apoi fii măcar pentru o zi “ei”

când omenia te va acoperi
aprinde felinare în noapte
vei vedea cum arată fericirea
și vei afla cum o cheamă

simplu
dăruire

mergi și taci

**GHEORGHE
FLORIAN
GRIGORIU**
București

Despre calendar

*Azi,
prin ordin republican,

ora unu
a devenit ora zero.
Dată azi,
în ziua 22, luna 12, anul
1989.*

Dar unii măsoară timpul
tot după
calendarul cel vechi.

Cronica unei șezători

Am scris poemul cu furnica
Și-s tare mândru azi, Monica!

Mă simt în toate năzdrăvan,
Că voi citi clar, după Dan...

Eu, care-am fost și la Viena,
Îs mândru să citesc, Elena!

Viena, cetatea zisă și Viana,
Sunt mândru că citesc, Andana!

Și-aș bea și-un strop de Bohotin,
Citind poeme, Constantin,

Iar de nu este,- o șliboviță,
Dar cu poemele lui Ghiță!

Să-mi bea necazul ori amaru*
Zamolxian, ca Solonaru...
Termin acum pledoaria,
Fiindcă-mi zâmbește blând Maria...

De ce suntem?

-De ce suntem? am întrebat
Vaca, pocul, oaia
Și-animalele-au răspuns:
-De aia!

-De ce suntem? am întrebat
Garoafa, grâul, ciumăfaia
Și plantele-au răspuns:
-De aia!

-De ce suntem? am întrebat
Femeia, misterul, văpaia
Și ea, Șagalnic, a răspuns:
-De aia...

O întâmplare

-Să dezvelim lumea de taine!

A spus omul practic,
materailistul,
adăugând:

-Aceste boabe de grâu
din palma mea
sunt dovada existenței
recoltei viitoare.

-Adevărat grăiești.

Au spus cei din preajmă.

Doar un om ședea mai departe
și surâdea.

-De ce zâmbești, moșule?

Au nu-i așa?

-Așa-i cum spui, omule!

Așa-i cum spui.

Și brusc dispăru.

În palme, nisip și pietricele.

ALEXANDRA
IONIȚĂ
Țânțăreni,
jud. Prahova

Nou

Mi-ai rupt ziua din
agendă,
Te-ai atârnat de ea ca o

sârma cu rufe.
Te-ai uscat...
Ca și lacrimile-ți din suflet.
Ești purtat elegant pe coapsele gândurilor,
Siluete sobre, uneori.
Pari un diplomat pe ultimul drum
Ce-și strânge minutul "en retard" la piept,
Calcă pământul roșu,
Îl înghite.
Dai din umeri.
Nu știi ce se petrece...
Mă dezbrac de tine,
Mă reînnoiesc de sărbătoare...

Simplu

Am început să dezbrac siluetele de lemn,
Să plâng nașterea,
Să stau cu moartea la masă
Și să jucăm trombon.
Când mă prinde ea,
Când eu pe ea,
Un ciclu monoton.
Îmi iau tabieturile și plec...

Noi

Ea – și-a pictat viața în galben.
Ei – au o lume roz.
El – zâmbește la un cer verde.
Eu – dansez printre nonculori,
Cânt surzilor cântece fără note,
Arăt orbilor lumea mea dintre două file de carte,
Le cer părerea despre rochia mea cea nouă.
Adierile îmi flutură materialul lipsit de culoare.
Orbii văd ceea ce surzii nu vor să audă.
Surzii aud ceea ce orbii nu vor să vadă.
Eu văd nonculorile mai colorate decât culorile.
Culorile mă privesc ca pe o străină a carei umbră
nu vrea să mă despartă de mine.

Adult

Eram hotărâtă să abdic din poziția mea de copil.
Astăzi,
Nu mai pot nici măcar să visez.
Realitatea îmi bate în ușa, în geam, în chip,
Nu mă lasă să dorm...

Două liane

Mă țineai la piept și nu-mi mai era frică
de anii care treceau grăbiți
îți număram batăile inimii
între două șine de cale ferată
și câteodată
îmi făceai cu mâna de pe celălalt peron.
Mi-era foame și gura lacomă
îți învăța iubirea pe de rost
brațele creșteau până dincolo
și,
ca două liane, ne înălțam împreună.
Pe vârfului îți aduc marea de dincolo de mare
cioburi de-aș purta sub pași
tot aș găsi
drum înapoi
către noi.
Mă strângeai la piept și nici moartea
nu era mai presus
două jumătăți de lumină se iubeau .

Pentru tine

N-am să iau cioburile acestui vas spart în casă
chiar dacă știu că poate s-aducă noroc,
nenorocul e că nu mai pot locui alături,
îmi trebuie pași, îmi trebuiesc fântâni părăsite
din care să învăț disperarea.
N-am să mă prefac din nou că nu văd
egreta rănită la un picior
din jarul ultimului foc
n-o să mai încălzesc iubirea.
Îngheață suflete care ai crezut
cireșele când au plâns în copac
că numai tu, că numai tu poți purta
primăvara întoarsă pe dos.
Roșii sunt umbrele
din ultimul fragment de iertare
însurarea îmi coase cruci peste sâni
ambele mâini nu pot să mă culeagă
din mijlocul acestui rai .
Topește-te inimă,
ți-ai luat curcubeul de pe ceruri străine
fără să cercetezi bucata de pâine ai mușcat
cât ți-ai dorit să fi numai tu, numai el
hai nu te prefacă, ai știut că poți să pierzi
ce-i dacă alții mereu câștigă
nu poți să pui pe cântar pașii care fug, vezi bine
Acest adevăr e pentru tine
o ultimă încercare de a fura cireșii în floare
Zâmbește, poți să te prefaci că ești fericită
de dragul zilei de mâine
nu poți să stai
poate alt rai
te cântă...

Am spus despre iubire

Am spus despre iubire că este singurul pas
care nu are niciodată nevoie de un compas
ci doar de doi porumbei rătăciți
uniți de furtună.
Ține-mă de mână ,aceste prelungiri ce răsar
sunt umerii noștri
nu e nevoie de o condamnare, în dansul iubirii
mereu vor fi
spectacole la scena deschisă.
Învinge-mă, mă cunoști cel mai bine
mereu am fugit una după cealaltă,
Eu ți-am dat armele, ți-am spus secretele
singură te-am cerșit ca pe un blestem
și dacă azi, din nou te chem
e doar pentru că nu pot trăi fără tine

Iubire

Nu râde, nu glumesc și nu tăgăduiesc
Îngenunchiată rabd să mă hrănesc cu sentimente
la micul dejun consum niște apeluri neefectuate
la prânz ard ca o pajiște înscrisă
da, sunt învinsă
spre seară, mă cred a mia oara
Șeherezada nopților nespuse
Da, trebuie să inventez rapid o nouă poveste
pe care s-o cred chiar și eu
altfel, o să mor iubire
fără tine.

Zece pași desculți

Zece pași desculți ai sufletului meu
înaintau fără urmă
cioburi desprinse
dintr-un pahar de cristal
unic
alergau să-mi prindă
la timp amurgul.
Un pahar de cristal
din care să bei
din care să iei
puțin câte puțin
însurarea.
Acest corp care și-a uitat
Cântecul
și mai ales reflexia luminii
ce-mi lasă impresia
că pot fi
agățată de colțul unui surâs
pregătită să fug
de mine
Noaptea aceasta
cu toate defectele ei
prea neagră,
prea amară,
prea înstelată

pentru hoții de cuvinte ascunse.

Eu, tot eu
pasărea
lebdă ce trece pe apă
ducând pe retină
umbra unui pahar de cristal
unic
din care m-ai băut.
Zece pași desculți
te pierd
încă mai cred
încă mai vreau
încă mai sunt
ora acestui început.

**CRISTI-ANA
POPESCU**
Păulești, jud. Prahova

Întâmplarea de a ne naște

Ne-am născut din
noapte
Și am așteptat

apoi să se nască
Soarele, ca în joaca lui
să ne măzgălească contururile.
Și dacă o să depășească pe alocuri
nu ne vom supăra,
vom pretinde că sunt prelungiri
ale noastre în infinit.
Și dacă o să ne coloreze inimile
cu verde, vom aștepta să se coacă
Și abia după vom îndrăzni să iubim.
Iar dacă va uita
să pună suflete în noi
vor rămâne măcar statuile,
ca lumea să ne creadă eroi.
Nu certăți, dar, Soarele,
că și-a lăsat în pânțelele timpului
culorile.
Oricum a fost să fim eter...
etern.
Încă ne mai naștem-
azi puțin, mâine puțin,
ba chiar și joi ne vom naște.
Și până la prăpastia vremii
vom fi tot aici, într-o nesfârșită naștere,
ca niște povești: din gură în gură,
din pânțele în pânțele,
mereu la marginea cea de sus
a hăului, din mine
în tine și poate
viața, din noi.

Metamorfoză

Poți să fii Șarpe în seara asta,
să te încolăcești în jurul meu,
să-mi muști creierul, iar el
să se topească într-un cocktail.
Îl vom bea amândoi cu paiul după.
Dar acum fii Șarpe.
Mi-e frig și am nevoie de răceala ta
să mă încălzească.
Am nevoie să mă strângi
până mă prăbușesc asupra-mi
ca o citadelă, până ce
colțurile stelelor din mine
încep să se sărute cu muchiile
cuțitelor din tine.
Fii Șarpe și mănâncă-mă,
de la coadă la cap, să
mă pot uita în ochii tăi,
până la sfârșit.
Apoi mănâncă-te și pe tine,
să nu mai rămână nimic.

Și mâine o luăm de la capăt.
Mâine, eu voi fi călugăriță.

Ochiul de lemn
Ochiul de lemn plângea.
I-am zis să nu mai plângă,
dar lacrimile lui m-au inundat
Și m-am făcut pește de sticlă.
Acum îmi plângea pieirea.
El era plâns
Eu eram pește
El ploua lacrimi
Eu plouam buze
El suspina muguri de cais
Eu suspinam muguri de scoică
El clipea și o geană
ca o coadă de panteră
a căzut în balta mea.
Mi-am făcut din ea mâini
și picioare și o limbă nemută
care cânta fără gură
(i-am numit cântecul
„Sonatul din baltă”).
Ochiul de lemn strănuta,
iar strănutul lui a speriat balta,
care s-a ascuns în pământ.
Mi-am făcut mâinile
aripi cu pene
și-am devenit un Corb stacojiu,
cu aripile rupte, pe care vulpile,
disprețuindu-l, s-au ferit de el.
Un Corb stacojiu,

care-nvățând să cânte
trăia mai mult prin carnavaluri.
Și încă un Corb stacojiu. Atât de corb
că Moartea l-a luat de bărbat

Pași de vânt

Poate că trece pe lângă tine pe stradă,
iar tu nu o simți. Poate că de la cireșele
agățate la urechile ei miroase
a cireșe lumea ta și tu nu știi
că ea suflă în frunze ca să bată vântul
și râde pentru tine, ca să poți auzi
cântecul păsărilor.

Poate că nu-i simți mătasea din rochie
sau bucele din păr sau poate
ți le-aduci aminte, le ai
în podul palmei ca pe niște linii firești,
pe lângă linia inimii.
Poate nu o cunoști și atunci
ești mai pierdut ca timpul, mai
pierdut ca ploaia, mai pierdut
ca ruga unei pisici mute.

**OVIDIU RAUL
VASILIU, Iași**

Cotu Morii

Se-nvârte moara. Roțile
trosnesc...
Crâmpeie de lumină
trec prin unde,

Viața-i pe aici
și pe niciunde..
Grâul se sfarmă. Gândurile cresc...

Țăranul amintirea și-o ascunde
În sacii, care-n văi rostogolesc
Sudoarea unui vis străvechi, ceresc.
Se-nvârte moara. Unda o pătrunde..

La Cotu Morii liniștile ard
Și focul vetrei, Doamne, cât de lent e,
În răcoroase nopți incandescente,

Când pâinea iese mirosind a nard!
Se-nvârte moara. Grâul a atins
Un cerc restrâns și-un drum spre necuprins.

Clepsidra lui Heidegger

Pe altarul Catedralei „Sf. Sofia” din
Constantinopol, clepsidra lui Heidegger
tronează ca un simbol al exactității,

ca o bere germană rece, analitică.
„Ființa și timpul” lui Heidegger erau matematice
și nu prea..exacte și nu prea..dar au fost parcă
dintotdeauna însetate de aerul bizantin, la fel
cum un număr oarecare este însetat de infinit..
Ioan Gură de Aur a fost surprins într-o noapte
plimbându-se prin altarul Catedralei „Sf. Sofia”
din Constantinopol cu acea clepsidră în mână
căutând să o transforme în...
să o traducă în limba...
(remarcă: Heidegger a făcut o mare pasiune
pentru acel număr imaginar „i”, care ridicat la
puterea a doua dă minus unu, număr pe care
Ioan Gură de Aur l-a înghițit)

Pe altarul Catedralei „Sf. Sofia” din
Constantinopol, clepsidra lui Heidegger tronează
ca un simbol al exactității,
ca o bere germană rece, analitică.
Indiferent unde-și punea Heidegger clepsidra, a
doua zi ea se afla pe altarul Catedralei „Sf.
Sofia”.
Credibil sau nu, se spune că nu știu ce icoană
athonită a Maicii Domnului ar avea legături
misterioase cu această țărășenie...
(completare: există ipoteza că Ioan Gură de Aur,
după un oarecare timp, ar fi înghițit alte două
numere imaginare, fără de care matematicienii
nu se simt în largul lor: plus infinit și minus
infinit)

Heidegger era german și nu prea...bizantin și nu
prea...
Un moșneag care o luase razna mi-a spus chiar
că l-a văzut pe Ioan Gură de Aur alături de
Heidegger savurând o bere germană rece,
analitică, la o terasă din Berlin, pentru a-i
întoarce nu știu ce vizită.
De atunci, clepsidra lui Heidegger apare mereu
pe altarul Catedralei „Sf. Sofia”, ca un simbol al
exactității, al matematicii în literatură, al
numărului în infinit, al sufletului care
caută....CE ANUME?
Asta desigur, mai ales datorită faptului că icoana
cutare a Maicii Domnului de la Muntele Athos
ar avea oarecare amestec în această chestiune
ciudată...
Nu cumva doriți să știți mai multe decât s-au
scris aici?

Dans (ne)schimbător

Dansezi cu mine? Horele se nasc
Dintr-un vârtej ascuns, neschimbător..
If you dont mind, I just want you to ask:
How many steps I need to know you more?

Din horă am să-ncerc să te desprind
Printr-un minut ieșit din calendar,
Cause, miss, I don't care about the wind -
I'm blind because the dawn inside you are!

Tu mă citești și fără să te chem,
Zâmbești o clipă și mă lași când vrei..
But do you know the land from where I am?
I'm walking on a neverending way!..
Dar fiindcă dansul pare schimbător,
I'll never dance the way I dance before.

O fată desculță

O fată desculță-mi intră în iatac
Foșnind pe covor a mătase,
În clipa în care, venindu-mi de hac,
Mirarea părea să mă lase.
Din tălpile-i mici, secretele ei
Dureau biblioteci fără carte,
Din minți luminate fără idei,
Topite-n iubire ca-n moarte.
O fată desculță, cu liniștea sa,
Veni lebdându-mi lumina
În clipa în care, pustiu și nu prea,
Oceanu-mi atinse retina..

Și numele când, chemător, mi-l rosti,
Dovadă că sunt să-mi arate,
Mulțimi de ecouri ce n-or conțeni
Urcau din abis nechemate.

MIRELA ALDEA,
Dumbrăveni, jud. Sibiu

Trec anii

Trec și tac toți anii ce-au
crescut-o pe mama
am uitat să-i aduc aminte
de ea să-și mai schimbe
hainele de stradă
și să-și cumpere liniște

sunt mică uneori
nu cred c-am prea mult și să plec
să am propria toamnă
o ploaie mi-ajunge
o ploaie alungă stoluri de gânduri
praful și ceața
tristețea sau moartea
o ploaie îmi spune că-i mama

trec nu tac toți anii cu mama
copacii-și lasă grijile-n vânt
ploaia are același glas
iar toamna asta-i mai caldă

acolo aici e un suflet de mamă.

Deschisă

În mintea mea cineva tot șterge geamurile
iar tu mă vezi de afară

când eram mică desenam case pe sticla aburită
oamenii mei se jucau de-a v-ați ascunselea
și ieșeau doar când plecam

hainele mele nu mai au captușeala de ieri m-am
dezbrăcat pe dinăuntru
să poți vedea dacă ai ce să iei
nu știu cât poți să-mi oferi pentru mine
dacă ne dăm la schimb
sau pur și simplu nu ne-ar lua nimeni separat dar
când spun că te iubesc
e pentru că eu trec prin tine să ajung la noi și
pentru că eu sunt cu noi tot mai des
oamenii mei interni se țin de mână și zboară
ștergătorul de geamuri lucrează nonstop.
Au înghețat castanii
și cresc din tine rând de rând mai mult
cu tălpile reci

Și port șosete cu mâinile-mi goale
cu timpu-n ureche
alerg prin tine, prin piețe și gări
și prin noi

transpiră copacii și norii
se-ntinde pământul la soare
limita-i cerul
creionul și foaia din geanta mea neagră
cearșaful și umbra ce cade pe mine
se strâng într-un pumn amorțit
și ziduri de praf mă-nghesuie-n mine
respir între noi mai acut
mi-e gând de negând cu pielea cusută pe mine
pe tine
cu ape mai repezi te strâng
îmi taie tot corpul
nebulii-s cuminți pe schele mă-nalță în ceruri
și-s om de neom
iar norii nu mint
când plouă rodește pământul.

De dor

Dumnezeu desenează raze chinuite
pe cer de prea mult alb și frig mă ghemuiesc în
noaptea ce-a trecut
cu hainele ude te alerg
încerc un somn oprit
înainte să-nceapă
în centrul meu se scandează
la încheieturi trosnesc

ca un deget plimbat apăsător pe spatele tău
scrâșnesc ca zăpada călcată-n picioare
Și nu-i prea devreme să mă gândesc la ieri
dimineața nu dă înapoi
mintea-și măsoară marginile
ca o pasăre zborul până la următoarea oprire ca
un șofer drumul până la următoarea stație ca
mine orele până la următorul sărut
Dumnezeu desenează labirinturi pe pământ de
prea mult alb copilul se bucură-n mine omul de
zăpadă s-a topit până-n noi.

SANDU CĂTINEAN,
Gherla, jud. Cluj

Zamolxe

Un fluier vibrează
prin aerul dens
Ce flutură aripi de
pulberi sticloase

Și-n zgomotul amplu de ape mugind
Își scutură munții pâraie-albicioase...
Apoi, alburiul se-ntinde tăcut
Perdele de fum rătăcit peste vale
Și-n pragul potecii ce scânteie alb
Apare-un moșneag cu oile sale...
Din bunda-i mișoasă se scurg amintiri
Pe pietrele arse de cântece vechi
Scăldate-s în sunet trecutele stări
Cu zumzet vioi ce doare-n urechi...
Părând că adoarme moșneagul ascultă
Iar fluierul tace căzut în visare...
Din pâcla duioasă ce mângâie brazii
O umbră măreață din cețuri apare...
Moșneagul se-nclină cu ochii mijiiți
Când mâna la piept și-o duce cu teamă
„Aș vrea Preamărite să-ți spun
Bun venit”
Și-n ochi îi sclipiră luciri ca de armă...
Zamolxe se-ableacă zâmbind șugubăț
Pe creștet atinse pe moșul cel tainic...
„Venit-am moșnege din nou să te-ascult
Bătrân înțelept cuminte și darnic „
Din brazi se aude un tunet de piatră
Ce turma străbate cu dulce fior...
Părând că adoarme în calda lumină
Moșneagul oftează pătruns de un dor...
„Sunt trist azi Mărite” șoptește timid
Privind la căciula ce-i mângâie mâna
„Aș vrea ca de-acuma mereu să te-aud
Să fiu doar cu tine” șoptește într-una...
Din umbra de fumuri sclipesc îndoieli
Ce murmură doine prin cetina deasă
„Dar eu sunt cu tine bătrân înțelept
Aici printre piscuri mă simt eu acasă”...
Al dacilor spirit răspunde din peșteri
Trecând peste creste un strigăt de fiară

„Noi suntem poporul ce dăinuie-aicea”
Iar tunetul crește când glasuri coboară...
„Zamolxe e zeul ce apără taina
Când viforul vremii ne vrea dispăruți
Noi suntem aicea prin văile sacre
Și-om pierde doar dacă or pierde-acești munți”...
Moșneagul își duse o mână la frunte
Și-n tunet de pietre căzu la pământ
„Iar eu îmi voi duce iubirea de vatră
Cât viața m-a ținut și-apoi în mormânt”...
Prin aerul dens un corn lung răsună
Iar fluierul vesel răspunde din turmă
Se lasă-nserarea iar brazii oftează
A fost o visare ? că nu-i nici o urmă ...

În munții-ntunecați din țara lui Zamolxe

.....
În munții-ntunecați din țara lui Zamolxe
Prin peșterile reci îmbalsămate-n cețuri
Un tânăr cu ochi negri și aură de prinț
Singurătatea-și poartă în albe diminețuri
Cu muguri se hranește și bea din ape sacre
Ce spumegă cristaluri prin albiile reci
Iar prieteni îi sunt brazii cu cetinile moi
Ce tremur umbre negre și mister pe poteci
Se scaldă în miresme ce-nvăluie poiene
În soarele timid înmărmurit pe stânci
Și meditând la soarta și rosturile vieții
Îl macină-ntrebări în gânduri prea adânci ...

II.....

Erau zăpezi pe munte și se topeau pe când
I-a răsărit în cale lipsit de griji lumești
Un pustnic de prin peșteri ce l-a luat cu el
Ca să-i arate lumea de rugăciuni cerești
“Hai, vino, dragul meu să îți descopăr azi
Misterele trecute care ne țin în viață
Hai să-ți arăt secrete a pustnicilor sfinți
Ce patimile grele ca să zdrobim ne-nvață”
„Eu știu ce trebuință va fi în lume soarta-ți
Și știu care ursită te-a despărțit de mamă
De-aceia azi venit-am din peșterile sacre
Să te salvez pe tine prea tânăr prinț de seamă...
” Oftând, porni copilul cu ochii mari și triști
Prin văi cu ape reci ce se spumau în cale
Și-n freamătul cel dulce al codrilor alpini
Pe pustnic îl urmă spre peșteri abisale...
Trecea prin suflet crezuri și aprige dorinți
Flămând de doruri simple, adânce, ancestrale
Zâmbind duios la moșul ce îl privea senin
Urmă tot mai timid pe pustnicul din cale
Înfiorat de umbre ce cad din stânci albastre
Călcând pe pietre dure din spume-nvolburate
Privea tăcut pe pustnic
Cum se lupta cu neguri
Și trist mergea pe cale încovoiat de spate
Pluteau pe piscuri reci umbrite cu-ntunerici

Cercând s-atingă cerul ce se unea cu ape
 Și în tăcerea amplă ce le ningeau urcușul
 Luptau tăcuți ca somnul să fugă de pe pleoape
 Treceau cărări și văi de vis întunecate
 Cu armonii ce vag păreau nemărginite
 Și fără vreun cuvânt să curgă de pe buze
 Încrucișau priviri mereu mai lămurite
 Iar brazii-i petreceau prin văile adânce
 Pe cetini mult prea grele de picături cu roua
 Ce parcă-s catedrale din lumi necunoscute
 De neguri argintate cu flori de lună nouă
 Când dimineața-și puse lumina peste umbre
 La peștera din munte ascunsă printre stânci
 Moșneagul și copilul ce-și împleteau destinul
 Trecură pragul sacru cu plecăciuni adânci
 A timpului clepsidră se unduia prin spații
 Iar pustnicul de mână cu copilașul blând
 În peștera saracă ce mirosea a smirnă
 Își face lung o cruce, pe pietre-ngenunchind
 „La Tine, Sfânt Părinte mă-nchin cu plecăciune
 Și în umila-mi rugă aș vrea sa te implor
 Acestui prinț să-i dai
 Mai multă-nțelepciune iar de-mi ascuți
 Tu ruga Atuncia pot să mor”
 Și-n peștera cu vise și gânduri ne-nțelese
 Ce timpul crud le poartă și le topește-ncet
 Își puse prințul patimi cu greu la încercare
 Dorinți ce-nfiripase prin țărini și nucet

.....III.....

Și-apoi veni și ziua ce timpu-n loc oprește
 Când pustnicu-nțelept cu barbă argintată
 Îngenuncheat pe pietre șoptind o rugăciune
 Chemă iar pe Zamolxe cu inima curată...
 Ah, Sfântule Părinte ce lumea-o ții în taină
 Acuma munții-aceștia își au din nou stăpân
 Mă-nchin smerit la Tine și-Ți mulțumesc
 Părinte,
 Că îmi ascuți iar ruga și voi scăpa de-un chin”
 Din brazi se-aude-un vaiet ușor ca o părere
 Moșneagu-nchise ochii scăpând un scurt oftat
 Pe cetini-ntins e trupu-i cu aură de sfânt
 Iar sufletu-i se-nalță Spre ceru-nseninat...
 O lacrimă înceată sclipi în ochi de prinț
 Și un sărut pe frunte atinse pe moșneag
 Prin codrii pășărele cântau încet și trist
 Iar cerbi și căprioare stateau tăcuți în prag
 Străluminând din nalturi lumini se învârteau
 Și vaiete de cornuri se risipeau cu sunet
 Din piscurile nalte ce străjuiesc poiene
 O voce glăsuiește căzând pe stânci cu sunet :
 „Acesta e urmașul Preotului cel sacru,
 Zamolxe, care-n veacuri i-a plămădit pe sfinți
 E cel ce ține drumul ce l-au urmat strămoșii
 Iar voi sunteți doar fii ai sfinților părinți”...
 Apoi, vocea se stinse pe vârfuri reci de brazi
 Și din străfund de-adâncuri izvoare cristaline

Îl preamăreau pe prințul ce le era stăpânul
 Urmașul celor veșnici, ce ne croiesc destine...
 Prin codrii sună cornul trezind din somn
 străbunii
 Și-un cânt uitat de veacuri răsună întristat...
 Vibrând în taina nopții al bunilor nădejde
 Se adâncea prin peșteri plângând neâncetat...
 Iar Timpul cu-ale sale întinse aripi, surde,
 Își întindea prin spații nemărginirea-i amplă
 În timp ce prințul singur își întregia ursita
 A lui menire sacră ce-i arginta la tâmplă...

.....IV.....

Cu timpul, printre cetini strivind năluci ciudate
 Simțea cum tot mai vesel îl cauta-o lumină
 Ce îl cuprinde tandru și îl îmbrățișează
 Cercând a-l prinde-n mreje c-o dragoste divină...
 Privește fascinat la steaua ce-l mângâie
 Și-un dor nemărginit mai greu îl întristează
 Primind mesajul tainic ce prea adânc îl arde
 Iar inima prea tare în pieptul ars vibrează
 Când steaua îl privește pe prințul ce veghea
 Și tremura prin spații albastră ei lumină
 El simte că iubirea din timpuri l-a urmat
 Și că steluța-albastră nu-i este o străină
 Și-n fiecare seară când norii-s risipiți
 Prea tristul prinț adie lumina care cade
 Și prea timid la dorul ce tainic îl strabate
 Își pune o dorință ce tot mai mult îl arde...
 “Ah, Zâna mea din stele, cu irise albastre
 Te rog o clipă doar la mini să te cobori
 Să ne iubim o noapte în dragoste nebună
 Să ne-mbătăm de patimi ascunse până-n zori”

.....

Când seara se întinde Prin văile ce tremur
 Iar brazii-ncet vibrează a schismă și durere
 Se-aude-un vuiet surd de corn ce plânge-ncet
 Un vuiet fin de aripi vibrând ca o părere
 Prin brazi, doar ciute tandre mugesc încetișor
 Un huhurez albastru la draga lui visează
 Când o lumină albă mai amplu se avântă
 Și în fiorul nopții doar pentru prinț dansează
 Pe prinț îl înconjoară cercând să îl cuprindă
 Se tulbură prin ramuri vibrând dumnezeiește
 O zână fără seamăn ce-n-trup se-nfiripează
 Atinge lin pământul și-n față-i se oprește...
 Apoi întinse mâna și-n mângâieri divine
 Răsfiră părul negru al prințului timid
 Și-nfiorând privirea ce se scurgea din ochii-i
 Sărută fruntea rece a prințului candid...
 Ce melancolic sună a vântului atingeri
 Și cum mai arde focul din inimile-ncinse
 Oftând în spuma nopții de teama adierii
 Al brațelor finețe cutremurat o strânse...
 „În nopțile arzând când te vedeam cum dormi
 Cu razele-mi albastre te-am mângâiat mereu
 În nemurirea-mi rece te-am îndrăgit străine
 Prin codrii ce te-alintă pe tine, prințul meu”...

Arzând de patimi reci l-a tot privit pe prinț
Și-n nopțile de vară când strălucea prin brazi
S-a-drăgostit de prințul ce își urma destinul
De chipul lui cel tandru, de ochii lui cei calzi...

.....V.....

Acuma nori sunt negri peste năucii munți
Și întuneric aprig se scutură pe creste
Din Univers lumina nu mai strivește cetini
Iar prințul tremurând degeaba-n sus privește...
Așteaptă-ntunecat lumini să stingă oful
Ce negura din suflet o plămădește greu
Odihna lui pierită prin rătăcirii de patimi
Și tot oftând prin codri s-a adâncit mereu
Când stins de o putere ce nu mai cunoscuse
S-a rătăcit prin clipe ce-i măcinau durere
Din nalturi sună glasul ce i-a schimbat destinul :
„Menirea-ți alta este nu să iubești himere...”

.....VI.....

În peșterile sacre se-ntoarse prințul trist
Și prin răboaje negre catând amarul sorții
Veghează să se stingă a neamurilor ură
Poporul să-și îndrume până în ceasul morții...
Iar uneori, când cerul se oglindește-n ape
Și-și susură lumini din înălțimi profunde
Îi pare că-i atins de adieri ce tremur
Și în lumina nopții un glas candid aude :
„Eu prințul meu, venit-am să te ador pe tine
Căzând din sfera-ntinsă a lumii nesfârșite
Ca să te strâng în brațe cu patimi neștiute
Și să-mi trăiesc vecia cu tine doar, iubite...”
Dar prințul capul pleacă și se-adâncește-n vise
Puterile-și adună luptând cu patimi grele
Și când doar vântul cântă prin peștera tăcută
Iubirea și-o strivește privind mai trist la stele...

.....VII.....

În munții-ntunecați din țara lui Zamolxe
Prin peșterile reci îmbalsămate-n cețuri
Un tânăr cu ochi negri și aură de prinț
Singurătatea-și poartă în albe diminețuri
Cu muguri se hranește și bea din ape sacre
Ce spumegă cristaluri prin albiile reci
Iar prieteni îi sunt brazii cu cetinile moi
Ce tremur umbre negre și mister pe poteci
Se scaldă în miresme ce-nvăluie poiene
În soarele timid înmărmurit pe stânci
Și meditând la soarta și rosturile vieții
Îl macină-ntrebări în gânduri prea adânci...

.....VIII.....

Noi auzim doar cornul cum sună cateodată
Ne cheamă să iubim ce ne-au lăsat părinții
Și știm că-n munții sacri avem cin” să vegheze
De rătăcim prin patimi ne-or îndruma iar
sfinții...

CRISTIAN CONSTANTIN, Galați
Poezie satirică

Drumețind cu talpa goală

Mai supraviețuim, a câta oară ?
Ca dintr-un marș, paranormal, iviți,
Am poposit din nou în primăvară
Cu adidașii noștri peticiți;

Ne-a pedepsit cu zloată și cu frig
Trecuta iarnă, mai puțin cochetă ,
Că ne-a rămas și gaură-n covrig
Cu diametrul cât la verighetă ;

Dar toate-acestea-n sine nu înseamnă
Că rânza-n noi rănită se răcoală ,
Și-m tranzita 'perpedes' , pînă-n toamnă
De-o fi să drumețim cu talpa goală ;
Plesnesc, de-a-valma mugurii prin plopi ,
Primarii fac alese jurăminte
Și dacă încă zăbovim prin gropi
Măcar dăm ceasul vremii înainte ;

Mai inocenți ca pruncii ne-am păpat
Biștarii de pomeni și de sicrie ,
Ca să ne cadă bine la ficat
Reforma, la stomac și pe chelie ;

Chiar dacă rostu-n bobi îl potrivim
Noi pielea, vamă nu ne-o dăm restriștii
Și ca ieșiți din nou ne primenim
Ca-n fiecare an cu noi miniștrii ;

Cum naiba să cădem acum în nas ,
Și să ne plângem pururea de foame ,
Când s-au pornit, temeinic, la taifas
Partidele, cu noi porniri bigame ;

Obișnuiți, pe foc să punem gaz
Să fie cât mai naltă pălălaia ,
Mai zicem și de "mamă" la necaz
Că-i liber azi și nu-nfundăm pârnaia ;

La țata Europa alăptați ,
Ne-om răsturna-n tranziție pe spate ,
Visând, candizi, cu noii candidați
Într-un deplin consens : "ANTICIPATE" .

Dez(acord) final

Nu știu care hachiță m-apucă
Și pe cine , crunt , să mă răzbun ,
Parcă-mi vine-așa , un dor de ducă
Și-as lua-o-n "vale" de nebun :

Căci porniri sinistre mă întărită,

Nu de azi de ieri, de-alaltă ieri,
 Mai c-aș pune mâna pe o bătă
 Și m-aș da ortac printre mineri ;
 Mă-nfrățesc de-i musai și cu dracul
 Când e puntea șubredă și rea ,
 Că-mi mănâncă popii-altfel, colacul
 Doborât de-atâta viață grea ;

M-aș lua cu "sfinții" la bătaie
 Căci te-mpinge foamea , vrei , nu vrei ,
 Când nu ai ce pune în tigia ,
 Nici măcar de-o candelă , ulei ;

După ce m-am subțiat la mutră
 Și-am ajuns aproape în copac ,
 Vine-acum și gripa , ca o cutră
 Ca să-mi pună zilelor capac ;
 Cum n-am bani măcar de-o aspirină
 Iar de compensări m-am lins pe bot,
 Mă duc iute ciorilor la mină
 Și m-alătur marelui complot ;

Procurorii stau la datorie
 Și cum mă sufocă ura-n piept ,
 Poate fac, la dracu , vreo prostie
 La adresa statului de drept ;

Nimerind vr-un cap pătrat cu ranga
 Vrând să mă cârlesc, mai rău mă rup
 Clopotele-mi vor cânta balanga
 Cât voi zce, priponit, la zdup !

NELU DUMBROVĂ,
 Roman, jud. Neamț

**Rondelul Eminescului
 iubit**

Ca Eminescu să iubești
 Și să îl porți în larg cu tine!
 Luceafărul să te aline

Și în lumină să trăiești!

Dacă din suflet dăruiești,
 Atunci socoate că e bine
 Ca Eminescu să iubești
 Și să îl porți în larg cu tine.

În poezie să zidești
 Pe-acel ce după tine vine
 Și să-l înveți cum se cuvine
 Din dragoste să te jertfești!
 Ca Eminescu să iubești!

Rondelul iubirii cărunte

Sunt beat de iubirea cărunță,
 De macii răniți în săruturi,
 De miile tale de fluturi,
 De ploaia de vară, mărunță.
 Simt toamnele cum mă înfruntă,
 Semințe mă cheamă în luturi.
 Sunt beat de iubirea cărunță,
 De macii răniți în săruturi.

Ninsorile iernii se-ncruntă.
 Zăpezile să mi le scuturi.
 Din flori de pe câmpuri fă-mi scuturi!
 Să-mi chemi maci și fluturi la nuntă!
 Sunt beat de iubirea cărunță!

Rondelul matală

Ale tale-s, Caragiale,
 Zoe, Lache, Mache, Zița,
 Trahanache, Goe, Mița,
 Personaje principale.

Din Pleșcoi, de la "Bucale",
 Din Bruxelles la Dâmbovița,
 Ale tale-s, Caragiale,
 Zoe, Lache, Mache, Zița.

Vremurile actuale
 Își arată iar pestrița
 Gloată de Mitici, de Zița,
 Fel-de-fel de pușlamale.
 Ale tale-s, Caragiale!

Rondelul iubirii pe facebook

Iubita mea de pe facebook,
 Inteligentă și frumoasă,
 Te simt că ești puțin sfioasă,
 Cum aș putea să te seduc?
 Un "like" ți-aș da și pe năsuc
 Și o manea romanțioasă,
 Iubita mea de pe facebook
 Inteligentă și frumoasă!...

De dragul tău eu mă usuc!...
 Nu vreau să iau cumva vreo plasă,
 Să fii prea slabă sau prea grasă,
 Sau să mă bagi în vreun bucluc...
 Iubita mea de pe facebook!

GHEORGHE GURĂU,
 Galați

**Rondel a la nenea Iancu
 (Caragiale, 2012)**

Jupâni cu mofturi, cucuvele,
Că bine-a spus Caragiale,
Din patru proaste, trei sunt rele,
Statui, cuvinte, osanale...

Monșeri prezenți seara la tele,
Politică de trei parale,
Jupâni cu mofturi, cucuvele
Că bine-a spus Caragiale...

Votanți, scrisori pierdute, stele,
Discursuri deraind la vale,
Jigniri, afronturi paralele,
Amenințări, loviri la gioale...
Jupâni cu mofturi, cucuvele
Cum bine-a spus Caragiale!

Rondelul unor buni amici

Unul pe altul se susțin,
La greu ei nu se lasă,
Mitică-i este bun vecin
Dincolo de un gard de plasă...

De-alătura badea Cosmin
Dă de-nțeleasă că-i pasă,
Unul pe altul se susțin,
La greu ei nu se lasă...

Ies împreună la un vin,
O bere..., la terasă
Și împreună iar revin
În drumul lor spre casă...

Unul pe altul se susțin
La greu ei nu se lasă!...

Rondelul unor corupți

Pe lume-s oamenii cu care
La o adică te-nțelegi,
Sunt indivizi plini de dosare

Și răspândind fărădelegi...

Plesnesc ades de bunăstare,
De-averea lor să nu te legi
Pe lume-s oamenii cu care
La o adică te-nțelegi...

Când ai cu ei vreo confruntare
Nu încerca în van să-i negi,
Te vor trimite la plimbare
Și vor susține că-s întregi...
Pe lume-s oamenii cu care
La o adică te-nțelegi!...

Rondelul unui singuratic

Stingher și fără implicare,
Străin de viața socială,
Departe de înghesuială
Își duce traiul la-ntâmplare...

Având păreri colaterale
Despre-acțiuni umanitare,
Stingher și fără implicare
Străin de viața socială...

Adeseori îl văd în stare
Să treacă peste plictiseală
Închis în el și cu sfială
Sperând în timp s-ajungă mare...

Stingher și fără implicare
Străin de viața socială!

VIOLETA ION,
București

Cu mărgelile colorate

mă dor drumurile
neumblate
și zilele nenăscute

în trupu-mi uitat la morga orașului
plâng cireșele de la urechile copilăriei
iar liliiecii mi s-au prins în păr
și jură că sunt fluturi
plâng codițele împletite din scrinul bunicii
retezate ca podul de piatră
torente ce-n clocot nebun
se aruncă pe râpă de nor
se mulează pe griul mat care a invadat ochiul
cărând la vale țipăt mut
de viață
bat clopotele la ceasul zăgazurilor frânte
bat
cu limbile rupte

în urmă
două maluri
sângeră a scaieți
pe cerul răsturnat în atele de plumb

cerșetori
la garduri de ceață
letale așchii de apă
stau în prag de sorți zăvorâte
miroase a hoit
speranța ridică brațele
cu mărgelile colorate la gât

O felie de lume

fiecare spălăm câte ceva
apoi luăm bucăți din noi și le agățăm pe sârmă
le zvântă mesagerii soarelui pe toate părțile până
dau în sec

cel mai rău s-au copt sforile
de la zâmbetul de duminică

uneori e suficient să dăm la spălat
ceva papile cu inflorescență violet
o mână sau un ochi plin de praf
în care stelele n-au răsărit niciodată
iar neuronii
neuronii stau îmbrăcați în cămăși înflorate
pe axa de la tot la nimic
seduși de propria candoare

alteori
câte un colț de gând se strecoară pe sub coate
în miros de ierburi și dragoste interzisă
speriați
îl aruncăm rapid în cuvă
să nu vadă cineva cerul ce mustește a regrete
și nici ecoul nopților terfelite în uitare
atárnăm sentimentele și gesturile
ca pe șosete la uscat

în rest
dinții cariați ai zilei mușcă cu sete
dintr-o felie de lume renovată

Pas înainte

nu te apleca să legi dragostei șireturi
s-ar putea ca soarta să-ți dea un șut
acolo unde nu-i bine să te doara

că-i Prada sau baschet de doua parale
nu simți nicio diferență
când e să vină
râsul amputat al cerului
urcă frânt pe șira spinării

nu orice șut în fund e un pas înainte
nu poți studia cauzele neîubirii
eșecul îți rămâne scrijelit în atri

în orașul zorilor opace
a început marea reducere de sărbători
două iubiri la preț de una
dacă s-a epuizat stocul
treci pe la centrul de închirieri

și Doamne ce înghesuială...
doar eu caut botine fără vârf ascuțit.

VITALIE JERECHI
Cojușna,
raionul Strășeni,
Rep. Moldova

Tablou de răpciune

Se ninge-alene toamna
cu vopsele

se frunze
și pe foi de calendar,
(iar gazde sunt și versurile mele,
imaginar).

E-un cântec amorțit și desuet
de fiecare dată când revine
că sufletul se trage îndărăt
și din jivine.
Cu botul în pământ și rușinați
(că mere-aproape n-au lăsat în lăzi)
aricii se grăbesc pe înserat
de prin ogrăzi.

O mogîldeață cu lăbuțe moi
se-arată tot mai rar pe lângă sat.
E ultimul vulpoi rămas la noi
neîmpușcat.

La baltă este grijă și alertă
cu hrană multă le închide gura
și-și țipă puii iar ca o dementă
codobatura.

În holde cum se vede, nu-i defel
fugăul cenușiu și porumbac
e potîrnichea asta tot un fel
de pitpalac.

Hîrciogul ostenește la-ndesat
grăunțe noi în două fălci
și-alături pe pământul nearat
aleargă melci.

Se iscă frig din drojdia tăciunii
și loc își face miera în bobite
e ros tablou-acesta de răpciune
de gărgărițe.

* * *

Din toate numai una mai adăst:
să-mi spună cineva (că sunt uituc!)
de unde pînă unde e acest
nărav de cuc?

Venim și mușcăm din pictura
cu Ștefan, cu lupte, cu sfinți,
iar lupii din codrii de zgură
mai sângerează sevă pe dinți.

Din grâu purtător de geneză
ne fierbem coliva și-acum
și iar ridicăm metereze
cu ochii în capăt de drum

Și chiar ne trezim mai arare
decât gânditorii de ieri,
ne stăm nouă înșine-n cale
și-s tot mai multe dureri.

Ne seceră-n creieri sudalme
și punem iubirea la plic
ne fuge țărîna din palme
și noi nu-nțelegem nimic.
Păstrăm pentru mâine cuvântul
și-așa înnoptăm închirciți
dar suntem și noi și pământul
de Sfânta Fecioară păziti.

Dor de neliniște

Pe frunzele moarte rămas amorțit.
Tăciune pe cer, un iceberg e luna
doar fulgerul taie în noapte, cuțit
împlîntat în morminte flămînde întruna.

Noroi insistent, îmi ține din zi
nesătul de nevorbă, pe bocanci companie
prin mine sa curgă de ar conteni,
din dorul de ploaie am sa fac isterie.

Licheni în buchete se-nșiră pe scoarțe
și mușchiul înghețate funebre granit,
e totul din rocă în mii de nuanțe
și eu par din piatra, cu grijă cioplit.

E liniște veche, departe-n morminte
o epoc-apusă mai trăiește-n sicrie
se topește un astru, sau poate asfînte,
iar vîntul azi noapte nu plînge, adie...
Nu-mi pasă că-i toamnă, cu spatele drept
am reazăm o cruce uscată și rece,
în norii salbategi stă luna să plece,
să vină furtuna! aștept.

Prefață la ars-poetica

Cînd din liniști de ani se-nfiripă cuvinte
și-ntr-un tunet de versuri respiră un vis,
un poet renegat urmărește și simte

cum o pană învie un titlu proscris.
Într-un vals caligrafic silabele plimbă
bucățele de suflet. Manuscrisul prea șters
mai rezistă și-acum. Conținutul i-l schimbă
o întreagă orchestră de vers.

Dacă păsări de noapte vor veni ca să prindă
netăcerea de rimă lîngă geamul deschis,
vor găsi flăcăruia abia pîlpîindă
și o frunte plecată peste masa de scris.

Pe cînd tremurul mîinii trădează emoții
se rumpe-o scînteie din opaița veche,
iar din rînduri trudite, ferită ca hoții
asonanța își face, timidă, pereche.

De pe rafturi de cărți, refuzînd să mai moară
mai recită în șoaptă epitetul cochet
adevărul flagrant: că în călimară
se naște întregul destin de poet.

MIRELA LUNGU,
București

Sonet despre natură

Cînd cerurile-n două se
despică
Și luna e un dinte

de vampir,
Mă răsucesc în aer pe un fir
Pîn' amețesc și mi se face frică..

De nopțile cu-aromă de ghimbir
Eu mă ascund în carapacea mică,
Aud cum ploaia adormită pică
Și se agață-n spini de trandafir..

Dar mă trezesc în zori ca o furnică
Pentru a bea nectarul din potir,
Hrănindu-mă cu frunze de arnică,
Doar foșnetul pădurii îl respir...

Natura niciodată nu se strică,
Ea se prelinge-n oase ca un mir.

De 3x femeie (rondel)

Eu sunt necaz, ți-am spus să nu te-appropii,
Că-ți vor ieși pe nas bâzdâcii mei!
Mi-ai cumpărat brățară și cercei,
Dar ți-ai săpat chiar singur fundu' gropii.

Tu o să cazi din rai, că-n pat mă vrei.
S-o vadă pot, Adame, și miopii!
Eu sunt necaz, ți-am spus să nu te-appropii.

Că-ți vor ieși pe nas bâzdăcii mei!
Degeaba te descântă-n slujbe popii
Și tone de agheasmă-n posturi bei,
Din coasta ta sunt ruptă și am trei
La fel de îndrăcite, super-copii

Făcute la un xerox... De femei,
(Că sunt belea) ți-am spus să nu te-apropii!

Rondelul mirajului

Sunt un miraj, încerci să mă pătrunzi
Cu verbe ascuțite și feroce.
Doar în fantasmă falice te-afunzi...
Ca un copil zbanghiu și-n plus, precoc,

Ai vrea să scrii pe sâni mei rotunzi
Povești neîntâmplăte. Ești veloce,
Sunt un miraj, încerci să mă pătrunzi
Cu verbe ascuțite și feroce.

Tu porți cătușe, iar la glezne pfunzi,
Și-n pantaloni te-nțepă un mișcoce!
Cât ți-ar placea pe glezna mea s-o tunzi,
(Îmi tot șoptește la urechi o voce...)
Sunt un miraj, de vrei să îl pătrunzi,
Citește-ntâi "Estetika" lu' Croce!

Colind de departe (rondel de aproape)

De-o să-ți colind departe, cu tot ce arde-n mine,
Se va topi zăpada la cazne greu supusă,
S-or spulbera troiene, dar n-o să afli cine
Le-a cumpărat argintul în mila Sa nespusă.

M-oi scobori pe pârții, cu dorurile-n vine,
Schiind ca o nebună, pe-aripi de harfă dusă,
Ca să-ți colind departe, cu tot ce moare-n mine,
Strângând zăpada-n pumni, de heruvimi sedusă.

Când va sosi Crăciunul și bradu-n vârf va ține
Un glob de verzi cristale, tu vei zări, străine,
În viitor (ne-așteaptă la masa juxtapusă
Trecutul să ne cearnă...) Din amintiri exclusă,
O să-ți colind. Departe, cu tot ce naști în mine...

**ALICE MICU, Zalău,
jud. Sălaj**

Portretul iubitului în alb și negru

Există oameni
pe care-i simți de parcă
i-ai cunoaște de-o viață,
precum îți cunoști blugii rupti în care pari mai
slabă și mai tânără,

așa cum îți cunoști zvâcnetul stomacului
când simți parfumul ultimului bărbat
care ți-a zgâriat pentru câteva ore singurătatea.
Ai găsit în el urmele femeii care
i-a îmblânzit scrâșnetul dinților.
Și pe ea o cunoștea un bărbat
ca de la începutul lumii.
Ziua de azi curge prin fața ta ca un râu,
tu nu ți-ai fumat țigara de dimineață,
ceri o amânare de câteva ore,
îți iei jacheta galbenă,
întrebi stupid de ce pleci,
îți amintești că ai visat ceva
și-ți spui că nu poate fi mai rău decât ieri.

În aerul zilei te privești mirat,
tăcerea săpase pe trupul tău gropi adânci,
care se umpleau de fiecare dată când
cineva trăgea apa peste vorbe goale,
peste ziua de ieri,
peste viața de mâine.

În somn ți-am mângâiat pe ascuns
fiecare groapă,
am turnat cu grijă vin și
gem de gutui din cămara unui poet,
am așezat în alta fotografia unui copil,
în cea din urmă am pus cafea
pentru toate diminețile când
n-ai să te trezești lângă mine.

Azi a fost o zi deosebită.
N-am crezut că voi îmbătrâni atât.
Trebuie să am suficientă putere
să pun apă proaspătă în gropile tale.
Prea multe nopți au murit acolo .

Zilele schimbă priviri întrebătoare
cu piatra crescută pe umărul tău.

și tu ca un orb

am alergat sute de maratoane
prin trupul tău întunecat
fără să am nici o victorie de vestit

îmi trag sufletul și fredonez
cântecele demodate doar pentru mine

știi că încep să semăn tot mai mult
cu o femeie singură
în timp ce tu nu mai semeni deloc cu tine
ci mai degrabă cu un gps neactualizat

nici o bătălie nu se duce pe câmpurile goale
iar eu continui să alerg un maraton nocturn
în aceeași versiune

vinul e sec și-mi alunecă
pe piele cu dezinvoltură
noaptea se lasă odată cu tine
alerg și carnea mi se face transparentă
și nu mă văd străbătând
maratonul cel de pe urmă

trupul tău își pierde conturul treptat
cu fiecare dimineață
oboseala din suflet o mototolesc și-o arunc
sărută-mi vânătaia și dormi

20 de wați de energie

după ce mi-au luat iluzia că te iubesc
când era doar o reacție chimică
intens catalizată de uleiuri esențiale
muzică vin întuneric
șoapte clandestinitate
ciocolată mesaje
poeme și febră musculară
acum vor să-mi ia iluzia
că moartea există

fericirea există
dar moartea e doar o locuire
cu totul în afara timpului
și se pare în afara spațiului
încă nu sunt lămurită
pe de-a-ntregul
ce vreți sunt ușor impresionabilă
când vine vorba de marile adevăruri

dar stați să văd dacă am înțeles bine
moartea nu există
iar sentimentul că sunt în viață
e doar o energie de 20 de wați
o baterie penibilă
care minte constant

ne vom iubi în consecință
departe de timpuri și spații
până când energia ne va despărți

Bumbacul cu diamante

cu fiecare bărbat pe care l-am iubit
aș fi vrut să am un copil
pe unii i-am ucis în somn
visând iubiri de culoarea cafelei
și iubirile s-au făcut cafea

până când îmi va trezi diminețile
cafeaua asta nu știu și nu vă întreb
ce să-mi spuneți voi
o să mă întrebați poate
câți copii am și eu nu știu dacă

trebuie să adun și nezămisii
și cei uciși în somn
visând iubiri cu miros de lavandă
ce s-au făcut lavandă înflorită
pe câmpiile dintre două file
bărbatul cu gust de pământ
s-a făcut pământ

ceilalți visează excursii exotice
și nu mă întrebați ce gust aveau
la ora asta nu vă pot povesti
nu vă pot desena
pot doar să mă împodobesc în gând
cu șirul de copii născuți doriți visați
rochia neagră de bumbac
merge perfect cu colierul ăsta

**GEORGETA MUSCĂ-
OANĂ, Galați**

Treceam prin toamna fumurie

Treceam prin toamna
fumurie,
Când frunze-mi sângerau în
suflet;

Ploua domol de-o veșnicie,
Se poticnea picioru-n umblet.

Sub cerul vitregit de stele,
O pasăre-și uitase cântul,
O alta se zbătea-n zăbrele...
În tocuri amorțea cuvântul.

Mă scuturam de gândul serii
Ce năvălise ne-ntrebată.
Tăcut, la capătul puterii,
Simțeam dureri de altădată.

Ploua... Ploua iar în surdină
Și vântul obosit tăcuse;
Penița îmi căta iar vină,
Când răscolea trăiri apuse.

Dor îmi e de primăvară

Dor îmi e de primăvară, de trezire generală,
De natura ce urzește frumusețe ireală.
Dor îmi este de prințesa care-și prinde-n
cingătoare
Prospețime vegetală, îmbăiată în candoare.

Sub sărutu-i de fecioară și pădurile se-nclină,
Munți semeți se înfioară, unda apelor suspină.
Doritor, pământu-i soarbe energia siderală,
Iar în trena-i de petale dau culorile năvală.

Cânt de heruvimi înalță dimineața-nmiresmată,
Râde floarea-nrourată, de lumină dezmiardată.
Dănțuie-n grădină vântul,
prin narcise, prin lalele;
Ochii verzi deschid copacii
și clipesc pe rămurele.

Dor îmi e de primăvara
care gândul parcă-mi știe
Și-n serafică chemare, ea cu grație mă-mbie
Să alerg înspre pădure și, uitând de-a mea odaie,
Să ascult cum crește iarba,
să ascult curgând pâraie.
Dor îmi e de primăvară ca de chipul tău, femeie!
De iubire șipotindă în lumini din curcubeie.

Culorile existenței

Culoarea existenței noastre
se schimbă mereu...
Surăde în tonuri calde,
zburdă pe câmpia iubirii,
înmugurind armonia visării,
iar în clipa următoare,
furtuna răvășește nuanțele,
tulburând bătăile inimii.

Istoviți, căutând drumul adevărului,
pașii se zbat în iarna neînțelegerii,
crivățul sfășie resorturile simțurilor
dominate de teamă;
pădurea regretelor prinde viață
și, în desigur amenințător,
pâlpâie noaptea păcatelor.

Numai de avem șansa
de-a fi atinși de darului mântuirii,
minutele binecuvântate se înfiripă,
lumina pășește tiptil,
lunecă în suflute
pe acorduri divine,
culorile se împletesc în cele mai pure nuanțe,
pictând liniștea bucuriei de a fi.

Tăcerilor mă vinzi

Mă spulberă tăcerea
Prin colțuri de triumfi;
Azi, chiar și mângâierea
Mă arde ca un junghi

Și-n raze-nfiorate
De-un vânticel smerit,
Pe ape-nvolburate
Pășesc nedumerit.

Limanul e departe,
Luminile se sting,
Promisiuni deșarte
Mă cheamă să le-ating.

Dar lujerul iubirii
Doar lacrimi a-nflorit,
Când duhul nerostirii,
Pe buze l-ai dorit.

În clipe înrobite
De pietrele prea reci,
Prin zâmbete zdrobite
Ți-aș cere să mai treci.

Dar mai dospești secrete
Pe puntea ce-o întinzi
Și,-n iernile discrete,
Tăcerilor mă vinzi.

**CAMELIA NIȚĂ,
Bacău**

**Văd cerul dincolo
de ochii tăi, Eva...**

umbră fumegândă,
trup alb, degete-mi săruți
și-mi strigi

nu mă uita.
Sunt încă vie
închisă, goală
timidă de sărutări albastre;
un soare îmi zâmbește matinal
printre picăturile de viață
degetele-mi cântă
pe-un azur nud de Rai
zbor solo către ocean...
Ai numărat valurile din răsărit?
Dormeam în spumă de mare
iar mâinile tale
împleteau suflet și iubire
pe din două cu uitarea.
Mi-ai mânjit buzele
de-atâtea non-cuvinte,
respir în tărână-
am făcut dragoste cu un capriciu.

***

Luna și-a lăsat umbra-n zidurile prăbușite
de Noiembrie
îmi ceri buzele, gândul
trupuri se leagăna și sfori de vânt
ne cheamă către nori;
în fiecare ceașcă simt parfumul de altădată,
locuiesc în *Nicăieri* –
diminețile vuiesc în liniștea mormântală

în care ne atingeam por cu por
ochi arămii ne cerșesc zațul de note muzicale.
Într-o zi va fi mai mult loc în noi,
mai multe visuri ne vor lovi pe retină
fără să ne ascundem genele
de periferia prezentului.

***

Si vis amari, ama!

te-aștept la sfârșit de capitol
ca-ntotdeauna.
Din pământ mă ridic către cer
să strâng nefârșirea în brațe,
să iubesc în iarba nopții grele
chipul tău pierdut în văzduh.
Dorul mișună printre vișine și iasomie
lumina îmi cerne gând de scortîșoară
pe podea.

Peste noi iedera se strânge tot mai tare
când în sfârșit îți strig cu mirare
Te-am iubit!

***

În curând voi moțai
încolăcită în jurul gâtului tău,
brațele mele-ți vor strivi răsuflarea
și Don Juan,
mi-am uitat lacrimile pe măsută
lângă cabina de duș.
Sub piele nu-mi mai încap regrete
ochi reci, priviri ascuțite
și șoapte.
Închin elegii către noapte
orbii sunt mai fericiți sub stele,
decembrie mă cheamă către apus.
Am să-ți agăț frunze de suflet
un urlet, glas pierdut,
îți sărută buzele crăpate. *Adio*
am ajuns la altar și respir prea greu
să mai ascund iubire în haos.

**ROMITA MĂLINA
CONSTANTIN**
Mogoșoaia, jud. Ilfov

**nimeni mă nu poate
locui ca tine**

am văzut flacăra
cum a adormit la

picioarele mele
sunt doar o copilă cu iriși
în care ai tatuat muzică
amestecată cu pâine
cum spui ; sunt o casă din sticlă
cu izvoare termale

ești secunda care îmi umple venele

la ușa mea dragostea îngăduie tremurul plopului
iubitule strig; vreau ochii mei fără somn
îmi zvâcnesc anotimpurile pe la încheieturi
vor veni tâlharii și-mi vor despleti lianele din
piept
spune-mi cum să stau dreaptă în rochia de bal

sub semnul tău ne întâlnim mâine
Știu un oraș sub un mal

ia-mă în brațe
tăvălește-mă în rugăciunea inimii

nimeni mă nu poate locui ca tine

insomnii de gheață

n-am știut niciodată să mă uit în oglindă
unde ești când nu am cuvinte să strig

ninge iar sub ape

mereu în colțul îndepărtat
se schimbă decorul

de undeva mă pândește o cutie
din care un orb îngână
veniți cu un cârlig și prindeți-mi penele

nici luntrașul nu mai vrea monede la schimb
mi-ar fi de ajuns un umăr de ceară
ca să-mi luminez aerul
mă dezleagă frunzele -
mereu altele
ca un refren răsfățat zilnic de alt instrument
încă mai știu să ascult dincolo de pereți
ar trebui să fiu fericită
cea care se apropie umblă mirosind a trup de
împrumut

halucinații

îmi amintesc cum am fost în același deșert
ne uream mâinile
și mă prelingeam în tine

numai tu îmi știi cerurile
și câteva alte nimicuri
eu întindeam soarele pe creștetul dunelor
ca să văd oamenii mai frumoși
tu îmi îngroșai stelele
ca un bărbat ce nu poate avea luna
privește-mă îți spuneam
Știu să ating nopțile

Și îmi făceai părul inele
aveai ochii ca o grădină cu meri
îmi ploua câteodată din sâni atâta iubire
că mă îmbrăcai în clopoței
Și umblam ca o femeie a universului
ca o rodie coaptă în mâinile tale
cine ar fi bănuît că o să mor într-o floare

dincolo de ceea ce vezi

sunt lucruri pe care le atingi
doar cu degetul îți intră în crăpături
Și îmbătrânesc ca o boală
când te surprinzi uneori liniștit
te îngrijorezi că nu se întâmplă nimic
Și îți furi plămânii
doar un om puternic își ascultă ziua
schimbi căderile în alt peisaj
poți alege între azi și ieri spânzurat de ultimul
zbor

arzi în gol
de dragoste îți vorbesc cât arde un băț de chibrit
ești atât de aproape
ascultă

MANUELA SAVA
Râmnicu Sărat, jud.
Buzău

Situație

Am înțeles că trebuie să
caut o poartă lăcătuîtă care

să se deschidă cu iarba fiarelor
pentru a te putea atinge... în toamna aceasta
târzie numai lacătele mai sunt de folos... ele
închid gândurile mele
în care te primesc ca pe o sărbătoare neștiută...
Zadarnic mai aștept să întinzi o mână cu frunze
decolorate,
Cu ochii ruginii
(ochii fierbinți nu se mai topesc aici),
lângă alți oameni te stingi
deșirând pleoapele celorlalți doi ochi îngemănați
de frig...
cu respirația tăiată în patru părți egale
te strig,
cu gânduri inutile de fragile te prind din urmă să
îți rostesc tainice șoapte...
aștept, să vii cu numele tău aș vrea
ca pe o tîpsie de aur, numele tău ca un trofeu -
ca o jertfă de demult adusă zeilor;
capul sfântului pe o tîpsie de aur
să stea
ca și cîntecul tău...

pe tine cu toamna ta minunată și târzie
te mai aștept, cu chipul tău necunoscut mie,
pe tine cu secunda ta împărțită în patru
te mai doresc -
ca pe ofrandele
aduse timpului ce a împietrit între noi.
Am înțeles că nu mai pot căuta un anotimp,
că ecoul nu va ajunge niciodată până la tine...

Ancorare în concret

Am întins mâinile până la tine -
Ca fumul scurgându-se alene din trupul
jarului...
Am întins mâinile spre sufletul tău -
Ca un ecou fără nume...
Am închis ochii să îți strivesc neputincioasă sub
pleoape ființa decolorată de atâtea toamne
pustii...
Am închis ochii să văd cum întunericul șterge
conturul tău
Ca un trup inert, fără simțuri...
Am strâns minunile înserării
În palmele șubrezite de atâtea durere -
Numai ca să te pot visa:
Palid și murdar, ceasul și-a acordat viorile!
Numai inima
știe să cînte în seara aceasta!
Numai gândul
va rămâne viu și nesecătuit!

O poveste

Emoția acestei toamne ne-a prins în haosul ilar
al străzii.
Mă privești: exist!
Te uit: mă rănești
Ca apoi să te destrami în lutul ființei.
Te privesc: exiști!
Înfrigurat am fost, e tot ce pot să-ți mai adaug la
capătul poveștii!
Întotdeauna visam albastru!
Un râu curgea senin prin sângele tău!
Trăiam, îmi spuneam, înșelându-mi privirea,
Ce bine era că trăiam o poveste
Care taie viața plăpîndă a cuvintelor:
Iubirea!

Dorințe târzii

Cere-mi să plec!
Ochii, numai ei, de fapt, mă vor urma până la
sfârșitul ideii...
Acolo nu voi găsi anotimpuri pierdute,
fiindcă nu există nici un anotimp al iubirii...
Cere-mi să cînt!
Glasul meu va acorda simfonia
sîngelui ce o vei purta pretutindeni cu tine...

Cere-mi să tac!
Un talisman va fi tăcerea mea
și-l vei lua mai departe,
Mult mai departe, unde nu există anotimpuri,
unde nici iubirea ta nu mai știe
de nimeni...

**IOAN ȘIMAN, Baia
Mare**

30 Ianuarie la Mizil

Pretextu-i la Mizil, ca și
tribunii,
În ciuda zgomotelor
infernale,

Au devenit, resursele locale,
Curate opintiri,
ar spune unii.

Ranetti, Tocilescu, Caragiale
Au zi aparte-n praznicele lunii,
Mărire consacrată națiunii:
„Trei sfinți” ai vieții noastre culturale.

De când aici e loc să se iubească
În stilul „Romeo și Julieta”
Și nu e perimată eticheta,

Triumfă poezia românească,
Răsună-n triluri suflete-ncercate,
Înalță a Carpaților Cetate.

Printre altare

Din noapte, ziuă fac veșmânt de gală
Să-mbrace sufletu-mi de pribegie,
Chemările distruse mai îmbie
Să neg broboada-naltă siderală.

Las stelele-podoabe pe câmpie
Aprinse, stinse-n veșnica dârvală,
Pământul tare coplesit de fală,
E mângâiat de timp ca la beție.

În joc universal ușor m-oi pierde,
Spre a păstra de-a pururi doina verde
Adun în cuget binecuvântare.

Doar când iubirea mă învinuiește
Că o râvnesc precum se nimerește,
Văd drumul drept posibil printre-altare.

Rondelul năravului

Doar năravul l-a păstrat
Prin a veacurilor fugă,

Omul, urmărind distrat
Să se autodistrugă.

La apocalipsă-njugă,
Pe urmași i-a neglijat,
Doar năravul l-a păstrat
Prin a veacurilor fugă.

A rămas, s-a fofilat,
O sămânță clăpăugă,
Lumea nouă se conjugă...
Gena ei a rezistat....

Doar năravul l-a păstrat!

Rondelul aleanului

Îl calci în picioare
Aleanul din tine,
Furând de la soare
Recolte-n măslina.

Răstimpuri haine –
Când visul te doare –
Să calci în picioare
Aleanul din tine.

Cimpoaie și boare
Te-nghesuie-n vine,
Pierdută de bine,
Trecutul de floare...
Îl calci în picioare.

ILEANA UNGUREANU, Calafat, jud. Dolj

corabia iubirii noastre

Corăbii trec pe valul vieții,
Purtând în larg povești de-amor,
Răzbind prin ceața dimineții,
Cu-ncărcătura lor de dor...

Corăbii vin din zări albastre,
Pe țarm le-aștept visând frumos,
Mă rog la ceruri și la astre
Să vii și tu, zâmbind duos!

Corăbii pleacă iar și iar,
Și dorul meu trimit cu ele,
Și lacrimi de mărgăritar,
Intr-un buchet frumos de stele!

Și tot mai sper c-ai să primești
Scrisoarea mea de dor nespus,
Și tot mai cred că mă iubești

Și că-nțelegi și ce n-am spus...

Pe țarm aștept și azi ca ieri,
Corabia iubirii noastre
Să ancoreze-n primăveri,
Căci, s-o aștept, e scris în astre!...

ești departe

E astrul zilei soarele și pleacă,
Când luna doar începe-a străluci,
Și chiar de-ar vrea, el n-ar putea să facă
Nimic pentru-a putea-o întâlni...
De n-ar fi noaptea, ziua ce-ar mai fi?!
Nici nume n-ar avea, nici strălucire,
Căci noaptea vine veșnic după zi,
Și doar o clipă, își arunc o privire...
De n-ar fi cerul, ce-ar mai fi pământul,
Căci cu iubire bolta-l ocrotește,
Dar îl îmbrățișează doar cu gândul,
Căci, altfel, niciodată nu-l întâlnește...
De n-ai fi tu, eu n-aș mai fi nimic,
Căci inima îmi bate pentru tine,
Dar pot, decât, să te visez un pic,
Căci, niciodată nu ești lângă mine...

pașii tăi plecați

Timpul care trece,
Iarna care vine,
Anotimpul rece,
Dorul meu de tine.
Fulgii de zăpadă,
Crivățul ce bate,
Ochi ce vor să vadă,
Drum ce ne desparte.
Reguli sociale,
Pietre pe conștiință,
Vis ce-mi scoate-n cale
Preaiubită ființă.
Visele de noapte,
Dulci sau zdrobitoare,
Fermecate șoapte
Și-un destin ce doare!
Ochii tăi iubiți
Luminându-mi viața,
Noptile fierbinți,
Tristă dimineața!
Fulgii care cad,
Lacrimi înghețate
Buzele ce-ți ard,
Inima ce-ți bate!
Tandă-mbrățișare,
Gura sărutând,
Amințirea doare,

Te iubesc în gând!
Palme mângâind
Ochi înlăcrimați,
Sufletul iubind
Pașii tăi plecați.

plouă doar...

Plouă trist, cu lacrimi calde,
Peste câmpul ponosit,
Doar un foc, de dor, mai arde
Trist, stingher, nespus, mocnit...

De la sud se-adună norii,
Greu veștmânt pentru regrete,
Triști, în zare, trec cocorii,
Trece vântul printre plete.

De pe ramuri cad mereu,
Galbene și ofilite,
Triste, ca și gândul meu,
Frunzele de plop, iubite!

Din înalt, tot plouă, plouă,
Fără saț, ca dorul meu;
Mi-e iubirea veche, noua?!
Nu știu, dar iubesc mereu...

O umbrelă ponosită
Sunt iluziile mele,
Ca pădurea desfrunzită
Și ca cerul fără stele.
Îți mai scriu și azi scrisoare,
Ca să știi ca mai trăiesc.
Nu mi-e greu, și nu mă doare!

Plouă doar, și te
iubesc...

**DANIELA
VARVARA, Constanța**

**vivisecție într-un
laborator părăsit**

Cutreier strada oh lonely
soul

chipuri sfârtecate dărâmături sânge amestecat
cu pământul ce nu l-a mai putut înghiți
cerul întors pe dos cu copaci răsăriți în jos
ploaia curgând și ea de-a-ndoaselea
creierul cerului cu ochiul deschis e pe jumătate
de pleoape colorate-n albastru
când mai închis când mai deschis
după bunul plac al luminii
cărlige de sârmă le străpung alungindu-le

din propriul creier simt sârme uriașe care mă
agață de cer
una cu creierul lui prin contiguitate mă fac
vivisecție sub ochii mei îmi spun
ceasul lui Dali scurgându-se din mână
- din mâna cui- nu știu
îmi lovește cu limbile lui mari timpane
timpul se dilată oh lonely soul
peste liniile mormintelor din care
sufletele morților croiesc un soi de scară
la cerul amestecat cu pământ
nimic nu mai este pur îmi zic iarăși
oh lonely soul
God knows you're lonely souls
cerul e ca o băltoacă imensă
în care sfinții devin mormoloci
pe semne că Dumnezeu și-a creat alt loc
departe de fețele noastre
I believe there's a time when the cord can be cut
no cord but brain must be cut
and this vision ends.

peisaj exterior cu pajura aurie și pisicile lui a. p.

În copilărie asemuiam fața tatălui meu cu
moneda de un leu
pe cea a fratelui Nelică - alb de când îl știam- cu
cea de 15 bani
iar pe bătrânul Camen - veteran de război - cu
moneda de 25 de bani.

Acum chipul meu devenise o pasăre
pajură aurie m-a numit
chemându-mă să vânez pe domeniul
împrejuț de sine bătrânul poet
cu aripile închise sub clopot înfigeam ghearele
în lumină
încremenind-o în lucruri
numai copacii se întunecaseră și în loc de frunze
aveau obiecte casnice atârând însângerate și
nori de hârtie
sau de vată pufoasă
copacii aduceau o ploaie roșie
numai ochiul meu rămânea auriu
și senin
tot ce priveam puteam face să zboare
oamenii din stația de autobuz blocul de vizavi
tabloul lui Eminescu tânăr
paltonul maestrului în aerul îmbâcsit al
apartamentului de la 2

pajură
tu ești vânătoarea de iluzii și de cuvinte magice
inima mea îmbătrânită de zile
te așteaptă să-ți lași tristețea la ușă
nimeni nu te vânează în pădurile mele

într-adevăr, nimeni nu mai stătea la pândă
ochii pisicilor – nu cele din Torcello- deveniseră
lampadare sclifosite
retrase în scorburile copacilor sau cuibărite în
vasele lor casnice
pădurea se lumina sub ochiul meu auriu.

vai mie, vietate de hârtie

Vai mie strigam dintre coastele nopții
nimic nu mai e tăcere
somnul nu mai încapă în pereții pe care-i zidesc
inima a devenit labirint pentru sângele ce ar
trebui s-o străbată

vai mie vietate de hârtie pe care
hălăduie cuvinte ca stafiele-n case părăsite

ferice mai poate fi nu de cei ce găsesc ieșirea
ci de cei ce ies împăcați
cu sângele jertfei.

de strajă într-un câmp plin de sulite înfipite în cer

E ora apei care trebuie să-mi stâmpere setea
dar orologiile au încremenit în mălul fântânilor
marginea orei doare
ca și marginea ochiului care
se izbește de umbrele obiectelor contemplate –
sulite înfipite în cer
împrejmuiesc soldații dormind
sunt singurul străjer într-un câmp plin de sulite
înfipite în cer.

**OANA VĂSIEȘ,
Bistrița Năsăud**

traducere

Cercul roșu pentru față
pus ca să ștergă
trăsăturile
efectele photoshopului
în defavoarea nopții

ce se lasă cu ambiția
printre favoruri și vestimentația burgheză
karmă și succesiunea ofertei

cât mai e până la mintea gata de luptă
cât până la materialul care întunecă mintea
care aproximează intrarea în cabină

de unde se vede prin oglindă
mâna de lucru asiatică
ograda cu floare perfectă

pe care n-a grijit-o nimeni
de unde se vede asia
disponibilă și neîncăpătoare ca un lotus
prin care intru cu buzunarele pline
cu rochie de fâș
și măcelul stă să-nceapă
peste soarele răsare

revenire

După un an m-am întors să rezolv
să despart și să-mi dedic ultimele afecțiuni
cele dintâi reguli ale igienei
care n-a mișcat nimic
pentru mine

după un an
flexul a început sub țigla
în frunziș rozătoare metalice
activând reflexii
Sufletul meu
care mai era
și pielea mea
și toată greutatea specifică
s-au decantat
A doua zi
la sărbătoare
m-au văzut i-am văzut
și eu pe oameni
cum mutau lucruri
până la anul
cum le asamblau
și se intersectau
până la anul
practic și revigorant
până la anul

La marginea vegetației
unde nu se-ntâmplă minunea

vera lynn și corpurile de fier (VI)

Tot ce-mi doresc acum e mirosul de cafea,
să împrăstie ca un vînt tropical
pasiunea asta bolnavă.

Nu mai aud nimic.
Și tot ce-am auzit pînă acum e îngropat,
ferit de orice atingere.
Tot ce-am atins s-a uscat sub un soare
spulberat de decibeli.

Într-o grămadă de mîini neîndemînatice,
tot ce mi-aș dori
s-ar dezvălui odată cu mine și odată
cu mine toate teroriile din care altădată
cineva a înălțat un monument simplu,
definitiv pierdut.

Și lîngă imaginea aceasta a neputinței
am scris poem după poem și le-am înghesuit
în sticle murdare hotărîtă să le dau drumul pe
prima apă care mi-ar fi ieșit în cale.
Nu mai vreau pe nimeni să se roage pentru mine,
sau pentru noi.
Pe nimeni care să se transforme pentru o noapte.
N-aș mai vrea ca atenția să se întindă doar spre
cea mai frumoasă femeie de care pot fi în stare.

Am să încetinesc puțin și astfel nu se va
mai vărsa nimic.
De-aici, văd perfect cum ceva nebănuat de
sincer va crește din nou și din cînd în cînd
va erupe.

vera lynn și corpurile de fier (XIX)

Semnalul plecării s-a dat întotdeauna cu
un sunet turbat, spulberîndu-mi țeasta.

De fiecare dată un copil îngrijit
urnea trenurile cu mișcări ce se întindeau
dincolo de noi.

Dincolo de noi nu mai existau nici măcar iluzii,
nici măcar sentimentul cum că întîrzierea unui
tren
ar aduce forma nouă, salvatoare.

Frumusețea încheiată a copilului
reamintea de orașele din care s-a fugit,
pentru că o încredere invizibilă începuse să
dezmeticească lumea. Și cîinii se agățau
de oamenii cei mai frumoși, și oamenii cei mai
frumoși
se agățau de copii.
Și copiii
se întreceau pînă la periferia orașului
și acolo alegeau dintre un clește și
un clește.

Fiecare plecare a trenului e acum o părăsire
într-o noapte groasă ca vopseaua.
Și deși oamenii se caută foarte aproape,
ei nu vor mai găsi,
nici nu vor mai atinge ultima răsucire a copiilor.

Se vor așeza
limpede, inevitabil, natural,
și vor încerca să memoreze
imaginea gării în care copiii
s-au abandonat mai singuri
decît lumea.
Dacă toate astea s-ar fi petrecut altfel,
dacă un bărbat înalt
n-ar fi părăsit un geamantan pe peron,
dacă o domnișoară

nu s-ar fi așezat în bătaia soarelui
în acea după-amiază,
trenul nu s-ar fi oprit.
Frânele n-ar fi împrăștiat căldura împăciuitoare
a lunii mai,
și oamenii ar fi continuat să se ciocnească
doar din greșeală, fără o întoarcere întreagă.

ZINOVIA BIVOL,
Chișinău

Trandafirul negru

S-a înnegrit iarba,
Din coasta Evei vântul
suflă
Greoi și nestingherit
Prăbușind toate pietrele

Zidului bărbătesc.
Oameni ai nisipurilor...
„Când nu te amenință nici o pedeapsă
Nu simți nici bucuria evadării”*

Inelul a ruginit până la os.
Acum atârnă
În dinții Lombardului
Să-și schimbe pielea.
Mă îmbrac cu vorbele lui Holly:
„Nu am să mă obișnuiesc niciodată
cu nimic. Cine se obișnuiește e ca și mort.”**
Cu ochii roșii de febră
Mai vreau puțină dragoste în plus...

Din arcul sprâncenelor mele
Mi-aș construi o umbrelă în noapte,
Mi-e frică de ploaie.
S-au conservat toate picăturile de rouă,
E secetă în oglindă.
Din toată iubirea
A crescut un singur trandafir
De culoarea ochilor tăi.
(Probabil m-am uitat prea mult în adâncul lor.)

Pasc oile pe câmpul meu de luptă
Și ori de câte ori pășesc cu stângul
Mă zgârie în piept
Trandafirul negru.
Mă pierd prin turmă
Și caut oaia care mă va înțelege, fiindcă
„Oile te învață mai multe decât cărțile.”***

* Kobo Abe, *Femeia nisipurilor*.

** Truman Capote, *Micul dejun la Tiffany*.

*** Paulo Coelho, *Alchimistul*.

Cafeaua rece

Mi-au ieșit
Toate vinele
Prin mâinile mele de tei.
Gesturile noastre adie a ceai.
Trag aer în piept
Și planăm ușor
Pe aeroportul dintre tine și mine,
Unde de fiecare dată treceam
Cu același pașaport.
Singură la o masă rotundă,
Beau o cafea pătrată.

Prea amar a fost sărutul
Cu miros de flori de tei.

O nouă Pasăre

Mi-a îmbătrânit pielea
Pe genunchiul mamei mele,
Iar gutuiul a albit până la rădăcini.
Cuprind tulpini de om
Și doar pe o mână
Au mai rămas frunze verzi
De unde aș putea culege îmbrățișări
Arse de soare.
S-au uscat oasele
Ca lemnul din podul casei
Dacă mi-aș da foc
Într-un înveliș de smirnă
Și tămâie poate s-ar ridica din mine
O nouă Pasăre Phoenix,
Vreau să trăiesc și după moarte.

M-am îmbrăcat toată în tine

Sunt aici să fac parte din tine.
Ruptă în două jumătăți
Încelei cărămidă cu cărămidă
Zidind o cetate-roman
În care să arunc cu pietre
Când am să mă urăsc.
Ești omul pentru care niciodată
Nu mi-a fost rușine să greșesc.

Ieri ar fi trebuit să mă mărit
Din fericire nu erai tu !
Stau ca o proastă cu vorbele altora în gura mea.
Albă ca varul
În loc să dau tulpina copacilor
Văruiesc crengile că-s mai încurcate
Îmi seamănă mai mult.
Atârnată de aceeași soartă
M-am îmbrăcat toată în tine,
Și mă dezbrac de mine.

**SIMONA BAICU,
Căprioru, jud.
Dâmbovița
Joc de cuvinte**

Eram cu prietenii,
Consemnam pagini
ale vieții
Ascunse în spatele unor
gânduri,

Prăfuite de trecerea timpului,
Dar ancorate veșnic în imensitatea sufletului.
Erau idei, mânate de porniri adânci
venite din interior,
Ce imaginau povești de dragoste,
Trăite ca pe dorințe aprinse și statornice.
Și pentru că vârsta adolescenței
presupune seninătate,
Priveam prin fereastra fiecărui suflet
Și aminteam de frumosul fruct,
Născut și crescut,
Cu zâmbete sau lacrimi,
În cămăruța de preț a inimii.
Este vorba despre iubire
Acea floare rară,
Care guvernează întreaga personalitate
a unui individ.
Acel sentiment profund,
Ce se instalează armonios,
Și presupune libertatea unei persoane
De a călători prin sufletul celui alt.
Tot ea, purifică și transformă orice om
Este bucuria ce alină și reflectă interiorul,
Leacul pentru durerea din suflet
Și vraja rânduită să cânte.
Este ca un joc fluent,
Capabil să dea viață
Unor frământări interioare.
Să te treacă în lumea arhitecților
Ce creionează un univers,
Într-o singură formulă.
Iar noi, tinerii adunați la vechea masă rotundă,
Neînlocuitul camarad bătrân,
Să o îmbrățișăm cu drag
Și s-o primim cu duioșie,
Pentru că iată,
Cum fiecare inimă,
Își construiește propriul pod cu vechituri,
Amintiri, clădite temeinic pe zidurile tinereții.

Doar eu și el

Eram într-un autobuz...
Labirintul propriilor amintiri
În mijlocul unei mulțimi aproape necunoscute.
Desenam cu degetul pe geamul umed
Un miracol.

Unul, care să-mi capteze atenția
Și să mă poarte spre infinite orizonturi.
Sufletul meu aștepta
Tresărea la fiecare glas.
Era un imperiu de fericire și speranță,
Până când apare el...
Moment izbitor pentru mine.
Eram prinsă în capcana sentimentelor,
Încolțită de strigătele inimii,
Iar ceasul... el, părea mai viu ca oricând.
Am simțit, chiar am simțit
Că sufletul începe să cânte,
Iar florile vieții înfloresc în buzunarul inimii.
Căutam pe geam un loc țință
Unul, care să-mi poarte atenția,
Depart... dar totuși aproape de inima lui.
Simțeam cum se apropie
Cum mă deranjează zgomotul fiecărui pas.
Asta pentru că era el
Aproape, dar totuși departe,
Depart de locul în care încremenisem.

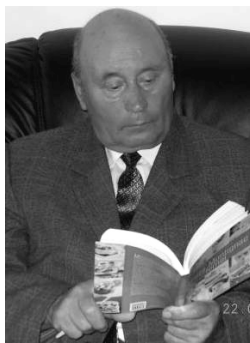
Între patru pereți

În inima propriei camere,
În locul umbrat de gânduri
ascunse în cuvinte calde,
Mintea mea,
Crea noi reprezentări.
Povești, învăluite de o aură de basm.
Simțeam că zbor
pe tărâmul celui mai frumos vis
Vis, al dorului de dragoste.
Și cu cât mă îndepărtam,
Cu atât gândurile mele,
Străbăteau o lume a sentimentelor
și a trăirilor intense.
Mă pierdeam în zarea tinereții
Locul, unde am descoperit o lume întreagă,
Într-un mic detaliu.
Locul, unde am realizat că fericirea lui,
Este esențială pentru fericirea mea.
Am trăit momente în care aveam impresia
Că inima-mi dicta cuvinte,
Pe care nu le puteam pronunța.
Era pasiunea ce-mi ataca simțurile,
Golul, ce-mi acapara norișorul
Care mă ajuta să trec
De poarta Paradisului.
Și așa mă cufundam eu,
În liniștea serii,
În închipuiri ce îmi invadau imaginația,
În propria cameră,
Unde eram prizonierul sentimentelor.
Și fiecare,
Picta în albastru versurile mele.
Eram un gând trecător

în care dăinuia eterna speranță.
Speranța că în curând îl voi găsi.

De vorbă cu sufletul

Pe întinderea unei ape supărător de albastră,
Ochii mei căprui,
Căutau cuceritor eternitatea.
Atunci, mi-am ascultat vocea inimii.
Îndemnul sufletului,
chinuit de realitățile lumii de astăzi.
Lume, în spatele căreia,
Era ascuns un muzeu cu oameni de ceară,
Ce fug de umbre, topindu-se...
Mi-a incendiat mintea
Cu o gamă variată de îndemnuri,
Ce mă invitau
Să iubesc viața
Că și ea mă va iubi pe mine.
Să îndrăznesc
Că îndrăzneala atrage după sine încrederea,
Încrederea dă putere,
Iar aceasta este izvorul victoriei.
Să respect
Pentru că așa îmi evidențiez
Acea abilitate de a asculta orice lucru,
fără să-mi pierd răbdarea.
Să zâmbesc
Că zâmbetele sunt sarutările sufletului.
Să iert
Că atunci când voi ierta totul,
Voi câștiga pe toate.
Să muncesc
Pentru că bogăția unui popor
Stă în muncă.
Iar munca, reprezintă un prim pas către succes.
Să încerc,
Pentru că altfel, pot pierde o mare cantitate de
talent.
Să lupt
Că nu există înfrângeri care coboară, ci înalță.
Să risc
Pentru că nu sunt pierdute decât acele bătălii,
Pe care nu le încep niciodată.
Iar în final, să iubesc.
Iubirea este ca o plantă,
Care crește încet,
Într-un piept crud.
Iubirea dă putere,
Din iubire se extrage esența continuității,
Pentru a putea supraviețui obstacolelor vieții.
Iubirea, aduce pace într-un miez de suflet,
Înmuiat cu lacrimi aspre.

MIRCEA CHIRIȚĂ
Comuna Racovițeni,
jud. Buzău

Punct în cercul
circumscrip

Pe cât sunt
atât nu-s nici în jos
și nici în sus

rămurică , ramură ,
flacăra și flămară .
Eu în mine
sunt și mi-s
punct
în cercul circumscrip ,
mare-ntinsă , țărzure
ramură și răzzure ,
drum fără de pulbere
luni și marți și vinere .
Meteor n-am fost
și nu-s,
mai degrabășărea ,
fruct și sâmbure de stea
rătăcită-n lumea mea .

Pe limba crucificată

Cred că-i arde de gâlceavă
cuvântului cu miez de lavă :
într-o clipă de zăbavă,
m-a arat de șapte ori
din călcăie în subsuori ;
m-a mușcat și-am sângerat
sânge de mânăz nechezat ,
sânge-albastru de vocală,
de silabă trufandală;
de n ori într-un minut
m-a mușcat și m-a durut .
Din durere din durut
o , zeule, m-am născut
fără sabie și scut.
Pe limba crucificată
mă voi mai naște odată
de din mâine pe-altădată,
limba ce mi-i dată mie
să mă-nvie , sa mă-mbie.

Mă lepăd de veșnicie

Doamne , m-ai născut cercel
la urechea doamnei Soarte
să mă clatin cătinel
din sorghite pân' la moarte
și nu știi ce plictiseală-i
să stai suspendat de-un lob
zi de vară până-n seară

balansat ca în scrânciob.
Vreme trece , vreme vine ,
peste-orgoliul meu rănit .
Tu rămâi cu Tine Tine ,
eu , cu ce m-am pricopsit.
Nu! Refuz favor, simbrie
în acest secol bleg și snob ,
mă pepăd de veșnicie ,
dar desleagă-mă de lob.

Ironia sorții

Ca un făcut ,
îndurerat
de trecerea
prematură
în neființă
a primului meu poem
de anvergură,
soarta
îmi oferă gratis încă o lovitură :
primesc o veste uimitoare
(cu regretul de rigoare)
cum că decedatul
n-are
acces la fireasca înhumare
cu onoruri militare
(dintr-un motiv oarecare).
Obligat,
mă-mpac cu soarta
și cu mine totodată:
îl incinerez
și gata ,
iar cenușa rezultată
o-mprăști în lumea toată.
Punct.
Cuvintele de-mbărbătare
le primesc la domiciliu
fie-n scris , fie verbale .
NB: Pe ușa de la intrare.

**MARIANA
KABBOUT, Galați**

Leac

Mai știi că vine, dulcele
meu crai, Necunoscuta
noastră înserare,

Într-un galop, pe-un armăsar călare,
Și timp să-mi cânti în strună, nu mai ai?
Din floarea albă ce mi-ai prins-o-n păr,
S-a prăbușit lumina... în privire...
Și-am să te-ascund în ea, la despărțire,
Ca pe un imposibil adevăr. Iar dacă nici acest
galop sosind,

Nu îți va aminti de înserare,
Neglorioși și vrednici de uitare –
Ne-om lecui să mai iubim, iubind...

Pagină

Nu-mi amintesc tăcerea-n care
Am ferecat mister și vină
Și cum a devenit străină
Iluzia mistuitoare...

Nu mai croiesc din rouă, stele.
Nu se mai potrivesc, se pare,
Cu niciun fel de întrebare...
Un punct a mai rămas din ele.
Nu-mi amintesc,
dar cred că timpul
Pleca-n povestea nesfârșită,
Când veșnicia osândită
M-a logodit cu anotimpul.

Și am uitat că nu se vine
Pe pagina dintre suspine...

Treaptă

Se clatină distanța.
La sfat, mă cheamă spinii.
Te șuieră trecutul.
Ne înfloresc mălinii.
Mă-mprăștie pe frunze - culoarea răvășită,
Te iartă și te-ascunde privirea mea... rănită.

Ne prind în horă vremuri cu oști - pe răni, călare.
Ard veșnicii smintite, ne pică la picioare.
Mă cerne peste nouri tristețea, mistuirea...
Zâmbești și cât mai semeni...
cât semeni cu iubirea!
Dar totul:
spini, culoare, mălini și răni și frunze
Mă șuieră în iarna de pe-ale tale buze...

Iar tu...
(doar tu, nu toate din câte fost-au viață),
Te clatini.
În distanțe, pleci ca o dimineață...
În focul fără lume,
ești treapta care-ngheață...

Frunze

Sub aceste frunze, cât mai e pământ?
Cât rămâne-n toate ca un fel de știre
Fără alinare, fără nesfârșire,
Șiroind pe tâmpla unui necuvânt?
Cât ne aparține când nu vrem să știm
Că n-a fost ursită pajiște în floare

Fără glasul toamnei și fără ninsoare?
Cât mai suntem totul ca nimic să fim?

Astfel, ca-n poveste, fi-va greu deloc
Să mai batem câmpii cu rotiri celeste
Când nici locul nu e ce credeam că este...
Locul de sub frunze, nu-i pământ. E joc.

LAURA MARIN, Ploiești

E surpriză...

E surpriză, e surpriză
organizată
În tabloul cu prima
zapadă,
Abandonat de ochii tăi

castanii...
Era bine când sângeram,
scriam mai ușor,
Îți scriam mai ușor.
Și se simplifica, nu aveam nevoie de pană.
Știam să comprim zborul în stilul meu,
Dincolo de fulgi, uneori...
Acum se vorbește pe mess,
(E vorba de relații virtuale,
Conectate prin fire, la inimi)
Fără diacritice, doar cu emoticoane
Sau câteodată prin web...
Și înțelesul devine astfel neînțeles.
De-aia ne certam ca nebunii,
Ca mai apoi să ne cerem scuze-n avans...
Vreau o conexiune totală la real
Fără să dam search pe google pentru a ne găsi,
Întâlnire programată, de gradul unu și-un sfert,
În care... inimile noastre bat în ritm de buzz.
Hai să șoptim cu vocile conectate la urechi
Lăsând degetele drept paravan,
Ca să nu se audă ecoul din cioburi.
(În sufletul meu a nins de o vară
Și tâmpile-mi recită colinde:
Nu uita să vii ca să dai like.)
Să ne încălzim ca bateriile alimentate la curent,
Nu aș vrea să ne deconectăm iarna asta,
Plătește abonamentul la inter-soul...
Te invit afară un moment
(afară din sufletul meu) tot e iarnă...
Mai ales în palmele mele,
În ochii tăi...
Trebuie să mergem împreună cândva,
Să schimb aerul, să învățăm să respirăm -
Să respirăm împreună la două capete-
Pe rând,
Ca niște broaște țestoase,
Cu riscul de-a ne intra frigul în carapace...
Nu închide,ți-am promis o surpriză
Dar nu mai spune nimănui...

Oh, dac-ai ști...
În tabloul cu noi,
Ninge o dată pe zi.

Ca-n tre fete...

E atmosferă de sărbătoare?
Da, parcă a nins mai de mult...
Nu mai știu.
Te duci la concertul de colinde?
Ce amețită ești!
Sacrifici magazinul de țoale
Dar lasă, ai timp.
Nu mâine, ești rezervată
Să mergem într-o altă dimensiune
Explorată de noi,
Cu inimi atârănând în ploaie.
Tu să-ți alegi cântecul pe care să bată
Primul gând, primul dor...
Oh, trebuie să-mi spui o părere
Să mă îmbrac în iarbă, în nori,
Cum îmi stă mai bine?
Când ne-am întâlnit,
Nu știam cine ești, nu știam despre tine
Tu știai, dar nu cine.
Era toamnă și vorbeam în două:
Tu-mi spuneai cine ești,
Eu eram „una nouă”.
E mult de atunci, o iarnă întreagă
Și azi mergem la shopping,
Și totul se leagă.
Ne-a prins iarna, ne strânge bine,
Ne strânge în brațe
Suflându-ne fulgi în amintire.
Mai știi?
Eram plecate cu pluta
Dar veneam într-o zi.
Nu rezistam prea departe,
Mergeam împreună.
Iarna bătea în spate,
Noi ne țineam de mână.
Era concert de steluțe
Aromă de fulgi în zăpadă
Și acum suntem departe
De mall... am ieșit chiar în stradă.

În absența ta

Ningea cu flori violet, aproape de moarte
Și tu îngânai primul dor ...
Cine te-a văzut dincolo de mine,
Mai mult ca propriul eu?
Am învățat să-ți cânt toate tăcerile,
Cu refren cu tot
Până când mi-ai plecat
peste toate marginile cuprinse de brațe.
Nu mă pot descurca cu mine însămi

Am nevoie de cineva să mă crească.
 (Să mă crească la umbra zâmbetului tău,
 Cu subînțeles.)
 Brațele tale nu mă mai încap,
 Aerul e rigid, irespirabil.
 Și afară e rău(mi-e rău în afara ta),
 Iar peste conturul pleoapelor...mi-e frig.
 Inima mi s-a strâns.(o floare
 Veștejită-n deșert)
 Era cred, pentru ultima oară
 Timpul pe care...
 Învățasem să încep să-l aștept.
Trezitul în doi

Mi-ai bătut în tâmplă de dimineață
 Voiai să respir lumina mai devreme,
 Am zâmbit.
 Stilul tău e inconfundabil, plăcut.
 Semeni mai mult cu tine când râzi,
 Când râzi la-nțâmpare.
 Da, mi-ai văzut reacția
 Îți zâmbesc înapoi cu toată căldura
 Comprimată la 50 de grade.
 În toate venele din corpul meu
 Are loc o alergare..de emoții vâlvoi,
 Care dansează până în ultima clipă...în doi.
 E cafeaua pe care mi-o dai
 Energizant de speță aleasă,
 Dar tot nu se compară cu tine
 Când mă trezești cu umbra zâmbetului tău.
 E frumos, doar aici când cu tine
 Se sfâșie mai mult timpul meu
 Prefăcându-se în coloană la infinit.
 E plină lumea de noi:
 Un el și o ea
 Care-și trăiesc povestea în alte inimi,
 Unde au loc să bată...
 În același timp, c-așa e ritmul
 Tic-tac, tic-tac...în același timp.
 Se abandonează unul altuia
 Cu carnea, cu sângele,
 Cu...ultima răsuflare.
 Devin martiri...
 Dar lumea mea e plină de tine
 Și nu mai e loc să mai iasă
 Zâmbetul, lumina sau altceva.
 Oh, m-ai trezit când visam împreună
 Ca-ntro oglindă.
 Și te iubeam
 cu o clipă
 Peste infinit.
 Da, era vorba de noi, noi doi.

**TATIANA
MUNTEANU, Galați**

Stăruie-ntre noi ecoul

Stăruie-ntre noi ecoul
 valurilor sfârtecate,
 Pleoapa seacă Și pustie,
 buzele învolburate
 Ne-nvelesc în rogojina

cântecului ancestral,
 Să se mistuie văpaia scrâșnetului sideral.

Ropotind în falduri suflul dezbrăcat de agonie,
 Mușcă orele stângace adunate-n simfonie,
 Mă așez în transcendența ultimului caldarâm,
 Ca ondina legănată-n palma unui alt tărâm.

Rătăcirea australă după lespede se-nchide,
 Efemeră-i spovedirea astrelor antropoide,
 Mantia de întuneric se răsfiră în felii
 Și îneacă-n iarbă talpa dimineții fumurii.

Încap diamantină-n pieptul tău

Încap diamantină-n pieptul tău
 Ca o făclie,
 serafică mă-nchin
 Cu șoapte parfumate de jasmin,
 În piramidă mă-nchide
 Dumnezeu.
 Și împletesc flămândă amintiri
 Din păsări
 spulberate pe obraz,
 Cadența străvezie de topaz
 Desprinde oblonitele
 priviri.

În ochii tăi am ancorat furtuni
 Și dimineți
 pe malul înflorit,
 Ca niște stoluri trase spre zenit,
 Am mâinile crescute-n
 rugăciuni.

Desprinde-te din coapsa mea

Desprinde-te din coapsa mea în ramuri,
 Lumină te îngroapă printre nori
 Și scoate diminețile din hamuri
 Cu semne de-ntrebare din viori.
 Alunecă pe un lied în floare
 Și clocotește-n lacrimi pe cuvânt,
 Ca aripile de privighetoare
 În piept să-ți bată luna de argint.

Cu gânduri pale seceră tăcerea
Și o culege în mănunchiuri mii,
Să-nnebunească-n palme mângâierea
Nisipurilor calde și pustii.

Cântă pe faleză toamna

Cântă pe faleză toamna,
Ploaia într-o tobă bate,
Liniștea se-aruncă-n mare
Peste spumele turbate.

Felinarele crescute
Înspre apele nătângi
Casacă-n genele luminii
Și agață marea-n chingi.

Valurile se încruntă,
Ridurile înverzesc,
Chipurile-mbătrânite
Ale norilor doinesc.
Curge printre pânze marea
Și aleargă despletită
Pe înguste catarge,
Unde soarele se zvântă.

DANIELA POPESCU

Comuna Moțâieni, jud. Dâmbovița

Când moare dragostea ...

A luat sfârșit romanța de iubire,
S-a spart în mii de cioburi vasul de cristal,
În care zilnic ți - aduceam spre amintire,
Trei flori albastre, ca al mării val ...

În toamna rece, tristă și pustie,
Voi rătăci ca un sărman pribeag,
Iar timpul-îmi va părea o veșnicie,
Căci niciodată n-ai să-mi calci pe prag.

De te-aș vedea în zilele senine,
Venind pe-un drum de primăveri cu flori,
Eu ți-aș șopti că-mi este dor de tine !
De mii de ori, de mii de ori, de mii de ori ...

Eu cred

Eu cred
Că într-o zi,
Oamenii se vor privi în ochi
Și vor înconjura Pământul
Ținând de mână iubirea.

Eu cred
Că în fiecare zi,
Oamenii vor îndrăzni

Să se privească în ochi
Apărând cu-ncrâncenare iubirea.

Eu cred
Că va veni o zi,
Când oamenii vor hotărî
Să poarte doar numele unei picături,
Din infinita iubire.

Dor de femeie

Eu mi-am pierdut dragostea într-o seară,
Când nici măcar nu era primăvară,
Când am gustat ultimul sărut,
Dar nu cu tine, cu un necunoscut.

N-am regăsit dragostea în altă seară,
Chiar dacă a venit o altă primăvară,
Am uitat cuvântul "sărut",
Dar nu mă doare cuvântul neștiut.

Cred că dragostea va veni tot într-o seară,
Când va fi cu-adevărat primăvară,
Când un alt bărbat necunoscut,
Mă va învăța din nou cuvântul "sărut".

Eternul Eminescu

L-am văzut pe Eminescu
Printre stele
Adunând pulberi de aur
Pentru veșmântul versurilor.

L-am văzut pe Eminescu
Printre poeți
Vorbind cu grai de dor
Despre limba română.

L-am văzut pe Eminescu
Pe țărm de mare
Adunând imensitatea
În stropi de eternitate.

L-am văzut pe Eminescu
Lângă noi,
Lângă voi,
Și lângă ei,
Dăruind lumina
Venită după mii de ani
De la stele.

**RALUCA
VASILIU, Iași**

Copila
cherie a sunat de
pauză și în clasă
a rămas

o copilă dormind cu chipul
între foile blocului de desen
bloc din piatră
albastră gri
s-a oprit timpul
și ea doarme
pentru că a rămas prea puțin de făcut
mama ta e acasă
în brațe de bărbați străini
fără să închidă ușa
se aude geamătul sfârșitului de săptămână
cine e acel om-toamnă
care aduce bomboane de pom
care uită să plătească apa
care privește pe fereastră
și rulează țigări
vrea să o ajute
e singură
fetițo nu uita că noi am împărțit un secret
o dor coapsele
o doare în locul acela
mama ta nu trebuie să știe
te-ar duce alături de frații tăi
cu nume de arhanghel
au plecat cu dricul
mama ta nu a vrut să le cumpere ciocolată
mașina roșie zgomot de frână
se țineau de mână și când au trecut vama
copila doarme s-a terminat pauza colegii o strigă
nu aude nu aude nu aude decât plînsul acela care
nu poate ieși din ea care nu poate răsa

Dormim împreună

în nopțile toate de agonie
îmi șoptești în adîncul șuvițelor încurcate de păr
că mă urăști pentru nestatornicia bulelor de
săpun dimineților fără culoare
îmi vezi în ochi amănții
cînd stau deasupra ta și îmi ții părul strîns în
pumni înjuri printre dinți
îți amintești de fiecare trădare
cînd privesc pe fereastra noastră te întreb unde
mă duce gîndul
de unde am vînația aceea pe coapsă
pe care o frămînti
pe care o mărești
pe care o săruți
pe care o adormeci
nu poți trăi
fără sunetul vocii mele
fără răvașele decadente
fără imaginea spatelui meu arcuit zîmbind spre
tine
mă rănești cu barba ta de trei zile cum îi stă bine
oricărui bărbat cuceritor

mă prinzi de încheieturi și te apropii cu dinții
aceia care rup care zgîrie care strălucesc
aprinzi lumina
ca să vezi tot
cu degetele tale acoperite de mănuși
ca să cercetezi tot
cu buzele tale murdare de dragoste

Cu ultima țigară a zilei

am deschis și închis șiruri de cărți
lupta cu mine și cu
literele de diverse forme și mărimi
fotografiile care spun totul
care transmit totul-totul în fracțiunea aceea de
secundă
care mă arată
și te arată și pe tine fixat pe retină în suflet
uităm ploile toate și păsările și melodiile lui
porumbescu care ne obsedau
facem legămînt cu oameni străini între ei și
străini de noi doi și visele noastre
am crescut și picioarele s-au opintit în asfalt
trenul se oprește-n aceeași gară nu mă așteaptă
nimeni
știu drumul spre brațele tale
spre caldura și lumină
florile sunt praf
culorile sunt minciuni proiectate de mintea
noastră însetată de nou
de dragoste
spune-mi o poveste
spune-mi povestea noastră
banală
pentru că va avea un final fericit

Tremur

voi reveni iarbă
și zumzet
și așternut lipit de coapse de îndrăgostit
iar tot ce intră-n mare
și-mbrățișează valul
algele
depărtarea
dorințele de copil
se face mare
și rai cu saxofon
pipă
cămăși albe apretate
freamăt
voi reveni salcîm
și muzică
și durere de duminică dimineața

ANDRA PRODEA,
București

Cuburi de viață

M-am născut în mijlocul
unei avalanșe de idei
la doar câțiva pași de
inima Anzilor

Cuvintele-mi erau bulgări prematuri
extrași cu forcepsul
din pântecul unei nuci de cocos
Înainte să intru în memoria fulgilor de zăpadă
îngerii m-au avertizat
să nu-mi fac detartraj cu ultrasunete
la -30 de grade
Sub mânușile groase de lână
ghioceii începuseră să mă gâdile în palmă
de dragul regăsirii
Visam la o lume
în care să pot respira fără masca de oxigen
devenită complice la năpârlirea buzelor
Am încetat
să-mi încălzesc sufletul
în paharul Berzelius
unde somonii își depun icrele
pentru a fi din nou liberi
până la ultima consecință

Film noir

Din ochii de marțipan ai câinelui dingo
tâșnește luna proaspăt aprinsă
cu bricheta unui licurici
Soldatul Ryan ar împușca toate ciorile
care au încetat să mai fumeze pipa păcii
de când eroilor li s-au dat foc
în piața Campo dei Fiori
Moartea ne invită
la petrecerea de Halloween
fără a fi terminat de plătit
rata la cimitir
Dintre toți cei cu sufletul dat pe răzătoare,
doar Bărbierul din Sevilla ar fi în stare
să oprească hemoragia de vise
din care aborigenii fac compot
în cinstea lui Quetzalcoatl
Era prea târziu
când dirijorul a vrut să renunțe
la orchestra de plante carnivore
ce aveau de gând să mestece
clapele pianinei
Sigur nu i-ai văzut pe tinerii actori din
Atonement
îmbrăcați la patru ace
pentru decernarea premiilor De vita beata?

Life's true colors

Dimineța mi se întâmplă
să bărbieresc visele
în timp ce joc biliard cu șoarecii albi
pe masa de operație a tăcerii
Mi s-a scurs tot sângele din vene
în marsupiul soarelui
strălucind pe diagonală
Fericirea arată infrișător
de fiecare dată când își pictează buzele
cu venin de cobră imperială
Abia se aude lira lui Orfeu
în salonul de terapie intensivă
luat cu asalt de fluturi cap-de-mort
trăgând cu urechea la toate bârfele
dintre viață și moarte

Waiting for death

Mă plouă cu gloanțe de umor negru
pe aleile unei Londre de zahăr cubic
merg pas la pas cu soldații
ce-și duc viața la reparat
se-ntuneacă repede în cutia noastră de chibrituri
am angajat bufnița albă pe post de bodyguard
nocturn
Dar prea târziu...șerpii amurgului îmi încolăcesc
simțurile
în spirală descendentă
sub umbrela norilor cu pleoape de plexiglas
Fredonez "I'm singing in the rain" într-o cabină
de telefon
aprinsă de flacăra dublă a conștiinței
Între noi doi e lună plină ambalată în folie de
plastic
dar ochii mei nu o zăreau
prin ceața gândurilor stridente de metal
Numai un sărut ne mai poate salva
din gheara de cuarț a morții
ce se desprinde din noi

MIHAI
APOSTU, Vaslui

Vis 2

Totul se petrecea
deasupra pieței San
Pietro.
Am ajuns înaintea ta
să contemplu cerul.
Aveam cerberul meu
cu care te vegheam de departe
Și cu toate acestea...
pentru o clipă ai dispărut.
Te-ai jucat cu mine

când am coborât din trenul
care mă deplasa
în catacombele Vaticanului.
De acolo
drumurile noastre s-au separat.
Am încercat să cutreier înălțimile
alături de cerber
Și poate de aceea
am ales să urcăm în turnul babilonic.
Dar parcă... totuși
eram într-un loc știut!
Tu erai în interiorul turnului -
în columnă.
Între mine și cer
nu mai era decât o plajă caldă
cu care te-am învelit
pentru că între timp
te-ai îmbrăcat cu o fotă roșie
pentru că între timp te-ai îmbrăcat
cu o ie roșie
care îți acoperea epiderma fecioralnică.
Era întuneric și atunci cerberul s-a aruncat
în râul Styx ce era capturat
la ultimul etaj al columnei.
În cădere ți-a oferit ochii
și cu ei ți-ai luminat calea.
Ți-am prins mâna fecioralnică
și te-am ridicat spre cer.
Nu am reușit să spun decât... DACĂ!
când tu m-ai cuprins de mijloc,
când ți-e ți s-a desprins
hlamida și ea roșie și ai șoptit:
Dragul meu,

deasupra noastră începe apocalipsa.
Te-am adus aici să îți predau
colierul lui Zamolxe.
Te-am adus aici
să mă învești cu plaja primordială,
am aprins pentru tine stelele tinere.
Acum putem coborî de pe columnă
și să ne continuăm visul.
Vom traversa piața San Pietro
până la primul cântat de cocoși
apoi vei adormi și vei reuși
să îți amintești visul în zori...
Te vei simți odihnit
chiar dacă
am călătorit o vreme.

Eu voi fi departe
când se va auzi gongul
iar tu cu genunchii
acoperiți de Calea Lacteie
ai să închizi poarta Vaticanului
deschizând o noua poartă -

poarta fecioarelor zamolxiene...
Poarta spre dimensiunea a patra.

Toamna apocrifă

Nu anotimpul toamna e de vină,
Priveliștea de toamnă e frumoasă,
E ca o amintire căzută pe retină
Iar ziua e un pic mai racoroasă.

Nu tu ai pus tristețe în pahare,
Oricât ai vrea, tu nu știi să o faci
Doar neputința-ți macină o stare -
Nu știi de-i bine dacă tac sau taci.
Dar toamna asta-i totuși o-necântare
Nu-i pentru noi paleta de culori,
Ne-am rătăcit în parc pe o cărare
Când nu credeam c-am fi rătăcitori.

Și totuși poate după toamna asta
Și iarna va fi altfel pentru noi,
Va astupa cu pătura ei albă
Tristețea ce ne-apasă pe-amândoi.
Si poate printr-o pură... ne-ntâmplare
Când primăvara iarași va veni,
Vom conjuga sub razele de soare
La toate timpurile - verbul a iubi.
Uite, în toamna asta e un pic mai rece
Nu, nu e vina nimănui acum
Ne îmbrăcăm mai gros și-om trece
Peste un anotimp ce mi-l asum.

Acum depinde unde ne vom duce,
Când traversăm prin iarna dintre noi,
Voi face un raport întreg atunce
Cu care să ne umplem ochii goi.

E toamnă, e miracol, e pastel
Este un semn frumos al nemuririi
Există în mulțime doar un singur el
Ce îți oferă mantia iubirii.
Restu-i poveste, restu-i compromis
Ca să îi fie lui și ei mai bine
Îți vând acuma ultimul meu vis
În care vei dansa alături de mine.

Orașul

Orașul!
Un mister în care sunt răspunsuri.
De fapt ce e orașul?
Încerc să-l definesc:
Sunt străzi pe care calci
și strada te suportă!
Cu tălpile grăbite
transportă spre nemurire

bagajul intim și...
 ai vrea să-l incifrezi.
 Orașul!
 Un mister sau poate o-ntrebare,
 privind la blocuri care
 vor ști și vor ierta;
 clădiri ce poartă-n ele
 vorbe nicidecum vorbite -
 cutii cu sentimente,
 cu planuri și decor.

Ce mai găsim?
 Sunt păsări ce zboară asimetric,
 sunt păsări ce observă
 mișcarea din oraș -
 dar ele știu că zborul
 acoperă tristețea,
 acoperă misterul ce-l văd
 și-l i-au în zbor.

Definiție

Odată..., am fost întrebat ce este iubirea.
 Am ezitat o clipă,
 pentru că este o întrebare
 în care trebuie mai întâi să trăiești.
 Apoi puțin câte puțin
 am separat iubirea de fericire,
 puțin câte puțin,
 am împerecheat starea cu visul
 și am încercat să răspund
 dincolo de o definiție:
 Să ne imaginăm un el și o ea.
 Să ne imaginăm o noapte,
 o lumânare la lumina căreia
 se poate observa respirația,
 o muzica ancestrală,
 un sărut pe umăr,
 o mângâiere pe obrazul stâng...
 musai un sărut pe lobul drept al urechii
 și apoi un dans,
 un dans desprins din geneză
 în care mâinile
 erau împrumutate celui alt,
 în care ochii
 se deschideau brusc
 și se închideau la fel de brusc.
 Un dans planetar în care
 se unduiau doar sentimentele.
 Nu exista lumină
 dar nu exista nici întuneric,
 nu exista rece
 dar nu exista nici cald...
 și atunci cele patru brațe
 căutau trupul celui alt,
 fiecare braț

imprima stigmatul iubirii
 pe celălalt trup.
 Și a apărut un flash..., al lui,
 și apoi alt flash, al ei...
 cele două sclipiri au alungat s-ul spirală...
 s-au ridicat și s-au unit într-o clipire.
 Pentru o clipă universul s-a oprit!
 Apoi mâinile s-au desprins.
 Au apărut două zâmbete
 și apoi amândoi au mimat din priviri
 cuvântul MULȚUMESC.
 Nici un cuvânt în plus sau în minus,
 nici o stare de letargie, nici o lacrimă
 și mi-am zis că iubirea nu trebuie vorbită
 și i-am zis că iubirea este sau nu este.
 Atât !
 Apoi s-a scris acest poem,
 apoi s-a citit acest poem.
 Am introdus iubirea în definiția fericirii
 și am plecat să petrec sfârșitul lumii.

MARIA BELEAN
Sărmășel-Gară,
jud. Mureș

nu mă alunga

nu plâng
 privesc cu dor
 drumul ce urcă

Șerpuind cu zilele anii
 nici aici nu mai sunt acasă
 oriunde privesc
 îți simt Șuierul Șoaptelor lungite
 până-n tălpile goale
 de aceea ard
 arderi care surprind un râs diabolic de tobe
 un râs care desface în crisalide
 de gheață izvoare de ce

nu mă alunga din vorbe
 trădarea îmi udă mâinile
 sânii
 nu mă alunga din strigarea crinului
 culoarea aerului e zbuciumată
 scăldată într-o frumusețe lăuntrică
 cenușie
 aproape palpabilă

poate eu te-am alungat și nu-mi amintesc
 poate ți-am cerut prea des să-mi spui că sunt
 frumoasă
 am vrut doar în timpul meu să pășesc mai
 repede
 dar am murit cu mult înaintea ta
 am vrut doar binecuvântarea

să ne lipească atingerea peste frunte
ce-ai făcut
ai alungat semnul
acum vindecătorul urciorului întunecat
nu-l mai găsește

ce-ai făcut

tare dor mi-a fost de tine frunză

îmi era dor de acea clipă în care grijile dorm
iar pe tine te puteam mângâia
îți puteam modela orice haină
să-ți potrivesc sentimentele
culorile
Șoaptele
fără frica pierderii vreunui mal
erai copacul crescut în odaia cu aer condiționat
nu Știai
sau nu vroiai să atingi seceta aprigă de afară
durerea-i sângerie

Doamne
ce dor mi-a fost de tine
încrezătoare deschid ușa
verdele îmi trezește foamea
adulmec petecile nervurilor albastre
adulmec gustul de căpșună
mângâi somnul versurilor
zâmbetul se alungește nerușinat până la umbra
tâmpelor
mulțumirea își face patul în apele sufletului

între rădăcini de dor
te prind de mâna sidefie
caldă
îți surprind privirea mulțumită

ziua de azi
copac în înfrunzire
are surâs

am pregătit asta pentru tine

într-una din nopțile acelea tuciurii
care-și lungeau clipele rele
până-n bocancii
lipește una din fotografiile mele
pe retina ochiului care mă uită
cu ramurile desfrunzite în jur
cu amurgul sângieru tot mai puternic
iar tu
un oarecare
închide intrarea în tine
să nu dau năvală
ai afla adevărul despre cum dintr-o firavă tulpină

cresc două frunze
atunci
ai respira așa mult încât ai uita să te oprești
timpul ar mări pasul și nu vreau ca tu să mergi
mai repede
ai muri
iar bocancii mei s-ar umple de noroi

am rățăcit
sau pierdut
toate duminicile pe care le-am iubit
mi-e teamă că n-o să mai pot ieși
din odaia bocancului împietrit
dar
mai ales mi-e teamă
că n-o să aflăm adevărul nicicând
despre cele două frunze din copacul ars

citesc poemul tău

scris în pietre cu nisip
marea este un loc din care privești cerul
iar scoicile
sunetul la capătul căruia pot să ajung mereu
nimeni nu-mi simte lipsa
dorm de ani în crengile mărlui
anotimpuri desenându-mi pe piele
incantații
coji
nimeni nu-mi vede lipsa
în fiecare scoică las răvașe
și cu un gest alene
le așez în nisip doar în partea stângă
unde cordul lasă bătăile mai dese
mai sacadate
și calde
dar
nimeni nu-mi aude lipsa
uneori aș vrea să dau pâinea inimii
firimituri pradă păsărilor
să ducă ele semnul printre pietre și nisipuri
ca nu cumva elixirul vieții
să nu aibă hrană
și să o ia razna de nebun
să nu te mai găsească
cu mâinile noduroase modelez plastelina
nisipului
sub cântecul suav al sirenei
marea șoptește
ascultă

o să vină și acea clipă
în care plasa liniștii ne va sta de strajă
strivindu-ne

ROXANA BOBOC,
Buzău

O clipă

În tăcerea de chihlimbar
doar pașii tăi ridică
malurile spre cer.
E al patrulea an
Și nimeni nu ridică paharul

gol
în popasul dintre ani –
minutul rămas de strață
mă scoate din beznă,
aproape văd pastelurile tale
rupând o pată din lumină
Și preț de-o clipă
sunt copilul
ce nu cunoaște moartea...
În depărtare un pui de câine orfan
își caută părintele
prin jocul de-artificii.

Altfel

culori întortocheate
fără noimă –
inima mea,
un siraj de mărgele millefiori
strâns prea rigid.

în miez de noapte
tâșnesc după nuanțe
Și mă topesc în sarea iernii
când toate luminile au amuțit
Și luna se ridică din suflul meu
pe omătul alb ca o madonă
trăiesc din gustul iernii
Și toate piesele de rubiks
se îmbină tăcut
în mâinile tale.

Balet

Nu te-am cunoscut,
balerină a emoției
în jocul tău ghiceam umbre
la căpătâi cum așezai o crenguță de vâsc
s-adune norocul din tălpile mele;
ești frumoasă, Ioana
piciorul tău calcă în vârf de peniță
rondeluri de-amor îți încarcă genele
dar noaptea,
când melcii dorm
în suflet se-ncaieră doruri
la marginea copilăriei,

lipind frânturi de aripi
un hău fără timp
Și-ascute dinții în carnea ta.

Dimineața te găsește în rolul tău
același balet trage cortina.

IOANA BURGHELE,
Motru, jud.Gorj

Colecționar de orice...

Colecționez orice!
Mai ales dezamăgiri,
fragmente de viață și
șoapte...

Veniți la anticariatul de noapte!
Primesc și ghetе murdare...
Aici e puțin mai altfel:
Cărțile nu au ce căuta!
Ofer doar un suflet:
preș la intrare,
să vă ștergeți pe el
noroiul unei vieți efemere,
dintr-un timp imediat sau nu prea...

Veniți la anticariatul de noapte!
Sunt un om bun!
Colecționez dezamăgiri...
Uneori și tristeți mincinoase
și iubiri...
Nu pot avea mai multe sicrie!
Bateți cuie așa,
în singurul existent,
care-i viața mea!
Să nu vă temeți!
Poate că voi sângea puțin...
Dar sunt un om bun!

Cândva, am să colecționez
o ploaie...
Veniți la anticariatul de noapte!
E gratis orice!
Chiar și inima mea...

Visul

Stropi de apă
te-au atins
guri de rouă
te-au strigat
îneacă-n iubire
ca-n vis
trăia un înec
adevărat

Mergeai pe malul
celălalt...
strigătul se auzea
întrerupt...

Te asurzise
un vânt înghețat...
Ud
pășeai
inegal
viu și drept și surd...

Te-ntorceai
când și când
cu un zâmbet
ciudat
c-o privire dusă
departe...
I se sfărâmau
silabele de
stânci
într-o încercare
de-a se salva...
într-o disperare
de moarte...

Nepăsător
tu pășeai...

Vântul
îi desena
înecul
într-o urmă
întreruptă
într-un strigăt
frânt...

Calea până mai departe...

De grinzi, mereu legăm tăceri,
Când zboruri pier în nicăieri,
Și-n suflet dănuie doar umbre,
Prin praful unor zile sumbre.

Cresc disperări precum stejarii,
Ne sângerează palmele pe cruci,
Iar sufletul în noi, ca și hoinarii,
Donează sânge alb pentru năluci.

E lungă calea până mai departe,
Mereu pândește Moartea la răscruci,
Din valuri subterane, înspumate,
Vin alte vieți pe care să le duci.

Agonie

Într-o dimineață

ai să mă descompui
în cuvinte patrate

Îmi vor plânge secunde de însingurare
vor trăi fluturii agonia ultimului sărut
sub ochii-ncețoși ai nopții
care
va începe să strige că
nu va mai fi niciun mâine
încolăcindu-și brațele
în jurul trupului meu amorțit
în pânze...

am să trăiesc și moartea și nemoartea
ultimelor frunze descompuse sângieru

pustiu....

LUMINIȚA COJOCARU,
Zimnicea, jud. Teleorman

Pentru o privire

Te prefaci că ești desculț
Când în șoapte te afunzi
Să te împarți în resturi moi
Dar la ziua de apoi

Te prefaci că ești departe
Dorul nu te mai împarte
Te prefaci că ești ales
Soare viu pe cer cules

Numeri Doamne stelele
Pe pământ mioarele
În zadar te strig în noapte
Prefăcut c-ai fi departe.

La rostul de dimineață

Dorul se face apă
la drumul mare
nu lasă îngerii să urce
în culmea cu multă speranță
câinii nu urlă
la masa de dimineață
la prânz se leagă un dor
de urmă să nu dați masa
de pomană că se aprinde
la fiecare strigare
norii nu se fac îngeri de pământ
mâinile au rostul lor
nu strigă pământul
rostul de înger se face apă
tremurată peste mormintele goale
la biserică te duci cu cămașa deschisă

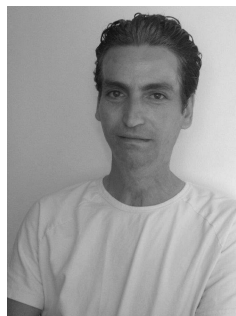
îngerii se desfac de principii
sub pașii morților din mormintele goale
candela nu se aprinde la nici o strigare
rostul se așează pe culmi
dimineața devreme
când sunt îngerii aprinși

Piatra arătată

Piatră fără cântesc și miros
Te-ai ales cu osul ros
Cum e sângele fălos
Fără ciuturi și odihnă
Piatra stinsă lacrimă
Pe obârșie iartă-mă
Ți-ai aprins pământul în prispă
De carne ești tot mai ninsă
Lacrimile le alegi
Ochii vieții îi dezlegi
Carnea o arăți curată
Lumilor ca arătată
Se alege frunza-n dungă
Domnul piatra o alungă
Se alege frunza-n lat
Morți cu pietre ai legat
Dați la oameni de pământ
Pomeni ninse la mormânt
Dați la oameni de pomană
Pietre ninse de cu iarnă

Rugăciunea pietrei

Înapoia pământului
se face cuvântul piatra
să strige de mamă
să aibă cine să-i răspundă
nedusă la biserică
femeia se roagă
de moarte să i se facă
copiii mari
pietrele de la hotar
să se desfacă în 4
precum desfăcut e și anotimpul
urma când îmi umblă
zăpezile desculțe
și Moș Crăciun se face om
copiii mici se joacă
masa nu mai rămâne masă
stă întoarsă să umble
îngerii jur-împrejur-i
să se umple de bucăți
de carne de apă
din morile care
trag vecernia la cântar
masa să o aibă pregătită

GEORGE GÎTLAN,
Buftea, S.A.I.

zbrrrrrrrrr

... o să Ștergi pe jos cu
mine dinaintea ta
apoi o să te miri cu toată
lumea la un loc
cât de curate și fine vor fi

tălpile tale
de atâta mirare și neînțeleș îți vor crește aripi
iar eu voi privi în gol de sub tine
fără să mă mire câtuși de puțin zborul tău
și fâlăitul ăla ambigu de după
zbrrrrrrrrrrr...

înger cu tatuaje

alergai printre mese
citeam ca un bezmetic pierdut printre culori
în pielea ta goală fiecare tatuaj
așa te vedeam eu cu aripile alea pictate
ca interiorul unei catedrale zidite sub pleoapele
ochilor mei
acolo Dumnezeu mi te-a arătat pe tine
alergând printre mese iar eu citeam
citeam în pielea ta goală fiecare tatuaj
până le-am învățat pe de rost
paradoxal
n-am știut niciodată cum te numești
nici acum nu știu
însă de fiecare dată când te văd alergând printre
mese
îmi e de-ajuns să știu că ești
și mă bucur de fiecare ceașca de cafea
când mi-o servești tu neștiuto
cu mâinile tale aripi
* tristihuri
1. nuduri de copaci
pe cărări putrezite
veșminte rupte
2. muntele fuji
norii groși de cenușă
fum și zăpadă

MĂDĂLINA IVAȘCU,
Cluj Napoca

Văd

Copite de miei
călcând cărarea
pe buza-mi zdrelită,
Mi-e goală retina,
spirală tulpina,

ucisă lumina.
Apartamentul iubirii ,
e acum garsonieră
îngeri căzuți,
lângă o altă frontieră .
Ochii perechi,
se izbesc,
-albastru de verde-
Prin cioburi mă-vern
adunând ploi sub călcăie.
În noaptea-mi nebună ,
cu ceruri de zaț
cercuiește-mi pe palme furtuna,
rupându-ți din braț .

Vine cândva

Clopotele sună
vecernia orelor obosite
Sub tample-mi
valurile nopții se zbuciumă.
Tu dormi
dincolo de ferestre
visându-te ceea ce nu ti-e dat a fi
Eu mă tot nasc
de mii de ori
rătăcind în golul meu din lună.
Ia-ți inima
și varsă-mi-o prin pori
luminându-mi cu speranța
că ochii mei desculți
nu-și vor rida talpile
la promenada neșansei.

Titlu

Te întreb :
Spune-mi, mă vei iubi
când macii au să zidească
amprente sfârșitului ?

Te întreb:
Spune-mi dacă vreodată
pe șoldurile tale
se vor mai plimba rinocerii ..?

Mă-ntreb:
E prea târziu
sub ramura de Amin
să mă-ntunec triumfător
cu așteptarea sub limbă?

Am întrebat?
Nu-mi amintesc nimic.
Nici textele, nici aburii de ceai
nici fructul de frag
NIMIC.
Nici măcar negocurile

pe care le făceam cu soarta
și te ceream pe Tine,
în toate și mereu
până când soarta s-a plictisit de mine,
și îngreșoșată m-a expediat
cu poștalionul timpului
în stepele uitării.

În ușă

Pe covorul de la ușă
un înger cerșește.
Am vrut să-i deschid
și i-am călcat aripile
cu talpile pline de țărână vândută.
I-am rupt un deget.
și el a uitat să-mi mai arate cerurile.
Schilod îngerul
s-a ascuns chirchit în inima mea bolnavă.

**ION MARIA, Craiova,
jud. Dolj**

romeo și julieta la mizil

aș putea să aud cum
înflorește umbra
cineva a înclinat
pământul
și tăcerea

a căzut toată
peste mine

aș putea să râd
mizil este o insulă
în emisfera sudică
aici romeo s-a sinucis
puțin
(un pas mic pentru om
mare pentru omenire)
o pauză în drumul lui
spre cer

julieta nu a avut răbdare
să-l aștepte
a luat și ea o corabie
spre partea întunecată
a lunii

cineva a scris despre toată
această poveste să râdem ori
să ne întristăm
uneori această piesă
se mai joacă singură
noaptea când teatrul
e închis
așa am auzit așa se spune
oricum eu niciodată

nu am făcut mult zgomot
pentru nimic

ceva despre oameni

noaptea umbra noastră
se vede doar la lumina
stelelor
și întotdeauna este mai
mare decât
noi

închisă în cușcă
libelula nu mai luminează
vom lumina noi
și pentru ea

în tabloul renumit
piața e goală
doar spiritele celor
ce au trecut pe acolo
se simt
umanizează zidurile
de piatră
printre copaci muzica
se strecoară prin iarbă
dincolo de țarm
în golf aceeași corabie
se tot scufundă
în fiecare zi la punct
fix
gestul ei sinucigaș
poate spune ceva
despre oameni

biletul

toate biletele sunt scumpe
inclusiv biletul de intrare
în iad

în antigua acum e noapte
cum e și aici aproape
de sufletele noastre
măine soarele se va juca
în nisipul plajelor
de ce să nu fim și noi
acolo
vom desena cercuri
nu vor mai fi soldați romani
să ne ucidă

totul este să te rostogolești
bine
cum dimineața soarele
se rostogolește încă adormit
spre locul lui de muncă

peste tot biletele sunt scumpe
inclusiv biletul de intrare
în iad
poate de asta le și cumpărăm
însă un bilet nu înseamnă
nimic
de aceea este și rupt la intrare
important este ce faci
când nu mai ai bilet
și ești deja
dincolo

în piesă

în camera mea mereu
e prea devreme
motoarele de creat realitatea
lucrează la maxim
în fiecare dimineață mă aștept
să descopăr ceva din adevărul
de dincolo de ceea ce
se vede

uneori mi se pare că
văd (cu coada ochiului)
ceva diferit de realitate
parcă este un fâlțuit parcă
este un vis
între-o zi voi afla ce este
dincolo
atunci o să vă spun
și vouă
cei ce stați în anticamera
lui Dumnezeu
așteptați la rând
și voi beți ceaiul
din piesa lui cehov
în care toți
jucăm

IOAN MATEICIUC
Siret, jud. Suceava

Copacii în lesă

Dimineață slavă în care
florile
se deschid scârțâind
copacii mirosind
a rugină
ca ferestrele

pe trup de melc,
un înger dezbrăcat își rupe pielea pe linia ferată
cu lacrimi dulci, cu grijă
și cu flori grele în dimineața aceea,
una câte una, toate câte una,
dezarcordate în gamă minoră

în camera aceea mirosul de lapte,

de farduri oxidate
amestecate într-un carusel
cu cântece obscene lăutărești
până la etajul patru și ceva,
de aude se măsoară umbra,
o bătrânică mestecă jeleuri,
colecționează în piept suspine
a ajuns adolescentă, ușa deschide
copacul doar el
cu rădăcinile în camera măcelarului,
cu pieptul descoperit
tatuat cu numele sfântului său
care se joacă în zăpadă
cu chipul lui Dumnezeu sculptat în nisip,
ăștia desenează în deșert raiul
din gura mă-sii adormiți pe linie
atunci când cu ochii tulburi așteaptă tramvaiul,

e cea mai frumoasă femeie de zăpadă cu ciclu,
care naște
la umbra lor, cu desene animate prost,
cu dulceață de nucă verde
coboară scările în mâini desenat
cu chipul lui Dumnezeu
într-un cărucior de butelie
ținându-mă de mână, eu
sunt de lapte și de farduri,
cu visele la umbra copacilor în lesă.

Fântâna oarbă

Păunii au ales să treacă primii nemurirea,
bătrânica a ales să ardă păsările călătoare
din cenușă alți păuni, păunii șterși
la fantezia culorilor, vor fi condamnați cu apă,
de frică toate fântânile
se vor ascunde până târziu
din temple vor ieși copii înălțând îngeri de hârtie
vor alerga să nu prindă păunii de seară
la balcoane miresele vor face goblenuri mate,
îngerii tâmplari vor sculpta în apă nemurirea
pe care păunii au ales să o treacă primii.

VALERIA MOROȘAN
Vatra Dornei, jud.
Suceava

Grădina viselor

Calcă pe vârfuri și
vorbește-ncet,
Când ai pătruns
în suflet de poet!

Ascultă harfele, ce-i picură lumină
Și intră-apoi cu drag ca-ntr-o grădină.

Acolo vin înaripate vise,
Plutind ușor spre zărilor deschise ,
Se odihnesc pe crengile în floare,
Purtând pe aripi sunet și culoare.
În chivotul de aur , de sub arcade sfinte,
Păstrate sunt, în liniște, cuvinte.
Deschide-ncet, pătruns ca de o vrajă,
Te lasă prins de-a lor ascunsă mreață.
Vei evada o vreme, cuprins de fericire,
Din lumea pustiită de farmec și iubire.
Vei soarbe apă vie din limpedea fântână,
A cărei unde line sărută a ta mână.
Te vei scălda în rouă, fericite, dimineața,
În lacrimi care curg și îți sărută fața.
Și în ninsoarea calmă a bunei babe Dochii,
Aripi de fluturi albi ce îți sărută ochii.
Te vei hrăni cu roadele bogate,
Te vei împodobi cu nestemate.
Și cu-n șirag de gânduri, mărgărinte,
Comoară nesecată pentru minte.
Calcă pe vârfuri și vorbește-ncet,
Când ai pătruns în suflet de poet.
Nu-l stingheri, că n-ar putea să-ndure,
Cuvinte reci tăind ca o secure.
El a creat o lume pentru tine,
Să-ți limpezești privirile străine
Și sufletul învăluit în ceață.
Între în ea, când obosești de viață!
De n-o-nțelege, nu te cuprindă vina.
Trăiește-ți clipa... ocolind grădina!
Iubite

Eu vreau să te iubesc cuminte,
Cu pace și cu împăcare,
Dar îngerii șoptesc în minte:
„Iubirea-i piatră de-ncercare!”
Întâi va fi ca-n rai lumină
Și armonie și cântări,
Vei înflori ca o grădină
Sub un noian de sărutări.

Încet s-or strecura și umbre,
Tristeți, iluzii, amăgiri,
Vechi îndoieli, imagini sumbre,
Care destramă mari iubiri.

Dacă ne vom certa vreodată
Și între noi va fi război,
Eu îți voi cere-atunci pe dată:
-Dă-mi mângâierile-napoi!

De vei dosi vreo sărutare,
Vreun vis pe care l-am visat,
Te voi certa în gura mare
Și te voi scoate vinovat.

Va trebui să-mi dai tot focul
Iubirii din a ta privire
Și fericirea și norocul
Și dreptul meu la nemurire.
Și vei rămâne-așa sărac!
Eu ca un bun samaritean,
Iar milă trebuie să-mi fac.
Te-oi duce-n spate pân' la han,

Te-oi obloji cu mângâieri
Și-ți voi croi veșminte noi,
Din arzătoare sărutări
Țesute fin cu buze moi.

Iubito

Iubita mea cu buze de mărgear ,
Genele -ți par lucrate-n filigran.
Ai ochii blânzi cu străluciri de-agat,
Părul din fir de aur ți- e lucrat,
Iar trupul tău dorit cu sânul ce tresaltă,
Pare acum ieșit de sub măiastră daltă.
Iubito ,ești frumoasă ca o dimineață!
Bob curat de rouă pe- a florilor albeață .
Sorbindu-te -nsetat voi stinge focul
Din inimă , unde îți este locul.
Și când vei vrea să te-ncălzești la soare,
Te voi iubi cu buze arzătoare.
De-ți vei dori pe frunte să te mângâie vântul,
Îmi voi muia în miere și în alean cuvântul,
Să te dezmierde și să te alinte,
Apoi, s-adormi pe brațul meu cuminte.
Tot ce va mai urma îți va părea un joc .
Și trupul meu arzând și palmele-mi de foc,
Iar șoaptele fierbinți și neînțelese,
O vrajă dulce-n în jurul tău vor țese.
Noaptele noastre albe te vor înveșmânta
În hainele de patimi, mister și catifea.
Iubito, tu luminează de lacrimă și stea ,
Împodobește-mi viața și fii numai a mea!

Pasărea dor și pasărea vioara

Au coborât din zbor în fapt de seară,
Pasărea dor și pasărea vioară.
Veniseră să cânte pentru mine,
Dar le-am găsit stinghere și străine.
Pasărea dor cânta neobosită,
De atâta-nstrăinare coplesită.
Văzând-o cum se zbuciumă, pe loc,
La sânul-mi cald i-am pregătit un loc.
Dar nu puteam să las pe dinafară,
În vântul rece ,pasărea vioară.
Ce-a însoțit cu corzile-i subțiri.
Sub clar de lună atâtea mari iubiri.

S-a cuibărit în subțioara-mi stângă,
Și întristată a-nceput să plângă.
-Omul de azi în graba lui cea mare,
Nu mai aude dulcea mea chemare.

Nu se mai lasă invadat de vise,
De farmecul iubirii interzise,
De sărutarea cea furată-n taină,
De floarea ascunsă-n mânecă la haină .
De o nevinovată strângere de mână,
La care să viseze-o săptămână,
De primul bal când inimile zboară,
Pe strune fermecate de vioară.

Vrea totul să se-ntâmpile-ntr-o secundă.
Trăiește clipa și o vrea fecundă.
Alunecă voit, printre cuvinte,
Vorbește rar dar și atuncea minte.
Și dezbrăcând iubirea de frumos ,
Trăiește viața dur și furtunos,
Avid s- adune , mândru , obtuz și egoist,
Sfârșind de unul singur, nemulțumit și trist.
Seara se lasă și vioara geme,
O lacrimă se cerne pe sub gene,
Prin focul inimii trec jalea-
i toată,
În versuri preschimbând-o pentru gloată.
Tăceți o clipă stând din alergare,
Și ascultați divina ei chemare.
Eu sunt cărunți dar tot mă-nfioară,
Pasărea dor și pasărea vioară.

XENIA NEGRESU
Comuna Eselnița,
jud. Mehedinți

Spune-mi

De câteva zile nu-mi mai
găsesc cuvintele
pleacă seara târziu
iar dimineața

când zorii zilei se trezesc din fiorul nopții
se întorc acasă
sunt atât de multe de mici
și de profunde
încât se pierd în albul unei pagini
sau se împiedică
în mersul unei fraze lungi
în dimineața asta
am alergat spre ele
căci îmi doream
mai mult ca oricând
să le fi găsit chiar și cu trupul murdar
zgâriat de stele

dar ele aveau
ochii roșii
cearcăne adânci
și lumânări pe chip
căutându-și literele

glasului meu i-au crescut mâini
are până și degete
împletite în versuri

Maine, când mă voi trezi răgușită de noapte,
spune-mi poezii ...

Rugăciune

Îmi place să adorm
după ce toate lumânările
se sting în cer
atunci știu că îngerul meu
coboară tăcut în lume
și cerul rămâne cu Dumnezeu
să țese în pânza întunericului
o rugăciune

Răstignire

În plumbul răsăritului de azi
sunt răstignite păsările fără de zbor
și îngerii-și dezbracă aripile lor
să-mbrace umbra rănilor ce dor

Noaptea

Noaptea coboară atât de aproape
încât dacă deschid ochii
îi pot simți fruntea în fiecare geană
până când dimineața
trezește întunericul din mine

Povară

Mi-e timpul o piatră grea
purtată în măduva spinării
Mi-e lumea un car cu lemne
ce-mi trece pe picioare
Mi-e sufletul un cer
cu ploi bătrâne
Mi-e dorul un pământ
uscăt
Mi-e gândul un surd
fără cuvânt

DANIEL NIȚOI,
București

Eu... aștept aici: pe bulevardul fericirii pierdute

E trist;
Nu ninge decât cu lacrimi
de sânge.
Cele de bucurie le-am

uitat în cutia poștală
A casei pierdute la jocurile de noroc.
Nu mai știu nimic.
Nu mai cunosc oameni.
Oamenii nu mă mai cunosc ...
Nici Dumnezeu, de când are treburi prin lume,
nu-și mai aduce aminte de mine.
Bolesc în straie de bunătate
Pe bulevardul fericirii pierdute.
Mai aprind din când în când lumina
cei de la primărie...
Așa ajung să mai văd și eu scrisul.

Ziua am ajuns s-o dorm –
Nu mai am de muncă.
M-au concediat de mult
Din slujba umanității.

Am vrut odată un copil
Și mi-am pierdut trei decenii din viață
Căutând o femeie
Care să-mi stea alături.

N-am găsit-o.
Și am ales să renunț să mai caut.
Acum, poate, mă caută ea pe mine...
Degeaba!
Oamenii concediați nu mai pot fi găsiți de femei.
Nici Dumnezeu nu-i mai găsește.

Au avut cândva familii.
Nu-și mai aduc aminte.
Și-au pierdut până și rădăcina memoriei.
Crucea... cu greu și-o întipăresc în minte.
Îmi e sete de oameni, de bunătate, de –
Dumnezeu!
Pun ceasul să sune din oră în oră
Începând cu răsăritul Soarelui.
Degeaba!
Trezirea nu-mi mai este cunoscută
decât odată cu apusul.
Am renunțat până și la scris
Căci...m-am săturat să mă citesc pe mine.
Mai găsesc câteodată resturi de pagini
Ale unor iubiri închipuite
Pe care oamenii, acum, le-au aruncat.
Și pe care le-au plătit cândva cu bani grei.

Aș putea să mă apuc și eu
să scriu romane de iubiri împlinite.
Aș putea să mă apuc și eu să vând iluzia iubirii
În file de carte legate
departe de gândul despărțirii.
Aș putea...
Dar cine o să mă mai ia în seamă?
Acum sunt ca și invizibil
În fața unui ocean de oameni
Ce-și schimbă idealul la fiecare cinci secunde.
Iarna umblu desculț;
Și singurul lucru care mă mai învelește
Este aburul cald al unui canal deschis.
Îmi dă senzația de intrare.
Mereu mi-l închipui ca fiind ușa
Unei case care...Dacă intru...
O să-mi văd nevasta, familia, copiii...
E trist!
E trist căci...nu mă mai pot ține nici măcar de
iluzia iubirii.
Am fost înzestrat cu realitatea.
Unora le-a fost dată iubirea.
Așa-i ursita, Cum s-ar zice în popor...
Eu ...rămân aici...pe bulevardul fericirii pierdute.
Să mă mai bucur din când în când, în
singurătate,
De câte-o stea căzătoare.
Aștept ca și altul să ajungă să se bucure de a
mea....

Azi am simțit iubirea !

Azi...
Azi am simțit iubirea!
E atât de pură, profundă, tăcută !
Încât peștii din mare
Îmi păreau zgomotoși.
Azi...
Azi nu am știut să sărut,
Să mângâi, să strâng în brațe...
Și toate îmi păreau stângace;
Chiar și mersul îmi părea ca pe ace.
Azi am învățat sărutul copiilor -
Nevinovat, profund, stângace...
Măine...
Măine, însă....mă vei recunoaște?

Țal

Chelner !
Aș vrea să comand,
Pentru început, desigur,
Un strop de suflet. La cupă.
Să fie cald. Azi... Nu-mi doresc un suflet rece.
Chelner !
Azi să nu-mi mai faci discount.
Produsele reduse îmi reduc pulsul inimii.

Chelner !
Aperitiv, să fie un zâmbet.De fecioară.
Felul întâi, să fie o inimă.Să bată.
Felul doi, un trup. Să vină.
Desertul, un gând. Să-mi aparțină.
Chelner !
Trece-mi pe listă și-un strop de bucurie.

Idilă

La Ileana la porțiță
Sedea Ion și-i da guriță.
Noaptea, doar pe înserat,
Se țineau de sărutat.

Ziua, însă, la prășit
Badea Ion era lihnit.
Dar Ileana nu stătea
Gura altu-i săruta.

Peste-un timp Și... fără ură
Fata-i cu burta la gură.
S-o-ngrășat de-o știe satul;
Numa' nu știe bărbatul.

Or mai fost vreo doi-trei-cinci
Cu Ion și cu Dimici.
Dară-acuma n-o mai ia
Că-i plăcu sărutarea.

ADRIAN PAPARUZ,
Zărnești, jud. Brașov

epitaf

dreptate ai
să mă cerți
cuvintele mele
sunt tot mai subțiri

aplecate uneori străvezii
și mai ales seamănă prea mult
între ele
aici Soarele vine de sub același nuc
din care număram amândoi cerul
până la un miliard
oamenii la noi sunt tot mai rari
mult mai puțin încăpățânați
să păstreze dorințe
nici eu dragul meu drag
prin singurătatea mea monotonă
nu mai găsesc motive
doar urmele tale mai mici
sau mai mari săpate în mine
de la tine tot mai puține vești
fiul meu spune-mi
vorbește-mi cum ești

dacă mai ai toate visele
și dacă aripile ți-au mai crescut
să nu te temi
înapoi să nu privești cu regrete
iertare îți cer pentru tot
pentru toate
poate niciodată nu am fost destul de înalt
putere mai am pentru două cuvinte
mă rog să le poți regăsi
crede-mă
astăzi e o zi bună
pentru sfârșit

aniversare

aștepți cuvintele
din stația lui 43
se vede puțin
trecutul tău curge
prea paralel
prin cronica iubirii mele
târzii anunțate online
plouă senin
umbrela nu te-a salvat
de lacrimile liane
niciodată nu ai putut să fugi
cu inima oprită
aștepți cuvintele
două sunt chiar înălăuntrul tău
și îmbrățișările
vin atât de greu
azi toate minunile
stau la semaforul
singurei străzi pe care poți merge
desculță pînă la capăt
știi
vor veni
dar cuvintele
nu pot schimba un destin

privește
se aude ceva

Raiul tău

speriat urc
în jos mi-e frică
să privesc adâncimea ta
niciodată n-a avut
ceva orice de pildă
o inimă mare pe care să cad
cu mâinile ridicate
ca într-un zbor
urc lumina e numai
în mintea mea roșu orange galben
verde albastru indigo violet
treptele cerului sunt rulante

ca tine nu mai e nimeni
în mine pentru cine să adun
trecuturi colorate în urna
celor vii demonii care mă salută
aruncă confetti artificii iluzii
a cui o fi ziua asta goală
erai și acum mai frumoasă
decît stelele îmi cer autografe
în alb urc fără să-ntreb
destinația finală tu ești
zbatere batere bang
big-bangul mă ține
cu ochii deschiși
nu pot adormi
și tu iubito fără regrete
mai iubește-mă
în seara aceasta
și în toate
voi fi îngerul tău
de câte ori voi muri
viața va începe cu tine

ai fost o himeră lungă
subțire
un fum de marihuana
în dimineți sinucigașe
ai crescut în mine copac
cu rădăcini de cer înflorit
și nu mi-ai lăsat nici 1cm cub
de mine
ca și cum n-aș fi
sau tocmai de aceea
izoldă penelopă electră
pe retina mea 7 D
mireasă în fiecare septembrie ruginit
tu nici nu știi
că în fiecare seară
urc pe scăunel
să-ți aprind visele
că dincolo de tine
viața ține deschisă o fereastră
unde zâmbetul tău bigbang
e sculptat pe catapeteasmă

matroska iubirii

GHEORGHE POPESCU
Pucioasa, jud. Dâmbovița

Fulgurații de Mizil

...Nu toate orașele au nume celebre,
și sincer să fiu
n-am trecut niciodată
prin orașul Mizil.
Dar îl cunosc din Caragialae ,

care prin eroina lui
plecată la plimbare cu trenul
și visând musai o gară la Mizil
l-a făcut cel mai important
și mai celebru
oraș din România.
Bineînțeles, după București,
de unde doamna Mița venea după spleen.
Și cu toate că, mă repet,
nu l-am văzut niciodată
în hainele ei tăiate modern,
îmi închipui firesc
că aici cresc oameni înalți și frumoși
primitori, și cu inima-n palmă,
deschisă tuturor,
cum este Valea Prahovei înflorind
în lumina ochilor noștri
într-o vară splendidă.

Elegie cu o maicuță bătrână

(Mamei mele)
Te bănuie prin seară măicuță bătrână
În trâmbe de ceață și vuiet de fagi
Cum fluturi năframa cernită și bună
Pe veacul acesta lăsat celor dragi.

Și veșnic nevârstnic, cobor din baladă
Cu luna pe umăr, abia mă zărești
Acuma când ziua începe să scadă
Și lacrima lumii o-ntreb unde ești.

Mă scurg răbdătoare ca fața câmpiei
Căci veghea vorbește cu cei adormiți,
Lumina somnește în vatra prunciei,
Și gâfâie cerul sub pașii trudiți.

Nu pot să mă-ntorn de la facerea lumii
Dar nici să te las nimănui nu mă-ndur;
Prelingeți privirea pe-ntinderea humii
Și eu sunt acolo, de jur împrejur !...

Închinare (Eminescului)

Când steaua ta chinuită de dor
Căuta un fir pe care să cadă,
Raza gândului tău i-a smuls un fior
Arcuit între cer și pământ .

Căci ai fost întrupat de vântoase
Închinându-se la cronici bătrâne
Ca duhului tău în carne și oase
Un fulger să-i poată rămâne.

Și nu doar un fulger ți-a fost
Să îl înfrângi în tăișul simțirii,
Cu ninsori de poem pe de rost,

Ci un soare te-a sortit nepeirii.

"De-or trece anii ca norii lungi pe șesuri "
Alături de tine va sta preacurată,
Mereu desplicată de noi înțelesuri
Limba noastră-n zenit înspicată.

Căci tu ai pus mierea în graiul străbun
Luminat ca un ciorchine pe coardă,
Din care culegem ce-ai pus tu mai bun
Și rămas de-a pururi să ardă.

Sonetul chemării (Sonet)

Semeață neclintire cu aer de statui
În piscurile vârstei stau brazii solitari,
Și-n falsa legănare cu mângâieri de cui
S-a sfâșiat și vântul în acele lor tari.

De câtă vreme oare sălbaticii hoinari
Repetă o poveste șoptită orișicui
Cu dorul de lumină și de logodne mari
Dospite în mirosul rășinii amărui?...

Sărută-mă pe tample duioase, a bun ramas
Căci visul lor mă soarbe și nu știu de mă-ntorc
Să îmi găsesc coliba și timpul de popas.

Chemarea mă-ndârjește ca țipătul de corn
Căci știu că-n iarna vremii uimiți și fără glas
M-or simte-ndrăgostiți în fumul unui horn...

CONSTANTIN REABOI **Zimnicea, jud. Teleorman**

Din tot ghemul care-i lumea

Din tot ghemul care-i lumea,
deșirat în mii de ițe,
am ales să trag de firul ce se-nșiră printre vițe,
tors cu har și măiestrie de o mână nevăzută
care scarmână lin timpul și de nimeni nu ascultă.

N-am ales mătăsurii fine cu de aur broderii,
ci firul de lână, aspru, să simțim că suntem vii
și am împletit din el, cu penelul drept igliță,
stihuri ce s-au dovedit, pentru suflete, velință

ce de-acuma până, hăt,
timpul n-o ști s-o deșire...

În vâltoarea încâlcită ne vom arunca-n neștire
tot râzând și tot iubind, fără să ne punem lacăt,
până când, într-un târziu,
firului vom da de capăt.

Au început să cadă peste noi

Au început să cadă peste noi
fulgi destrămați din ale îngerilor aripi,
semn că la ei e joaca-n toi,
iar noi ne bucurăm, nostalgici,

de armonia lor cerească,
așa cum cad timizi și goi,
copiii-ncep să îi dorească
din ce în ce mai mari și moi,

și-aș vrea, acoperit de albul pur,
să uit de tot ce am în mine trist
ca să mă pot juca cu cei din jur
la fel ca îngerii lui Crist,

să mi se-mprăștie iubirea toată
peste vreo frumoasă fată.

Ești prea umană pentru mine astă seară

Ești prea umană pentru mine astă seară
iar eu sunt printre oameni cam timid,
asa că hai, prefă-te, bunăoară,
că nu știi că sunt doar un scrib
și lasă-mă să cred doar pentr-o clipă
că sunt poetul tău desăvârșit,
apoi atinge-mă iubito c-o aripă
și-alungă-mi întristarea, iscusit,
ca să te pot iubi cum niciodată
pe lumea asta n-am iubit cândva,
căci poate mâine nu va fi alt'dată
sau poate vei fugi cu-altcineva,

asa că hai, prefă-te, bunăoară,
că mă iubești, frumoasă domnișoară.

Orașe mici

Orașe mici, de provincie, sumbre,
prin care îmi duc existența bizară,
cu oameni străini, niște umbre,
ce își trăiesc viața neclară.

Orașe mici, cenușii,
în care viața trece neschimbată,
cu visurile fumurii,
din care, fiecare fată

visează să poată pleca
spre alte-nchisori, mai frumoase,
sperând că se va realiza.
Orașe cu hainele roase

de molia timpului, flamândă,
mă trec și eu cu voi de mână.

**LUCIA
STEGĂRESCU**
Satul Văsieni,
raionul Ialoveni,
Republica Moldova

drăgostiți de noi

Fără cuvinte, fără dor
Te strig în noapte
și te-ascund,

În glasu-ți vreau să mă scufund
Chiar dacă m-a rănit un nor.
Cu-aripi de ploaie și cuvânt,
De-un vechi ocean fără prezent,
Suntem un val cu-n aer lent,
Ne prindem lacrimile-n gând.

Nu-ți cer lumină,nu mister,
Te smulg din foșnetul de ploi
Să fie-amurg,să cadă stropi,
Să ningă dragostea din cer!

Nu vreau dovezi,nu-ți cer măririi.
Te chem ca ochii să-ți privesc
Și iarăși să mă-ndrăgostesc
De noi,de cer,de amintiri...

Suflet de poezie

Chiar dacă mâine vei pleca,
Lăsînd în urmă pași de gheață
În lacrima mea-ar ploua,
În vis mi s-ar așterne ceață.

Nu ești decît un cer senin
Împodobit cu fulgi și stele,
În calea doinelor ce vin
Ai dat speranță frunzei mele.

Voi fi o floare de argint
Sub clar de lună-n așteptare:
Voi sta tăcută,luminînd
Parfumul strălucirii tale.

Și-am să visez cum luna sus
Ne va chema în miez de noapte
Ca două valuri la apus
Ne-om spune dulci și tainici șoapte.

Vedea-vom norii cum se-ascund
Sub palma bolții cristaline
Cînd vuiete de val se-aud,
Fiind de sentimente pline.

Suntem ai dorului amici

Și-avem suflet de poezie,
Tot așteptăm sub stele mici
Ca soarele să reînvie...

Planetă de cuvinte

Mi-e atât de dor de trandafiri,
De-a lor plăpînde amintiri
Pe care tu mi le-ai lăsat
Într-o poveste, lîngă brad.

Era frumos...Și frig era,
Erai al meu și eu a ta.
Ne încălzeam sub poezii,
Citeam emoții argintii...

Te-aș fi chemat într-un colind
Să vezi cum visele se-aprind,
Să zbori cu mine în abis
Și să mă urci în paradis.

Îmi legăn visele încet
În inima unui poet.
E-atîta amintire-afară
Și e mai frig în astă seară.

La geam luminile îmi cîntă,
Spre dragostea mea se avîntă.
Mă-agăț de lacrimi și te strig,
Căci fără tine-i rece, frig...

Revino în liniștea mea
Să ne-aruncăm ambii în ea
Și să-agățăm de brad colinde,
Și sentimente, și cuvinte.

Și-am fi noi doi toată planeta
Romeo-tu, eu-Julietta
Două cuvinte-n vis de fulgi
Tot mai senine, tot mai dulci...

De-aș ști...

De-aș ști că-n visul tău de floare
Se-neacă dulcele meu glas,
Ar ninge cu mărgăritare
Peste al toamnei tainic vals.

De-aș ști că inima îți bate
În ritmul stelelor ce cad,
Aș smulge lacrimile toate
Din cerul trist și-nșîngerat.

Le-aș prinde-n dor, în palma-ți mică
Cu dragoste le-aș împleti
Și falnic stelele-or să zică

C-or curge-n suflet zi de zi.

Am să te-aștept, lumină dulce,
Chema-voi visul la izvor,
Iar tu, în brațe vei aduce
Al dragostei fierbinte nor.

Și răsări-va iarăși luna
Cu-aceiași ochi ne va privi...
De te-aș vedea întotdeauna,
De-aș ști că tu vei răsări...

ADRIANA TRANDAFIR, București

Ochii care nu se văd

Simt aerul cu vârful limbii,
ca să nu respir,
să nu m-audă.
Nu-i văd, dar ei m-aud;
mă miros de departe,
m-ating doar uitându-se la mine.
M-așteaptă-n oglinda din baie
dinainte să mă trezesc
și m-așteaptă lîngă pernă
dinainte să mă culc.
Ei îmi mișcă degetele ca să-mi răcâi pielea,
îmi apasă piciorul de pe accelerație,
îmi bagă viermi în stomac
și vomit mereu ca să-i scot din mine,
să nu mă mănânce de vie.
Îmi șoptesc disperați în urechi,
până-ncep să urlu ca să-i acopăr;
pe străzi, în săli de așteptare, în biserici.
M-au privit sălbatici din ochii amantilor
și știam că vor să mă sfideze,
că vor să mă-nșele.
Știam că sunt ei și i-am omorât.
Și s-au întors
și se uită la mine
și încă nu-i văd,
doar îi aud rîzînd
și am hainele-nmuiate-n sânge.
Ochii care nu se văd se uită
la mine.

Înec în 2 jumătăți

1 Apa se subțiază printre dalele străzii,
11 când îți curge părul printre degetele mele
2 apa se răstoarnă peste marginile căzii.
12 și toate cuvintele ne par atât de grele.
3 Becul din stradă sfârâie lumina din casă
13 Ți-e frică de tine și ți-e numai milă de el,
4 când te târăște leneș pe podeaua soioasă.
14 dar îl lași să te aibă ca pe-o damă de bordel.

5 Nu-ți mai săruta diavolul din fotoliu,
15 Lui îi ești supusă și nu ți-a dat nimic;
6 fugi de dușmanul îmbibat în orgoliu;
16 mie-mi ești stăpână și tot eu te ridic,
7 o să te-aștept în ușă c-o sticlă de vin,
17 ca să ne-necăm în regrete de nebuni,
8 pentru toate chichițele ce nu-mi convin.
18 dar să-ți aduc liniștea când visezi furtuni,
9 Nu ți-am spus niciodată ce frumos roșești,
19 când te prind plângând și nu vrei să se vadă,
10 n-o să știi niciodată ce frumoasă ești
20 când rânjești sălbatic sub apa din cadă.

Ziua a șaptea

M-am ridicat din genunchi,
liberă de greutatea lor.
Mi-am privit regretele agățate cu capul în jos,
le-am luat cu mine
și am deschis prima ușă.
Munți de carne și fântâni de vin pe mese,
și-n mine gol.
Gol de parcă abia mi s-ar fi născut gura
și urlă după dreptul care i-a fost refuzat.
Voiam să simt și să mă umplu.
Dar mi-am scuipat lăcomia acolo
și am deschis a doua ușă.

Trupuri goale mi s-au încolăcit printre brațe
și coapsele m-au trădat și pielea-mi ardea.
Mușcau din mine și mă voiau
și eu voiam să mă dau.
Dar mi-am jupuit desfrânarea acolo
și am deschis a treia ușă.

M-am trântit pe divan, între perne.
Mă sorbea catifeaua și plușul mă-nghițea.
Mă vindecam de-o insomnie crâncenă,
și-aș fi stat acolo ani și ani, fără să mă mișc,
fără să gândesc.
Dar mi-am lăsat lenea să putrezească acolo și am
deschis a patra ușă.

Era cea mai mare sală de până atunci.
Podeaua și tavanul erau de sticlă,
iar bijuteriile ardeau
de parc-ar fi venit din infinit
și s-ar fi dus în infinit.
Mi le-am pus în jurul gâtului, în jurul mâinilor,
în jurul capului;
m-am legat cu ele.
Ieșirea din cameră
era o scară ce urca spre un pod.
Am încercat să urc, dar eram grea și legată.
Le-am aruncat pe cele mai multe,
dar pe câteva mi le-am băgat în gură;
m-am sufocat cu ele.

Așa că i-am oferit podelei lăcomia mea
și am urcat spre a cincea ușă.

A cincea cameră era exact ca cea de-a patra.
Doar că în ea mai era încă cineva,
încărcat cu aur, cu aur și-n gură,
dar nu era legat și nu se sufoca;
acela reușise să urce păstrând bogăția.
Regretul m-a-necat și-aș fi vrut să-i iau aurul
și să-ncerc din nou.
Dar știam că nici el,
nici eu n-am fi putut urca mai sus.
Invidia mi-a dispărut în milă,
l-am despovărat
și am urcat spre a șasea ușă.
M-am așezat pe jos în camera goală și-ntunecată
și mi-am așteptat tovarășul de drum.
Când a urcat în urma mea, odată cu el a urcat o
lumină galbenă.
Se-nfășurase din nou în vechea povară
și mai adăugase noi poveri aurite
și reușise să urce din nou.
Stătea cu un picior pe scară
și-mi cerea ajutor să facă ultimul pas.
Aș fi putut să-l împing înapoi,
să-și rupă toate oasele
pentru că nu-mi acceptase ajutorul
când i l-am dat cu atâta chin.
Dar eram amândoi oameni
și nu ne era străin nimic din ce e omenesc.
Mi-am așezat furia blând lângă mine,
i-am întins mâna omului
și am plecat spre a șaptea ușă.

Am deschis ușa scundă și am dat într-o cameră
lungă, scundă și neaerisită.
Ușa s-a-nchis în urma mea
și am știut că trebuie
să trec repede prin tunel,
ca să nu rămân fără aer.
Am mers pe vine, mult, mult,
și mi s-au înmuiat picioarele;
amețisem, trebuia să avansez.
Am căzut în genunchi
și am știut că numai în genunchi
voi putea să traversez camera.
Dar n-aveam să stau în genunchi.
Mândria era ultimul lucru
pe care-l mai aveam
și salvarea nu putea să însemne umilință.
Ultimul regret mi-a dispărut din brațe.
N-am mai regretat nimic.

La sfârșit, m-am întins cu mâinile pe piept.
Am lăsat câte un regret în fiecare cameră
și-ntr-a șaptea m-am odihnit.

Dorință

Au rămas doar secundele
să-mi adoarmă la piept
în timp ce praful mă-nvelește cu grijă.
Și duminicile cu prăjituri calde,
împărțite cu ploaia.
Și vântul întorcându-mi cartea,
să vadă ce citesc.

Nu mai știu să mă-mpart cu cei vii;
patul mi-e mort și cărțile moarte
și duminicile la fel.
Pentru că totul trăiește prin dorință
și pentru că eu nu trăiesc din dorința mea,
ci din a ta.
Și pentru că tu nu-mi vrei patul,
nici cărțile, nici duminicile.

**ANA MARIA
VĂCĂLIE, Ploiești**

Hai să facem cu rândul

Hai să facem cu rândul:
mie mi-e frică azi,
ție mâine.
Și când ziua mea se
sfârșește,

să îmi iau florile de mac și narcisele,
ca să moară și melancolia
și să nu mi te las în urmă.

Nici vechea mea liră
n-ai să mai găsești aruncată
pe jos,
pe suflet,
pe inimă.

Singurul lucru pe care ți l-aș lăsa
ar fi timbrul cu fericirea mea
ca să îl poți lipi oricând pe răni
și pe caietul meu de stihuri.

Pe mine,
poeziile mele mă fac și mai singură.

Jurnal

Am stat în cadă cu Beethoven
și mi-am ascultat trupul;
zilele astea sunt nenăscută,
dar îmi plâng în burtă.

Aș vrea să fiu ceea ce nu am fost
niciodată

doar ca să mă pot mira
de ce sunt.

Aveți cu toții permisiunea mea
să nu mă iubiți căci,
sunt ca o catedrală veche
ce mai degrabă ar arde
decât să își schimbe ialele.

Însă, nu mi-am pus niciodată pistolul
la tâmpie
sau am sărit în fața unei mulțimi
care să îmi spună că mă iubește.
Am stat într-un colț și am zâmbit
în timp ce pisica îmi mai mânca o viață.

Câteodată aș vrea să nu mai fiu

Câteodată, nu mai sunt.
Se strând toți pereții
în jurul meu,
iar aerul se vede și
se ridică pentru
a ieși și a nu fi
strivit.

Respir cu lacrimi,
iar ele se strâng
în nicăieri.

Încep să plâng,
iar atunci expir
tot ce am în mine.

Pereții se strâng în ei,
se îmbrățișază ,
se sărută
și nu vor să își spună
„la revedere”.

Rămân între ei
până mă strâng și eu
și devin...

Sunt ca o nouă culoare,
pe care nu o poți explica,
dar care nu se aseamănă cu alta.
Sunt ca liniștea
și dispar dacă
îmi spui numele.

Sunt, dar nu sunt,
pentru că dacă aș fi,
aș fi altceva
și m-aș pierde pe mine
între pereți.

La mine-n cameră
e întuneric de parcă aş fi
într-o inimă.
Oriunde arunc tot nimeresc
şi sparg
o umbră.

Cum scriu o poezie

Pot scrie poezii doar atunci
când lacrimile dorm
pe hârtie.
Ele stau acolo, iar eu
mă sinucid de atâtea ori
printre ele.

Se scurge ziua,
se tocesc creioanele,
mama mă întreabă dacă plâng
şi de ce.
Scriu poezii şi nu cred
că le termin.

Poeziile mele trebuie să fie lungi
ca să țină
cât o viaţă,
dar nu am curajul
să scriu în fiecare zi
pe aceeaşi foaie
de teamă ca lacrimile mele
să nu mai aibă loc.
Aşa că le despart pe ele
de ele
cum mă despart pe mine
de mine
mereu când scriu
ca să ruginească şi timpul în loc
de când nu mă mai văd.

S-au scurs atâtea lacrimi,
atâtea nopţi
şi zile,
dar toate au rămas doar
nişte sinucideri în zadar
pe o foaie de hârtie.

ANIȘOARA VLEJU,
Crucea, jud. Suceava

Monolog

Ai trecut peste frunze,
ignorând căderea,
mă doare
că trebuie să suport
zilnic pașii tăi de lut.

Nu privi în taină,
vocea mea nu vine din cetate.

E straniu de mult
de simțit urmele astrale
ce sapă adamic
în rămășițele îndurate de frig.
Nu privi în taină,
vocea mea nu vine din neant...
Sunt aici
în cuta ochiului ploii
ce stropește abundant
sunetul zilei.
Vocea mea nu vine de departe.
Apleacă-te și mă culege.
Sunt la poala frunzei
pe care mâna ta o prinde
sub greutatea umbrei dese
ce mă închide în mit.
Cărarea pe care te treci,
mă cuprinde mereu și mereu
între fire de praf.

Scrisoare

Îți scriu cu sufletul,
simt cum se agață silabele
de vârful limbii,
cuvintele se înșiră grăbite
pe marginea buzelor.
Ordinea din fraze
plămădește forme pe hârtie
mototolite sub geam,
distugere de penel,
cerneală pe jos....
Citește alambicat,
curierul va pleca în câteva clipe.
Pe plic n-am pus timbru,
se duce....

Tablou

E o lume în jurul meu,
o lume albă
ca o pace nemărginită,
o lume spațială
pe cadranul uimitor al ceasului.
Mă uit la copacii
care decojesc de pe ei
mușchii îmbibați cu iarnă,
mă uit la frunzele galben-ruginii
care își dau jos rochițele
veștejite și
mor,
ca să renască
în primăvară.
Mă uit peste tot,
mă uit ca să memorez materia
iar la primăvară să-i spun:
Ești aceeași,
diferă doar aspectul tău

și vârsta mea.

în noapte

El pășește în noapte,
o metaforă
ascunsă pe sub margini de stele.
Își duce frumusețea
încet și subtil,
ca un colibri aripile umede
în seri albastre de vară,
își duce lumina
ca pe o candelă a sfințeniei
călugărul obsedat de psalmi,
își duce trupul
asuprit de viață slugarnică
prin iarba păscută...
El pășește în noapte,
sufletul îi e arșiță
în căutarea umbrarului sfânt.
El este timpul meu de rugă,
de patimă,
de vis...
Iubitul meu e cerul imens
sub streășina căruia
m-a închis.

RALUCA BOANȚĂ
Lechința, jud.
Bistrița-Năsăud

ceva știu sigur

noiembrie fără un sfert
diminețile sunt
suficient de fascinante
în zilele noastre

cu grepf o cafea și niște amintiri
alandala

am făcut un obicei din a-ncerca
să fiu ceva ce n-aș îndrăzni vreodată să fiu
din când în când ostenindu-mă
să nu fiu ceea ce oricum sunt

mi-am lăsat poftele în stare de veghe
memory-cardul e plin de nevoi

m-am concediat
om oricum rămân

super R

măcar acum știu că voi înnebuni învelită
cu unghiile olate într-un pat de două
persoane diferite și cu sufletul lângă mine-
împart cu toptanul nedumeririle mele

cele mai de seamă
iar femeile cu palton negru le primesc
ca pe un ajutor social și asta e de rău
eu nu voi putea fi supereroină
cu supă la plic și o călătorie cu trenul
nu voi putea fi mai mult decât scara de incendiu
dar e bine
îți spun că e bine pentru că asta știu să fiu
excelez voi lua nobelul pentru asta
voi fi aplaudată și oamenii vor vrea să mă scoată
la licitație
voi afirma în vitrine și oamenii de pe biciclete se
vor opri
să mă admire să mă pozeze și să mă țină minte
nedumeririle mele vor fi propagandă
voi ști să merg cu gura închisă
cu mâinile la spate oriunde
oriunde vor vrea să mă duc

începuturi

toate lucrurile pe care le-am descoperit
de când te cunosc
au întâlnit convertirea în prima zi a sfârșitului
oficial am pentru cine să-mi vînd durerea de
ochi
și durerea din mâini
am pentru cine să-mi cumpăr căști și să alerg
nu vreau să te ating încă
superputerea mea e capacitatea
de a fora în superputerile altora
și asta nu e sănătos pentru începători
acum voi vrea probabil să mă ridic din
scaunul nebunei din vecini și s-o iau pe drumul
spre casă
să ridic covorul să învîrt cheia să trîntesc ușa în
urma mea
și să prăjesc pâine pentru doi

universal

știu doar că dacă acum te-ai plimba
prin sufletul meu
ți-ai agăța uimirea în pînză de păianjen
sunt o tristă
trăiesc din imagini și sunete impuse de propriu-
mi sistem
fermoarul care-l acoperă e super uzat

sufletul meu e singurul căruia îi este
mai frică ce mine decât îmi este mie

ANA MARIA BOCAI,
Caracal, jud. Olt

Eu cred că mai există iubire

Din sărăcie sufletească nu
se naște nimic
Cuvântul își pierde
esența

Răsună gol, lipsit de sens
Într-o lume împietrită ,
Lumea oamenilor fără suflet
De ce să îmi spui "iubito"
Dacă sufletul tău , atât cât mai ai , e arid
Și orice sămânță de sentiment
Piere înainte să încolțească ?
Din inimă
Ți-am trimis o ploaie de iubire
Credeam că asta aștepți însetat
Ca să crești cu ea un câmp de flori
Ploaia lovindu-se de sufletul tău
S-a transformat în cristale de gheață
Și a căzut pe jos
Cu un zgomot dureros
Le voi strânge cu grijă
Și le voi transforma în altă ploaie
Pentru că eu cred că mai există iubire
Cândva am văzut o piatră
Care săruta picăturile de apă
Ce-i mângâiau obrazul îmbătrânit de vreme.

Iubire

De-ți va fi dor de mine , să mă strigi
Cuvântul tău se va întrupa în mine
În răul nesecat al lacrimilor grele
Va fi un stăvilar durerii mele
Va înflori în primăvara iubirii noastre ce-a murit demult
Mult mai intens ca prima dată
speranța unui început
Și dorul meu plin
de dorința unei povești fără sfârșit
Cutreieră tot universul s-adune timp pentru iubit
Acum n-am timp .....spuneai odată
Legați prea mult de omenesc
Uităm să dăm iubirii noastre lumina astrului ceresc
De ce spun asta ? Ce-i iubirea ?
Vă întreb acum eu pe voi
E raza soarelui de vară ce mângâie triste ploi
E raza magică a lunii când trist
și singur te găsești
Și care spune o poveste

despre iubiri nepământești
E raza unei mici steluțe ce te privește curios
Șăgalnică ea îți zâmbește,
nu-ți știe cântul dureros
Și atunci mă întreb
cum universul ce ne iubește pe noi toți
Găsește timp să ne împartă
un sentiment așa frumos
De ce nu mai putem noi oare
să luăm exemplul de la el ?
Și să trăim în fiecare povestea astrului etern .

Iubirea cerului

Sentimente stranie mă încearcă
Sunt liniștită și apoi împietrită
Nu mai simt nimic
Sunt dezgolită în sufletul meu
Ca un vultur care stă și privește nemărginirea albastră
Frumoasă nemărginire!
Cerule albastru , senin încearcă să se apropie de mine
E semn că mă iubește și mă vrea alături
Dar eu nu-i raspund.....
Îl las să treacă pe lângă mine
Timpul se scurge , iar cerul trece ..... și trece
Și îmi cere îndurare
Pleacă !....îi spun
Nu mă tulbura !
Măine vei fi altul și dacă nu mă mai iubești?
Alt cer și altă nemărginire vor trece pe lângă mine
În starea asta a mea sunt de neatins .

Suflete flămânde

Suntem două suflete flămânde de iubire , de univers
Ne întâlnim doar în vis
Simt cum mă tragi înspre tine
Te resping
Mi-e frică să nu îmi pierd sufletul
Dispari....apoi, plec eu în căutarea ta
Suntem ca într-un vârtej
Într-un du-te- vino cosmic, universal
Știi de ce nu ne întâlnim?
Pentru că ne este frică de absolut
Am stârni gelozia universului
Și acesta s-ar descompune sub imperiul perfecțiunii noastre
Și totuși .... de ce nu ne întâlnim ?
Pentru că trupurile noastre nu se vor
Sufletele nu ar înțelege motivul întâlnirii fizice
Sunt un suflet obosit

pentru că te caut de la începuturi
Dar căutarea îmi aduce liniște...
acum știu că ești
Și într-un moment
Când timpul se va opri în loc
Vom fi din nou un singur suflet.

MARIA CHINDEA,
București

Acustica unei dimineți

să încep
dimineată în lume
am întrupat
raza de soare
pe colț de stâncă

întrez
îmbrăcată doar în privire
alunec goală
deasupra materiei cu ecoul
în palmă
ca un măr înflorit
albul
sapă dimensiune
de taină și candoare

efemerul trage cortina
unei geneze
virgine

ecuația clipei rotunjește
perfecțiunea

edenul își poate roti
miracolul
în jurul respirației mele

e liber să pulseze
din șarpe

Voluptate de primăvară

dacă vrei iubite
să eliberezi primăvara
din mugur
ia cu tine o vocală din creuzet
același iris sprijină
dezăpezirea din gânduri
pornește în avalanșe pe costișa cuvântului
moire deghizate
ghiocul sorții sortează pistil în spirala materiei
suflă praful magic al atingerii peste toate
pielea respiră șerpui și refluxuri
înflorirea dă binețe mâinilor tale sub fioruri
dacă poți incendia
gheizerele din sânge

culege literele de sub pavajul vieții
alfabetul tău face pluta pe sânii mei cuminiți
n-ai aflat încă
iubite
ambra desface miros de povești în brațele mele
sub coduri nedescifrate lumina desenează
fiorduri de mister
fermentează în cireșii care-mi înfloresc
magie
în palmă

împărtășește cu mine
iubite
voluptatea
sub care nîngem respirați de veșnicie

Inima planetei sub vifor

te-am auzit
urletul mi-a străpuns
membrana trăirii
patinoarul bucuriei sfera de zâmbete
din care exersam alături de îngeri
alunecarea
s-a spart

tremură
pleoapa candorii traversată
de șine din oțel

acceleratul transportă coșmaruri
în loc de păduri
gratii creștem în pământul uscat al pupilei

mă spintecă mamă
țipătul mut al pruncilor tăi când pe golgote-i
urcăm
orbi i-am licitat beznei
pe-un ban găurit

smulge-mi ochii
să nu mai văd copii răstigniți pe cruci
gârboviți sub blesteme

în urmă
printre ruinele inimii
doar taraba-și rânjește ochiul cel hâd

Iarnă de ceaiul vieții

ceaiul aburește în cană
mâna prea rece zadarnic te cheamă
amintirile se retrag îndoliate
pereții se depărtează
mai mult frig înghit
și golul exhibă esențele

ceaiul alunecă fierbinte
prin tine
drumul taie-n granit

înțelepciunea îmbracă în zgură sărutul
pe marginea câinii îmi plimb iarna sălbatică
caii albaștrii adună viforu-n hamuri
amestec subtil de unu sunt toate

limba taie alege și curge
esențe gusturi mirosuri în carne și aer
ceaiul dezgheață sculpturile sorții
le transformă în sânge
atâta iarnă se zbate în mine alți piloni să
clădească
măreție și-n clipă
lumea respiră
tremură și mușcă din viață

DIANA CÎRSTEA
Com. Calvini, jud.
Buzău

Vreau iubire!

Hiene însetate de timp.
Asta au devenit
oamenii. Caută timp
la orice colț de stradă,

îl cerșesc oricui le iese în cale,
și chiar dacă îl obțin, tot sunt nemulțumiți.
Vor mai mult, mult mai mult,
din ce în ce mai mult.
Ei au uitat ca mai mult
Nu înseamnă mai bun, și nici progres.
De ce vor timp?
Pentru a putea munci mai mult,
pentru a căpăta recunoaștere socială,
dar și false aprecieri.
“Pentru că așa au toți!”.
Ei, și? Cu ce ne ajută? Cu nimic!
Uneori ajung să se târască asemeni
reptilelor în căutarea timpului.
Nu le mai pasă că uită,
că rănesc ori că nu mai iartă.
Timpul și cum să îl obțină.
Doar asta contează acum.
Ei nu mai știu să îl uite sau să se alieze cu el.
Precum păianjenii veninoși
rănesc pe oricine le stă în cale
doar pentru a obține o bucată de timp
pe care o vor folosi de cele mai multe ori
doar pentru a mai răni pe cineva.
E bine? E corect? Nu știu...
Fiecare ar trebui să știe asta,

ori dacă nu o știe acum
o va afla la un moment dat.
Doar să nu fie târziu...
Din hiene oamenii
se transformă adeseori în fulgi;
purtați în toate direcțiile de toate uraganele.
Bani, cunoștințe, falși amici,
reconoaștere și un loc cât mai sus în societate.
De ce? Ei știu. Nu eu. Sau poate, sunt ca și ei și
nu îmi dau seama?
Nu! Pentru că eu iubesc.
Iubesc oamenii oricum ar fi ei,
iubesc natura, soarele, florile,
iubesc până și orașul (îngrămădire de nervi, praf,
zgomot și oaze de liniște).
Vreau ca măcar pentru o zi
să uităm de noi și sa IUBIM!

Pot visa

Sunt o norocoasă.
Nu îmi pasă de timp sau de probleme.
Pot să visez.
Îndrăznesc să sper și să cred că totul este posibil.
Totul mi se trage de la copilăria
petrecută la țară.
Atunci am învățat să visez și să admir frumosul.
Atunci mi s-a înrădăcinat în inimă
tăria de a zâmbi oricând.
Rădăcinile mele sunt la țară,
aproape de pădure și de munți.
Sufletul meu nu va uita nicicând răsăritul
trandafiriului al soarelui
sau cel roșatic al lunii în miez de vară.
Energia și iubirea mea își au originea la țară.
Eu îmi am originile la țară.
Vai de cei care nu știu cum e să poți visa
și să te poți alimenta cu energie
Doar printr-un gând!

ANDREI DAROCZI,
Jibou, jud. Sălaj

Dincolo de umanitate

Acolo unde timpul
renaște din himere
De ies scântei umane
ascunse în tăcere,
Un înger încrestează pe-
un suflet de hârtie
O inimă aleasă în dans de veșnicie.
O floare dintr-o mie ascultă glasul lunii
În semn că peste noapte o vor răpune hunii,
Și astfel tot parfumul și-l vinde ziua-ntreagă
Căci mâine va fi pusă în nu știu ce desagă.

Există file multe în cartea vieții voastre
Ce tainic se dilată în clipele sihastru,
Încât însăși esența atomilor de viață
Îi puneți sub sechestru având ori nu mustață.

Pe pânza genei albe stă scris în orice limbă
Cu litere sculptate ce nimeni nu le schimbă:
"Prin venele de sticlă călitate de cerneală
Un sânge nobil curge. Găsește-i sfânta boală!"

Suflet mekanic (protest anti-cultural)

Acolo unde timpul renaște din himere
De ies scântei umane ascunse în tăcere,
Un tânăr încrestează pe-o coală de hârtie
Un rând scăpat din suflet, dar plin de dușmănie.

Aș invoca destinul în semn de neputință
Să-mi spună rostul cărții la ceas de umilință,
Când pofta plumburie e astăzi o molimă
Strivită de mulțime în forma ei sublimă.

Am căutat întruna prin carte a renaște,
Prin fila ei căruntă speram a mă cunoaște,
Dar astăzi numai aflu că orice filă ruptă
M-a depărtat de viața știută și coruptă.

În loc să îmi descrie șoseaua către stele,
Mi-a relevat modele prin fel și chip rebele,
Și fără a-mi da seama am devenit doar umbre
Căci cartea-i drogul nobil în haine scumpe,
sombre.

Nu voi permite astfel ca plumbul să mă-ngroape
Sub arșița amară ce-mi intră pe sub pleoape!
Nu vreau ca prin cultură să am suflet mekanic
Și să privesc iubirea cu ochiul sec, tiranic!

„Să dezleg ?”

(exprimă latura negativă a profesiei de consilier
școlar)

Pe-un Pământ hrănit cu droguri și-ncercat ca pe-
o păpușă,
E un mit sau o poveste: "A renaște din cenușă"?
Însă omul de mulțime înzestrat cu ochi și minte
Va găsi o nouă cale în gândirea lui fierbinte.
În a timpului amprentă se înșiră ca la masă
Un șirag de flori murdare într-un chip de mii de
forme,
Dar de fiecare dată omul nostru de mătăasă
Se dedică trup și suflet crezului să îl transforme.

Dar când vântu-i bate-n coaste și-l trimite fără
voie

Într-un sat uitat de moarte să slujească la nevoie,
Parcă se aprinde-n dânsul o-ntrebare
fără margini-
"Care-i rostul muncii mele? Să dezleg ce leg
cretinii?"

Înzestrat cu harul păcii se ridică peste valuri,
Fără a ține cont că marea îi intoxică esența,
Însă din adâncul firii o lumină fără voaluri
Îl întoarce înspre oameni să alunge violența.

Nesupus de timp și ură, se strecoară printre vicii,
Precum apa printre pietre în a nopții artificii;
Dacă simți a ta frustrare îndreptată înspre soartă
Cheamă-l să-ți descoase calea prin a sa nobilă
artă!

DINA MADELEINE, București

Primăvara

Aud cum foșnește-adânc în pământ
Un sâmbure mic, uscat și flămând.
Închis de-al meu suflet plin de vină
Pipăie orb ieșirea-n lumină.
Microscopice fire de vrajă
Îi țin legate cântece-n coajă.
Verde și-albastru sunt doar amintiri
Ce tulbură-n brazdă vechi nemuriri.
Măsoară cu răbdare de ornic
Ritmul ascuns de care e dornic.

Mi-e milă de el, de bobul nătâng,
Încerc să-l privesc cu ochiul meu stâng...
Minunea visată se-ntâmplă pe dată:
O lacrimă cade, despovărată.
Sorbind elixirul, sămânța-ncolțește,
Prin triluri de păsări iubirea vestește!

Vara

Galben și roșu, nectar dulce-adastă,
Potir de floare – dorită năpastă.
Îmi număr cu grijă safire, smaralde
Și pun în căușul urechii doar șoapte.
Sunt greu iar de rod! Bogat rege-al sorții
Împart bucurie deplină și Morții.
Trăiesc încontinuu cea clipă supremă
Prea-plinul lăuntric – o cruce eternă...
Unesc apus cu răsărit de soare,
Râd mult și plâng...iubirea-n spic mă doare!

Și visul meu fără de veste se-ncheagă:
Azvârl curcubeul spre ființa cea dragă.
Mă uit iar în ochii nălucii de-argint,
Pe dată florii de taină mă prind.

Legăți fiind de vrerea destinului blând,
Ne trecem aceeași suflare pe rând...

Toamna

Plouă mărunț cu amăgiri în noi închise,
Ne invadează umed regretele învinse...
E frunza moartă peste tot și veștedă mirarea,
Un vânt de miazănoapte ne spulberă cărarea.
Aș vrea să număr păsări pe cerul călător
Dar nu m-ajută ochii, mă simt iar muritor.
Îți cânt acum în gând prea trista mea dorință,
Și fiecare notă-i alt fir de neputință...
Mă rup definitiv de tine, icoană dulce-amară.
Tu crezi că, undeva în lume,
altă unire va s-apară?!...
Să strig aș vrea, să mă răscol acum,
Dar firea-ntreagă-mi spune La ce bun?!
O ceață mi se lăsă pe suflet, în neștire
Și griul mă-mpresoară ... cenușă de iubire...

Nu te mai văd în jur, nu mi-ești în viitor!
Cu-adâncul meu rănit, mă pierd în zbor ușor...

Iarna

O, amintire veche, simt dar cum timpul trece
Și mii de ace urcă în trupul meu cel rece!
Pe tample port, chiar și pe umeri mă apasă
Albă și grea hlamidă din iarna prea geroasă.
Îngheț încet și sigur, cristalul meu din oase
Pălpâie stins în nopți, neaducând foloase.
Privesc prin ochi străini trecutul și mă tem
Să reaprind lumina unui îndepărtat îndemn.
Mi-e gândul de iubire nebună demult stins,
Și sufletul cel aspru cu nepăsare-i nins.
Ma plimb în univers și-mi țip singurătatea,
Iar viscolul îmi cântă amar fatalitatea.
Nu mai doresc nimic; nimicul viu mă ține.
Suflarea mi-e firavă - spun semnele puține...

Mă pregătesc de somn
adânc într-o polară noapte,
Sunt gata visele să-mi strâng
și s-o pornesc spre moarte!

OANA DRĂGUȘIN,
Ploiești

Vehement

nu-i bai, am timp să cad pe
tabla de șah
dar numai negru să văd în
fața ferestrei,

la o adică în fața ochilor.

spun cu tărie că vreau să beau
din apa din care n-a mai băut nimeni...
nu se poate, așa e treaba cu apa azi,
o bea și dragostea, o bea și noaptea
dar nu, nu-i bai, am timp destul, totuși susțin că
libertatea nu e pentru tine
când mi-o dai terfelită înapoi
și eu trebuie, dar trebuie, ai auzit? trebuie!
să mă ridic
și s-o ridic pe ea cu mine.
iar te-ntorci, anapoda.

Ochi.

nu te poți ridica în ochii mei. ești de plumb,
nu te pot căra... și ochii mei sunt
atât de jos în cenușa
asta insipidă.
pământul de praf și-a rotit particulele
cum făcea elicea elicopterului
înainte s-o smulg cu dermatograf.
dermatograf verde.
mi-ar fi smuls pacea gâtul fragil
de te-aș fi prins în minciuna.
mi-aș frânge pacea dacă te-aș ridica în ochii mei.
nu meriți cenușa de acolo.

Din tine.

vezi tu, nu este momentul în care cred,
este clipa în care plec capul
sub sabia, clișeico-poetică, a lui Damocles
de care n-aș fi auzit fără de vânt.
azi e liniște, cum n-a fost niciodată până ieri,
se odihnește trufia,
știm azi că ești străină de mine,
tu, imagine în oglinda tulbure.
eu sunt încă aici. nu aștept, doar că
nu am abandonat reflexul conditionat de
speranță. uită-l tu, poate, înaintea mea, sub sine.
nu măsoar timpul în eu, dar te măsoar în timp.

Plasat.

ascunde-mă pe fata ta,
oricum nu ma va găsi nimeni, pentru ca ochii-ti
sunt închiși.
închiși de mine în
canalele lacrimale uscate, urbanizate prematur.
și știu, știu, știu că nu nu cunosc nimic
cu mâinile astea goale, tinere,
care-s un păcat, dacă mă întrebi.
dar nu mă întrebi, în mod ironic,
știi că nu-ți răspund,
te dai bătut
în cuie pe cruce.
dar iisus nu vine, nu l-a pus nimeni aici.

GEORGIAN GHIȚĂ,
Ploiești

Metastaza iubirii

Ai firește ochi albaștri,
gura dulce, părul lai,
Și un voal croit cu grijă
de vreun maestru de
strai
Pașii tăi, expresia-
ntreagă, trandafirii de pe buze,
Mi-amintesc neîncetat
de cea mai scumpă dintre muze.

Tot ce vede ochiul meu în mirifica-ți făptură,
Mai întâi mă copleșește,
și-apoi mă umple de ură
Ah! Aș pune totul, pe un proaspăt postament,
Și-aș lăsa pe el sărutu-mi,
ca un simplu ornament.
Iar cum aura-ți celestă te încinge-așa soresc,
Aș dori desigur, veșnic, negreșit să te privesc!
Nu ești spin, ești floare rară, clipa vie dintr-o
poză
Poezia șchiopătează și-uneori se schimbă-n
proză.

Ca și când

Pentru tine totul e ca și când am fi pe o arcă,
E ca și când am călători perpetuu către moarte
Cu pânzele jos, de amor și de sfadă făcuți
leoarcă,
E ca și când nu am avea nici o salvare aparte.

E ca și când am trăi în vis și cuvintele noastre,
Ar fi fluturi tineri ce se plimbă pe un prilej
însurat
E ca și când stelele ar rupe grilajul boltei
albastre,
E ca și când sentimentele defilează moderat.

E ca și când totul e inutil și absurd, și fără fler,
E ca și când nu există adevăr și nici minciună
Urăsc acest 'ca și când', și-aș vrea să mă dezic
de el,
Urăsc că nu putem ieși din poveste împreună.

Nopti

Nopti de trudă, nopți ca varul,
Limpezi cum sunt norii toamna
Nopti ce Luna își vrea darul,
Prefăcându-se în doamna.

Nopti de chin și râvnă pline,
M-ați vrăjit o viață-ntreagă
Tinerețea mea cea tristă,
Parc-o văd într-o teleagă.

Mofturi agățate-n stele,
Vi le dau, sunt ale voastre
Toate gândurile mele,
Toate niște nopți albastre.

Stau mereu cuprins de doruri,
Fermecat de slabe vise
Nopti ca îngerii în stoluri,
Zboară cu-aripile-nchise.

Pătrund zorii și anină,
Cu-ale lor capcane grele
Fluturi palizi de lumină,
Pe obrajii feței mele.

Lumini de sânge

În bezna umedă, lumini de sânge,
Roiesc profund ca niște ochi alerți
Iar mâna mea sălbatică, le frânge,
Lăsând în urmă numai stropi inerti.

E ceas târziu și vraja nu mai bate,
Lumini se sting, dar altele apar
Sclipsesc încet pe un crâmpel de noapte,
Căldura lor e rece, zâmbesc, apoi dispar.

Noapte fără vis, repaus trecător,
Parfum lugubru se-așterne-n zare
Îngeri însetați, zbătându-se pe-un nor,
Cad unul după altul în uitare.

MELANIA
GROZAVU
Focșani, jud. Vrancea

Penultima zi de toamnă

Dragă Jurnalule,
E dimineață
Din nou.
Cerul de toamnă

E sumbru și trist.
Savurez
Lichidul din ceașcă,
Mă bucur că plouă
Și mă mir că
Exist!

Cafeaua-i fierbinte.
Simt
O durere acută.

Moartea cea lentă
Îmi vine
Dinspre propriul meu dinte?
(Plombele cu
Mercur
Se dilată din nou).
Privesc în jur
Resemnată
Sortând cu privirea
Priorități
Pe birou.
Încadrat de o ramă,
Întâlnesc,
Plin de dor,
Chipul său.

Pagina-i goală.
Noile versuri așteaptă
Ascunse.
N-au răbufnit,
Încă
Mai sunt
În stilou!

Dragă Jurnalule
Și ție
Ți-e teamă
Că într-o zi...
Într-o rece dimineață
De toamnă,
Nu-ți voi mai scrie,
Nu voi mai fi?

În căutarea desăvârșirii

Prin labirinturile vieții,
Pe căi necunoscute
Ai pornit...
Tu
Și tinerețea ta, dezarmant de frumoasă!
Puzderii de idealuri
Stăteau risipite
Prin întortocheatele culoare
Aparent intangibile,
Așteptând aflarea ta.
Cu fiecare pas,
Cu fiecare minut, te aflai
Din ce în ce mai aproape
De ele.
Prea des întâlneai
În jurul tău, jumătăți de măsură!
Fiecare drum nou
Genera noi răscruci.
Alegând
De fiecare dată
Varianta cea bună,
Nu ai oboșit să mai cauți.

Mai ales acum,
Că ești atât de aproape,
Este în fața ta.
Doar întinzi mâna...și...
Ai atins
Perfecțiunea!
Dar unde este tinerețea ta?
S-a rătăcit.
A rămas mult în urmă...
Cu o voință DESĂVÂRȘITĂ,
Continui.
Acum,
Deși altele,
Drumurile îți par cunoscute.
Alegerea celor mai bune variante
Este din ce în ce mai facilă.
Nimic nu mai e greu
Pentru tine!
Nimic nu mai e imposibil.
Dar,
Unde e viața ta?

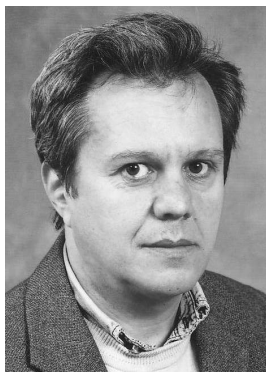
Poveste

Alteori
Ți-am atins mâinile
Oprindu-le căutarea
Pentru o clipă
Atât de puțin necesară
Pentru a înțelege
Uneori
Nu am vrut să fac asta
Și așa era destul de
Evident
Faptul că știm amândoi
Uneori
Nu le-am oprit
Le-am lăsat așa
Să umble
Abia așteptam
Să nu se termine
Nimic
Nici n-avea cum
Nici n-a'nceput
N-a fost real
Totul s-a petrecut doar
În imaginația mea
Alteori
Nici nu ți-am spus
Era de ajuns
Atât

Fără titlu

Clepsidra suportă prin îngustimea ei
Nămol.
Aș vrea să o întorc,

Să se reumple spațiul gol!
 În mintea (sinea) mea
 Bolnavă de tine,
 Te-ai pitit.
 Am încercat ca să te scot...
 N-ai mai ieșit!
 Încă te mai visez
 Și-aș vrea
 Ca să mă scol
 Dintr-un coșmar
 Al visului neîmplinit.
 A fost un timp când gesturile
 Au vorbit.
 Știi...te-am iubit!
 Să fie o revoltă lăuntrică ceea ce-ți scriu?
 Oricum nu mai conteaza,
 E târziu...
 Ți-e bine, sau îți este mai comod
 Să vrei să pleci
 Și să te întorci iară?
 Da, e târziu să afli că ți-aș fi împlinit
 Un dor.
 Ecoul din clepsidră
 Îmi spune c-am să mor!
 Răsună printre noi, povești cu
 "A fost aseară".
 Povești ce se consumă
 Lângă clepsidra goală;
 E trist,
 E greu,
 E-amar
 Și e târziu...
 Ai vrut ceva din suflet,
 Iacă-ți scriu!

**AURELIAN
HELEANU, Ploiești**

O altfel de dragoste

Iubirea noastră plouă în
 emisfere diferite,
 Iar gândurile noastre
 rătăcite deranjează
 Cu insistența lor
 absurdă moștenirea

A doi, străini unul de altul, filosofi...

Cu nerv, dar asimptotic, mi te apropii
 Mă zbat să mi te vâr în ochi, durere,
 Și interogativ privesc, uimit, la tine,
 Ca un acord de septimă mărită,
 Sau ca un falnic semn de întrebare.

Un sentiment ca un război - iubirea -
 M-adună-n loc, rotund, apoi mă-mparte
 Ca într-un geometric joc cu lorzi apatici...

Sunt primul nobil dintre frunze moarte.
 Sunt primul între primi, port premiu-n gene,
 Ești prima între prime, premiul... ți-l port tot eu.
 Printre-anotimpuri zile las în urmă,
 Doar primăvara stau să plâng...nițel

Visând la chipul ei cu ochi ca frunza
 - smaralde-mprăstiate-n peisaj lapon -
 Și lucitori ca mintea unui geniu,
 Ca flori de candelă prin câmpul funerar.

Cine să fii? Porți doar în tine-atâta taină,
 Cât o armată sfântă de feciore,
 De când porneau în lume mari iubiri;
 Dar eu visez un altfel de iubire,
 Fără de cruce, trup sau legământ.

Relație echivocă, polimorfă,
 Merg... și nu calc de două ori la fel,
 Ciudată aritmetică mi-e pulsul,
 Ciudată lume, straniu sentiment!

Cum a-nceput? Pe unde, prin memorie,
 Ai răsărit și-apoi ai înflorit... nu știu!
 Ai apărut din umbre și crepuscul,
 O născătoare doar de euri iute moarte,
 Dar eu, căpos doar, îmi aduc aminte
 De-o filă din a timpului agendă
 Când mă iubeai pe mine,...poate,
 Poezie!

Declarație de dragoste

Ah, te iubesc atât de mult încât...
 Așa de mult s-au spus aceste vorbe,
 Mi-e și rușine să le-arunc în lume,
 Să dau unei iubiri banalitate,
 Să înmulțesc în infinite variante
 Pe el, verbul, unicul „a iubi”.

Și, totuși, te iubesc amarnic,
 Iar verbul să îngrop nu pot!
 Și totuși cum? Și totuși...of...și totuși
 Aș vrea să știi, dar să îți spun nu pot!

M-am căutat prin toate cele și-am găsit!
 Da, știu, ascultă și-o să vezi:
 Eu te iubesc cum nimeni n-a făcut-o,
 Și te iubesc așa de mult încât
 Te-aș duce să privești
 Coloana infinită!

! (Mirare)

Exist fără a fi cu tot dinadinsul
 Și vreau - nu de mult iar am vrut.
 Și ce bine, ce mirare-i să vrei,

Să fii voitor a toate lăsate
Ca dorință, să le sature de voie.
Să le sature pe toate!

Mă mir de unde atâta dorință;
Ca și cum să dorești e la fel
Ca mâncatul, sau chiar ca... miratul!

Un emir călărea prin deșert.
Se mira de-atâta noian de nisip;
Se mira și nisipul cel galben
De cât de puțin e emirul,
Dar, oare, știi care mirare
Era chiar mai mare?
Se mira și el, punctul,
De câtă risipă-i cuvântul.
Se mira și ea, piatra,
De cât nestatornică-i apa.
Se mira chiar și focul,
de cald ce-i e locul.

Întrega ființă-i mirare -
Și lumea-i mirare...
Mirarea Domnului
De ce-a fost în stare...
Aceasta-i mirarea cea mare!

Yamal

*În țara lui Yamal, spre Pol,
neneții mici, cu ochi de pluș,
își deapănă melancolii
sub Aurora Boreală.*

În totul gol, în totul vis,
doar plete lungi de roș-albastru...
Și totu-i vis, și totu-i gol,
în țara lui Yamal,... spre Pol.

Doar Polul gol, doar Pol, și gol...
Ce stranie-i singuratatea! -
În țara lui Yamal, spre Pol,
albastră e pustietatea.

Crăiasa Nordului, lucind,
își deapănă-ntrebări cu zâne -
iar totul alb, sclipind, spre nord,
se simte mic, ca o neghină.

Doar când și când un cânt ciudat,
vibrează cald în lumea rece -
Doar când și când un ochi de pluș,
zgâmbăie viața, o petrece.
Doar râul Ob, o venă caldă
prin trupul astru, adormit,
pulsează vag, tresare, plânge,
se stinge rece, șovăind.

Din tot acest pustiu, și sincer,
ce nu cutează a nu fi,
se nasc ființe, chiar și vise,
răsar chiar flori de amintiri...

*În țara lui Yamal, spre Pol,
neneții mici, cu ochi de pluș,
își deapănă melancolii
sub Aurora Boreală.*

Ce mică-i lumea! un pupic
pe fruntea rece a uitării -
și ce mărunț e Polul Nord!
un zâmbet fin în colțul gurii.

Și, din micimea-i necuprinsă,
ca iarba încolțesc mii „ce”-uri -
te miri de cât răspuns i-e foame,
de cât sătul de neștiință.

Căci unde nu-i nimic e tot...
Nimicul este, sau nu este?
Nimicul, oare, poate fi?
Și unde nu-i nimic, ce este?

Așa și înspre Polul Nord,
că nu-i nimic e clar ca luna -
dar în acest pustiu nimic,
oare de ce mă simt fărâmbă?

Numai acolo, între mine,
sunt mai mărunț decât nimicul -
iar mărunțișul uneori,
visează tandru la mărire!

*În țara lui Yamal, spre Pol,
neneții mici, cu ochi de pluș,
își deapănă melancolii
sub Aurora Boreală.*

Îți pare cald să spui de dor,
acolo-n liniște, sub stele,
îți pare greu să simți, să crezi,
ți-e frig până să și visezi!

Dar gheața are dorul ei,
și când li-e drag își dăruiesc,
fire de iarbă, os de ren,
înfășurate-n piei de focă.

Aici, în frig, m-am dragostit
de-o fată mică... cu ochi negri... -
îndrăgostit,... și am iubit...
o fată de neam dintre ghețuri.

Dară mă tem că nu-s ca ei,

ca nu-s nici mic, nici ochi de pluș,
nu simt al lumii lor fior,
mi-e teamă c-am să mă ciobesc.

Așa că trec, și-apoi mă duc
din lumea lor fără culoare,
și-apoi mă trec, mă ofilesc,
în lumea mea,... precum o floare!

*În țara lui Yamal, spre Pol,
neneții mici, cu ochi de pluș,
își deapănă melancolii
sub Aurora Boreală.*

**MIHAELA
MERAvei, Constanța**

și moliile pot fi fluturi

la început am crezut că
ești fluture
cum stăteai agățat de
tivol noapții
încercând să cuprinzi
golul dintre noi

cu aripi din zahăr brun
nerafinate deajuns până la tos

mă atingeai ireal cu miros de mosc
extras din polen maroniu
descheindu-mi fiecare rețineră amestecai
principii și dogme ancestrale

întinși pe blana mieilor confundam
cerul cu pământul
din copite înroșite desenam trupuri împreunate
inimi îndrăgostind și întunericul de lumină
nu mai conta că ești molie
nici eu nu eram înger

trecere prin infinit

o clipă dintr-un infinit
sufletul meu
punct pe linie
în spirală
trecere prin viață
nesfârșită ardere
de lumină
de cuvânt
zămislit
din trăire
răsfirat peste pământ
sămânță de gând
îmi înflorește pașii
în alt infinit

al iubirii

Cer...răsucit

stau cuminte în colțul meu de cer și privesc
îngeri cum își aruncă săgeți de foc
plămânii pământului îmbrăcați cu humă
tremură apăsarea armatei de sfinți

Universul își schimbă polii
rostogolit
raiul se-ntorce pe dos
nu este iad fără oameni

peste pământ Dumnezeu își ridică sutana
trece râuri de suflute șerpuinde spre marea
înroșită de maci decapitați
Arca lui Noe caută
nepregătită altei apocalipse

Taină

ești frumos
nu-mi spune că frumusețea aparține femeii
când mă acoperi cu versuri și culori
noaptea o răsucesți în aurore
prin care răzbat sonore
declarații de bonsai

ești mir când îmi închini tălpile
și-mi mângâi metafora să crească
din sera în care mi-ai sădit sufletul
arbore de segoia spre înaltul
atins doar prin iubire

ești ingenunchiere
atunci când îmi săruți trupul biblie
lumină aprinzi în ochii-mi icoană
mă sfințești ca pe un Dumnezeu
ca pe un copil și la urmă
ca pe-o mamă
știu cine ești
dar mă întreb
de fapt cine sunt eu

**FILOFTIA
MIHĂILESCU
Câmpulung, jud.
Argeș**

Știi

Știi de câte ori
mi-am strâns
frunzele gândurilor
în culori

Și le-am prins în buchete de șoapte
Pentru a ți le dăruia în vise?

Știi de câte ori te-am căutat
printre foșnete și tăceri
Și mi-am agățat privirile tăcute în noapte
Pentru a te auzi pe tine?
Știi de câte ori toamna îmi plânge în geamuri
cu doruri
Și lacrimile ei le privesc în tăceri de cuvinte
Pentru a ți le povesti ție?
Știi de câte ori mi-am lăsat sufletul singur în ploii
Și l-am amăgit ca cenușiul nu doare
Pentru a te aștepta pe tine?
Știi de câte ori mi-am întors pașii grăbiți
în amintiri
Și m-am lovit în colțuri de timp liniar
Pentru a nu te uita pe tine?

Iubesc duminicile

Iubesc duminicile ce vin în sir neîntrerupt de timp
Peste zile și nopți de săptămână încheiată
Iubesc diminetile de duminică pentru că nu au
nici minute
Și orele nu vin măsurate-n ceas

Iubesc amiezile de duminică
pentru că miros a anotimpuri
Și plăcinte aburinde făcute-n casă

Iubesc serile de duminică
pentru că îmi umplu zâmbetul
De dulce leneveala adunată în gânduri
Iubesc și ziua de luni
ce îmi pare-ntotdeauna că vine
Prea devreme în mâine

Iubesc și marțea
cea ridicol de superstițioasă ce ajunge
Într-una prima după luni

Iubesc și miercurea
pentru că are culori de curcubeu
În fiecare timp de ceas ce trece

Iubesc și joia ce îmi pare singură în echilibru
Si caldă dar și rece

Iubesc ziua de vineri
pentru că îmi aduce repede în zâmbet
Un vis de week-end nerostit

Iubesc și sâmbăta la fel de mult ca ieri-ul
transformat în azi
Și râd cu poftă la lumină

Și la sfârșit mă las îmbrățișată strâns

în dulcea toropeală
A eternei zile de duminică

Și îmi pare că am trecut în șoaptă o săptămână
Ce îmi părea fără sfârșit.

VLAD MUNTEANU Adj. jud. Vrancea

Purificarea sinelui

Durerea ți se coagulează în suflet
Devine un amestec omogen, cu timpul
Circulă prin fiecare arteră a trupului tău,
Învăluindu-ți mintea în mister
Unde ești tu în toate astea?
Lașitatea ta mă lasă rece
Trebuie să lupți cot la cot cu nemurirea
Lumea asta-i un delir
Te-nvață să minți, să uiți de tine, să-ngropi
dreptatea-n adânc
Și peste-a ta glie chiar cenușă să torni
Unde ești în toate astea?
Rămânând un simplu martor la genocid
Hliziindu-te isteric
la cât de inocentă ți-e ipocrizia
Îți ascunzi pudoarea faptelor
Sub un înveliș de piele
Cât de imaculată ți-e haina nepătată?
Sperând cu fiecare ungher al făpturii tale
Că nu vei fi descoperit,
că vei putea să fugi departe
Purtând vina-n pânțele
Asta e ceea ce îți dorești tu?

Credința

Nu-i așa că e frumoasă maghernița asta insipidă
pe timp de noapte?
Plină de oameni ca noi, fără nicio motivație,
doar c-o scrumieră camarad.
De fapt, doar voi vă alinați cu o țigară asemeni
vouă, arzândă, ieftină, savurată-n grabă,
Eu am și veșnicele-mi sticle, sticle nu doar mie
atât de dragi, să-mi țină companie.
Luminează ceva felinar spart,
mai vechi ca problemele noastre, afară, ruginit
Doar să mai disperseze puțin din negura
ce parcă prea mult a lipsit din peisajul ăsta,
Atât de dor îmi era de pâcla asta
aproape omniprezentă,
de nici nu mă simțeam complet, lipsit de ea.
Atât de cunoscut ne e peisajul tuturor,
parte integrată în întregul portret citadin
Și râurile astea ce le turnam cu nesaț în noi,
sunt cumva o componentă a noastră...
Cu drag primite înapoi, în locul

de unde au pornit, căci ele ne-au și născut.
 Da, am uitat de mame, de pielea colorată
 precum teracota, de lapte, de creioane
 Și de soba ce ținea cald în altă viață, foarte
 diafană pentru noi acum, de căpițele de fân
 Cumplit lipsiți de certitudini, mereu,
 scăldându-ne în maelstrom-ul de-ntrebări.
 Ciudate ființe, aș putea spune, la o primă privire,
 doar că știu că aș fi prea subiectiv
 Chiar dacă nu i-aș urî, pentru că nu urăsc
 frumosul, urăsc doar pe cel ce îl interzice
 Numai pentru că nu e capabil să-l creeze din
 văgăunele ce-i țin loc de motoare
 Ciudate... totuși, oarecum, aproape la fel de
 fericite ca mine, doar că ei au și un surâs
 Impenetrabilă expresie, aproape frumoasă, stă
 așezată pe chipurile lor pe care nu observă
 Nici riduri, nici crispări, nici grija că vreun
 bufon nemernic o să uite iarăși
 să pună banii pe card.
 De fapt, aveau acele surâsuri, toți, pentru ca
 acum, într-un fel sau altul, noi toți suntem
 avataruri ale lor,
 Noi, însă, nu închinăm câte-o privire inocentă
 până și pentru cele mai neînsemnate
 bucurii din viață
 Ci, din contra, savurăm beatitudinea, atât reală
 cât și metaforică,
 din alte lucruri ce ne fac fericiți.
 Cum ar fi aceste licori, ce-atâta
 le idolatrizam,
 poate doar din cauză că nu e cu puțință mai mult
 Poate pentru că am devenit atât de paranoici,
 atât de încruntați, de pregătiți să explodăm
 Încât simțim că, în afara de nebuloasele la care
 ne holbăm inconștienți noaptea,
 admirându-le distant
 Astea sunt cam singurele de pe pergamentele
 din tinerețe, umplute cu posibili prieteni,
 Ce au rămas până și în ziua de astăzi
 credincioase, ca un câine jegărit și naiv.
 Pot să le asemăn și cu niste icoane, pictate
 de o mână de copil prodigios,
 la care ne-nchinăm constant
 Hobotnici suntem, într-un mod modern,
 plin de milă suntem adesea priviți.
 Nu-i așa că sunt frumoase luminile astea
 diafane, când strălucesc agasant
 Peste șandramaua asta ce ni-e adăpost, ce stă să
 se dărâme, fără ca noi să ne plângem?

Alchimistul

Dormi, pruncule
 în impenetrabila ta fortăreață curativă.
 Ai întregul orizont
 sub ai tăi ochi inocenți, lacrimosi.

Plusurile și-s șanturile castelului,
 ferit de-o călătorie maladivă.
 Și mai ai și gârziile, doi părinți, fără platoșă,
 totuși afectuoși.

Joacă-te, copile,
 posibilitățile sunt făr' de sfârșit în a ta lume.
 Toboganele și-s drapate-n aur cai măreți,
 lipsiți de nume
 Nu căuta, în lacrimi ipocrite,
 straturi să-ți pervertești.
 Intemperii veni-vor,
 nu le chema, caută de le ferești.

O, tu, fandosit
 și-atât de nemulțumit adolescent cu toane.
 Ai tăi „bătrâni”,
 cum ironic și sardonice îi numești.
 Printre hârtii, ecrane urâte, înoată,
 și printre claxoane.
 Răbdare n-ai, nici înțelepciune nu-ntrevăd
 prea multă, când ponegrești.
 Țipătul tău, plin de ranchiună și nervi,
 împlânzește-l ca pe leu.
 Are timp să ragă, în al său mediu, nu-ntr-o casă
 liniștită până parcă niște zile.
 Iar căștile, timp fă-ți să le dai jos,
 ca neliniști să ascuți, fără să umbli teleleu
 Ironia-i dar, ce-mpotrivă se întoarce,
 când ai tăi, bolnavi, se umplu de pastile.

Irosește-ți, sclavule, orele, câte-or fi ele
 irelevant, pentru-un colt de paine
 Ai ajuns la cotitură, părul vertiginos ți se albește
 fără de întoarcere cale.
 Târai după tine o grea servietă, tot pentru hrană,
 și ieri, și azi, și mâine.
 Într-o cușcă impenetrabilă te zbați,
 că sunt birouri sau insalubre hale,
 Contează prea puțin.
 Gaj ți-ai pus pe tinerețe și mai apoi,
 pentru un coș plin și-o nevastă fericită.
 Întreabă-te, dară, unde ți-s satisfacțiile, unde-i
 reveria mult-așteptată?
 Pierdută-n van!
 Pentru a construi un lamentabil cămin!

Iar, tu, batrane, rogu-te, ti-e confortabil scaunul
 subred?
 Cu ochi goi, privești spre alb tavan, oftând, ca un
 stejar vested,
 Cu decade irosite te duelezi și te impaci la
 nesfârșit.
 Cu tic-tac-ului ceasului porți o alta batalie, căci
 timpul ti-ai irosit.

O, tu, îți amintești de dulcele parfum

de coapte căpșuni?
 Și de chicotele ce-nșuflețeau maidanele,
 ce sanctuar îți erau?
 Îți amintești de misteriosul personaj
 de care toți copiii fugeau?
 De care și tu ai dat să fugi, îngrozit,
 de care-ti spusera ai tăi „bătrâni”?
 O, tu, îți amintești de holurile în penumbră,
 de creionarea unor portrete?
 Nu desenate, ci reale, cât se poate,
 de fecioare pe care le vânai neostoit?
 Îți amintești de pașii ce-i făceai în azil,
 puțin cam ramolit?
 Și de ploile ce agonizant se scurgeau,
 anemice, la ale tale ferestre?
 Care ferestre, ai vrea să mă întrebi,
 dar doar evaziv mă știi.
 M-ai văzut de multe ori, trecând pe lângă tine,
 în goana mea fără capăt.
 Și eu te știu, pot afirma.
 Sunt martorul și făptașul a miliarde tragedii.
 Iar pentru mine nu s-au inventat poțiuni,
 căci drumul e deja urmat...

**DANIELA
PĂTRAȘCU, București**

Sub clar de lună

Aplauzele nu mai
 conțenesc,
 Din ele-mi fac potecă
 despletită,
 Resping izbânda

drumului grotesc
 Sub haina scurtă, veșnic netivită.

Răstrâng gânduri firave pentru orbi,
 Aprind lumina punților trecute,
 Ca-ntr-o caniculară eră să mă sorbi
 Din clipele-nghețate, neștiute.

Mirific mă ridic la buza vieții
 Să despletesc silabe bălbăite
 Izbînd dicționarul dimineții
 De-un răsărit înrourat, cuminte.

Actorul s-a desprins de scena goală,
 Triumfător crezând că i-a fost rolul
 Trântind cu ușa-n lacrima letală,
 Acum vânează virgula, cu solul.

Cuprind cu brațele rănite răsăritul
 Îngemănând un val de chibzuință,
 Cu dragostea ce-nvinge infinitul,
 Să-ți impresor suav a ta ființă.

Sub pavăza realității simple
 Dorințe neștirbite năpădesc,
 Iscând altarul lacrimilor ample
 Din dorul aprig, supraomenesc.

Citești în ochii mei tăcerea arsă
 Ca și când ceru-a scris nedescifrat
 Cu gheara fumegândă ca o farsă,
 Mizând pe-un curcubeu imaculat.

Mă completezi în vreme de restriște
 Cu mângâieri, furtuni catifelând,
 Nebănuind cât poate să mă miște
 O simplă adiere pusă-n gând.
 O lacrimă fierbinte se mai zbate
 Pe-obrazul nostru prea îndestulat,
 O împărțim la doi, trecând de noapte
 Să răsădim un soare pe-nserat.

Misterios te caut printre stele
 Când luna-ncearcă să mă limpezească,
 Te regăsesc strângând visele grele
 Cu brațul drept și-o grijă îngerească.

Istorisesc lăuntrice dorințe
 Fără perdeaua bine apretată,
 Îngăduind vechilor cunoștințe
 Să-mi sfătuiască inima ciudată.

Sunt sus, pe norul meu de altă dată,
 Mai pot încă zbura dintre nămeți,
 Va plânge cerul, pentru voi, îndată,
 Sătul de-atâtea pietre și săgeți.

Firească-mi este crunta nepăsare
 Sub goana voastră de-a mă deforma,
 Nicio secundă acră nu mai doare,
 Istoria nu se va repeta.

Iubirea poate naște clar de lună
 Și curcubeul poate reveni
 Fiindcă iubesc enorm, ca o nebună
 În ritmul neștirbit al inimii.

De-aș fi simplu trecător

Dacă versurile mele
 S-ar strecura înghețate
 Peste pagini, printre stele,
 Peste lacrimi asortate,
 Mii de cioburi s-ar răstrânge
 În oceane de durere,
 Toate florile ar plânge

Fără pic de mângâiere.

Dacă sufletul din mine
S-ar confunda cu țiteiul,
Smulgând aripi de albine
Ce sărută-n taină teiul,
Mii de stânci și pietre grele
Mi-ar acoperi suspinul,
Aș zbura de-acum spre stele
Împletind norii cu chinul.

Dacă gândurile mele
S-ar extrage din infern,
Ar duhni a geruri grele,
N-aș avea tupeu să cern
Lacrimile astea toate,
Ce se scurg fără vreo vină
Până hăt... târziu în noapte,
Să vă scalde în lumină.

Aș lua din flori polenul
Pentru-a le ciobi petala,
Cu cerneala și penelul
Mi-aș împrăstia doar fala,
V-aș lovi cu nepăsarea
Trecătorului uimit
Și-aș lăsa în urmă sarea
Rece, crudă, de granit.

De-aș fi simplu trecător
Pe aleile-nflorite,
Nu v-aș spune că-mi e dor
Să pansez stele rănite,
Mi-aș lua razele lunii
Și le-aș găzdui pe frunte,
Iar în mrejele minciunii
V-aș zidi, urcând pe munte.

Dar, mi-e sufletul prea dornic
Iubire să plăsmuiască,
Lacrima mi-e un ceasornic,
Ce cu putere cerească
Zămislește mângâiere
Din lovituri și suspine
Din viscole și durere,
Dorind să vă fie bine!

**ALEXANDRINA
CHELU, Oradea**

Sonetul creației

Mi-e ochiul ruginit,
privirea mi-este grea,
M-apasă noaptea-n
bezna ei curată,
Iar eu tânjesc, în veci
nemângâiată,

Dup-o-anumită stare vagă...de-a crea...

De nu m-ajută versul astăzi, căci e prea
Crunt dorul meu și inima-ncărcată,
Atunci îmi caut altă judecată
Și mă supun dorinței de a procrea.

E efemer momentul ce-l așterne
Simțirea mea, cu tainica-i voință,
Deși mă pregătesc cu iscusință...

Doar scrierile-mi vor rămâne-eterne,
Ce simt acum e doar o plecăciune,
Cu tine-alături, într-o rugăciune.

Sonetul lunii

M-agăț de luna ruginie, stinsă,
În colțu-i luminat de-mbătrânire
Și fără de sfârșit, a sa trăire
Ne înfrumusețează viața... Prinsă

Și-ascunsă, ritmic, între zi și noapte,
E un reper în romantism, în versuri,
Nutrește dragoste, blochează mersuri,
Creează idealuri, naște fapte...

Mereu pe cer, la locul ei, cuminte,
Ne-aduce împreună, prin privire,
Ne oglindim în ea, fără cuvinte

Și ne iubim cu foc, fără oprire...
Ca-ntr-un triumf, cu ea, suntem doar noi.
Nu-i loc de rău, de ură sau război...

Sonetul iubirii

Sunt centrul fiecărui Univers,
Sunt aurora fiecărei lacrimi
Ce curge-n adierea unei patimi
Sub Soarele ce arde-n câte-un vers.

Sunt pana unei păsări călătoare,
Ce se desprinde, după-un zbor prea lung,
De trupu-i firav! Aeru-l străpung
Și mă aștern pe iarba-nfloritoare!

În drumul meu, lumina mă-nsoțește,
Toți îngerii îmi cântă, mă iubește
Și cerul, cu întreaga-i măreție!
M-afund în fericire, în domnie,
Sunt peste tot, în lume, câteodată...
Sunt, oare, și în gândul tău vreodată?

Sonetul fericirii

E fericit acela ce-nțelege
Că însăși fericirea nu-i ușoară.
Deci nu e chip s-o ai, făr' să te doară,
Iară dezamăgirea... e o lege.

Când sperii, prin minte-ți trec frumoase gânduri
Și te îmbălsămezi cu frumusețe,
Cu sentimente dulci, cu tinerețe...
Într-un final, se vor așterne rânduri,

Cuvinte, pagini, pline de trăiri
Intense, delicate și suave...
Acestea se vor transforma în amintiri

Și mă voi resemna, în note grave,
În dor și poezii, că nu-mi e dat
Să simt iubirea. M-am acomodat!

SILVIU CRISTACHE,
Constanța

Îndurare

Îndurare! Îndurare!
Îndurare!
Un ultim lucru ce îl cer
de la tine
O ultimă dorință care se

înalță ca un lampion chinezesc peste oceanul de
dorințe al omenirii.

Și-mi luminează existența insignifiantă în lumea
asta crudă și nedreaptă

Deprimarea mă face
să vorbesc în limbi ce nu cunosc;
Miile și miliardele de cuvinte
din limbile ce le vorbesc de acum
Se revarsă din gura mea ca o cascadă.

Ating pământul cu timiditate,
îl mângâi ca pe o persoană iubită,
Îi șoptesc că cer îndurare

Lipesc urechea de pământul drag

Aștept îndelung răspunsul

Un răspuns care se lasă prea mult așteptat

Adorm în frig pe pământul rece

Așteptând ca să-si dezlege limba.

Zeul Thanatos își fâlfâie aripile deasupra
trupului meu obosit,

Încercând să mă cuprindă în brațe

Îi simt mângâierea și dau să mă ridic.

Nu pot.

Sunt ținut la pământ

Parcă există o forță ce mă trage în jos

Sau o mână nevăzută m- apasă pe creștet

Îndurare! Îndurare! Îndurare!

Emoția de dinainte de lansare

Emoții mari, emoții mici,
Îmi trec prin trup, acum când scriu,
Ucid a mea minte și molesesc al meu trup
Emoțiile mă fac să mă gândesc la ziua de mâine
O zi în care mă lansez.

O zi ce mă va marca pe veci de-acum.

Un vultur să mă sfâșie... Îl chem

În înaltul cerului să mă înalțe,

Iar de acolo să cad din nou peste pământ

Ca o ploaie dulce de vară,

Prin deseale picături să-mi suflu șoaptele

În urechile celor ce mă ascultă.

Să rup bariera ce mă separă de necunoscuți

Galopând și în glas de copil să mă audă

Să cad pe asfaltul zdrobit de tălpile oamenilor

Ce este îmbătat de saliva și sudoarea mea.

O vorbă să nu spun făr' de credință

Un glas de departe să strige

Să vrea să-i repet un ultim vers;

Ca acel individ ce moare scriind testamentul

Emoții să am, să sfâșii perdeaua de roză

S-atârni ale mele unghii pe foaia albă

Și apăsând cu sete să las urme adânci

O literă, două, cuvinte și fraze.

Să întregesc o carte și să dau la prieteni

Să vând cultura pamfletară,

Simțind în suflet

că sunt aplaudat de greierii din iarbă,

De cocorii și vulturii din înalt,

De râmile de sub pământ și de cei adormiți.

Ca toți să ducă vorbele mele

la rudele ce au decedat.

Bucuroase să fie și ele de dincolo de moarte

Cu umilință să bag la cap

Cum sunt criticat de neavizați,

Cum sunt laudat de necunoscuți,

Ca numai eu într-un final să fiu fericit...

Așa cum și Luna e fericită în înaltul Cerului,

Prin unicitatea ei între stele.

Cocorii și vulturii, de-acum prieteni

Să ducă la stele o vorbă de -a mea;

Ca și ele la rândul lor să ducă mai departe

În întregul univers bucuria mea.

Dorința mea, emoția mea, LANSAREA MEA!

Gândul

Un gând îmi sparge mintea; Nu mă lasă să dorm.

Îmi bubuie în creier ca un tunet.

Lumina ochilor este arsă de fulgerul orbitor

Lumina ce va renaște

ca o pasăre Pheonix din propria cenușă...

Un alt motiv în plus

pentru care îmi cern cenușa din sobă,

Încercând să-mi plămădesc

propria pasăre magica.
 O vietate care
 să-mi îndeplinească orice dorință ascunsă,
 O lighioană care
 să mă poarte în zbor alături de îngeri.
 Unde să iau parte la concertul lor de harpe,
 Care-mi vor gădila urechile
 Și-mi va aduce lacrima pe obraz
 O lacrimă care să cadă pe pământul secetos
 Să reînvie natura ...
 Să readucă pacea și verdeața pe ogoare
 Bucuros văd cum țăranii își ridică ochii la cer.
 Și mulțumesc pentru un dar demult așteptat
 Zâmbesc
 Zâmbesc
 Și mulțumesc în gând Păsării Pheonix
 care a dat acest dar nesperat
 Îți mulțumesc pasăre iubită, îți mulțumesc
 pasăre magică
 Îți mulțumesc!
 Un nou bubuit mă scoală din somn!
 Din spatele gratiilor
 Înfig cuțitul în craniul dușmanului,
 Ridic mâinile către cer
 Și mulțumesc Domnului că mi-a dat
 Această unică șansă de a ucide un om.
 Sunet de lanțuri ruginite, îmi răsună în urechi.
 O voce din interior îmi cere căință,
 O altă voce din afară m-a felicitat
 Sunt ucigaș. Fug de pedeapsă
 Nu mă gândesc la cel ce e mort
 Zăbrelile prin magie îmi răsar în față;
 Udate au fost de lacrimile durerii prietenilor,
 Au crescut asemeni unor liane din junglă,
 S-au impletit în fața mea și m-au curpins
 Mirosul de paie uscate
 Îl voi simți de acum înainte
 Vreme de un sfert de veac.
 Peisaje de mucegai scrijelesc
 pe pereții celulei
 Urlete aud în jur;
 E și urletul timpului înlănțuit.
 Un timp închis într-o cușcă,
 Doar sufletul liber îmi va fi prin unicitatea sa
 Umiditatea saltelei
 Îmi lasă urme adânci în plămâni
 Plictis, plictis, plictis....
 Un poker, un zar și-o țigară
 Sunt ucigaș și-mi ispășesc pedeapsa.

GHEORGHE GURĂU,
Galați

Rondel a la nenea Iancu
(Caragiale, 2012)

Jupâni cu mofturi, cucuvele,
 Că bine-a spus Caragiale,
 Din patru proaste,
 trei sunt rele,
 Statui, cuvinte, osanale...

Monșeri prezenți seara la tele,
 Politică de trei parale,
 Jupâni cu mofturi, cucuvele
 Că bine-a spus Caragiale...

Votanți, scrisori pierdute, stele,
 Discursuri deraind la vale,
 Jigniri, afronturi paralele,
 Amenințări, loviri la gioale...

Jupâni cu mofturi, cucuvele
 Cum bine-a spus Caragiale!...

Rondelul unor buni amici

Unul pe altul se susțin,
 La greu ei nu se lasă,
 Mitică-i este bun vecin
 Dincolo de un gard de plasă...

De-alătura badea Cosmin
 Dă de-nțeleș că-i pasă,
 Unul pe altul se susțin,
 La greu ei nu se lasă...

Ies împreună la un vin,
 O bere..., la terasă
 Și împreună iar revin
 În drumul lor spre casă...

Unul pe altul se susțin
 La greu ei nu se lasă!...

Rondelul unor corupți

Pe lume-s oamenii cu care
 La o adică te-nțelegi,
 Sunt indivizi plini de dosare

Și răspândind fărădelegi...

Plesnesc ades de bunăstare,
 De-averea lor să nu te legi
 Pe lume-s oamenii cu care
 La o adică te-nțelegi...

Când ai cu ei vreo confruntare
 Nu încerca în van să-i negi,
 Te vor trimite la plimbare
 Și vor susține că-s întregi...

Pe lume-s oamenii cu care
 La o adică te-nțelegi!...

Rondelul unui singuratic

Stingher și fără implicare,
Străin de viața socială,
Departa de înghesuială
Își duce traiul la-ntâmplare...

Având păreri colaterale
Despre-acțiuni umanitare,
Stingher și fără implicare
Străin de viața socială...

Adeseori îl văd în stare
Să treacă peste plictiseală
Închis în el și cu sfială
Sperând în timp s-ajungă mare...
Stingher și fără implicare
Străin de viața socială!...

VALERIA TOMA
Comuna Calvini,
jud. Buzău

Strig

strig pe-o margine de
piatră
nu vreau
s-alunec în pustiu

te vreau precum un val de mare
un țarm și-l are căpătâi

să-mi fii lumină când adorm
și-n vis să-mi despletești ninsori
din flori de zarzăr și cais
să mă îmbăt cu mirul lor

asa vor trece dimineți
strigându-te în fiecare clipă
prin boabele de rouă să-mi croiești
poteci ce gleznele mi le sărută

ecoul meu te va găsi cândva
și vei veni pe șoapta unei rugi
să ne împărtășim de două ori
pentru acum și pentru mai târziu

dar știu ca strigătul n-a fost zadar
și-n suflet vei purta, cununa de altar

Sărut de orhidee

izvorul cântă sub deal
și munții se spală în lacrimi de floare
pe drumul cu pași spre tine
au crescut orhidee, două câte două

în zori,
au înflorit în amintirea toamnei
pe etajera unui suflet stingher

eu plâng iubite, plâng de ieri
când am sărutat ultima petală,
m-a transformat în zbor de alge
la asfințit,
să privesc nesfârșitul mării
pe aria unei viori de corali

de atunci,
dansez pe marginea epavei
desculță, cu alintul unui val neînceput,
nu știu cine sunt, cine-am fost

dar vreau,
prin voalul țesut de sirenele uitării
să cerșesc vraja descântecului nostru
urzit într-un sărut de orhidee
poate așa,
n-o să mai plâng iubite
și-oi deveni din nou, femeie!

n-am înțeles....

te-ai prăbușit când te-am uitat
s-au închis uși fără chei
pe un drum fără întoarcere

ai coborât dealul cu umeri de piatră,
nu-l poți urca
să-mi găsești pașii neputincioși
sărutați cândva
de arșița buzelor tale

s-a închis ora cu noi
în ziduri legate cu lanțuri de foc
ce n-au învățat a-nțelege
că poate exista iubire

nici eu n-am înțeles
te-am aruncat în prăpastie
fără să știu că în trecerea noastră
învățăm că uitarea, nu e uitare

Dantelă de timp

mi-e bine cu tine
acum, când toamna urzește
dantelă de timp prin zăbrele,
zorii descaltă floarea de lut
și-o vinde clepsidrelor flămânde
pe dor de rouă

mi-e bine cu tine
știi zborul tăcerii a descânta,

pașii mei mângâie norii
în care s-au strâns cuvintele
ce le-am rostit în fiecare zi din calendar
pe șoapta ta

mi-e bine cu tine
port înlăuntrul meu poveștile tale
până când, toamna va desfrunzi
ultima petala de timp
din umbra zodiei
ce a lăsat să curgă de ieri
trecerea ta

**MARCEL VISA,
Alba Iulia**

Prea puțini îngeri în viață

prea puțini îngeri
în viață
unde să-i caut

dacă nu în cerul palmelor tale?
decupează-mi sufletul cu îmbrățișări tandre
desprinde-l de trup
cu grija unui chirurg
ce-și scoate mânușile
după operație
plimbă-l pe cărările neumbrate
ale toamnei târzii
între noi se aprind neoane de salon
afumate de gânduri
suntem pacienți
pe singura bancă liberă din parcul vieții

dacă nu am avea iubirea
ne-am dona unul altuia
tristețe
săruturile s-ar desprinde de buze odată cu carnea
cireșelor coapte de mai
Și poate îngerul din noi
ar tresări la fiecare bătaie de aripi
ce ar decupa văzduhul
în singurul zbor care contează

Walkyrie

am zborul mai sacadat decât un râs în hohote
smulge-mi din carne aripile
să tac
ajută-mă să donez sinceritate oamenilor cu ochi
în palme
atinge-mă să vezi adevărul
în fiecare pulsație din jurul inimii

credeai că sufletul sălășluiește în carne
e doar un sarcofag de lumină
în care îmbălsămat de secunde
te pietrifici perfect

învață-mă să păstrez în mine cerul
intim ca o renaștere
să-mi respir căderea cu amândouă brațele
cultiv aripi în neant
zborul peste cadavre
mi-a infestat trupul cu o moarte
mai sacadată decât un râs în hohote

Orașul dintre buzele tale

iubesc orașul dintre buzele tale
construit din cuvinte încrucișate cu săruturi
joc șotron pe străzile lui
iubirea ta e o eclipsă de soare la răsărit
o noapte prelungită în zațul norilor

în patul meu te așezi
ca un hoț fără trup
mă înfășori în tentacule
ca-ntr-un fular călduros
în cea mai viscolită zi din calendar
mă faci să te iubesc pentru a mia oară
când devii prea invizibilă să te pot uita

iubesc orașul acesta
mușc cu dinții din caldarâm
care păstrează urmele
primului sărut

Un piroman în Eden

dacă citești asta sunt deja mort
capul mi-a căzut în palmele sinucise de
neatingeri
părul a crescut prin retinele opace
aidoma unor gene rimelate strident
pleoapele îngreunate de fardul nopții
se zbat pe rând
semn rău de nerevenire la viață

virusul singurătății suferă mutații dincolo
spasmele musculare se întetesc
aripile cad degerate de zborul spre nicăieri
plutașului
îi arăt degetul mijlociu printre gratiile dubei cu
îngeri
vodka asta incoloră mă pune pe picioare
voi visa curcubeie alb-negru
închis de viu printre fantome
îmi pansez cu uitare existența între două lumi
ajuns la destinație cerșesc o cheie de 14 să-mi
reglez conturile

cu timpul
răsucesc acele ceasornicului pentru eternitate
și aștept să-mi ningă cu secunde călduțe
în capul scobit de amintiri
ca un măr mușcat de dinții unei eve
stricate

sunt piromanul scăpat în Eden
focul îl port în suflet
aduceți stingătoarele cu praf de stele
iadul e un rai al pompierilor

**Dr. CORNELIU
ZEANĂ, București**

Atac de Cord

Vai, inimă a mea,
Roșu cu negru pasăre,
Ce-atât de-nverșunată
se izbește!
Coastele mele gratii de

colivie-i par,
Doar eu crezusem, poate, că-i de aur...
Semințe de iluzii i-am oferit din plin,
Furate cerului, sau rupte chiar din soare
(Cât de ușor zburam atunci prin vremuri)
Seara o adăpam cu licoarea tristeții,
Oricum, mereu, mereu, cu apă ne-ncepută.
Munții și apele nu m-au oprit
Când am vrut să-i aduc sămburi de dragoste
Din miezul fructului unui copac exotic, despre
care
Auzisem că poate fi întâlnit chiar și dincolo de
cercul polar,
Precum spuneau puținii ce-l văzuseră aieva.
Cum aștepta, sărmana, să mă-ntorc...
Iar eu veneam cu picioarele sângerând,
Cu genunchii juliți și cu palmele arse.
Dar goale,
Iarăși goale,
Pururi goale
Și din nou o hrăneam cu iluzii
Privind-o cum le ciugulea din palmă.
Dar chiar și așa
În orice pasăre
Tânjește pururi zborul spre văzduhuri.
Un nevăzut ceasornic-metronom
Bate măsura
În timp ce pasărea roșu cu negru cântă.

Baladă

De-un timp încoace te-am uitat,
Iubirea tinereții mele
Căci risipit în toate cele

Din mine-s tot mai mult plecat.

Și nici măcar te-am încuiat
Și nici măcar te-am zidit de vie,
Icoană dulce, poezie,
Te-oi regăsi? M-ai așteptat?

Eu te-am visat sub crengi de soc,
Iar pe obraz cu ploi zvântate
Și n-oi mai vrea să-mi ieși deloc
În calea-mi plină de păcate.

Te-o fi-ndemnat la cale-ntoarsă
Cenușa care ne separă
Cu șapte ierni și doar c-o vară,
Cu șapte ierni și-o vară arsă !

**GABRIEL ZAHARIA
Câmpeni, comuna Pîrjol,
jud. Bacău**

Nuduri

dacă vă vine
să credeți ce vă spun
mi-e dor de singurătate
mi-e dor să mă înghesui

în mine iar
mi-e dor să văd cum dintr-un cuvânt
curge un poem
ca dintr-un izvor de suflet
atâtea suflete au primit în dar
trupuri de cuvinte
încât
chiar am ajuns să cred că asemenea
și propria viață e un dar
ohoo prieteni
de-ați ști ce lung a fost drumul
o luasem tocmai de la
viața ca o condamnare
și iată-mă aici la
viața ca un dar
și tot nu m-am săturat
să vă arăt nuduri
pe așternuturi albe
nu e nimic vulgar
e vorba de sinceritate

Gloriosul timp

asa am ajuns prieteni
pe culmile absurdului
să mă întrec cu timpul
însă
acest Usain Bold al întrecerii absolute
până la finishul acela abstract

de la capătul ideii de infinit
a ajuns să concureze doar cu el însuși
simt cum tot mai repede mă lasă-n urmă
ecartul e din ce în ce mai mare
deși timpul meu e din ce în ce mai bun
timpul lui însă...

doamne
câtă veșnicie are la dispoziție
să se grăbească
iar mie
mie mi-a rămas atât cât trebuie
să nu-l prind din urmă

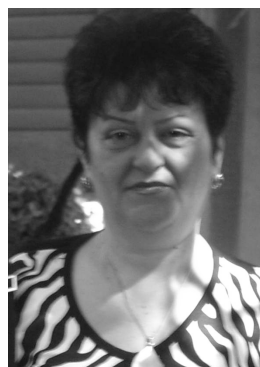
Când totul parcă se grăbește

hm
ce ironie a timpului
să-i dai sufletului
o viață de trăit
o soartă...
însă eu
sunt împăcat cu propriile limite
doar gândul
încă nonconformist
lipsit de prejudecăți
se mai avântă
din când în când
pe târmuri nepermise
din ce în ce mai rar
și tot mai pe ascuns
cu un aer nepământesc
se întoarce în concret
deseori printre cuvinte
lăsate în voia inimii
uneori se aude câte un oftat
alteori
lacrimi curg printre cuvinte
bănuind o tristețe
bine dosită
prin ascunzișurile sufletului
și o duc așa... de pe-o zi pe alta
cu timpul trecând pe lângă mine
și parcă nimeni n-are timp
și totul se grăbește

Copil prin rânduri

răsuflu ușurat
la sfârșitul unei întrebări
care nu cere răspuns
doamne zic
ce m-aș fi făcut
mă învârt în cerc
până fac gaură-n pământ
eu sunt singurul
care voi fi îngropat într-o sferă
veșnic învârtindu-mă

suflu a deznădejde
printre rânduri
îmi vine să urlu de timpul
pe care l-am pierdut
pe stradă trece un stilist rizibil
singur e de când îl știu
un moșneag
bătrân la minte

încă un copil prin
rânduri

**OTILIA
ARDELEANU**
Năvodari,
jud. Constanța

psalm pentru munca ta

casa pe care mi-o faci e
o poezie de lut

cu degetele tale o ridici
mă numesc ana și aștept
să mă chemi pe mobil
eu să pregătesc repede ceva
la microunde să dau fuga la
market pentru apa plată
chit că nu mai am bani
folosesc un card mă
descurc eu drumul nu
pare anevoios pe secetă
urc în jeep și accelerez
cu inima trec de radar
întru în metropolă
piedici ambuteiaje

tu să îmi sari de gât
să mă iubești molatec să
îmi iei toate simțurile
asupra ta garanție
mă așezi între două paranteze
rotunde torni lacrimi de
cerneală fierbinte îmi trece
de coapse de sâni de buze
în cuvinte un zid cu
încălzire proprie

bine-
cuvântat soare
te arunci peste lume

și sufletul poate fi monobloc

prima dată când m-am plimbat prin lume
cu torța în mâini
am pârlit câțiva nori care cu obrăznicie
strângeau frunți
nu vedeam decât cerul pietruit de

trecători

dintr-o bucată eram
pe atunci
linia vieții trecea prin inimă
câteva creștături de timp se arătau
chipului meu încă nemirosind
a mână de om

au trecut mulți pe acolo dar
nimic
nimeni nu m-a mișcat

unul singur
a știut cum să mă cuprindă
într-un fel
lipicios

am devenit

o libertate
deasupra apelor stăpână
văd lumea cu alți ochi
de piatră

îmi vine să-i strig fă-ți viața

iubitului meu vreau să-i scriu chiar azi o poezie
plecat de-acasă un timp înapoi petrece
dj prin baruri și discoteci

uneori mai intră pe mes îmi spune bună
apoi tace și taaaace și taaaaace
adică îi pică netu și eu rămân
mai altfel decât eram înainte

îmi vine să mă așez pe inima lui cu unelte de
design
click click labirintic printre atâția pixeli
ce-o mai fi dincolo de ei nu risc să pierd
identitatea recunosc suntem niște șiruri
binare inalore inodore și fără suflet
uneori ne lasă flag sentimentul numit 1111111
apoi totul capătă un sens oarecare

iubitul meu e preocupat
își ridică o casă cu mansardă și vecine
ce mai înseamnă cuvintele pe care i le-aș salva
fișier
pentru o iubire pe calea aerului prefăcut în
poezie de aur

una pe care tocmai voiam să i-o scriu

habar nu aveam noi de ce-o fi și ce-o mai păți
în podul casei îmi țineam copilăria
să nu o găsească timpul nemilos

o travesteam în voaluri de noapte
neastâmpărată pe bolta țărănească sta
lumea dintr-o privire nevinovată

pe floarea o bătea vânt de durere
cu biciul dădea în ea scuipa și înjura
potop își mușca buzele satului să
nu-i pricinuiască vreo neplăcere
auzeam când o spurca de cuvinte
grele mi se păreau stelele care clipeau
истерic mă refugiam în copilăria mea
însălmântată pe obraz mă ardeau
lacrimi ca laserul unei zile toride pe
câmpul sufletului la săpat îmi luam
ștergarul și părăluțele de temeri se
scuturau prin inima mea cât umbra
unui iepure rățăcit printre rânduri
tot mai lungi tot mai multe mă mișunau
gângăni de gânduri de la cel mai timid
până la cel mai voinic prindeau curaj și
scriam amenințări pe o hârtie inocentă
să o scap de mâniile răului când voi fi
crescut ca puietul de pădure

amuțeau toate și eu adormeam spre
dimineață mă striga îngrijorată
coboram în cerdac cu ochi împăienjeniți de
neliniște lua-o-ar vântul în răspăr

floarea chema copiii de pe uliță
la o ciorbă cum numai ea știa să dreagă
bate-v-ar fericirea de năstrușnici mâncați
pe săturate pomana necazurilor mele

iar noi chiuiam de bucurie și ne jucam
cu sufletul ei ca un covor fermecat
de pe care trăiam povești altele decât
asta a ei în vânt umblat de amărăciune

MIHAI BĂLĂCEANU,
Craiova

18...o poveste

Azi,
sufletu-mi a dat în floare;
18 primăveri scrijelite în
scoarța trunchiului său.
Ploi și vânturi se
descompun în frunzele

trecutului, uscate,
Căci azi Verde-i parfumul de tinerețe,
Ce-l respiră trupul meu.
Azi, 18 crâmpie de trăiri le azvârl în spumele
mării-
Din ele să răsară Afrodite ale tinereților plăceri.
“Viață fără de moarte” îmi stă scris pe frunte,

Căci gândurile-mi fac plajă la umbra amabililor palmieri.

Azi, 18 grame de fericire, îmi par neprețuite;
Le strâng și le împachetez în camera inimii de hotel.

Pasager al idealurilor- sunt al primăverii Peter Pan;

Cu harta tinereții-n mâini, călătoresc
în căutarea Tărâmului de Nicăieri.

Liebestraum

Am decupat din suflet un curcubeu de simțiri
să-l prind, colier, de gâtul tău, iubito...

Acum, în noaptea de tănuite mângâieri,
stele plouă peste munți, șesuri,
peste văile trupurilor noastre-ngemănate,
peste mările limpezi ale ochilor tăi.

E-o cântare în vazduh,
căci coama de culori vii ale aurorelor
poartă șerpuitoare, molatice note de Liszt.
Pe pământ, flori de tei
ne înconjoară în dansuri pătimașe,
adapostindu-ne ca-ntr-un iglu de parfum .
Rasuflări intretăiate;
fiori reci, electrizanți, urcând în vârful limbilor,
iar apoi fermentând într-o beție de atingeri...

Lasă cuvintele, iubito!

Să le incuiem degrabă-n cuferele gândurilor
noastre;

fiecare slovă rostită e-un popas
ce ne abate de pe poteca fericirii...
căci...

în clipa în care ecoul ultimei clape de pian
se va fi scufundat în întunecimea nopții,
mă voi fi trezit numărându-mi pașii
în deșertul de egoism al realității...

Babilonia dragostei

Din cuiul de la piept,
inima, desprinzându-ți-se,
a căzut printre pulpele
de drojdie-nmiresmate.

Și acum, în focuri de purpură palpită;
stea născută din ale Haosului văpăi.

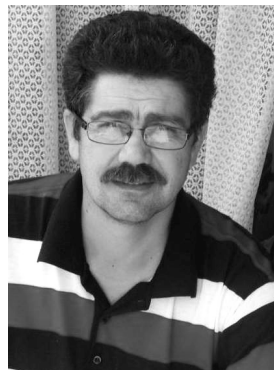
Aureola-ți de Madonă,
sub talpa Iadului strivită.

Inima-pierdută în hedonicele, lunecoase văi.

Soarbe ceaiul desfrăului, fierbinte;
simte-i fierbințeala mistuindu-ți întreg trupul.
Buzele, acum frivole, în nepăsarea lor
să descatușeze Duhul...

Ah, inimă de femeie-
măr damnat al lui Newton!

De ce oare chingile
unei forțe de nestăvilit,
prinzându-te într-ânsele,
te-au smuls din ramura ta,
din cuiul tău de la piept,
ca în hedonicele, lunecoase văi
să te fi prăbușit?

TEO CABEL, Buzău

Anatomia unei bucurii

Clipele se ciocnesc
puternic,
Ca la biliard,
Se împing într-o
mecanică osândită

În buzunarul timpului, bastard.
Noaptea, pulsează, rană deschisă,
Cresc mărăcinii tenebrelor, liniștea
Își linge rănila domnișoară proscrisă
Fugărită-n orice cotlon
De lama tăioasă din umbra cuvintelor.
Clipele ciocnite, fiecare în propriul buzunar,
Sunt repede de-o mână nevăzută
Aliniate pentru același desant
Al geometriei mute unde geografic nu au hotar
Hotarul și el la rându-i are traseul fixat
În același buzunar.

Sub cerul din mine,
Trandafirul toamnei în privirea odihnită.
Pasăre fâlfâind din aripi va zbura
Din cuvântul meu, cum rugăciunea
Piron în nisipul clipei, nu izbândează să înfigă,
Abia e lăstar și doar strigă.

Zmeul inocenței

Mașinile turează motoarele
Oameni trec pe stradă,

Nisipul clepsidrei
Chipuri, chipuri, chipuri
Nemișcate precum frunzele din copaci
Nemișcate de nicio adiere.

Sensurile se adună în intersecție
Nu e nimeni să le dirijeze, nici semne de
circulație...

Ba da,
Se mișcă fumul
De la țigare
Înșelător ca iluziile,

Directiile,
Ca la teatru,
Ate manevrate
Îi trag pe toți în cele puncte cardinale.
Sensurile nu...

Un copil se apropie de intersecție,
În jurul lui dansează îngeri,
O viermuială de aripi albe și negre
Copilul râde, trece strada indiferent,
La mașini, la ceilalți...
Și sensurile buluc după el.

Umbra

Tu, umbră ciuruită
De razele atâtor răsărituri,
Te târâi spășită pe bordura zilei și
Speri să-ți inhaleze vreun suflet tiparul!?

O, ești pretențioasă, milei nu te pretezi!
De ce ai prefera zâmbete posedate de hăuri?
Am un soare în depozit.
Iubire nu prizezi
Să-ți lumineze galaxia dezamăgirilor? Ți-l dau!
Scutură-mi vreo cinci ani din buzunarele tale!
Cinci ani de răsărituri...
Atunci, când, cutia mea de comori
Se va înmuia în cerneala apusului.

Pași de toamnă

Uneori iubim asemeni unor comete
Universuri pustii și obositoare

Nori grii, galbeni, ruginii,
Se scutură torențial
Într-o rafală de foșnete arămii.
Limbile ceasului
Foarfeci neobosite
Taie strugurii clipelor.
Sub teascu pașilor îmi curge în vene
O cupă din beaujolais-ul tinereții
Timpul s-a obișnuit să-l bat ca pe-o minge
De baschet și să-l trimit
În coșul unui poem.
Alte ori ne târâm încarnate schelete
Visând să ne crească aripi de soare.

DAN PETRUȚ CĂMUL,
București

negustorul de vrăbii

nu se scoală cu noaptea în
cap obligat să se culce
târziu soarele
latră scurt dintre nori

pete de ceață
mă atrag senzual
mișcări submarine
violența luminii desparte copaci
singuratici în ploii mohorâte
urmele noastre de
toamnă vorbele unui stol convulsiv
după cea de-a o sută oaie pe
munți rătăcește armeanul cu arca
la spate araratul de
vrăbii închise în
palme nu au voie să mintă
le arată numai în somn
așteaptă
un înger căzut
scăpără licuriciul viclean
nu-și cere iertare nu se grăbește

cineva știe o zi
îi va da
toată lumea pe ele

cuvântul sincretic

din fire de iarbă incizia nopții
închide lumina cu obloane de gene
sufletul meu
veghează creanga prin lume
impersonal
decorul de abur și fum
vagi frunze îi acoperă fața
tropot de iepe dezleagă
înger cu șaua pe el mintea mea
caută trupul
mă-mbrac și sunt liber
din mine ies duhuri de ceartă
abandonate
plăceri înmulțesc veșnicia de frig
timpul inițial s-a scurtat
planul în care exist se crapă
nu pot să calc prin ploaia cu
cioburi sfârșesc
învieri
dezleagă cerul de oameni
chimia unui sărut pe care îl știu
miroase a tânăr sângele meu pe nisip
rămâne caldă pielea ți-o dai
să-mi pui un demon în deget

saturnian inelul perfect
la capăt de drum
anotimpuri țin de vedenii
firul ierbii se-mpiedică-n verde
timpul înainte să moară
aliniază sfere pe
bolta de care nu mă cuprind

apa mi-ajunge la umeri

dumnezeu la vârsta a treia

pe grumaz îmi place să mângâi
pisici la picioarele mele
clepsidre
dezleagă nisipul vânt
de înțelepciune un șarpe așteaptă
culesul de oameni

port un țințar de stele din care
trag pe rând și răd ermetic
îngeri pierduți în
penumbre

primul adam de hidrogen concepe
femeia heliu
ziua întâi
soarele
mă aștept să dispară
decolorat de secetă

îmi va fi dor să trăiesc
măine
dimineață nu vreau
nicio înmormântare ceasul să-mi sune

orice numai să nu
cad
în mâna omului

oameni care nu vorbesc despre dragoste

într-o zi nu o să-ți mai răspundă
degeaba ți-ai pus available inima
nimeni
ți-e dor în contratimp
minți așa de frumos poate nu ești
vizibil
cineva îți notifică
amenințat să te îndrăgostești nu ai
niciun firewall activ pentru
asta
ți-a infestat hardul ți-a updatat
sentimentele
virusul acela cu nume de
basm în rețea dacă iubești o faci pe
riscul tău

plăcerea de a visa neprotejat
numai că aici tu hotărăști
stapân în
suflet deranjezi pe
cei ce se ocupă de softuri nu-i nevoie să moară
click-ul dreapta pe semnul de
sus
nimeni nu crede că este
o mare minciună icoana
uită de tine public și virtual

the person you are trying to reach is not
available
please leave a message after the beep

**NICOLAE
CÎRSTEA, București**

Introspecție

Mi-e cât se poate de
clar,
Nu pricep noima
oglindirii mele în
măine,
Ieri-ul în azi

Și alte bagatele...

Dincoace, pe-o tejghea, în cafea
Chipul meu negru nu-mi mai zâmbește
Obosit de albul cotidian,
Nimic nu-mi mai zâmbește –
Poate doar sufletul, rămas verde –
ca pădurea spre care îmi caut creanga
atârării
minții în frânghii...

Cu cerul spart în ochi
Invoc zăpezi pe pomeți
Că dincolo, pe-o tejghea, în cuante,
Curcubeul se joacă de-a mine, o vreme.

Fantasme

Nesfînțite stări de veghe rugăciuni pioase poartă
Călărind păcate roșii peste fulgere stinghere,
Dincolo de semne sacre, fariseii trec de poartă
Și își pun regina mamă să puieze prin unghere.

Cercetași fugiți din trupă scriu cărări în catedrale
Consemnând pentru vecie paradigma încercării
Când din sânge crud se-nalță aurore boreale
Pentru-a minților igienă, remixate-n albul sării.

Nenăscuții scriu romane, epicul e iar la modă,
Peste albe colonade temple negre se ridică,
Reversiunea-i fratricidă, pentru o saltea comodă

Om la om urează moarte, om în om sădește
frică.

Elefanți cu aripi fine joacă-n ceruri counter
strike
Îmușcând cu bisectoare a absurdului răsură
Și viermuși fugiți din undiți ne traduc din
aramaic
Cum că viața-i o genune, plină doar cu moarte
pură.

Delimitare

Am căutat un ban
Dar buzunaru-mi era spart
Și mâna mi-a alunecat până în măruntaiele
pământului

Ce fior?!
Să-l văd pe Satana cu ochii lui
Ca doi galbeni,
Să dau mâna cu putregaiul poftelor mele...

Dar n-am semnat nimic!

Sper ca cerul să fi fost ocupat cu altceva,
Cu îmbogățitul altcuiva,
Că eu, clar,
Nici usturoi n-am mâncat,
Nici gura nu-mi miroase...

Ale lui

Ce rost să aibă țăranul din dosul tarabei
Ce postulează cosmogonii subatomice
Prin simplă decupare a sinelui din tot?

Legumele lui sunt astre desprinse de sus,
Din susul convențional și neexcepțional
Al celui ce nu trăiește cu capul în nori.

El n-are timp de paradigme, sofisme
Vieții lui ard realul între deșteptare și moarte
Și mor la asfințitul capului pe pernă.

Banii sunt motivul pentru care pleacă
Din piață, nicidecum venitul (ăsta-i dat asumat!)
Și lumea nu-i judecă oscilarea.

Legumele lui veghează trăirea sfârșitului,
Ca fiii risipitori ce nu mai au tată,
Doar frate nemilos, rece și just ca timpul.

**ANA MARIA
CLUJAN, Bistrița
Nox**

cu cearcănele care-mi
atârnă
precum o povară
sub ochi
ochii mei
căprui-verziu

cu clopotul din pieptul meu
care cântă zilnic aceeași melodie
nesfârșită
melodia vieții mele
cu mâinile greoaie
care și acum
în miez de noapte
nu încetează să tasteze
cu nerăbdare...
aștept parcă
să pot citi cu vocea mea groasă
și care reproduce melodia mea
toate acestea care
așteapta ca într-o zi
să apari tu.

Povară

melancolică făptură
ce poartă-n spate-o
cale lungă
ce se trage din pământ
și nu ajunge-n ceruri.
ce leagănă
din vreme
a vieții ritm duios
pulsul cel
anevoios

Abandon prematur

mi-au luat 3000 de fire de păr alb
și le-au plantat
în pământul cumpărat
de la magazinul de pe colț.
i-au pus pisicii lapte
au dezlegat câinele
așa m-au lăsat
în leagănul din fața
sobii .
au închis ușa cu zăvorul
și s-au dus pe munte.

Prima sărbătoare

duminica după-masa

cand mama și tata dormeau
veniți din schimbul 3
noi ne furișăm în spatele casei
și îngropam furnici .
foloseam lopățica
albastră din setul de jucării
primit de la bunica.
eu eram mereu cea care
le săpa groapa
iar tu le transportai din mușuroi
cu camionul acela roșu .
apucăm să ne astupăm groapa
până ce băteau clopotele
de ora vecerniei
știam că atunci se vor trezi mama și tata.

**CAMELIA
CONSTANTIN,
București**

O iarnă satinată

Mai vie
decât cerul aplecat,
dinspre sinistrul iernii, ca
o armă,
se va lăsa

spre visu-ntunecat
o mult sonoră și difuză larmă.
Sărutu'-n bezna nopții- satinat-
din ce în ce mai lung și mai fierbinte
va aroma și ceaiul rafinat
din cupele de-argint. Printre cuvinte

vor fi troiene- încă un prăpăd -
și ceața tot mai albă, mentolată,
cu ochii tăi, iubite, o să văd
prima ninsoare caldă, exilată
în amintiri de gheață și de fum;

iar îngerii zglobii din ciocolată
igluuri ne-or deschide- un parfum
ne va-ndemna să mai trăim o dată...

Și că respir...

Nimic nu îți va spune c-am plecat
și cât de gol e parcul fermecat,

în leagăn cum ne dau fantome mici,
din palme cum le-or crește licurici,

iluzii înălțate în eter
și în oraș ce verde auster

pluti-va peste case, în făclii,
prinzându-ne ninsorile zurlui,

poveștile ce nu le-am cunoscut
și zâmbetul în lacrimi prefăcut

de hohotul luminii ce-a culcat
zăpezile pe care le-am jucat

la cina cu imagini pe de rost
și sfeșnice- ca într-un film anost-

când închideam și ochii, să te mint,
că îmbătată-s toată de absint

și că respir, doar ca un amănunt
sau poate ca un brad deja cărunț.

**MARIUS CONU,
București**

bestia

bestia stă
ascunsă
și încătușată
în mijlocul orașului...
cu ochi de piatră

și de foc,
bestia ne așteaptă...
în spatele fiecărui copac,
la capătul fiecărei
străzi...
acolo...
numai ținându-ne de mână
putem
să înfrângem bestia
descătușată
sub fruntile noastre
gravide și grele
de întristare...

ca o părere
plutind pe străzile
orașului,
umbra ta
ca o părere...
printre noi copii
acestui secol
uzurpat de tehnica
fricii
și florile ciudate
ale spaimei...
ascunzând lunii,
sufletul
și cerului hain
restul de aripi...
treci printre noi
ca un vis
strălucind a ploaie

și a mărtiri
răsfirați în arena
atroce a realității,
sfâșiați blând
de colții amintirii...
ca un dans,
ca o întristare,
de neatins
treci
printre noi,
copii goi și
inutili
ai uimirii firești
că am fi vi.

caravana

caravana a pornit,
mii de saltimbanci,
aruncători de flăcări,
magicieni
și pitici...
un fast!
caravana înaintează
prin deșertul minții
spre un soare
îndepărtat
și covârșitor...
măscărici, pantofi scâlțiați,
pălării viu colorate
și trupuri încinse,
elastice
mirosind a zâmbet
și moarte...
dincolo de misterul
parcului primului
sărut,
în spatele privirii
iubitei,
pe fundul ceștii de
cafea,
mirosind a inutil
răsărit,
caravana
a pornit
înspre niciunde
de nădărmând.
un fast
al iubirii,
un dans indecent
și inutil
în jurul propriei
ființe.

căutare

mereu, mereu,

mereu,
strigându-te prin lume,
ceasurilor moi ale
buzelor,
buzele mele răsfrângând...
speriat și hăituit
de leoparzii
secundelor
din carnea mea vie
mușcând...
în genunchi,
o reverență și
poate mai mult...
iubita urmează
să se nască...
strigându-te
din miezul uscat și
aspru
al unei clepsidre
trupul meu reflectând...

solitudine

pierdut
în genunchi
în fata ei,
doborat și fără
înteles
precum un sfînc
încătușat de o gravidă
lapis-lazulli,
piramida...
pierdut...
strălucind...
de o lumina nouă
și
amară...
îmi iau iubita de mână
și-i spun:
există riscul
să nu ne mai știm numele,
se prea poate să nu mai
știm unde începe unul
și unde se sfârșeste
celălalt...
nisip aspru
și fin...
auriu...
plutind ca niste
încătușați fluturi
pe fruntea sfîncului,
ne sunt privirile...

GEORGI CRISTU,
Galați

Bradul

Și am găsit
pe un peron
de gară veche
zâmbetul tău
trăgea o umbră
prin omătul

cernut prin luna rotundă și deasă
(în viscol părea neschimbat)
bucuros l-am strâns la piept
și l-am dus într-o casă mică
(plină ochi de căldură)
sub cerul ciuruit de stele
lângă bradul încărcat de colinde
unde tu îmi păstrezi visele.

Pledez nevinovat

Ce frumos ai scris în CV că ești cinstită
dar umbli cu inima mea în piept
și intentezi proces de iubire

m-ai aprins ca pe un băț de chibrit
să-ți luminezi cărarea decapitată de hăul nocturn
arunci înspre mine cuvinte crescute în greutate
pe celelalte le dai la minim și le calci în picioare
ca să fii sigură că ai rămas singură

de acum încolo și încoace umblu așa
(cu părul încărunțit în toate părțile)
fără tragere de inimă și adus de spate
fără să pricep limba despicată
crescută la sân
sub un clopot de sticlă

(pledez nevinovat dar mă apuc de hoție
onorată instanță).

Proximitate

Trăiam la timpul imperfect cu norii trași peste
cap
soarele refuza să bată în sticla ferestrei
de sub picioare pământul fugise
lăsându-mi trupul dincolo de orarul diurn
numai tu erai frumoasă

am așteptat în liniște
simțeam apropierea ta
din ce în ce mai caldă
te-am prins în brațe
și m-ai lăsat să-ți sărut ochii.

Am aflat de la un înger

Rătăceam prin omăt împreună cu strada
luminați de stâlpi înghețați și felinare chioare
în minte își făcuse loc un vers neștiut
dintr-un cântec vechi de beție

luna pe acoperiș
nasul tău lipit de fereastră
zâmbete ușoare
așterneai peste mine
îți doreai să-mi fii credincioasă
(aflasem de la un înger)

nu mai sunt iernile de altădată
și asta nu poate fi decât dragoste.

**NICOLAE
DEMENCIUC**
Biruința,
r-nul Sângerei,
Rep.Moldova

Pe negru-roșu

Urcam de sus în jos
cu viceversa,
Mușcam la doi

de noapte dosul pînii,
De la sfîrșit scriam pe apă piesa,
Mușcam și speriam copiii-cîinii.

Rotirea mea în ciclu ca pe ace
Mă ameția și mă pișca în talpă.
Făceam din apă munți cum nu se face-
Înghețul înghețării dintr-o lampă.

Extazii îmbulzite-n agonie,
Murisem ieri de patru ori spre seară.
Ce ipocrit vecin de parodie
Mă veselea cînd încerca să moară!

Copile dezgolate-n perchiziții
Văzute-n posturi nalte de pe stradă.
De șase ani nu s-au făcut solștiții,
Cînd tronul devenise balustradă.

Mușcate paradoxuri de o pantă
S-au învelit cu mușchi și pare moale.
Jucam în cărți la bani cu o amantă.
Pe negru-roșu.Orb de o culoare.

Colibri sub pelea de șarpe

Mușcai cu paraliul de șarpe
Regina mea de lună și de soare.
Îmi risipeai material în șapte.

Regină de nisipuri și de mare.

Erai șireată ca o dulce piatră,
Ca un pământ amestecat cu ceruri.
Ardeau șosele adormite-n vatră.
Regina mea venită din infernuri.

Cu fiice pas mă înfundase groapa
Cu fiice vorbă mă-nchidea tăcerea
Eram stîngaci scriindu-ți doar cu dreapta
Dar cît de moale îmi părea căderea.

Perdusem umbran-n peșteri solitare
Făcînd scrisori de dragoste pe ruguri.
Decrepitudini sure și amare.
Ca un altoi ce nu avuse muguri.

Regina mea prea sfîntă pentru bibliei
Eu te-am beatificat a cîta oară.
Fă drum la melifere și colibri .
Dă-mi voie să-ți salvez cu boală boala.
Să te iubesc.Să mă iubești prea bine.
Să zic prea mult.Să tac prea mult.Să fiu.
Regina mea cu fețe paronime.
Regina mea de ape și pustiu.

Nu sunt un om de azart

m- am săturat să joc cu tine
cărți
chiar din momentul
cînd am început partida
aveai prioritate
nici n-am ideie
cîți crai îți stau la spate
prin buzunare
prin mînici
eu joc sincer
cu trei de nouă
și un șapte în mînă
dar e timpul să arunc cărțile
și să ies din joacă
de alt fel într-o bună zi
voi fi nevoit să mă dezbrac
în public

cvadridimensională

Poezia
are mirosul autorului
dacă ea are mirosul unui brand scump de parfum
cu care autorul se folosește în fiecare dimineață
cineva vă prostește
Poezia are sunetul horăitului
de la 3 de noapte
e ceva adevărat
e ceva plăcut

chiar și cînd pare dezgustător
Poezia are forma unei buruiene
ce încearcă să crească de sub asfalt
poezia are nevoie de rezistență
Poezia are gustul unui grepfrut
ceva înțepător
puțini oameni înțeleg gustul adevărat al
grepfrutului
(acru sau amar)
nu toți înțeleg
Poezia

LILIANA LAZĂR - DOBOȘ, Satu Mare

În derivă...

Inima-mi
de arlechin cotidian
se mișcă-n ritmuri
de cenușă .

Ziua, uit să plâng

de teamă ca lacrimile
să nu-mi ridiculizeze
masca fericirii.

Noaptea rîd hidos,
iar autocompătimirea
o-nalț pe-un pedestal
mereu revopsit,
în alte nuanțe.

Uneori,
schimb câte-o frunză
din cununa de lauri
cu dexteritatea
îmblînzitorului de vise.

Alteori
trăiesc contorsionat,
aplauze ce mă rănesc,
când mă cheamă la rampă
spectacolul rău scris
al fiecărei zile.

Scrisorilor fără timbre
le răspund iluzii
mereu zâmbitoare,
în alb și în negru.

Nu am nevoie de nimeni
sunt, singur,
destinatarul ideal.

Confesiuni de îmblânzit iarna

Cine a furat somnul și visele
și mersul prin timp?

Afara-i iarnă,
până și măduva timpului întârzie să mai pulseze.
Încet și greu se coboară asupra privirilor,
noaptele-nghețate-n așteptare.

Seri plângărețe, aproape dramatice
se poticnesc în trosnete de stejar
amintind de gesturi mărunte
și plecări amânate.

Tăind umbrele vântului,
în crochiuri răcoaroase,
o mână-așezată pe umărul meu,
odihnește ploi
de cristale.

Și cuget și sunete,
segmentate-n opinii geometrice
își leagă piviile
de ziduri pustiite și vise roșiatice,
de viță sălbatică.

Mă las legănata de amorteala orașului;
numele străzilor se refuză contextului.

Ne-au ruginit ochii
de toate frunzele acelea,
ce nu încetează să ne privească
implorând mila,
născută din sentimente umane,
de trecere.

Ca toată suflarea, în ierni ca acestea
marile adevăruri
ni se dăruiesc
singure.

În căutarea senzualității

Sub pleoapele tale,
tăcerea
părea adormită.

M-ai imaginat
poem cu cercel de perlă,
Vermeer în căutarea
senzualității pure.
Mi-ai refăcut sufletul după
miile de chipuri,
în oglinda cărora mă asemănam
cu formele dăltuite,

dintr-o palmă deschisă.

M-ai vrut
hățiș de vise, roind
într-un păienjeniș,
de forme
și puncte.
Nu-ți pot fi linia vieții.

Firmituri de viață

Extreme ne sunt și țipetele
căci
suntem toți o bandă anostă și tristă,
amprentată drept
nevrotici și handicapați afectiv.

Ai cui eroi suntem noi?
Cine ne mai revendică
idealurile, nemulțumirile
și umilințele contorsionate?

Ne vrem construcții osoase normale
într-o dimensiune perfect anormală
a indiferenței
și a revoltei zilnice!

În fiecare secol
se naște o picătură cu destin nesigur:
va umple paharul? sau nu?

Și fiecare-și dorește:
tăcerea.

**ANA CLAUDIA
DUNCA**
Ciceu - Poieni
Bistrița Năsăud

Iminent

Cerul dă un deget
de zăpadă pământului
Gâdilându-i fruntea

Apoi îl fierbe în ciudă
Timpul se agață de genunchii mei îndoii
Zilele sunt împrăstiate printre ghemotoace
Din resturi de om
Nu pot să-mi revin din cazatură
Lumea e întoarsă pe dos
Unghiile cresc printre vene
N-am reușit nimic din ce am vrut să fiu.

Douăzeci de ani am trăit într-o iarnă
Rupând cu dinții din cerul meu
Am scris de iubire cu majuscule
n-am ținut de haină și-am rămas goală

ca un foc pe dinăuntru.

În cele din urmă m-am pierdut pe fundul minții
Viața s-a lăsat într-o parte
Iar timpul trage nervos spre mine.

Visuri

Și- mototolit visurile
În valize mari,
Imposibil de spart
De curioșii cu burți mari
Ce vor să digere tot,
E sigură că așa nu se schimbă,
Vor rămâne pe același loc,
Așteaptă să prindă o inimă,
Potrivită,
Ruptă de respirațiile lor;
Visurile ei dănuiesc doar
În aerul
Pierdut în urma cuvintelor
țanțoșe;
Cu ochii umeziți,
Își caută un gol,
Doar al ei,
Încăpător,
În care durerile să meargă la fund,
Ca pietrele,
Să nu se mai spună nimic,
Doar voci de plastic
Să plutească.

**ANDREI
HANACHIUC,
Dorohoi, Botoșani**

Nu zeii sunt de vină

Dincolo de lupte, mări,
în antic
pe când farul încă mai
clipea
O cunoaștere străină

naște zbucium
pe papirus, artă sacră.
Piramide falnice spre nouri se ridică,
printre silogisme oglindea
O intenție ascunsă, piatra-n aur zămislit ei
un ritual încearcă.

De răzbit nu cutezau, dar răspunsul
după un întunecat feud
Era altul, Paracelsus
un extravagant bombastic sta fixat
Într-o peșteră săracă cu substanțe-n sticle,
din magie-apărut
Alchimia o știință, o infinitezimală cale

ce din criptă a scăpat.

Din mercur și sulf e trupul! susținea el
din adânc,
Flogistonul e puterea!
Duh, descântec scris în tomuri
Toți atomii-n armonie generează viață, cânt
La congrese premii curg și savanții toți discută,
Pe sub domuri.

Astăzi în laboratoare,
universul de știință e mimat
Popi înveșmânați în alb Arhitectului se roagă
La Geneva tot complexul,
geniul minții aprofundat
Dă răspunsuri ,dar din vechi
Depășesc și tot se-ntreabă.
Ce vreau?

Vreau să accepți mizeria ce carnea îmi sugrumă
Când pe-ale nebuniei culmi adesea stau,zâmbesc
La chipul florii tale,te simt și tac în nefiresc
Precum un pom în toamnă când frunzele-și
adună.

Spre ceruri voi ascede cu avânt din abis
să strivesc
Pupile dilatate, fără extaz, fără păcate
Vreau virginitatea ca s-o fur când te vei zbate
Cu erotism, profan e trupu-ți îngeresc.

Dar mai întâi de astea în inimă să-ți ardă dorul
Atunci plin de dorință obrazul tău voi mângâia
Mireasmă a corolelor de tei ,tu ...spune,voi afla
Că-ntăia floare de noiembrie mă-ncearcă cu
amorul.

Diana

I. Delirul chipului de lut ce fugitiv prin vine
Împrăstie extaz la văzul florii unui zâmbet.
Arpeggiu,haos,Rafael picta fecioarele sixtine
Nici har ,nici Dumnezeu nu mai conta,
Au treacăt? Sau e doar strălucelul agat pe fundul

mărilor senine?

II. Nu,acum străluciu zămbetului tău
se-ndreaptă către mine,
Purtat de valuri și furtuni, o lună ape am agitat...
Să râd eu pot de lacrima lui Nietzsche, încântat
Voalând în jurul spiritului tău fără de gând ,
ferice.

COSMIN ILIESCU,
Mizil, Prahova
Liceul Teoretic
„Grigore Tocilescu”

**Bulevardul
Cadavrelor**

Stau aici pe-o bancă
făcută din oasele mele,

Și privesc trotuarul cu trupuri moarte:
Unele mai zvâcnesc din când în când,
Dar un minotaur vine și cu copita-ncinsă le
calcă pe spate,
Trozniindu-le oasele frăgezite de viață și le
lipește de cimentul rece.

Văd lângă mine un cadavru ce se zvârcolește,
Își ridică ochii și-mi vede mâna stângă întinsă,
Nu știe ce să facă...dar nu mai e mult timp,
Minotaurul vine, în sunet de lanțuri
și foșnet de ziare,
Cu lațul din pământ în jurul gâtului.
Cadavrul din păcate-mi întinde mâna dreaptă.

Minotaurul sări, mugind, pe spatele lui,
Rupându-i coloana și zdrobindu-i pieptul...
Însă, o inimă încă vie rămâne
să bată în suflul lui, printre bucațile de cenușă
ale unui foc abia stins,
Să spargă banchiza nesfârșită ce abia a apărut,
Să sufle-n mirajul banchizei ce iar a renăscut.

**Torționarului meu îi dedic acestea:
„Mesaj de întregire...”**

Îi simt strângerea fermă, rece,
Mușcă clipă de clipă din carnea mea,
E deja adâncit, îngropat în ea.
De câte ori dau cu degetele de el,
O flămă puternică-mi arde falangele,
Și, speriat, îmi pun palma arsă la inimă:
Cu patimă, cred că voi fi vindecât...
Dar mă-nsel:mâna toată ia foc-
Urlu ca un nebun,apun de pe cerul meu
și Luna și Soarele,
Acum doar focul meu mistuitor mai este,
În rest bezna scufundă
totul în valuri negre și dense,
Torente vâscoase de furie,
Doar construcții osoase mai rămân,
după ce părțile carnoase apun,
Și-ncet, se face remarcată o mică
Pată de carne pură...
...către Ureche, cu speranța
că va trece de bariera metalică a Lațului.

ȘTEFAN MEZEI, Blaj,
jud. Alba Iulia

Carul din stele

Din când în când
Ne scârțâie subtilă
În fund de gând
Un scâncet de rotilă.
E Carul Mic cu stelele

de ruda
Întoarsă ,către dus sau dus întoarsă
Iar boii ei își manifestă truda
Trăgând o noapte chiar cu vlaga stoarsă.
Se mișc-alene clipe socotind
Ce scheme, constelații vrea să facă
În mersul lui pe cer călăuzind,
Ducându-se pe toți ca să-i petreacă.
Dar nemilos rânjește mândrul Soare,
Și carului îi strică iar rotila
Rămâne-n drum se face alb ca varul
Se roagă-n gând și așteaptă iarăși Luna.
Apoi e noapte iar și din nou ziuă
Carul cel Mic atârnă prins în stele
Și oiștea lui călăuzește încă
Drumeți de șes sau călători la stele.

Lacrimă pe obrazul lui ianuarie

Pășeam prin gerul de ianuarie
Cu sufletul arzând.
Colbul înghețat al Milcovului
mă mângâia pe glezne.
Și malurile lui
înfloriseră în roșu, galben și albastru.
Țara răsuna
de cântecele moldovenilor,
și ale muntenilor,
și ale oltenilor.
De tropăitul sârbei,
Ș-al horei,
Ș-al brâului,
Ș-al călușarilor.
Și cerul începea a râde, acum,
și cu buza de sus, și cu buza de jos.
Și, gura rotundă, adânc despicată până atunci
de un fir roș de lacrimă,
ce izvorâse dintr-o mușcătură mută,
începea ,încet, să se contureze a mulțumire.
Și dintre norii sufletului,ochii păreau a râde
cerului.
Dar, vai, numai unul,
celălalt era încă plin de lacrimi,
și, lacrimile au umplut malurile Carpaților.
Iar sârba, și hora, și brâul, și călușarii

Și cântecele moldovenilor, Și ale muntenilor, Și ale oltenilor,

s-au întrepătruns cu suspinul Transilvaniei,
ca suspinul dulce amar, al pâinii, tăiate de
brișcă.

Și lacrimile plâneau, Și râdeau, Și jeleau, Și se
bucurau,
Iar bucuria, era îmbrăcată în haine cernite,
Și sunetul cobzei aducea a tânguire, și a dorință.
Iar lacrimile cerului, se cerneau, una după alta,
și înfloreau,
Înfloreau în speranța lui decembrie.

GEORGE MILITARU, Șirna, jud. Prahova

Odă

Suntem cu o sută de ani
mai mici decât Eminescu
El este cu o eternitate
mai mare decât noi .

Chemare

Laurei

Vino, fată cu chip de pământ !
Vino să fim împreună !
Seara , când cerbii beau apă din lună,
Vino, izvorul de lacrimi e sfânt .

Vino-n pădurea foșnind înlăuntru
Cu clopotul toamnei bătând la apus
Și-alături de tine să-mi pară că intru
În templul luminii din Țara de Sus .

Vino! Se-așterne tăcere pe maluri
Și frunzele toamnei îmi cântă pe drum .
Izvorul se duce la vale și-acum
Și-o salcie plânde lumina din valuri .

Odihnă pe câmpul înflorit de maci

Să-ți dărui taina care te-ocrotește ,
Din care uiți să pleci și-n care zaci .
Ascultă vântul cum se opritește-n
Orașul sângerând pe-un câmp de maci .

Drumețule cu buzdușane pline
De vise prinse-n inimă și-n gând ,
Oprește-te pe creștetele line
Ale zăpezilor în noi curgând .

Și potolește-ți calul cu răbdare ,
Aici nu-ncapă zgometul, deci taci .
Trage zăbala dorului de soare
Și-adormi pe câmpul înflorit de maci .

Casa singurătății

Alunecăm încet-încet
Spre un pământ ce va să fie
Casa singurătății vie

Ne așezam în el discret
Ne punem mâinile pe piept
Și-mbătrânim în Veșnicie

Vor trece ani și mii de ierni
Zăpezi pe noi se vor așterne
Doar luna palidă-și va cerne
Polen de-argint peste poieni
Dormi-vom somnul albei ierni
Pe negre blestamate perne

Și doar în primăveri pe rând
S-o auzi din veșnicie
Cum picura lumină vie
Pe ochii florilor, pe gând
Vom fi o urmă de pământ

De care nimeni nu mai
știe
**CĂTĂLINA
MUNTEANU, Galați**

fără contur

ador prioritățile
din stânga pulsului
sălbatic
prin sensuri giratorii

cu ace de ceasornic
fără minutar
în clipa asta
scot semnele de întrebare
din intersecții fără rost
și-mi aștern cărarea-
vis fără contur

poate într-o buna zi,
vei veni să-mi dirijezi
toate sensurile...

vis germinat
mi-am făcut șirag de vise
și l-am agățat în florile
ferestrei dinspre iarnă

uneori îl așez la gât
și mândră alerg cu el
prin labirintul inimii tale-

te fac să tresari cele viu colorate
însă nu le percepi când terne le vezi
îmi spui că născocesc speranțe

atunci chem iarna
o rog să-și oprească cernerea
să-ntoarcă viscol de amintiri
rup din lanț cel mai roz gând
îl infing adânc
în ultimul por ce zvâcnește-a iubire
mă acopăr cu pături de zăpadă

și-mi germinez neuitarea

căi fără sens

ascunsă în lacrimă
voi ști să plutesc în derivă
sarea-mi va strânge deznădejdea

te voi privi printre cristale
până mă va orbi
lumina
și ochii se vor descărca
izvorând speranță
am vânat printre cuvinte
sunt obosită
mă inundă așteptarea

între căi ferate fără sens
ne îmbrățișăm
atât putem să visăm.

ipocriți în sărbători

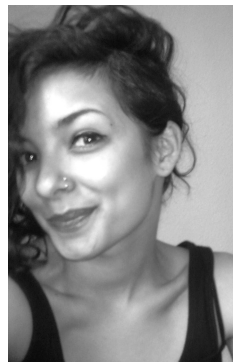
într-un vacarm continuu
ne ciocnim zi de zi
atomi liberi
trecem prin timp
nici umbra nu o auzim
căzută-n veșnicie

ne etichetăm
asemeni borcanelor din vitrină
prețul noi înșine nu-l știm
unii pe alții ne cățărăm
muritori peste muribunzi
rănim jignim apoi suspinăm
„e spre binele acestei lumi”

în prag de sărbători ne primenim
din cioburile vremii facem globuri
ipocrizia o ascundem sub fard

aprindem lumini de Crăciun
fredonând colinde
visăm la smirnă și tămâie
așteptând magi vestitori
la ușa ieslei sufletului
copii nevinovați alergăm

ascundem cenușiul vieții
pe care orbităm
să nu-l spele
primii fulgi de nea.

**SCHOPPEL CARLA-
FRANCESCA**
Brașov

Omul

Pe podul și drumurile
palmei sale
umblă amprente
de carne crudă,
sârme ghimpate
care îi țin brațele

de-a stânga și de-a dreapta pieptului
ca într-o fortăreață.
Din spinare îi cresc picioare de vânt,
cum crește-n ghivece ploaie sau lumină.
Strigătele și șoaptele îi răsar din gură
ca veșnicia răsuflării și a numelui,
purtând pe umeri umbre
și-n creștet plete de gânduri fade.

Celui de departe

Dacă gura mea ar privi cu ochiul de piele roz
la viața asta răsturnată,
Dacă aş auzi cu ochii negri,
Dacă mi-aş pune trupul să alerge
spre Țara Soarelui-Răsare,
la prințul din povestea amintirilor mele,
Dacă aş putea prinde cu copitele gândului
poteca spre tine care să aline fuga de mine,
mi-aş așeza pe umerii tăi vorbele,
vârfurile degetelor
mi-ar fi ancore de oase și carne,
care fâlfâind printre crengile tale
ți-ar păstra coroana săracă,
trunchiul nemuritor și încrețit,
pe tine destrămat în cupa zărilor.

Rugămintea

Smulge-mi cataramele trupului
să pot picura sânge și ligamente.
Dă-mi bolți cu frunți neridate
și stele de ocră să le închid în pleoape.

Apără-mă de umbrele îndoielii
și ține-mă să nu curg printre oameni.
Vreau să mă-ngrop cu valurile de carne
sub lanțurile de timp ale lumii.

Molile vieții mele nu se mai adună pe buze,
viața mea rămâne tăiată-n două:

una e a femeii care uită să crească-n cocon
cealaltă a blestemului de a fi om.

Poseziune

Am un șarpe-n acvariul trupului.
Îmi leagă fricile, le-mpletește,
susură pe brațul meu ca pe cel al unui izvor,
peste ceața din mine se-ncolăcește.

Am o hartă a timpului decupată pe față.
Îmi adună sub pleoape numai cenușă,
adună ani pe artere ca-n niște fortărețe vâscoase,
față de cine-s acum e doar o viață de om ștersă.

Am un pește care-mi poartă cu el visul.
Îmi plesnește apele ochilor cu nostalgia celor
văzute,
alunecă pe retină
ca pe glezna noduroasă a timpului,
pe cele înfipite de drame le lasă să doarmă tăcute.

Am o pereche de gene
blocate-n clepsidra inimii.
Îmi clipește imaginea celui iubit
ca o suflare de vânt,
așterne somn de smoală peste roțile prăfuite
care mă locuiesc,
adună în sticla dimprejur primordialul pământ.

Am o muzică ciudată în cochilia urechii.
Îmi coboară noaptea pe coaste și-n vene, în fugă,
mă foșnește ca pe o siluetă de frunze,
împăturește țipăt și liniște pe tivul auzului
cu o octavă.

Dintr-odată pustiul pieptului meu rodește

ION SCOROBETE,
Timișoara

Călătorie

nimic mai simplu din
perspectiva care lasă
deschisă orice variantă
azi pleacă mașina
după-amiază la cinci

rămân necazurile
să se încaiere iar
din fața stadionului scos din circuit
o normandie
cu uzura spălată
descinde

de la bagaje se dă aer condiționat
cu o pălărie deja transpirată
se alertează umbrele care nu ies din asfalt

apoi comanda

orașul sfârșie precum oul aruncat
cu noblețe în uleiul încins
de-mi pare straniu
acest ceas al doisprezecelea
în care se rupe imaginea
pe frontiera cu insula neperformantă

Meningele insulei

iată locația intuită
se aude un glas al aerului
stors
aici zace punctul slab care citit la vreme
conservă arta de a nu muri
a pietrei
în palme îmi transferă orbita secvenței marunte
busola mea
zădărnicia cu tâlcul
la vedere
de magazie fără program

la debarcader
umbra îmi crește moale la glezne
până se pierde în apa vulgară
din meningele insulei

Vacanță la Egeea

în ochi îmi intră întreagă egeea
sub soarele de prăjit al tipsiei
din paralia
un grup terorist de bacalaureați
fără trecere din moldova nouă
se destrăbălează pe rupte sub privirile calde
ale doamnei de mate
prețul pâinii saltă până la ora amiezii
ca un acid
în combinație
cu o bază

copleșit socotesc sutele de ore rămase
din vacanță
și acced sub valul de saramură încărcat
de tampoane și alte intimitați
din larg

Delfi

ce ascunzi miticas pe zugrăveala lipită
a tavanului zilei
nu văd
unde e crâșma de întâlnire
a fetelor acelora zglobi
când s-a dat mărul
rumen

pe seama căruia ne certăm încă
 ce se ascunde dincolo de pâcla acestui nerv
 agățat de creste
 când jos valurile imi râd în nas
 fără posibilitatea de a le domoli orgoliul
 și totul pare o zeamă amară
 în care fierbe și apollo și heră și afrodita
 feblețea mea
 ne topim la focul aceleiași deformații
 a caracterului
 din care zilele te-au ales prin fereastra
 din demisol să șoptești
 dacă mai e acolo
 cine cred eu

**GHEORGHE
 ȘERBĂNESCU**
 Hickory, SUA

**Voi lacrimi ce loviți în
 cuburi de catran**

E ziua-n care îmi doresc
 zăgazul punctului de
 fugă să mi-l însușesc.

Departa în aglomerări aztece
 un drum viclean străbate
 șerpuind din sânul Evei tot venind,
 apocalipsa molfăită, amprenta
 implementării crucii-n ziduri,
 ruine, incubatoare
 în lume ca ultimul avort!
 Păcatul, vâsla corăbiilor vikinge
 e neînvins de vinul care curge
 amintind de potop.
 Din pâinea orcilor odată ruptă
 ați smuls, vândut
 rană deschisă iubirii aducând.
 Doar sexul rățăcea-n haos,
 în rest ici colo catedrale goale.
 - Voi lacrimi ce loviți în cuburi de catran
 câte din voi învingeți,
 ricoșând din muchia de iad?

Simboluri taine de-nceput

Simboluri taine de-nceput
 dorințe întrupate în spațiu și ființă.
 Pentagrama cu șarm și vrajă
 încremenită într-o sublimă
 atingere de boare.
 Privești adânc, îți este scris,
 pătrunzi prin iris în fâgaș de vis,
 colinzi prin timp de ieri și azi
 sau încă neatins.
 E formă din linii și culoare,
 te-afunzi, accesul îl ai

să dormi pe el la infinit.
 Te anină, încântat dorești să le atingi,
 te zbați între ispite și real.
 Sunt arcade de subînțele
 ce-și schimbă forma,
 devin mister, acoperite în sclipire.
 Uimire!
 Sunt ude, în lacrimi, doruri pururi,
 zile din calendar de când în om mije
 cuvinte de nectar din mezozoic.
 Percepem nevăzutul din aștri și pământ,
 discernem vrute existențe
 simțim prin excelență.
 - Cunoaște neștiutul?
 Silabe îngerești, amprente de iubire,
 te încântă, par ireale
 sfârșind în mijlocul de pietate.
 Tu vrei să știi că-i locul unde
 ochii-ți pierzi în desfătare.
 E rond de vis, adâncuri,
 e ascultarea celui ce-și caută
 dreptul la real, etern mister.
 Prefigurând ispită în șirag de vise
 contemplan maxim.
 - Privește Afrodita!
 Extazu-i ireal, e visul în care vrei să mori,
 himera cea dorită de milenii.
 Poartă în ea esența vieții
 îi aparținem ei, celei eterne.

Durere găzduită în altar

Tu, te ridici din orizonturi vii
 sosită din lumi ascunse.
 De pământ, de apă, de foc
 nu ești străină,
 durere găzduită în altar.
 Tu suflet neînvins,
 materie în plâns
 de lacrimi parasită.
 Renase!
 Păcatul cel păgân
 l-ai transformat în ceară.
 - Lumină vino tu,
 topește îndată răul!
 - Tu, renăscut
 aievea pruncului curat
 din orizonturi vii
 culegător de slove
 aduni cu grijă rima,
 te uiți de-a lor tărâm
 pământ și apă
 cu forme ancestrale.
 - Lumina mea!
 - Creație, mă cheamă!
 Pe lemn de cruce mă așază,

în pajiști de cuvinte
este al meu contur
iar sufletu-n iubire
își spune ruga sa.
Rămâne-n veci cuvântul,
pământ și apă
din orizonturi triste
pătrund în negura uitării
iar tu ramâi
altar de suflet în Destin.

Dincolo de departe

Un rând dintr-o poveste
îmi este viața mea.
- Destin îți cer numai acum!
- Tu, să mă uiți măcar o clipă veșnic,
de ar fi timp în lumea ta!
Acum sunt om în trup și suflet.
- Destin! La voia ta.
Măine am să fiu o stea.
- Tu ce-ai să faci,
privești lumina mea?
Un cimitir de amintiri
le las aici cu tine,
iubirea o păstrez, sunt eu și ea.
Acum, ca suflete pereche
ce au suferit la poarta ta
hrăniți doar cu durere.
Mi-ai smuls iubita
din rădăcina ei!
Pe mine m-ai zdrobit!
- Tu uneltești cu moartea?
- Rămâi în lumea ta.
Desprinși doar din durere
suntem un tot, un eu și ea
lumină și iubire,
în drum deja o stea.

**LĂCRĂMIOARA
TEODORESCU**
Unirea, jud.Vrancea

Sub pecetea unui sărut

Hoinăream
când
m-am împiedicat de tine

Mă așteptai pe marginea unei secunde...
Și ascultai tăcut vântul, poveste spunându-ți
Clipele curgeau în valuri aducând de departe
amintiri înghesuite într-o sticlă veche.
Îți sprijineai capul între palmele reci,
Iar obrajii îți erau scăldați în lacrimi

se rostogoleau grăbite secundele în moalele
pământului
ecoul lor îmi striga numele.
Foșnetul pașilor mei îți-au ridicat privirea
Iar ochii tăi aruncau
scânteii de lucire peste tot
Privirile noastre s-au îmbrățișat
parcă pentru totdeauna
Porumbeii își purtau aripile albe
Prin dorurile noastre neștiute
în vârtoarea promisiunilor
Gânduri vechi, prăfuite, aleargau speriate
prinzând fluturi albaștri năruți în ochii tăi.
Aștepta-mă, sunt aici și acolo, cu brațele întinse
Iată, clipa fericirii se naște iar
sub pecetea unui sărut...

Am vrut...

Am vrut să îți spun cât te iubesc,
dar primăvara mi-a luat-o înainte,
a împodobit pomii
și ți-a presărat amintirile în cale.
Am vrut să te strig,
dar vântul care alerga grăbit,
a ajuns primul la ușa ta.
Am vrut să te ating,
dar cerul plânge,
frigul îți mângâie fața.
Am vrut să te sărut dar,
soarele și-a aruncat razele
ploaie fierbinte peste buze.
Am vrut să îți spun în taină vorbe dulci,
cuvintele erau puține.
Atunci am hotărât

să ascund dragostea,
în adâncul pământului.

CEZAR VIZINIUCK,
Botoșani

cuvintele lup

cuvintele sunt aidoma
lupilor
mușcă din mine
mă sfâșâie

carnea mea atârână
zdrențuită de ele
oasele mele albe
au urmele colțurilor
de cuvinte criminale

mi-e frică de cuvintele lup
ce urlă în creștetul meu
îmi devorează creierul
îmi ies prin ochi și gură

îmbrăcate în sângele meu

nu mai pot
nu mai rezist
baricada mea cedează
puțin câte puțin
sunt înconjurat de
nebunia cuvintelor nebune
am rămas singur
nu mai este niciun verb
care să mă apere

trupul meu se umflă de venin
veninul unor cuvinte otrăvitoare
prin porii pielii
se revarsă puroiul
mușcăturilor

am rămas singur
dar nu cedez
mă apăr cu
necuvintele

noapte înghețată

e rece noaptea și albastră
au înghețat cuvintele
nu mai au pic de căldură

fiecare cuvânt scuipat
se sparge precum sticla
de semeni

suntem prea grăbiți
pentru a reaprinde focul
în inimi
nu mai suntem cei de ieri
pe zi ce trece
încălzirea globală
se transformă
într-o înghețare
a sufletelor

unde am pus chibriturile...

întâlnire cu păianjenul blond

luna de pe cer cu mâinile în buzunar
mă privea atunci la prima mea întâlnire
cu păianjenul blond
am auzit că o să îți dea voie în vacanța de iarnă
să ne reîntâlnim pe pânza ta
e adevărat
în noaptea de ger te voi privi din nou sub luna
ce fluieră la îmbrățișarea noastră
cu zeci de brațe ce se întind
precum tentacolele înspre coroana de stele

din calea lactee a mamei tale
păianjen blond cu mreje de oțel
ce mi-ai făcut

această dimineață

această dimineață spuse „verde” „cer”
și m-am simțit agățat de realitate
mă determină să decid dacă apa merita
numele de „albă” sau „gri-argintie”
și am meditat cu grijă asupra lacului
în fundul unui inel de pădure în amonte
cu un mic nor în crepuscul și minusculi înotători

această dimineață zise „vin” „piatră” și am ieșit
între copiii comunității
cu părul recent tăiat
și m-am așezat în piață spre a distinge
adjectivele exacte în calitate de lucruri
aplecându-mi forțat auzul
spre râsul și țipetele lor

această dimineață îmi spuse numele tău
dar în schimb te lăsa în tăcere adorându-te
nu observă înțelepciunea ta și nu-mi explică
justificare frumuseții
dar am simțit încurcat
cum sângele mișca în mine
într-o confuză îngrijorare

COSTEL ZĂGAN
Sat Tudor Vladimirescu,
comuna Albești,
jud. Botoșani

Erezie de primăvară

Hai să ne urcăm în podul
cerului

fără scară Să cotrobăim printre
stele Poate mai găsim vreun înger
acolo de răs Să aibă nou-născuții
cu cine să se joace de-a baba-oar
ba Deschid fereastra și întineri-
cul năvălește în lume Doamne de
unde atâtea nopți obraznice în
versurile mele de dragoste Îndră
gostiții rād Hei-rup Mugurii plez
nesc poetul peste degete Nu pe-a
colo vine lumina prostuțule

Peisajul face vocalize

Iese nuda dintre dude
și mănâncă dude nude
Peisaju-ntreabă unde
iese duda dintre nude

Și pătează Doamne iartă
taman o natură moartă

Cuvinte de nisip

Peisajul acesta
îmi vine perfect
zic
trăgându-mi cerul
deasupra capului
Și-n jur tăcerea
devine brusc
subterană
(Iar soarele
o-ntunecată
rană)

Concert extraordinar pentru mitralieră îngeri și maimuțe

Cât se poate de discret
boii rag la clarinet
și-n amurgul muzical
câinii latră la țambal
Găina cotcodăcește
la flaut pe englezește
și măgarul sigur zbiară
încântat doar la vioară
Un motan mai ortoman
miaună doar la pian
și-un înger din altă eră
cântă doar la mitralieră
Și cum mie-mi place rockul
iau pana și deschid focul

**VASILICA
ARTION**
Ghindărești, jud.
Constanța

Condeiful narează

Degetele degerate
scapă condeiful pe
foaie.
Acesta împrășcă cu

cerneală, îi scuipă durerea prin cuvinte.
Cuvinte necizelate,
murdare de adevăr.
Coroana de spini a inimii
înțepă cu poftă,
bea vinul sângelui
cu setea deșertului.
Scurge de viață cutia,
rămâne tot goală cutia.
Ce viață degeaba, pierdută...
Ce lacrimi curate...

Ce suflet chinuit...
Păcat, sărmana ființă...
Confidențe.
Și uite-mi sentimentele
ce mă-nbolnăvesc acut,
târâte la carnavalul de seară.
Și totuși iubesc,
iubesc sub mască și sub piele
așa cum tu doar visezi.
Și continui să trăiesc
fiecare minut din viață
plină de lacrimile
ce mi le strâng cu lăcomie
în aceeași cutie în care te păstrez.
Păstrez amintirile, dorul, totul.
Știu că va veni timpul
să deschid cutia,
știu că va fi goală
căci goală mă simt,
pustie de tine...

Ești veșnicia...

Marea va găzdui luna,
Stelele se vor plimba de mână,
Soarele va fi tot alb,
Din păduri va răsună vocea copacilor
cântând balade,
Și oamenii vor fi alții,
nu vor respire aer,
vor cere gropi să doarmă.
Cerul ne va trimite fluturi
ori gândaci, tot aia e.
Iar tu tot vei fiiiii!!

Repeat

Sub același cer
Cu aceleași stele străvechi
Ce au aceași lucire stranie
Și aceași lună tipic de perfectă
Stă aceași domniță de atâtea secole
Îmbrăcată în aceeași rochiță albă
Și aceiași ochi triști, albaștri
Plânge aceeași iubire pierdută
Ohh... același cavalier călare
Pe același cal alb
Cu aceeași inima ...absentă

**ALEXANDRU
BODOLICĂ,**
București

**Răni din care
zboară fluturi**

E-atâta rău în mine

Și în tine
că uneori mai dă pe dinafară
pe amândoi atunci ne înfloară
nici eu, nici tu, nu ne putem abține.
O, câtă bunătate în priviri abundă
Și-atâta puritate joacă în ființă
deopotrivă, oameni de credință
schimbați într-o frântură de secundă.
Așa e firea lumii de la începuturi
o plămădeală dintre rău și bine
un câmp de luptă înțesat cu mine,
cu răni din care zboară fluturi.

Socius

Ești un fir din mănunchiul de flori
în mâinile crăpate ale Universului
un om legat de simțuri și fiori
în clipa asta modelat de pașii versului.
Ce-ar fi o floare pe retina unui orb?
Ce-ar fi un cânt la o ureche stinsă?
Te-ai născut să împarți bucurii și tristeți
cu razele de soare ce-ți răsar în cale
cum altfel ai simți dulceața unei dimineți
și-aroma unor coji de portocale?

Vino să mângâi focul

M-am rătăcit între brațele tale
două margini de paradis
eu, cu licență-n puncte cardinale
înainte-ți, iată-s compromis.
Unde să te plasez pe harta vieții
la ce coordonate lin plutești
te înfrățești cu roua dimineții
mi-aduci lumina și apoi te risipești.
Rătăcitori glisându-ne prin ceață
ne regăsim ca să ne pierdem iară
unde domnești, prințesa mea de gheață
vino să mângâi focul de odinioară.

Supus căderii

Supus căderii te-ai născut
uitat pe un pământ sălbatic
o plantă – viața-n tine a crescut
cu haosul ei anabatic.

Credeai că singur ești stăpânul
puterilor Dumnezeiești
cu mâna ai supus destinul
ajuns în vârf, te prăbușești.

Dar nu ai înțeles căderea
nici rostul vieții pe pământ

odată părăsind puterea
privirea-ți fuge spre mormânt.

N-ai învățat că ce-i sub soare
urmează legile cerești
se naște, moare și dispare
stăpân pe toate nu tu ești.

Căderea ți-este o nouă viață
S-o ncepi cu drag de la-nceput
nu te-ntrista că-n jur e ceață
pentru lumină te-ai născut.

ANDREI LASC,
Măgureni, Prahova

Pe buze de cești

Cuvintele șoptite
pe buza unei cești
sunt dulci și amare,
ca ceaiul cu lapte,
sunt reci și sunt calde, sunt ziuă și noapte.
Am băut împreună mii de povești.

Poveștile stoarse într-o cană înaltă,
acre și dulci ne-au făcut mai umani,
au rupt zeci de măști cusute de ani.
Ne-am cioplit fețe noi fără urme de daltă.
Adevăruri nespuse ca aburii pier
pe buze de cești, sau pe buzele noastre,
în camere verzi, în camere-albastre.
Apar alte povești, în câni reci de fier.

În borcane de gem

Adun bucurie în borcane de gem
de pe stradă, din case, din pietrele seci,
de sub măști ferecate, din suflete reci.
Pentru cei care fug, pentru cei ce se tem.

Dimineața devreme, cu sufletul ghem
alerg de nebun și sunt bucuros
că-n borcanele mele e ceva valoros,
Pentru cei care fug, pentru cei ce se tem.
Dimineața târziu, când pleci la birou,
amintește-ți să-ntinzi pe-o felie de pâine
bucuria de ieri, de azi și de mâine!

Spre țara de foc

Cad fulgii și cad. Grăbiți și greoi
ca vise, ca gânduri, în gropi cu noroi.
Cad fulgii și-o dată cu ei simt prea bine
cum cazi iar pe gânduri aici, lângă mine.

Aleargă apusul spre Țara de Foc,
peste casa de paie. Și n-ar sta pe loc...

Ai pus gânduri pe fugă Și-ai pus gânduri pe jar
să te aperi de crivăț și de orice coșmar.
Aleargă încet, ți-e sufletul sloi.
Se leagănă fulgi, eleganți și vioi.

Zăpada pe plajă

Noi, numărăm stele! Și ne place la culme!
Noi, numărăm valuri și ne pierdem pe plajă...
Noi, desfacem mandarine. Coajă cu coajă!
Noi, aducem zăpada. Și ne ținem de glume.

Noi pistrui numărăm, seara târziu,
găseam noi constelații, noi desene pe chip...
Pe-ntuneric găseam noi povești în nisip.
Se-aprindeau noi lumini pe lacul pustiu.

Desfacem cadouri, coajă cu coajă:
noi povești de citit, pagini noi de umplut.
De Crăciun simți c-ar fi un nou început:
„...Oare cum arată zăpada pe plajă?”

IULIA RALIA, Iași

Vama, Siberia și tigrul

ce-ți pasă de corifeii
timpului, tu ai servit în
Templu
servitoarea va deveni
Stăpână

căci din ea a curs mir de trecere, cel al tăcerii
nu ajunge să rănești tigrul
doar dacă îl ucizi
eulalie l-ai simțit pe urme
l-ai privit în ochi schimbându-i
dinspre nord țepi
din ceață îți închid cercul
mușcă adânc până la os arsura
ascute-ți sabia gheața e un cuvânt
la atac
cu fiecare rostire o pradă
și nu-ți închide nici
ochii nu poți să acoperi
sub cortina lividă aurora
își încarcă arma
ah colțul de morsă în nou orizont

Autostop

în noiembrie doar noaptea e iarnă
iar ziua, întuneric. la răscruce eu cu nehotărâre
mereu altcineva află care e drumul

cărarea subțire
cu pasul. nu știu unde fiecare mișcare
aduce o depresie anume pregătită pentru
el. cum oricare alt uragan în suspiciunile astrale
suflă cu forță girueta se-ntoarce cu vârful
în ochiul stâng. cel drept ridendo castigat
astfel aerul devine pur. inspir

și iarăși
livada miez alb sub nou arc de boltă

aștept

păsările aduc liniște dacă se opresc
dacă se lasă din zbor lângă noi
numai dacă

la urma urmei asta vreau să știu

Când scuturai melancolie

când scuturai din păr alune
și funigei din geană
ți-am cunoscut atunci
mijlocul de vară indiană

cu ochi încondeiați
ca într-o icoană bizantină
tăiam felii subțiri din fumul
izbăvitor de vină

iar pasul tău fraged ca frunza-
întors vis în privire
o clipă coborând pleoapa
tăcea iarna din mine

Dream your body

pe somnul meu
picuri de brumă
un sărut o șoaptă
pastis clătinat pe gustul incert
între alcool și mirodenii
aroma cafelei trezește
fum de veghe

blues night încântă-mă blând
pianissimo pe corzi fibrilate
din nufăr urcă se sparg
petale

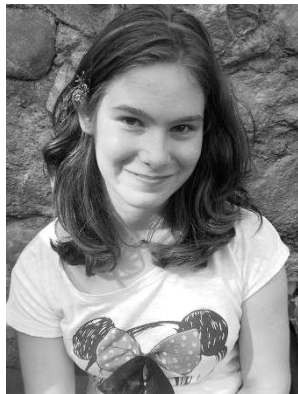
halucinație

dincolo de
șoapte visez în balans
plouă din noapte
mângâieri

alunecă pe linia aceea tăcută
o lacrimă

în colțul buzelor
atinge o aripă

MIRUNA RUS,
București

Cosmic

Inima mea
E gaura neagră
Care se apropie
încet de Calea
Lactee.

De aia urăsc eu
Infinitul.

Dansează cu mine!

dansează cu mine, te rog...
poartă-mi numele pe valuri de vise
unde evidentul se propagă în vid.
î închide-ți privirea pe buzele mele
pătate de sărut.
dansează cu mine
diseară.
când fluturașii încep să se dilueze
în reacții.
îți lipești trupul de mine
Știi că e incitant
dar
nu
te
oprești.

Umbre în ploaie

măinile mele
ucid.
în bocete de ploaie
în mâna stângă
am precipitat
straturi reținute
de picături răzvrătite.
în mâna dreaptă
am pus fluide ude
și deșirate
apa curge și roaie
se grăbește
să-mi savureze
răceala.
mă resimt
și alerg udă

umbre
aruncate pe trotuar
se apropie
dar nu mai au loc în ploaia mea.

**BOGDAN
VOICULESCU,**
Galați

Porțelan

Ziua se sparge-ncet în
roșu aprins
într-un amurg lăsat
greu pe asfaltul încins.

Adieri uscate de văpăi îmi mângâie fruntea
șuierând apatic printre firele de păr ars...
și eu continui să merg printre străini
de-a lungul cultivării întregului meu nonsens.
Și te simt aproape de mine,
plimbându-ți mâna printre paginile albe
ascultând și înțelegând – e viața mea.
Te văd, dar inima-mi rămâne rece
amortită pe un pat de sticlă
și totuși ceva în ea geme, urlă înecat
rezonând în interiorul unui vis sufocat.
Dar tu mă strângi în brațe, te simt aproape
însă inima mea, porțelan rece,
se frânge-n noapte,
tăcută și fără dureri.
Și tu mă strângi în continuare în brațe
fără să vezi firavele linii roșiatice
și fără să simți cioburile
cărate încet pe valurile oceanului uitării.
Și îmi e frică c-am să mă tai în cioburi
și am să sângerez în noapte, iar tu
mă vei lua în brațe.
Și dacă aș privi în ochii tăi, mi-e teama
că voi vedea doar o fantomă – o reflexie
a ceea ce am fost.
Și îmi e teamă că și inima ta se va frânge
tăcută, în noapte, fără dureri.
Din alb
Alb, spre alb am mers tot mereu
spre alb nestins, apăsător și greu.
Speram să îmi găsesc reflexia
într-un gând mai viu, mai puternic
mai tânăr, mai...
(pentru ce?...)
Am fugit printre cioburi de sticlă albă
aduse la mal de apele Mării Negre.
În fugă, m-am tăiat în ele
iar valurile uitării oarbe au spălat sângele.
(de ce?...)
Iar cuvintele-mi în jar s-au înecat
în ploi de toamnă s-au spălat

în focuri de vară s-au mistuit
 iar viscolul rece le-a spulberat...
 Din alb m-arunc, palid, stins în gând
 căzând spre râuri de argint și plumb
 între frăturile unui îngălbenit rând
 dintr-o pagină mult prea veche-
 închisoarea unor vorbe nespuse,
 unui vis neîndrăznit de niciun muritor...
 (dar pagina pare atât de nouă...)
 Și-atunci, totul s-a limpezit în mine...
 Cu ochii minții, am văzut un port-
 o veche corabie se-ntorcea, cu catargele frânte,
 din lungul ei exil între cenuși de gânduri.
 Iar în trupul ei schilodit de furtuni
 poartă un vis pierdut între străine rânduri.
 Iar marinarii-i sunt toți beți, nebuni
 genii ascunse de mătăsurii reci
 ce poartă urmele unor săruturi învechite.
 Și simt că o dragoste dulce mă cuprinde
 și se revarsă în apele mării pustii
 albă, pură, dar crudă prin puterea ei.
 Albul aprins odinioară, încet, se stinge...
 (de ce nu?...)
 Din fumul său, se naște un gând viu, nestins
 și în reflexia-i stranie, reușesc să mă văd
 și să mă cred și știu că pot
 să îmbrățișez lumea-n întregu-i cuprins.
 E o stâncă megalitică în Marea Neagră
 e cheia celor mai strășnice porți
 e alba lumină dintre două nopți...
 e împlinirea unui vis nepământesc.

Vicios

alergai în cercuri vicioase după lumină
 și nu știai că prea multă te orbește
 cu ochii-mpăienjeniți, te-ai împiedicat
 ai căzut, de ce te uiți
 acuzator la mine?
 nu e vina mea, nici a lor
 că nu mai ai măcar un vis în tine
 și că nimeni nu vrea să-ți dea unul.
 te-ntrebi amăgitor, oare-ai fost
 un simplu rău trecător?
 te-ai pierdut așa ușor?
 nu-ți căuta viața aici, nu o vei găsi
 caută între cadavre de eroi
 poate o găsești undeva sub noroi,
 din vremea când erai mai bun.
 caută lumina pierdută altundeva
 poate într-o noapte prea lungă și grea
 și fii sigur că eu nu pot
 nu vreau să ți-o mai dau
 aștept să greșești, să te rănești
 și poate să simți iar.
 undeva, cândva, altundeva

ai să-ți găsești alt drum...
 dar nu aici, niciodată aici.

FLORINA ȚERMURE
Bistrița, jud. Bistrița
Năsăud

Plouă cu urme din tine

E întuneric în sufletul
 meu însetat de tine
 E pustiu, e gol,
 ești de negăsit,

Te-ai ascuns, ai fugit.
 mi-e atât de sete de tine,
 încât aș bea întregul ocean
 ți-aș aluneca prin vene,
 ți-aș reface întreaga circulație,
 te-aș molipsi de mine.
 Ai fi bolnav, un canceros
 infectat cu secțiuni din epiderma mea
 Ai fi un eu contopit în tine.
 Am fi un măreț univers atins de perfecțiune
 Un pământ bogat, ce are rod în fiecare clipă,
 Am fi un Paradis neatins de urmele pierzării,
 Am fi o umbră,
 ce galeș defilează pe treptele uitării,
 Am fi un tot, un cerc, un infinit, am fi un nimic
 Pentru că tu ești demult pierdut și ancorat
 într-o profundă nepăsare.
 Plouă cu tine...
 În sufletul meu torenții îmi inundă simțurile.
 Plouă cu tine și tu nu simți.

Yală

Ți spun
 am să forțez inima asta , asa cum forțezi o
 yală...
 am s-o forțez și am să te uit...
 Ochii tăi goi nu-i mai simt...
 sub lunetele ochelarilor tăi, au loc suferințele
 mele,
 Șiroaie de bube, cicatrici nestinse, zgârieturi și
 șocuri electrice
 Simt cum ieși din viața mea,
 așa cum simt că se apropie toamna...
 O sa dispar cu totul ,
 ca lucrurile să revină la normal...
 pe drumul curbat al existenței mele au trecut
 pași transparenți,
 mărunți...mari...seturi întregi de pași...
 au lasat gropi adânci...
 Secătuită de dragostea din care am reținut doar
 iluzia că lucrurile nasc sentimente,
 iar sentimentele unesc oameni...

Iată, îți spun:
ai fi putut sa fii tandru,
ai fi putut să iubești mai mult, lipindu-ți ochii de
pieptul meu...
La fel de naiv si de încrezător să-mi vorbești
despre cârlionți,
copii și serviciu ideal.
Dar visul nostru încă tănuiește în inimă.
Îți spun degeaba:
noi doi suntem normali
doar atunci cand (ne) iubim...

Îți scriu

Îți scriu pentru că mi-e dor,
pentru că lumea s-a mișcat din loc si stele au
rămas la fel.
Așa credeam candva, mai stii?
Îți scriu pentru că trebuie să înțelegi
cum timpul îți păstrează amprente,le,
cum toamna s-a adunat în mine,
ca un morman de gunoarie
și eu nu mai am destul suflet sa îi dau foc...
Oare cum se asortează venele tale cu felul meu
de a iubi ?
Noaptele se lungesc ca un șarpe lipicios,
le trăiesc de la răsărit spre nicăieri,
ghemuită în vise cu tine.
Îți scriu pentru că am crescut odată cu tine,
iar delirul începe întotdeauna acolo unde se
spulberă un zid
în care am fi putut crede pana la moarte,
pentru iluzii,
pentru neant,
pentru tot ce ne-am dorit să fim...
Uită-mă prinsă în aceeași lumină!
Încă mai port în brațe veșnicia pe care mi-ai
promis-o cândva.
Iti scriu pentru ca mă trezesc nopțile
plină de spume ca un epileptic
și nu e nimeni aici să mă ajute să nu-mi înghit
limba.

Îți scriu pentru că vreau să știi toate astea.
Și da,
Încă aș face schimb de vieți cu tine...

VERONICA VLADEI
Chișinău

Păcatul frumuseții mele...

Și pictorul rănit
căzuse la pământ.
Singura femeie care

nu îl înșelase niciodată ,
A fost prima care l-a părăsit.
Nu pentru altcineva, ci pentru ceva:
Voia nemurirea, voia frumusețea
mai presus decât iubirea...

Paletă cu paletă, ton cu ton, tușă cu tușă ,
Iubita, care ieri dădea culoare vieții,
Azi dădea culoare pânzei.

Uimită mulțimea se-mbulzea nebună,
Bogații aruncau cu bani ,
Măicile de la mînăstirea
din vârful muntelui de piatră ,
își făceau cruce.
Căci nimeni, nici oamenii de rînd,
nici cei care locuiesc aproape de cer..
Nu întâlneră atîta frumusețe ,
Care să nu respire..

Doar pictorul rănit ședea în colțul casei,
Cu pensula în mîna,cu chipul răvășit,
Din pensulă culoarea se tot scurgea, ca timpul
Culoarea care-odată odaia lumina,
Acum e doar substanță ce a creat minunea
Și-a omorît femeia, creînd din ea păcatul.

În dormitorul conjugal...

În casele lor mari au paturi mari
Deși le-ar trebui doar marginile acestora...
Au pază la intrare dar poate ar trebui să o pună
La mijlocul patului,
Ca nu cumva, careva din ei,
Să-și încalce teritoriul.

De cîțiva ani buni,dorm cu amanții în acelaș pat
Fără ca vre unul din ei să bănuiască ceva...
Ea, cu mîna stînga, care nu se mișcă niciodată
De sub capul ei...
El cu telecomanda, singura care i se supune.

Ce bine: casele mari au paturi mari!
Măcar acolo soții se pot ascunde
Unul de celălalt.

În țara Molodav...

În țara Molodav există o oglindă,
Care te poate transforma în ce vrei tu!

Ohh, nu știți că toate miss-urile Lumii,
Au fost cîndva obeze?

Iar unele fiare cu idealuri înalte,

S-au transformat în oameni,
Cu funcții înalte.

Nebunii au devenit deștepți,
iar deștepții nebuni...
Furnicile, elefanți, gândacii fluturi.
Diavolii-preoți, prostituatele măicuțe.
Bordelurile biserici, criminalii-profesori.
Oricine și Orice putea să devină altceva,
În țara Moldava...
Dar... oare nu toate oglinzile, peste ani,
Devin strâmbe?

În căutarea originii
Poate că Eva a fost slabă și naivă,
Dar mărul ne-a făcut
pe noi urmașele ei FEMEI... Și nu numai...

Dacă am întoarce invers clepsidra
N-am slăvi și n-am mai crede în alt bărbat
Decât Dumnezeu.

Am cânta elogios cîntece divine
În loc să cîntăm notele pașilor săi
Și nu ne-am îndoi niciodată
De propria credință.
Poate că Eva a fost slabă și naivă
Dar mărul ne-a făcut pe noi urmașele ei
Să iubim.

FLORIAN ABEL
Comuna Grindu,
jud. Ialomița

Adu-napoi Crăciunul nostru, mamă!

Mă năpădește amintirea
iară
Și-n adâncimea iernilor
mă cheamă,

Dintr-un trecut duios și cald, o seară
Frumoasă ca o dragoste de mamă.

Era atîta pace-n Casa Mare,
Atîta simplitate-n bradul meu
Și-n mugurul arzând de lumânare,
Vedeam o stea mergând spre Dumnezeu!

Azi, nu veghem o naștere deplină,
Sub vraștea crăciunului feeric,
Când împrejur e mare de lumină
Și-n suflete, ocean de întuneric.

Aș stinge,-o clipă mamă, feeria,
Că de amar de veacuri rătăcește
Orbită de lumini, prin noi, Maria,
Și stagul străvechi nu-l mai găsește.

Hristos își frînge trupul prin istorii,
Îl devorează națiuni în grabă
Și-l vînd, spre a-și hrăni colindătorii,
Ca pe un Domn al glumei, la tarabă.

Prin tot acest vulcan de sărbătoare
Tu spune-mi. mamă, unde e crăciunul
Când aprindeai în brad o lumânare
Și-n cer, mîntuitor era doar unul?

Secunde cad în golul dintre stele
Și pe cîmpii răsar în nopți irozii;
În piețe păstorite de lichele,
Ne vînd crăciunul second hand - nerozii.

Hai lângă brad în sfînta sărbătoare,
Să-ntunecăm senin această dramă,
Aprinde iar o mică lumânare
Și-adu-napoi Crăciunul nostru, mamă!

Crăciunul ghetușelor goale

Aș vrea să pot să spun că îmi mai pasă,
Că aș lupta spre-a ninge bucurii
Pe golul răsfirat sub orice casă
În care Domnul uită de copii.

Nu pot, am întrebat de-atâtea ori,
Cu-nrîncenare sau cu gând cucernic,
De ce-s atîția ochi întrebători
Și-un singur Dumnezeu atotputernic?

Nu pot, fiindcă n-am avut răspuns
Pentru sărmana, scumpa mea micuță,
Atunci când am zărit-o, pe ascuns,
Cum alinta o lacrimă-n ghetușă.

De ce-aș fi plîns? N-a fost durerea mea,
Eu doar cu nepăsările mai sînger;
Cunoști un paradis care-ar putea
Răscumpăra o lacrimă de înger?

Pămîntul naște iar marionete,
Iar lor le sunt lacheii sfinți și moși
Ce strâng, umili, suspinele în ghete
Sub cerul plin de zei neputincioși

Și jalnici, sub ninsoarea disperării
Ce nu ne-ar curge-n suferințe dacă
Ar fi un Dumnezeu al îndurării
La fiecă familie săracă!

Matematică într-o criptă cu stele

La-nceput ne adunasem firea,
Tot scazând segmentul dintre noi

Și-am descoperit că înmulțirea
Este raiul împărțit la doi.

Timpul a intrat în congruență,
Înotând abstract prin teorii
Dar simțind că pierde din esență,
Când un cerc începe-a se roti.

Nici o rugăciune ascendentă
Nu a frânt o limită în cer,
Rămânând ca insuficientă
Înmulțirea-n tabla lerui-ler.

Dar căzu în unghi o bisectoare
Și-a tăiat diametral opus,
Cotangent cu-n ac de vrăjitoare,
Însumarea restului redus.

Nu credeam că toate - acele semne
Cu "mai mari", "mai mici" sau "aparțin",
Pot s-așeze-n forme triste, lemne,
Printre lumânări cu vârf de spin.

Declinând simplificarea sorții,
Tot ce-am adunat și-am înmulțit,
Diferit de integrala morții,
S-a redus la minus infinit.

Cu o cruce-n destin și cu suflet schilod,
Mai privesc spre-nchinarea străbunilor mei
Prin aceste tsunami de viermi care rod
Inutila prezență a foștilor zei.

Râuri mari de prelați cu irodul în glas
Și popoare drogate de vise, aclamă
Pe acel ce, de-atâta iubire, -a rămas
Un martir izgonit și din propria dramă.

La un an, pentru-o gură de vin amăru,
Mai intrăm în biserici ca niște orbeți,
Însă nimeni nu crede în nașterea lui
Precum crede-n zadarnicul propriei vieți.

Văd copila din sat într-un bar din olimp
Prăbușindu-se lent în mișcare lascivă
Iar acasă, -n biserica arsă de timp,
O bătrână-ntr-un colț, legănând o colivă.

Liniștiți că, prin moarte, ajungem în cer,
Nu vedem în oricare sfârșit de colind
Cum, prin ochi de martir și prin vaiet de ler,
Dumnezeu își privește copilul murind.

Și, cu ochii apatici țintind nu prea sus,
Către colțul ascuns sub icoana - despot,
Noi rămânem doar cei de la care Isus
Își întoarce privirea cu lacrimi cu tot...

ION ATANASE
București

o lealea pentru tine

Laleaua din reverul meu
îmbrățișează cuvintele
cu clinchet de argint,
de cum înfloresc
pe cireșele

coapte.
Iată, aștern lealeaua
pe iarba de sub genele lungi.

scrisoare de la tine

Genele-mi strecoară
triste flori de lăcrămioare
ce gingaș sărută
literele fin cernute
de fragilele petale
ale ninșilor tăi crini,
pe zăpada ce topește
sub căldura cuvintelor
născute din ele.

ultima noapte de dragoste

Aproape goale,
degetele de pianist ale copacilor
ușor legănați,
îmi fac semn discret: „La revedere”.
Acest trist sfârșit de octombrie
îmi poartă pașii pentru ultima oară,
înainte de a răspunde
„chemării de țară”.
spre fiorul etern.

Fulgerele, sfărâind pierdute-n depărtări,
brăzdează noaptea ce plânge pe uliți
și, monoton,
pe-acoperișuri și-n negre ferestre.

De pe masă,
portocala electrică ne pudrează
cu blânda-i culoare frunțile,
ochii și obrajii cufundați în perna de nea.
Aripa toamnei emană răcoare,
dar ne-ncălzim cu suave buchete de flori:
- albe cupe de crini, calde,
le așterni cu un zâmbet pe inima mea
- liane castanii ne-mbrățișează bujorii
când petale de mac împletim în sărut.
- ning peste mine cicorile tale –
petale – confetii,
în timp ce eu presar pe-al tău trup,

pe-ai tăi sâni
smaralde și calde săruturi.

Stări sufletești...
împletite-n cuib de iubire.
Fața zâmbește ...
inima plânge...

Cât de aproape e mâine !
Dă de pământ cu ceasul
ce timpul ne toacă!

Viitoarea depărtare
Înflorește lăcrămioare
Și firave întrebări:

–„Grădinari’’, florile voastre,
peste timp mai înflori-va
laolaltă, în buchet ?

urma piciorului tău desculț

În genunchi,
la picioarele muntelui,
aștept lacrima argintie
ce se prelinge pe obrazu-i
-verde-n valuri-
să-mi aducă amintirea
ce veșnic a imprimat-o
pe tabloul ochilor
ce-azi mi-alunecă topiți
căutând minuțios
măcar o urmă lăsată
de piciorul tău desculț
pe vreo piatră de pe fundul
lacrimi ce curge-ntruna.

AXINTE TOFAN

Popești Leordeni, jud. Ilfov

Unul dintre Lapiți

(Sonet)

Am întâlnit un străin din vechi,
De pe vremea când giganții păseau pământul,
În limbi de foc și în văpăi, își avea veșmântul,
Iar în coapse, piloni stacojii în perechi,
Buza-i era încrețită, înecată-n scrum,
Pletele-i și barba ostenită, îi răzbeau prin spițe,
Ce în soare și în vânt încremenit fost-au făurite,
Legat este de tronul învăpăiat, al său fătum,
“Eu sunt Ixion, primul zeu urcat pe cruce,
Ca un tăun, fost-am ars și alungat,
C-am trăit precum zeii, din Olimpul de agat,
De oameni vrășmășit,
c-am gustat ambrozia dulce”,

Dintr-o dată cântul lirei
se opri din alintat umerii lui Atlas,
Iară roata-i infernală a pierit din zare,
nimic n-a mai rămas.

Bătrânul Mării (Odă)

În spuma blondă a Nilului fochiu,
Cusut în nuferi și-n jăratec,
Scris în nisip, pentru valuri a-l răpi,
Egipt.

Din strungă de rege, veni străin din ieri,
În haină de argint îngălbejit,
Statuie vrut a ridica, pe seșul,
Lui Proteus.

Iară zeul se sculă, slobod din valuri,
Ca păstor la judecată,
Din a vremurilor gâlvă iscă,
Prorocii.
În plete înfocate, înflori un leu,
În solzi de juvaeruri, șarpe
Se topi, și se sfădi în pete,
De leopard.

Pre murmurul apei dalbe, se prelinge,
Marmura umbrită de peregrin,
Iară păstorul, ‘tunca pieri în adânc,
În Egee.

Briciul lui Occam (Rondel)

Totu-i o apă și-un pământ,
Înecat în vremi greoaie,
Deasupra stă sulgher râzând,
Împletește ceasul în șuroaie,

Loviți scuturile, potop sfânt!
Rupeți jugul din mijloc de droaie,
Totu-i o apă și-un pământ,
Înecat în vremi greoaie,

Sfințiți acel înflăcărat veșmânt!
Cine ne oprește din a împrăștia?
Noianul antic luați a-l descuia,
Nu mai legați paie-n legământ,
Căci totu-i o apă și-un pământ.

Ea. (Gazel)

Colonade năruite-s închegate-n râu bălai,
Marmura îmbătrânită umbrește-ncinsul plai,

Pe câmpie, risipite, săli, ruine, tănuite,
Trezite de al deșertului alai,

Cu o vargă, un duh turbat roșește apa,
Altul, ține județ din vârf de splai,

Ce ciudat pare totul! Țara jalnicilor Psalmi,
Dunele svelte parcă-s giganți corai,

Risipiți sunt beduinii pierduți în cântec,
Din stele și flori, au cusut evantai,

Regii-s în pământ, adăpați hapsânului deșert,
Însă în castelu-i de pe lună, domnește veșnic crai,

În această baște a vieții, rage sălbatec jalea,
Printre valurile oazei, s-auzi căina din nai.

VIORICA BĂLUȚĂ

Pancești, comuna Sascut, jud. Bacău

Imn

Te-am întâlnit la răspântii,
orbecăind printre frunze de toamnă și buzunare
sparte, cu ochii uscați de brumă
căutai în genunchi
ghiocei dintr-o primăvară târzie....

Ești inima ce bate fără de ecou,
Icoana din fereastră
ce așteaptă bulgări de zăpadă,
Brațe încolăcite după umeri,
bocet nestins și singurătăți...

Zămisliță din nisip,
Evă prin păduri desfrunzite
Iubirea ta furată de inorogi, pe lună plină...

Jazz

Din foșnet de leagăn
Se ridică în spirală
Visul permis... Sfidare

Să acoperi
Cu talpă de bocanc
Pleoapele muribundului.

DIANA GLUCK,
Giera, județul Timiș

Clipe înrămate într-un cristal

Zânele au ucis
regulile lutului
Fiara cu ochi catifelati
și tivul desfăcut
al unicei sale rochii

pătată de aromele
iubirilor clandestine
miroase a carne și magie...
port pentru tine
aroma discretă
a celor ce se feresc
de iubire.

Gânduri nefiltrate

Am sperat la veșnica iubire
Bornă de hotar cioplită
Am asemănat cu vântul
Care adie în neștire
Tu nu-l vezi, dar el există.

Poemul meu cu tine apune
Și se transformă-n rugăciune
Își plânge versurile reci
Se-nchină celui care nu mai ești
Și cu sânge pe vocale
Duce dorurile tale...!

Pe versantul umbrelor,

Paradisuri captive
Cochetează cu linia orizontului,
Dar se opresc la festivalul de piatră.
Neîmplinite dorințe
Adorm în singurătatea cu gesturi impuse.
În galaxia apusului,
Înveșmântată în propria-mi satisfacție,
Aștept această pace blândă.

Motto: „Când amintirile-n trecut
Încearcă să mă cheme
Pe drumul lung și cunoscut
Mai trec din vreme-n vreme...”
Mihai Eminescu, Amintiri

Inima

Inima-o înfășor în câteva file de hârtie scrise
Și ți-o dăruiesc.

În lumina clipei prea strâmte,
Seara ne înfășurăm în culori
Alungate spre Măine.

EMIL IANUȘ
Comuna Horodnic,
jud. Suceava

Porțile Mizilului (rondel)

Când vrei
să pleci de la Mizil
Ai poartă înspre

Ori înspre muntele Tohan
(Un zeu ca sfînxul de pe Nil),

Iar altă poartă dă taman
Spre codrul sticlelor la kil
Ce dorm în cramă ca-n azil
Încă din vremea lui Traian...

Și-atîta floare de april
Stă-n măr, în prun și în castan
Că zici în fiecare an:
Mă simt aici ca un mazel

Și nu mai plec de la Mizil

Rondelul colindului cu clopoțel

Am pus un clopoțel la vers
Și-un verde clinchet la colind,
La verb potcoave de argint
Și-am răsărit în univers...

Chiar luna seceră zâmbind
Când simte-n preajmă al meu mers
C-am pus un clopoțel la vers
Și-un verde clinchet la colind...
Părea că la acest demers
În cale stelele se-aprind
Și la un semn din cer venind
În soare petele s-au șters

C-am pus un clopoțel la vers!

Sonet apocaliptic

Strămoașa mea din tribul de maiaș
Când a-ntocmit faimosul calendar
Prin care a prezis extrem de clar
Cu an, cu lună și cu ziuă haș.

Apocalipsă de sistem solar,
A spus că universul uriaș
Va fi-nghițit întocmai ca un caș
De un flămând balaur legendar,

Cu gândul de-a-mbuna pe bogătaș,
Dușmanii să se ia la-mbrățișare,
Banherul să dea bani la nevoiaș,
Iar soții să-și mai dea o sărutare
Dar cum așa minuni nu prea există
E clar că... stră-maiașa-i umoristă!

La festivalul din Mizil
Din nou mă pregătesc de drum
Că simt mirosul de parfum
Al poeziei de april...

Nevasta mă ascultă cum
Eu îi recit ca un copil:
La festivalul din Mizil
Din nou mă pregătesc de drum.

Dar visul meu e prea fragil
Și se destramă ca un fum
Căci printre cei chemați, nicum
Nu văd și-un nume de... (vezi plicul secret).

La festivalul din Mizil.

**ROBERT
IORDĂCHESCU**
2 Mai, jud.
Constanța

**Firimituri
ale timpului**

Sparg cu ciocanul
lui Thor
Cadranul de cristal al orologiului de buzunar,
Poleit în șoaptele eternității,
Mă preling pe limbile timpului,
Prefăcut, rânjindu-ne în față,
Cu sclipiri rubiniene,
Ceața timpului se așterne pe hieroglifele
Încastate în tavanul ștregar,
Aureolat de priviri indiscrete
Ale trecătorilor,
Aștept stingher ora fixă
să îmi iau pastila timpului.

România de altădată

Regim comunist, dictatură, supunere forțată
Ură, amărăciune, trudă, lacrimi, sânge,
Moarte, durere, zeghe ruginite,
Jilava, Doftana, închisori comuniste
Deținuți politici, familii suferinde
Copii abandonati, părinți deportați politic,
Case prădate, arse, miros de fum,
De pucioasă, credință, rugă
Biserici dărmate din temelii
Blesteme, păcate și păcat de noi,
Manifeste mânjite de sânge,
Extremiști de dreapta și de stînga,
Miros de canal, de gunoi, de șobolani,
Curve și bețivi la colț de stradă,

Strigăte de ajutor, îndurare
 Execuție, priviri încrețite
 Mâini întinse, indiferență,
 Marșuri peste cadavre,
 Un petec de iarbă, o speranță
 Steaguri ciuruite și zdrențuite
 Trăim și umblăm prin beznă
 '89 Revoluție, cadavre putrezite
 Fără chip, fără nume,
 Frații și copii noștri, căzuți de plumbi,
 De schije, de setea de libertate,
 Import, export, goana după îmbogățire,
 Prădarea patrimoniului,
 Tăierea pădurilor necontrolat,
 Falimentarea uzinelor, a fabricilor,
 Banii noștrii împrumutați peste hotare,
 Pierduți, furați, zile negre,
 Secunde, minute și ore grele
 România se transformă,
 România ia o nouă formă
 Miros de cauciuc, asfalt încins,
 Praf, transpirație, priviri indiscrete,
 Lapte alterat, mucegai, miros de pământ umed
 Sârmă ghimpată, lacrimi, durere, țipete
 Tânguire, unde ești tu ? Nu te văd!
 Cât de departe ești, scumpa noastră țară,
 Ne-ai lăsat pe noi în urmă cu greșalele și
 neputințele noastre,
 Bisnițari, milițieni corupți , politicieni nesătui,
 Voturi false, firme fantomă, mătușa Tamara,
 Ofshoruri, autostrăzi neterminate,
 Justiție oarbă, criminali, violatori
 Pedofili liberi pe străzi,
 Ieri din joasa speță, azi dintre demnitari și
 aristocrați
 Bolizi de sute de cai, vile cu piscine,
 Miliardari peste noapte, Top 300 Capital, Forbes
 Tabloide de bun și de prost gust,
 Bogați și săraci, doar doua paturi sociale,
 România înnoată în noroi
 România înnoată în neputință, în corupție,
 Dealeri de droguri la colț de stradă
 Lume dependentă,
 Ace infestate de HIV,
 Transplanturi de organe ilegale, copii dispăruți
 Copii terorizați și abandonați pe paturi de spital,
 Moartea albă...
 Copii orfani, părinți fără inimi
 Cerșetori, țișani, cămățari, valută falsă,
 Tehnologie avansată, miros de libertate,
 Capitalism, zmea înălțate,
 Flori de câmp nemuritoare,
 Arșiță, secetă, hoituri de animale,
 Stele căzătoare, dorințe pribegite,
 Munți, văi, presimțire, ispită,
 Ghicitoare, ghiochi de deochi,
 Blesteme, vrăjitorii și vrăjitoare,

Horă, armonie, folclor,
 Sculptură, pictură, acorduri de vioară,
 Surâs, porumbei albi, fluturi, cer senin
 Raze de soare, bâzâit de albine,
 Ciripit de rândunele, picuri de rouă,
 Curcubeu, liniște, cascade curgătoare,
 Îți aud pașii, te ating, te mângâi
 Adormi pe pieptul meu...
 „Deșteaptă-te române,
 Din somnul cel de moarte,”
 În pas de defilare, spre a ta izbândă
 Că mulți dușmani doriră
 În pământ să te afunde.

Dependența

Mă simt ca și cum aș fi furat iubirii heroina,
 fără să îmi mai poată pudra nasul cărn...
 Iar dependența îți dă iubirea ilegală,
 un sevrăj de sentimente sintetice.
 Nu vreau să mă vând la gram,
 Vreau doar injectabil, perforându-mi
 venele cu melancolie și extaz.
 Dependența de tine mă îndeamnă
 să rup cămașa de forță...
 Ei cred că sunt captiv la dezintoxicare,
 Dar diagnosticul este altul...
 Sufăr de o boală cruntă,
 sufăr de dragoste... singurul leac e moartea
 Ea făcând parte din viață!
 Mă simt ca o carte cu copertile rupte,
 fără autor și fără sfârșit.
 Viața ne-a jucat pe miza mare
 și ne-a pierdut la prima mână pentru că...
 Mă simt ca și cum aș fi furat iubirii heroina...

IOANA MIRON,
Botoșani

**cu timpul îți vei da
 seama**

în dreapta
 lumina
 aștepta răbdătoare
 în zgomotele vecinilor

piețari dincolo
 eram eu și
 pulsul cărților

-îmi spuneam-
 respiră abia auzite
 și se amestec la
 fiecare pagină dată
 atunci când fiecare vede
 ce vede
 ce vrea să vadă-

nu-i o problemă

am studiat scrisul și
rămășițele lui
ale pixului

să fi avut vreo 19 ani aveam
pe cât de multe răspunsuri pe
atât de puține întrebări
dată peste cap de
poetică veche inițiatoare de schimbări
fără îndoială sunt doar
piele și sâni și mâini peticite de
unghii cu oja crăpată
părea că timpul are suflet de porn star
și geme

Columb și cearșaful roz

sub așternuturile unei fete mari
se ascunde o lume roz ciudată gata
să miaune ca o pisică dacă
fata e mătăită și
mângâiată pe spate poate că
dincolo de globul pământesc
mare și gras ea vede un
Cristofor Columb pornit
pe ascuns în căutarea ei un
Cristofor Columb care
să se strecoare ca un fir
de nisip în carcasa scoicii în jurul
căreia se învârtă întreaga
ei mare

neplăcerile sosesc prin poștă
neplăcerile sosesc prin poștă
jalnice la lumina zilei gata
să le sară timbrele de nervi și
să se împrăștie asemenea
unor confetti purtându-și
globulele colorate haotic
îmbulzindu-se
ca niște stigmată să mă amărască
nici o zi nu mă cruță
-nu, nu te mai smiorcăi
s-ar putea să dea buzna
pe chipuri cu expresia flenduri
să provoace migrene-

obișnuiam să mă gândesc la asta
cu țandăra pusă
la locul cuvenit
lângă doaga de femeie
în chingi

CARMEN NICOARĂ,
Cluj Napoca

**nu spun nimic // fac
liniște**

îți las amintirile să
cotrobăie prin mine
ca-n lada cu obiecte vechi
rămase de la bunica

fără să-mi pese de monologul zilei de azi
zidurile în care ne-am ascuns
pofta de mâncare
setea de viață
se dau la o parte

o ultimă picătură de curacao
și
noaptea care vine
re vine vineri

de la stânga la dreapta

să nu miști
să nu respiri
să nu stârnești sunetele

uită tot ce știai până acum despre tot ce nu vrei
să fi știut

alergarea de sine decolorează memoria

de vorbit

aș vrea să-ți pot vorbi
într-o limbă pe care numai buzele mele o pot
spune
în sunete pe care numai urechile tale să le audă
în scriere hieroglică sau de ce nu în simboluri
care să se încrusteze adânc în noapte

să fiu luna pentru o secundă și ursă mare un
minut
aș putea atunci să spun dragoste și păsări
și aș putea să fiu peste zboruri și peste inimi
undeva sus un cuvânt tăcut o aripă

șoptesc dragoste cu inima strânsă în căușul
palmelor
gata să tresară când miroase a praf de pușcă

scriu dragoste cu mâini degerate
din care și-au luat avânt generații întregi
de păsări răpitoare
un glonț îmi intră în degetul arătător
și-mi omoară noaptea și norii

tac dragoste cu buzele pecetluite
în timp ce afară se lasă ziua
Și am rămas fără mâinile mele
aș vrea să-ți pot vorbi în toate limbile lumii
sau macar într-una pe care s-o știm amândoi
limbă de dragoste limbă de noapte.....
despre un fel de dor

barracuda

sunt și eu o pradă fierbinte de război:
sentimentele tale s-au ascuns într-un pumn de fier
ba chiar într-un creier de fier

pe retină
continuă
o biografie în colaje
în format 16/9

și, mai ales, nu regret nimic!

**ANDREEA
OSICEANU,
București**

Umărul stâng

Umărul stâng
e declinarea la plural

a cuvântului noi
într-o seară de joi.

Umărul meu stâng se conjugă
cu umărul tău drept
când ne izbim în fugă
pe treptele albe.
Deseori,
în urma noastră
rămân panterele
cu ochii lucitori.
Ele nu știu că
încrederea nu se predă
în fața colților albi de felină
(nu ne-au aflat idila).
Și atunci mie,
de teamă, mi se zăresc
în ochiul drept
sclipiri de stânjeniri incolore,
pe care tu le înmoi în suflet.

Umărul drept e fratele umărului stâng.
Dar nu au același înțeles:
cel stâng s-a înțeles cu celălalt
ca doar el să fie alintat de răsturnări de principii.
Umărul stâng e declinarea iubirii tale.

Capturare în pagini

Te-am îndrăgit în atâtea zeci de pagini,
te-am disecat în zeci de stări și expresii,
te-am eliberat apoi de orice constrângere,
în așa fel încât,
dintre femeile care te cunosc,
numai eu puteam să te descriu.
Ți-am dat apoi drumul încet – încet
spre nimicuri....
Nici nu mai știu rostul acțiunii
pe care o începuseși la pagina 32 din roman...
Sau de ce nu ți-am cerut consimțământul
când am ales să scriu despre tine...
Și pentru ce anume
ți-am dat voie să mă urăști în primul capitol.
Oricum,
nu ai fi fost de acord, probabil,
să pierzi 10 ani fără să mă vezi o singură zi,
așa cum eu am plămădit desfășurarea acțiunii...

Ce-mi mai lipsește din a te gândi și desena?
Din a te dezlipi în alte poezii de umărul meu stâng?
Din a te scrie când sunt în tramvai sau metrou,
cu atâta sânguință încât
personajele episodice din aceste locuri reale
își pot da seama ce mângălesc?

.....
Nu știu cum se cuvine să procedez
în astfel de situații
în care iubesc.

Rădăcini

Nu găsesc ca fiind prea folositoare
elementele din științele exacte,
ci mă simt atrasă întocmai ca un magnet
de vulnerabilitate, relativ și frumos.
Nu aduc elogii false
trăirilor mele,
pe care le simt atât de puternic
încât chiar ființa mea devine, pe rând,
asemenea convingerilor umane,
inexactă, vulnerabilă și poate chiar frumoasă,
prinzând rădăcini.

„Non-azi”

Nu e doar azi
ziua în care genele mi se cutremură
când le adie ușor,
în amurg,
unduirile de felină ale artei.
Și nu există o zi măcar
în care să nu-mi intensific impertinent trăirile.

Așa mă prezint...
Și în mine lucrurile se lovesc fără să vreau.
Și nu e doar o zi.
Nu e doar azi.
„Non-azi-ul” meu e etern.

CRISTINA PLOP,
Onești, jud. Bacău

Niciodată

Eu te-am rupt din aer
Zeitate melodioasă,
subțire,
Ca să-mi trec inelul
brațului meu

În jurul mijlocului tău nervos, ca un deget.
O ,revărsare de mirosuri suave,
Alergare de iepuri, albire de ziua,
Lina topire a lumii de gheața!
Alunecare a pletelor, geamănă
Cu singuratatea neagră a pământului...
Nu te voi învăța niciodată
Nici un cuvânt din limbajul după amiezilor,
Nu-ți voi destăinui niciodată
Nici un adevăr al mișcărilor.
Rămâi, deci, cu mine, rămâi într-una
Curgând peste bolovanii albaștrii ai ochilor,
Pe sub sălciiile arămite de toamna ale creștelor
Si adormi tu, adormi
Sub cortul șuierător al trupului meu,
Visând că sunt trează...

Această dragoste....

Această dragoste atât de violentă!
atât de fragilă
atât de tandră, de disperată...
Această dragoste atât de adevărată!
atât de rea,
de fericită, de derizorie...
Această dragoste atât de păzită!
atât de persecutată
de rănită, de negată...
Această dragoste-ntreagă atât de vie!
Este a mea
A celei care am fost
Vie ca dorința,
Crudă ca memoria,
Stupidă ca regretul,
Tandă precum amintirea,
Rece ca marmura ...
Această dragoste îmi surâde,
mă privește și îmi vorbește fără cuvânt.
Tremurând de spaimă
Ca un copil în beznă

O ascult și strig pentru mine
Și strig pentru tine
Și mă rog de ea
Să nu mă lase să îngheț
Pentru că eu, pot uita
Pot dormi și mă trezi, surâs și râs,
Pot suferi și-mbătrâni...
Și totuși...
Din marginea pădurii,
Din pădurea memoriei
Trăsnește de-odată
Și, mult mai târziu
Întine-mi mâna
Și salvează-mă!

De ce?

Îmi este frig de mine
Pentru ca te gândesc
Ca niște ochi ai clipei mele
Și cred în ei
Când șoapta se sparge în sufletul tău
Iar speranța arde jarul dorinței.
Dar am uitat să întreb de ce ?
Oare pentru că nu ne-am întâlnit
La timpul de la colțul străzii destinului
Atunci când ar fi trebuit?
Să fiu optimistă !
Am de partea mea
Clipa și nu destinul
Am eternitatea ei și nu timpul
Acum, aici și nicăieri în urmă
Ființă va ninge cu timp...
Și îmi este iară frig de efemeritate
Pentru că te-am găsit
În amurgul sentimental
Și te întreb
Câte priviri au naufragiat în tine
Când muritorii căutau nemurirea?
Unde ne vom pierde
Încetul cu încetul ?
Când vom intra
În iarna singuratății noastre?
Totu-i așa o mare deșertăciune...

A ta, neiubită

Mi-am dat seama,
În greutatea dezordinii din gânduri
Că ai fost o plâsmuire
A minții mele jucăușe
Cu realitatea ce se încăpățâna
Să te prezinte din ce în ce mai mult.
Mi-am dat seama
Că am insistat prea mult
Asupra ființei mele
Cu necunoscutul din tine
Și că am vrut povești inventate

Doar ca o scuză inconstantă
De a-ți recunoaște măreția.
Mi-am dat seama
Că ițele propriilor vise au încercat
Să refacă ghemul de aur
Pentru a salva timpul scurt
Început cu o scrisoare
Ca prim capăt
Dar nu și cel din urmă...
Mi-am dat seama
Că ți-am scris de atâtea ori
În gând pierdut și
Că te-am așteptat cu mintea-n nori
Și sufletul ușor,
Am devenit oarbă de tot
Și m-am uitat pe mine.
Mi-am dat seama
Că acum te las. Trebuie.
Nu e ușor pentru că
O parte a minții
Refuză despărțirea
Și-ți mulțumește
Pentru tot ce nu mi-ai dăruit.
Mi-am dat seama
Că îți cer o ultimă favoare:
A apărut luna plină!
Te rog, așază-mi-o pe noptieră
Și apoi să dormim
Ca și până acum
Fiecare la altă fereastră...
Ne așteaptă visele de lună nouă...
Și mi-e somn de tine!!

**ADRIANA
SATURNIN,
Luçon-Franța**

Să nu tăiați copacul!

Să nu tăiați acest trup
de copac
Pentru că sângele lui
doare

Și rănilor voastre vor rămâne
Fără sevele vindecătoare;
Doar frunzele luați-i,
Căci duc în ele jarul
Din cer coborât.
Înveliți-vă inima
Cu căldura lor
Și nu le sorbiți

amarul!

Toamnă cu hachițe

Când razele luceau de soare

Și strugurii mocneau în vii,
Un foșnet lung de aripioare
Și găzulițe arămii,
Îmi tot șopteau pe la ureche
Cu buzele înfierbântate:
Știi...
Doamna cea de modă veche
Vine pe neașteptate!
Tiptil veni și pe la mine
O clipă să se veselească
Să bea din versul meu cu struguri
O cupă plină de Fetească.
După vreo trei pahare pline,
Cea învățată la ospete
Arzându-i dorul, setea-n fine,
Plecă, fără să-mi dea binețe.
Se pare că... prea turmentată,
Sorbind din vinul vechi și dulce
M-a părăsit așa deodată
Printr-o vâlcea, ca să se culce.

Am ales

Îmi arde asprimea în palme de foc
Forează adânc oboseala în trup
Cu toate acestea, n-am stare deloc,
Mi-e foame de tine, o foame de lup.

Pulsu-mi se zbate-n zvâcniri plenisone
Și-mi simt răsuflarea grăbită ardent
Un gest cântărește o mie de tone,
Iar pașii îmi sunt îmbrăcați în ciment.
Amintirile tale-mi pun vise-n fereastră,
Iar vântul albastru, cu voce - aburie
Mai duce o frunză din dragostea noastră
Lipind-o de mine, veșmânt ca să-mi fie.
Am ales ca să plec în poiana uitării
Și bulgări de noapte pe gene mi-am pus
C-o singură zvâcnire m-arunc în spuma mării,
Iar valul mă poartă spre negrul apus.

Rugă

Iubite,
Mai cuprinde-mă odată
Cu mâinile tale de ceață
Și-ncălzește-mă
Cu fiorii căldurii ascunse
În taina suflului tău
Și leagănă-mă
Și leagănă-mă,
Gândurile mele
S-adoarmă cateva clipe
Și dăruie-i iar
Somnului meu
Vis de începuturi;

Primește-mă în tine,
Învăluiește-mă
În caldă-ți cuprindere
Și leagă-mă
Și leagă-mă
În necuprindere.
Iubite, hai afară-n ploaie!
Hai să ne jucăm în ploaia rece de afară
Și să zburdăm ca doi copii adulți,
să ne udăm și să dansăm desculți
așa , ca pentru cea din urmă oară.

O să-ți zâmbesc când îmi privești obrazul

muiat în lacrimi de mărgăritar
Și-o să mă rogi să-ți dau în dar,
sărut fierbinte ce îți va topi extazul.
Și profitând de ploaie, să ne rătăcim
în dragostea fără de lege,
căci lumea, nu ar înțelege
c-avem cu toții dreptul să iubim.

Ne-or judeca și condamna la lapidare
și am sfârși cu vina de-a iubi;
dar oare, primul ce-ar lovi
iubit-a el vreodată-atât de tare?

VALENTIN TUFAN,
Buzău

Sfera lui Dionis

Sângele pur îi curge
prin vine,
curge neîntrerupt de la
geneză,
antic element
cu rădăcini diamantate,

plecat din incipit, frate cu scânteia,
sferă cu rădăcini, de la frunză la lut,
ce se naște rai și moare infern,
picătură de apus, apa vieții, un Phoenix...
scoate limba de Dionis și se spală cu desfrâu,
își aruncă rubinul peste pământuri, pe ațe gălbui,
ocrotit pe terase golașe și seci,
prosper, asmute șerpi și sfarmă piatră,
râde în jar, suflat de muguri de cremene,
moare, și-i tânăr, e veșnic și-i viu...

Mustăți de lumină

Plutesc pe culoare surpate de gând
în sare și ceață condamnat sunt la mit
cu fața la candelă sfinte de la glie la cer
m-adap din lumina-mi instigată de Atlas,
pe linia umerilor lumești, mustăți de lumină

îmi topesc realul în frânturi de abstract,
dispar în raze de jad
cu chipul blamat de cercul lui Ra
ceara mi se scurge, spre al meu laur de dor,
stele, mustăți de lumină, al meu leagăn să mor.

Înălțare din pământuri

Azi mă întâlnesc cu Bacovia
cu-al lui sicriu de plumb
mă învelesc în pământ,
în clisă și vânt
înfășurat în sarmă ghimpată,
societate, uman...
Mor și plâng
făuriți-mi masca cu zâmbete din plumb.
Arunc lancea peste pământuri
să lovească-n suflete și-n minți
eu o aștept aici, în viitor cavou
mi-a germinat simțirea în stilou
cutia grea ce zace-n noi, odihnește
societate, uman...
Mor și plâng
strigoi saltă-n viitor spre crug.

SABINA VIERIU,
Botoșani

Liniște nebună

Se zgâraie retina cu o
frunză
De plânge răgusit ecoul,
Turbat se tulbură
plăcerea

Mesteșugând steril amorul.
Mai multe semne de răscoală
În tolerata liniste, nebună,
Stafii încremenite urlă
În haite târcolind pe lună.
Târziu, se meșterește teama
Intr-un ghioc de scoarță, fost copac,
Se trage-nspire răcoare teama
Dar vrăjile nu se desfac.
Slugarnic, mângai răsuflări sterile
De stele reci, umede și grele,
Iluziile, tâmpe, pustiind
La tâmple sinucid mistere.

Laleaua neagră

Ce nefirești sunt serile
Când inimile
Adorm cu o sărutare
Ca florile.
Să fi fost basm?

Prea multă fericire.
O simpă întâmplare
Cu scene de iubire.
*

În pragul sărutărilor viclene
La poarta inimii
Am găsit o lealea
Roșie ca un foc rușinos.

.....
Mi-am deschis inima
Vârând laleaua-n tainicu-mi seif
Răsucind spre dreapta cheia speranței.
Zilele țopăiau într-un picior punându-și întrebări
Jocuri, tot mai multe jocuri,
De priviri înșelătoare
Ne îndepărtau.
*

Zilnic cu o certitudine de basm
Deschideam inima,
Răsucind spre dreapta cheia speranței
Udam cu lacrimi laleaua
Zăvorând-o-n tainicul seif.
Nu te mai mira! voi face o precizare,
Cheia speranței merge doar înainte!
Spre dreapta
Spre plus infinit.

.....
În muzeul meu erotic
Puteți viziona zilnic
Cu exceptia zilei când iubesc
Cel mai rar exemplar color al dragostei
O lealea neagră..

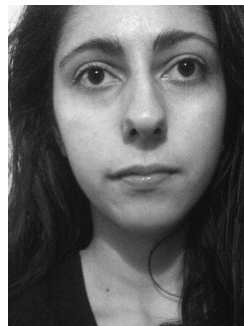
Repetențe

Atinge-mă cu pleoapa, indecent
să-mi tatuezi iluzia
fugară,
străină-n orice sentiment
stingheră
larmă ca-ntro gară
Perversă adiere flutură idei
Umila mângâind povara
Slugalnicelor clipe
vagi
Reiese cu un zâmbet seara !

Un ochi bătrân...

Un ochi bătrân clipește a noroc
În rugul vremii
Adâncind un mit,
Blestem înfrânt de buciul trădării
Șoapta luminării-i duhul unui vânt.
Un cer zdrobit de-nchipuiri
Se năruie și liniștea uitării,
neîntes

misterul clipei
se vrea altar al înșelării.
Dureri se scurg spre fulgere bizare
netulburând privirea nemuririi
când
visul alb al nimănui
e dublul sens al firii.

**MIHAELA
CONSTANTINESCU**
Motru, jud. Gorj

Eu, Natura

Am rămas singură,
cu cerul visător,
contopind scena
unui văzduh regăsit.

Mă străpung stelele
prin lumina lor crescândă...
Pământul nu-l mai simt
sub picioare,
doar impresia vie
pe care mi-o transmite.
Sub călcâiele mele
s-au cuibărit vise,
multe vise.
Eu sunt Natura
care tace,
natura dintre
două entități impalpabile...
Sunt prezentă-n fiecare,
prin gândul meu
umblat.
Valsul pașilor mei
prin ploaia serii e lent,
mă adoarme
în mijlocul privirilor.
Dar ce minunat
e să visezi legănat
de trăirile altora,
să te îplinești
prin fericirea lor.
Un sentiment trăit
doar de mine.
Eu, Natura...
pot să fur un pas
din valsul ploii.

În mine...

Sunt focul
oprit din ardere,
care încă luminează
inima câmpului
ascuns de soare.
În mine dorm

aripile păsărilor
 azvârlite în zare.
 Credeam că în pieptul meu
 curge apa stelelor
 din cer.
 Dar cum să fiu atinsă
 de vârful luminii eterne,
 când eu nici măcar
 nu am cusut
 aripa păsării – durere?
 Mi-am pus-o mie
 Și acum strigă
 înlăuntrul meu...
 n-o pot scoate,
 azi a devenit durerea mea.
 Întinsă pe unda
 nemărginitei păreri
 stă o inimă,
 sub câmpul alb,
 afundată în vechea
 lumină – stea.
 Deasupra,
 iarna își așterne nopțile.
 Ce târziu,
 ce târziu am ajuns aici,
 în liniștea mea.
 Mă născusem pentru ea
 Și totuși nu o descoperisem.
 O liniște atât de rece – atât de caldă !
 izbucnită din strigătul
 unei păsări durere.
 Foc de stea nemuritor,
 foc nestins,
 aripi de dor,
 aripi durere cusute
 cu lacrimi eterne,
 în mine
 azi a căzut picurul
 ultimei stele.

**FOGAȘ-
 PANAITESCU
 RAREȘ IOAN,
 Ploiești**

Ultima zgârietură

Îți scriu acum căci
 m-am întors.
 Sunt din nou
 acolo,

aici,
 acolo și aici,
 și lângă tine.

Peste toate,
 versurile mele ning cu foc.

Și, înconjurat de
 penele tale,
 te curg spre groapă.

Mi-a sărit, odată,
 leoaica în față
 și m-a obosit
 de atâta iubire.
 "Cum poți iubi atât de mort?", întrebam.
 "Pian!", mi-a răspuns.

Unde te-a dus visul meu?
 În resemnare, poate.
 Sau, poate, în Iad.
 Știu doar că ambele
 sunt făcute din tine.

Și-atunci când luna întreabă:
 "Unde-ai dus-o?"
 când mamele întreabă:
 "Unde-ai dus-o?"
 când Hera mă întreabă:
 "Unde-ai dus-o?"
 când eu:
 "Unde?"
 Când Ana Găinușrodi mă întreabă:
 "Îmi vrei iubirea?"
 atunci, eu ce să le spun?

Să le spun doar
 ce îți spun
 ție.

Piatra mea, îți zic ceva
 pentru care
 nu am avut, până acum,
 destulă
 albie în obraji:
 Te-am aruncat în mare
 întotdeauna.
 Sper doar să mă opresc.
 Să te sparg în
 mii de pietricele,
 să le aleg pe toate
 și să îmi
 reconstruiesc lumea.

Ars poetica

Ploaie. Plouă și e noapte.
 E noapte și plouă!
 Da!
 E noapte și plouă!
 Și ea, la care
 niciodată
 nu voi ajunge.
 Eu am vrut

să fiu romancier,
dar,
scriu poezii.
Oricum, nimeni nu m-a-ntrebat
pe cine iubesc.
Oricum,
tu ești lumina!

Nu sunt nimic mai mult
decât
ecoul tău, surd în septembrie.
Atunci te-am întâlnit
și m-am învățat
pe mine însumi.
Întotdeauna ai avut
dreptate;
te închid într-o carte pe care o țin
sub pat,
după ce îți spun că
te iubesc!
Se plimbă moșul cu religii
prin jurul meu.
Strânge-mi mâna, moșule!
Și mi-a strâns
mâna,
zâmbindu-mi.
Se plimbă bucuria
printr-o mie de
bulgări de zapadă,
prin jurul meu.
Se plimbă, te caută,
te caută pe tine,
dar nu știe bucuria
că
tu nu ești, încă, a mea!

Părul meu și
poza din liceu
și
data de 5 a fiecărei luni.
Și dragostea din versuri
și
biblioteca liceului
pe masa căreia,
bruno,
te voi simți!

Te caută bucuria la mine. Spune-i că nu te am,
spune-i că nu sunt
demn
de noi.
Nu ne merit.

Bine că am lăsat
perna în spatele meu,
bine că nu
am pierdut și

ploaia,
singura vibrație de fericire
pe care pixurile mele
o mai au.

Plecați, ciorilor!
Cineva să ne scape
de cancer, de voi,
de voi, adică,
mamele voastre de
boli nedemne de
moarte, de Iad!

Mă găsesc iar,
singur și sperând,
acum ca niciodată.
Sperând la tine,
sperând că cititorul
va citi toată poezia mea.
Scumpa mea,
de ce mi-e rușine
de propriile-mi emoții?
Va veni, odată,
și apoteoza.
O aștept de mult timp.
Și pe tine, odată cu ea.
Și pe mine, odată cu tine.

Prima mea zi de vară,
acceptă-mi dragostea!
Vreau să sparg pietrele în care
îți ascunzi cuvintele,
vreau să simt gustul
cerceilor tăi!
O, da, iubesc cerceii tăi!
Cerceii tăi strălucitori
dormind ca stelele
pe tenul tău brun.

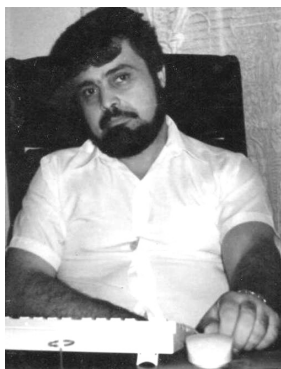
Nu am mituri.
Desigur, nu am discipoli.
Dar vreau să te am
pe tine.
În fața ta,
sunt dezrădăcinat
în mii de frunze moarte.

Dansez cu tine în
timp,
îți simt mijlocul cald,
ești aproape și îți
mângâi fruntea cu
obrazul meu
antediluvian.
Aș vrea să mă
mai culc odată
printre propriile

mele gânduri, cum făceam
acum ceva timp.

Trăiește cu mine,
că nu am altă scrisoare.
Nu pot să mai spun
nimic,
spun doar că te iubesc!

Închid ochii, ca acum
ceva timp.
Închid ochii
și aștept.
Ploaie. Plouă și e noapte.

IULIAN RADU
Baba Ana, Prahova
Mărturisire

Tristețea îmi umblă
prin sânge,
Lăsând urme adânci.
Azi, voi muri!
De fapt am murit,
În fiecare zi câte puțin.

M-am închis în mine,
Ca într-o biserică pustiită de tâlhari.
În măruntaiele mele umblă durerea,
Ca mâna unui chirurg stagiar.

Fântânile de lacrimi, din ochii mei,
Au secăt de mult timp.
Îmi voi lepada trupul ca pe o haină.
Prietenii mei îl vor ascunde,
În curând, sub un strat de țărână.

Nu regret nimic,
Nu sunt supărat cu nimeni,
Am iertat tuturor,
Așa cum sper să-mi fie iertat.
Obosit și încorsetat,
În trupu-mi gârbovit,
Înainte de vreme,
Voi cere libertatea de a zbura,
Promițând că nu voi mai privi,
Niciodată pământul.
Mă voi opri abia,
În locul în care,
Lumina întâlnește dragostea!

Rănille mele

Privesc la rănille mele,
Ca la niște gropi,
Din care urmează
Să răsăra flori albe.

Ochii mei nu mai lacrimază, demult.
Sunt frate cu tristețea,
Iar durerea îmi e sora geamănă.

Nu mai strig, nu mai blestem, nu mai sudui.
Nimic din lumea reală nu mă mai atinge.
Îmi permit să-mi iau în derâdere trupul,
Cortul zdrențuit al unui suflet nobil.

Gândesc că sufletele pământenilor,
Sunt nobile, măcar pentru o vreme.
Le pângărim, scuipând nemulțumire.

Nu mă cred înțelept,
Dar am fost atât de brăzdat de durere,
Încât jignirile mi se par,
Niste zgârieturi neînsemnate.
În cicatricile mele, vindecate de timp,
Țin conferințe imunii lumi,
Despre dureri închipuite.

Poate că tristețea va mai urca
Încă o treaptă spre suflet.
Imunii se îngheșuie să mă lingusească
Și să mă consoleze: „Lasă!”,
Spun ei răsând diabolic: „Se poate și mai rău!”.

Trist, mă închid în mine,
Compătimindu-i pentru că nu au simțit,
Niciodată secunda de fericire,
Dintre două nopți de durere!

RĂZVAN HALCU, Mizil

O nouă eră glaciară

Mi-am șters zâmbetul de
prea mult frig,
Intrăm în noua eră glaciară,
Pătruns de singurătate
acum strig
Ca să fugim
din vremea de afară.
O să-nghețăm și-o să

murim încet.
În frigul iernii absolute,
Și noi acum ne stingem lent
Arzând dureri prea mute!
Ai înghețat acum și ești departe;
Ești un ghețar în lumea mea
Migrând spre zone, poate, însorite
Descoperind iubirea ta...

Rămân acum doar lacrimi însorite
Plutind ușor în urma ta;
Lăsând în urmă lucruri moarte,
Pe mine și iubirea mea.

Și stau pe câmpul gol și îngheț
Cu vara-n gând, dar și cu gheața mea;
Rămân un bloc de gheață singur și uitat
În care arde amintirea ta...

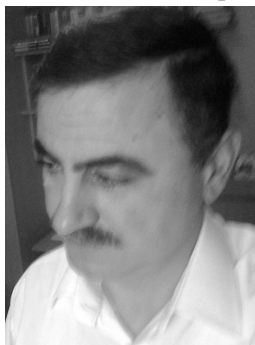
M-am săturat ca să tot fug
De noua eră glaciară
În suflet am să ard pe rug
Pe dinăuntru foc și gheață pe afară...

Rondel ascuns

Ascunde-mă în apă, foc și în ruine
Dar nu ne ascunde pe noi,
Și mai mult, nu mă ascunde de tine;
Te rog, ascunde-mă de ploi!

Mi-e frică să ne simțim iar goi.
Să fiu doar eu, fără de tine.
Ascunde-mă în apă, foc și în ruine
Dar nu ne ascunde pe noi!

În ochii lumii care vine...
Rămâne-vom aceeași noi
Pe vremea rea cu multe ploi
Zăcând în suflet doar cu tine,
Ascunde-mă în apă, foc și în ruine!

COSTEL SUDITU
Com. Vadu-Pășii, sat.
Băjani, jud. Buzău

**Simbioză- Luați-mă,
citiți-mă și minunați-mă!**

Eu nu cred că există
poezie minunată în sine.
Deci, nici poet minunat

în sine.
De fapt, cred că omul are două suflete
și nu unul.
Desigur că unul dintre ele, este sufletul poezie.
Acestea sunt minunate ori nu există.
Spun, că aceste suflete sunt creatoare
și cititoare minunate.
Dacă o poezie nu ar fi citită de un suflet cititor
minunat,
Atunci, cum ar putea fi aceasta o poezie
minunată?
Poetul o face doar să respire, să miște, să strige:
Luați-mă, citiți-mă și minunați-mă!
Abia când acest minunat suflet poezie cititor
Va fi să vibreze la dorința ei,
La setea ei de a fi minunată,
Abia atunci și va fi.
Și nu poetul.

O viață

Cu ochii izgoniți de orbite,
Cu păr anonim și vâlvoi,
Cu vechi rădăcini fără dinte,
Cu urlat de piet de strigoi,

Și noaptea și ziua pocite,
În haos găsind libertatea,
Vibrând oarecum liniștite
Când masă ori pernă li-e cartea,

Sunt fiicele vieții, cumplite,
Și umbre urcând către stele,
Sunt urme adânci de copite
Pe suflet; sunt zilele mele.

Să nu mă trezesc...

Mă rog Dumnezeuului să nu mă trezesc
niciodată!
Cumplit ar fi!
Și groaznic este acum să fiu;
Nu credeam că am să beau vreodată otravă
Și am să mor fără ca asta să știu;
Ai dat cu brațele tale atât de sigure,
Așa de viclean convingătoare,
O seamă de cuvinte
Atât de în ele tulburătoare,
Inimii, ce bate pentru tine
Să-mi poți fi de azi până mâine,
O ascundere de sinele meu
Și nu fericiri și plăcere,
Floare decolorată!
Fântână trăitului seacă!
Mă rog Dumnezeuului să nu mă trezesc
Niciodată!

Martor trecutului meu

Martor trecutului meu,
N-o să înțeleg niciodată,
De unde atâta putere să nu trăiesc?

Cântărind fiecare pas al trecerii mele
De la un cap la altul,
Știu că e mai greu la cap;
Degeaba împodobesc totul cu voi;
M-ați trădat...
Cu zâmbete deșarte și voci de strigoi!

În așteptarea ultimului act, timpul
Își va fi făcut pledoaria finală sper,
Cu mine martor sfârșitului meu.

**MARIA
ANASTASIA
TACHE**
Câmpina, jud.
Prahova

Crinul

V. vrea să devină poet
Și într-un moment
de inspirație
Va denumi aceasta

concret : „Pocal de opal”

Dar noi trebuie să-l atenționăm discret :

„Nu e un pocal !

E doar o cupolă îndreptată spre cer.

Să trimitem un fluture să patruleze

Prin orașul miniatural, incandescent.”

Iar V. va protesta nemulțumit :

„Acolo sunt doar arii filiforme de bronz aurit,

Ce se înalță spre cer

Și devin amurguri de negândit.”

Dar eu îl contrazic :

„Acolo e împărăția licuricilor orange-verzui.”

Fluturile începe a râde și spune :

„Să știți voi copii că și amurgurile

Și licuricii sunt efemere,

Sunt scânteii din cupola

Ce de asemenea piere.”

Sikisima

Halebardele razelor

Se oglindesc în arămiul ceaiului

Din vasul de Shinto,

Căci vasul e singur în pădurea de bambus,

Gheișă l-a uitat în pavilion

Și vasul compune haiku-uri,

Vărsând gânduri de ceai arămiu.

Cireșii din Kyoto rămân muți

La clinchetul lui,

Căci din pădurea de bambus

Nu mai răzbate nici geamăt, nici plâns.

Liniștea e albastră,

Dar ceaiul alege să rămână arămiu.

Un Buddha auriu dintr-un templu de piatră

Râde la vasul pustiu.

Nepăsător, vasul meditează.

Reiterează gesturi din timpul lui Kammu.

Vasul e încă viu,

Așteaptă în pavilion

Să vină gheișă

Sau poate un tânăr rătăcitor.

Șaptesprezece ani

Nu am să înalț privirea

Spre albastrul zărilor

Pentru a-mi umple plămânii de acalmie,

Nici pentru a plămui din nori

Un chip de care să mă îndrăgostesc.

O voi face

doar pentru a trimite rugă pentru dreptate,

Pentru a conecta artera mea anodină

La arterele și circumvoluțiunile infinitului.

Nu voi atinge frunza din fața mea

Pentru a-i simți nervurile.

O voi face pentru a distinge

o altă formă de viață.

Azaleea din glastră sau macul din lan,

Nu mă voi pleca spre a lor existență

Pentru a mă îmbăta cu miresme.

O voi face pentru a înțelege inevitabilul fanării.

Nu voi zâmbi fluturului

Pentru ineditul aripilor sale.

O voi face ca pe o concesie necesară

unei vieți atât de scurte.

Nu voi privi tremurul florilor de piersic

Pentru eleganța imperială a petalelor.

O voi face pentru a putea accepta

că timpul lasă urme.

Nu voi privi balansul motanului

pe gardul de țară

Pentru echilibrul acrobatic.

O voi face pentru a învăța ce este detașarea.

Nu voi asculta cântecul matinal al cocoșului

Pentru măreția dăruită dimineții.

O voi face pentru a înțelege

Cum să dau glas opiniilor mele

la momentul oportun.

În pânza de păianjen a vremii

Vreau să prind înțelepciune.

Am prins deja șaptesprezece ani...

Polemică

Versul alb : - Eu te desfid pe tine rimă,

Ești o crimă !

Rima : - Sunt arborele înțelepciunii.

La umbra mea, poți de virtuți

fruntea și-au ridat-o.

Versul alb : - Eu sunt expresia luminii

Străbătând intensitatea firii.

Rima : - Ești inelegantă și trufie,

Poleială și nepotrivire.

Versul alb : - Sunt cunoaștere, filosofie,

Țintind spre Soare

Și iubind astrologie.

Rima : - Dans al disonanțelor,

Melange de nebunie.

Versul alb : - Eu sunt aripă de înger,

Tu ești doar bucla lui diamantină.

Rima : - Bucla reflectă mai multă lumină

Decât simte aripa în zbor deznădăjduit.

Versul alb : - Buclei îi lipsește zborul, căutarea.

Poetul : - Voi viața sunteți pentru noi.
Fără bucle și aripi îngerul e inert.
Sublim animați mulțimea,
În oarba ei căutare de sine
Printre brațe albe de vers și rime.

TUDOR URSENTE,
Oradea

Exiluri de frică

zâmbesc amar pereții
printre lacrimi de praf
ultimul țărș de lumină
îi imită tăcut
sângerând argint
ferestrele plâng

multicolor la apus
ne-au văzut inerti
pe noi
imitând pereții, tot mai mult
lăsându-ne puși de alții
zi de zi
fără luptă
la colț...

Alchimia neantului

pierdută pe sub un cearșaf,
înfipă în poarta sărutului
te-ai topit în țărș de lumină
la lăsarea nopții
s-a luminat din nou de ziuă
pentru o clipă
am bătut la porțile neantului,
trezind din somn fantomele
le-am dezbrăcat pe rând de trup
căutându-te în van printre fulgi de zăpadă
îngheață încet gândul care te îngroapă
în cimitirul din suflet
ascuns adânc, în noapte
nu va mai aprinde nimeni lumina
din când în când
nu va mai da nimeni la o parte
buruienile...

IULIANA-MARIA
CARAGHIN, Bacău

Idealuri

Când idealuri din ani
deșiră etern...
Când vise de cer
răcoresc zorile...
Când ochii-ți strălucitori
aprend soarele...

Când buze de dulce se-nfruptă din post...

Când ramuri de dor doinesc prin Veneții...
Când zei din Olimp deced a târziu...

Acolo ești tu -
Și mă rupi de pustiu.

Dragoste de piatră

Sisif hurducă piatra spre sine.
Dragoste de piatră, apartenență din el.
Duel de vocale, joc, vină vărtecă.
Energie a buzelor rostuite să placă,
A ochilor înfumurați de-o noapte imundă.
Simț al pierderii carnale,
Firesc îngropat.
Voluptate de șir, sinistrare de roz.
Strigăt de viață.
Neregăsire în prelungul ceas.

Prometeu, stăpân al focului inimii mele,
Ridică din lut piațeta de suveniruri
Și pierde oglinda ploii din cerc.

SORIN COTLARCIUC **Vatra Dorei, jud. Suceava**

Luceafărul

O rază de-nceput vreau să-mi oferi
Spre-a lumina și nopțile stinghere
Din sacrele imperii austere
Vânate de temuții rinoceri.

Nevinovat, sfios în caractere
Fi`nd sclavul enigmaticei tăceri
Extaziat de magice plăceri
Sedus de inefabile mistere.

Pe bolți vâpăi dansează-n întuneric
Și mă cuprind ca într-un cerc himeric,
Prea încântat de-a mea divină roză

Eu mă afund în lirică hipnoză.
Asfinte astrul, zorii mă inundă
Iar visul piere-nvins într-o secundă.

studiu de caz

Mi-am pus cândva oculta întrebare:
Ce rol interpretează omu-n lume?
Mă supără realitatea cum e
Cu legile specific - protectoare.
Puterea unuia covârșitoare
Se raportează la enorme sume,

Relații de afaceri și cutume,
Ce fac din el, în fapt, sperietoare.

Fiind neînzeștră cu-nțelepciune
E predispus ușor la slăbiciune
Crezând naiv promisiuni deșarte.

Osânda-și duce-ntruna-n suferință,
Plângând destinul dur pe mai departe,
Iertare vrea, ca ultima dorință!

Ciclu septentrional

Sub toată aurora boreală
Natura-ntreagă stă la hibernat,
Procesul e în taină guvernat
De-o lentă involuție fatală.
În somn prelung și omu-i angrenat,
Având o stare brută, glacială,
Ce prognozează marja sa letală
Când nu-i destul de bine antrenat,

Din ordinul Stăpânului Divin.
Când peste-al morții sumbru întuneric
Noi raze de speranță-ncet revin,
În șase luni avem un alt generic,
Mai luminos, sever redus numeric,
Prin cei ce nu se mai întorc. Amin.

**IOANA
HERGHELEGIU,
Călărași**

Alfa și Omega. Trei

Din punctul implozie
fecund se afundă-n
Vâscoază matrice
zeiță rotundă
În roiuri atomici

abrupt se desface
În oul dogmatic etern se preface.

Din Alfa disjuns –(deschizând paranteze)-
Romeo-mbătat de prea multe viteze
În punct relativ balconul preface
Pe veci Julieta-n Omega întoarce.

Cu țipăt șoptit s-a stropșit către soare
El, Alfa, cerșea la necaz o licoare!
Pe zei îi conjură să scrie un soft
Omega să-ntoarne din drumu-i pe loc!

Androgin în zale, onorabil zeu
Pregăti în stele vestit panaceu:
"Seara, la culcare, să nu uiți să iei
Trei lingurițe de Omega.3."

e-Laboranta

Clocot ca-ntr-un pahar de-al lui Berzelius
Și-mi spun că Don Quijote n-a dat totdeauna greș
Iar alchimiștii
Nu vor înceta să-mi frământă carnea
Sperând că vor găsi, la capăt de experiment
Licheni, și mușchi, și zimbri
În tropot prin ziua care a fost ieri
Și se încapățânează să fie din nou azi
Și + infinit.
E prea devreme pentru melancolie
Soarele, în plină agonie apocalitică
Își revendică din trupul meu
Cele 3 picături de sânge
Prin spinii de cactus din laborator.
Din trupul meu cu 80% apă.
Nu vreau s-aștept timpul când voi râde cu
gândul amintirii că am râs!
Singurătatea nu mai e posibilă decât în orașele
suprapopulate
cu licheni
cu mușchi
și cu zimbri!

Aștept femeia de serviciu
Să strângă zgura
Și toxinele
Și sedimentele de carne
de pe vremea când roata nu se inventase
ca să pot compara Soarele cu nimic.

Sunt fiica Evei de dinainte de Adam

Mi-s ochii goi în fața colii albe
Va trebui să fac prospecțiuni adânci
În milimetrii de soare apocaliptic anunțat de
(falși) profeți.
Măsoară centimetru cu centimetru pătrat
Din restul de suflet
Despre care cred că mi-a mai rămas
În colț de amintire.
În pelungiri de toamnă
Până la Apocalipsa ce va să vină.
"Ei, da! (îi spun mamei). Nu-ți mai face unghiile
cu rămășițele de roșu
Adunate în grabă de prin toate sticlulele cu
striații adânci de prin sertare de dulapuri din
odăi de la bunica...
Foarte curând, peste miliarde de ani, Soarele se
va înroși de tot de tot și se va scurge, imparțial,
și pe Pământ
și-atunci
vei putea alege ce culoare vrei,
da", vezi, nu te atinge de ocră

că e al meu și al strămoșilor și al strămoșilor
mei, care nu sunt și ai tăi
decât dacă
vei dovedi aceasta prin temeinice analize ADN.”

N-am timp. Dacă voi mai aștepta, mă tem că voi
rata vreun avatar
așa că-mi strecor trupul prin fanta din gaura
cheii
ce se cascadează, hău, între mine și restul. Solzos,
precum pielea din care tocmai am ieșit
rotind un umăr în sensul acelor de ceasornic
apoi am adormit.
Degeaba, nu pot să-i arăt tatei teoria
heliocentristă pe propria piele!
și-atunci celălalt umăr refuză să se nască.
”Aduceți forcepsul! Îmi sună-n ultimul neuron
de dinainte de Geneză.
Și nu știu dacă-i tata sau medicul. ”Dar te vei
mulțumi să fii un fel de hermafrodit.”

Brusc am avut o revelație (mi se întâmplă în
fiecare zi, când constat că ziua vine după noapte
Sau noaptea după zi?)
Îmi dau seama (e o minune a ființei mele!)
De ce, colegii,
Mă tratează ca pe cineva care tocmai s-a
transferat de la altă școală.
Cât despre mine
Acuma știu că sunt o fiică a Evei
de dinainte de Adam.

Tata crește un hipopotam în debara

L-a prins cu lasso-ul trecând râuri tulburi
Prea îndărătnic să nvingă curentul
De lavă-n aval.
Pe copil Goliat-nfiindu-l
Cu doctrine-ndopându-l

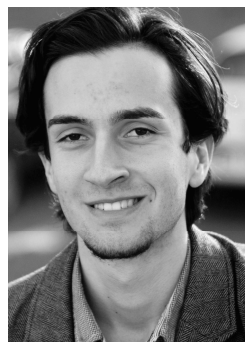
Pășune de jar în cocktail oferindu-i
La hipo spectacol la cină ducându-l
Pe pernă de puf la amiază culcându-l
Pe **hipo. Potam.**

În palmă culcuș de topaze-oferindu-i
Crescu până-n punctul în care,
Frângându-l,
Copita în aer curburi desenându-i
Lui tata

Cleștar din pahar licori adormindu-l
Pe pereți constelații de cai-verzi descriindu-i
Lui tata.

Oficii de gazdă făcând azi și mâine

Pe tata în mreje **potam. Hipo-l** prinse.
În casa de oaspeți el mase o vreme.
De bară-l suspendă-n secunde nebune
Pe tata.
Potam.

MIHOK TAMAS,
Oradea, jud. Bihor

cercuri și sinucideri

îmi plăceau
cândva și mie
flăcău fiind
cercurile căci știusese
din cerc m-am născut

în cerc mă voi întoarce.

noaptea, în speță,
mă atașam de lună
îi recitam adevărate elogii
îi ofeream rime în o
iubito incognito
mă iubea ciclic
iar când cerul era înnorat
dădeam târcoale circulare
nebuniei.

altădată
admiram circulația sângelui feminin
cum rotocolul său curge-n venele mele
deopotrivă
atașându-se, formând un opt culcat
admiram și alte opturi
optimumul sferic dintre sexe
sau optica belșugului carnal
iar când spiritul feminin era îmbufnat
plat sau cutat
dădeam târcoale circulare
nebuniei.

soarele era mai împrăștiat
decât luna sau femeia
își întrecea rotunjimea nerușinat
precum pruncul ce își fircălește candid
prima lui cârtică de colorat.

îmi plăceau cândva și mie
flăcău fiind
cercurile
iar acum în
era spiritelor verticale ori pleoștite
intangibile, de nefrământat
când oglinda e o aluviune
a nebuniei rectangulare

îmi scot ochii fără să zbier.

pentru că azi
– îmi spune și vârsta, îmi spui și tu –
acela este cerc
să-ți cotești cotul înapoia-ți.

abătut

El a bătut
pe când dădeam târcoale în somn.
El a bătut
de două ori – discret majordom.
El a bătut
cu fața în pernă i-am spus: eintrăh!
El a bătut
cel ce-mi mărșăuiește-n conștiință.

eu am tăcut
pluteam desuet ca un defunct.
eu am tăcut
un duh m-a-ntremat din pat în fund.
eu am tăcut
I-am privit chipul în al doilea geam.
eu am tăcut
era un contrast de lumini diafan.
eu am tăcut
păcatu-mi gemea lângă mine
eu am tăcut
în plină teofanie.

El a bătut abătut.

neglijență vicleană

mâna ei în mâna mea pe stradă
aflam grunji bine ascunși sub piele
așa cum buna seamănă
sâmburi-surpriză
ici-colo
lacomilor
în rulade cu vișine
dintr-o neglijență vicleană.

Și precum gustul îți lipește limba
de-o exaltare vicios
înăbușind opoziții degetele noastre
se încleștau pe stradă
bizar
precum din mediul citadin, din crăpătura
asfaltului
răzbătută o plantă carnivoră.

Și riposta s-a transformat în dorință
trepidația pichamărescă și-a găsit ecou
în compulsiile cardiace

secunda a devenit sânge
iar grunzul, făt.

NADIA-CELLA POP,
Brașov

Aplauze

Aplauze pentru mâinile
tale
ce din gânduri risipite
se plămădesc și sapă
pe fruntea torturată

doar vremi nestăvilite
ca o sentință.

Aplauze pentru mâinile tale
ce din lut pornesc năvalnic
spre oamenii de piatră,

spre paradoxul tăcerii
ca o mângâiere.

Aplauze pentru mâinile tale
modele veșnic nesupuse
de aripi, amintiri și amăgiri,
ce se dăruie superlativelor
ca un sărut.

Aplauze pentru mâinile tale
ce respiră un farmec exotic
într-o nestăpânită căutare.
Ele stau pradă mâinilor mele
ca o rugă.

Biografia lumii

Există ființe și ne-ființe,
există plinătate și goliciune
și există legătura dintre ele.
Poate eu am trăit
în mândria unui chiparos,
totem distrus al unui popor neștiut.
Poate m-au udat lacrimile
înrobirii și libertății,
când nimeni nu încerca să demonstreze
ce e lovitura.
Poate m-am mișcat
odată cu continentele
în dilema căutării.
Poate m-am risipit
pe toate pământurile arse
de profeții și răstigniri.
Și cine știe
mulți de "poate"
se vor fi contopit asemeni mie
în ființe și ne-ființe
până s-a scris
cutremurătoarea biografie a lumii.

Partitura dragostei

Dacă voi fi întrebată cândva
pe ce leșezi de soare
aș vrea să mă-nchin,
aș înălța mâinile rugă
atotputernicului,
cerându-i pedeapsa
unei eterne înlănțuirii,
unui veșnic surghiun
în albastrul limpede
de mai,
în topirea arzândă
a ceea ce am vrea să fim:
peregrini ai zenitului,
lotus păgân.
O, Doamne...
cere-mi și răsuflarea
și cenușa,
dar dăruie-mi omul
ce l-ai hărăzit
ostatec în timp,
doar mie, doar mie.

Replica

Cad pietre
sau bat clopote
în inima mea...
Sunt lovituri precise și dure,
dar eu simt o bucurie puternică
ce arde și luminează.
O alchimie aparentă
mă topește provocator
într-o sămânță naturală,
o silabă a începutului.
Acum înțeleg
cine dă sens și ritm
strigătului surd,
întrebării sălbatice,
revelației nebune
din labirintul nostru de emoții.
Prietenii,
lăsați să cadă pietre
sau să bată clopote
în inima voastră.
E semn că cineva este înăuntru.
Ascultați-l și iubiți-l.

ELENA PRUTEANU,
Galați

Bătrâni Trecători

Bătrâni Trecători,
pe sub plopî desfrunziți,

Cu umbrele gri, tremurânde,

Cu spinări gârbovite și pași târșâiți
Fac alene, plimbări muribunde.

Câte doi foarte rar, cel mai des singuratici
Pe alei inundate de-al toamnei șuvoi
Trec alene, tăcuți, dureros de apatici
Cel mai des singuratici, foarte rar câte doi.

Năuci se opresc să vorbească de boală,
Sau de fii ocupați, prea grăbiți și uituci
De nepoți cunoscuți doar la fine de școală;
Să vorbească de boală, se opresc cam năuci.

Cu ochi aburiți, privesc ca prin ceață
Prea miopi, prea apoși, cu iriși sleiți
Un trecut început în urmă c-o viață
Privesc ca prin ceață cu ochi aburiți.
Ei vorbele-aud cu-nțelesuri boeme
Dintre oameni atenți, muți se exclud
În urechi astupate cu vâluri de vreme
Cu-nțelesuri boeme ei vorbele-aud.

Tineresc și carnal, mersul lor cel biped
Azi transformat într-un târâș prea banal
E bătrân și-ajutat de-un baston ortoped
Mersul lor cel biped, tineresc și carnal.
Fac alene, plimbări muribunde.
Cu spinări gârbovite și pași târșâiți
Cu umbrele gri, tremurânde,
Bătrâni Trecători, pe sub plopî desfrunziți

Două clipe

Sunt două clipe prinse în stază
Ultima o așteaptă pe prima.
Ultima e întuneric, prima e rază
Prima vestește lumina!

Sunt două clipe ce strâng între ele
Minunea de-a fi om viu pe pământ
Exprimat cu de toate, cu bune și rele
În fapte, în gânduri și-n orice cuvânt.

Sunt două clipe cu timp prețios
În prima ne naștem, în a doua murim
Dar nu ne lăsăm, alergând sus și jos
Ne petrecem viața cum putem sau cum știm.

Sunt două clipe de timp urmărite
Primă e-mpinsă din spate alene
A doua e-atrasă de aripi grăbite
Ce poartă sfârșitul, prea rapid, prea devreme.

Sunt două clipe în simbioză
Ultima se hrănește din prima

Prima-nflorește suav ca o roză
Ultima stinge lumina!

Poemul incomplet

La malul mării, îngândurat
Trist rătăcea un biet poet
Avea în gânduri de-așezat
Poemul incomplet.
În el, iubiri cu ură se-mpletau
Și zâmbet fals cu plâns amarnic.
Răspunsuri ce îl zăpăceau
Și întrebări cu sensul jalnic.
Catrene derula pe rând
Citind în ele trudă
De-a întâlni în al său gând
O muză prea fecundă.
Atins pe suflet de dureri
Se ostoia în rime
Cerând iubirilor păreri
Semnând cu criptonime.
Atât de crud de-nsingurat
Peșit de nebunie
Poetul trist n-a mai răbdat
La ceas de reverie
Întors cu spatele la lume
Că îl blama acuзатор
Împins de cauza anume
Pleacă pe mare cu-al său dor.
În urma-i, file umede sau dus
Pe val în spuma mării
Poemul incomplet, distrus
De undele uitării.

**EUGENIA DANIELA
TÎRALĂ, Galați**

Până mă-ntorc

Am să scriu despre tine
în fiecare zi.
Azi o furtună,
mâine o timonă...
am să strâng
tot nisipul din tine

în cea mai mare clepsidră de-argint
să stai la iarnă cu mine
s-aud oamenii de pe țărmuri iubind.
Am să scriu despre tine mare,
despre cum strigai după soare-n April
când te priveam doar eu în zare.
Tu înțelegi de ce alerg spre viață
iar graba-mi seamănă
cu spargerea valului tău
din fiecare dimineață.
Tu știi că din "a fi"
cea mai frumoasă parte este "i".
Astăzi m-am hotărât

să scriu despre tine mare,
în fiecare zi.

Ajun cadentat

astăzi nu mai privim, nu mai fugim
pășim doar înainte cadentat
astăzi nu ne uităm, încă ne știm
ca iarba despărțită-n fire de un copac.
n-avem adresă nici brad de Crăciun
ne scriem tot într-un plic sigilat,
dar crede-mă, crede-mă când îți spun
că vremea nu trece într-un timp exilat
că încă mai am macii în sân
pe care i-ai pus și nu i-ai uitat
și poate cândva în Ajun am să pun
cu mâna ta globul în brad.

Tot. Toată

niciodată nu beau toată cafeaua
din cana cea mică,
niciodată nu reușesc să o simt pe toată,
niciodată nu mă trezesc te tot;
toată – niciodată.
de fiecare dată îmi spune mama
„nu despărți zațul de cafea...
gustă partea rea
să-ți rămână partea bună
pentru mai târziu”,
iar eu îi promit că am să păstrez
totul
pentru mai târziu
și o rog în fiecare seară
așa cum se roagă copiii îngerilor
îi spun „lasă-mă,
lasă-mă să gust toată spuma
fierbinte
o singură dată
dintr-o dată,
lasă-mă și apoi am să-ți ofer ție
în cana cea mică
dragostea mea decofeinizată.”

tu și lumea

lumea întreagă era bucuroasă
tu erai bucuroasă la fel ca lumea întreagă
și între tine și ea rămânea acel drum lung
pe care ți l-ai dorit între ceasuri întoarse
pentru ora locală
sub tălpile goale-ți creștea toată iarba
nevăzută încă
și avea să te doară-n primăvară
și să-ți stoarcă ploile de vânt
dar tu vei fi mai bucuroasă decât lumea întreagă
și lumea întreagă
va fi la fel

VASILE OVIDIU,
Azuga, jud. Prahova

Lucrare

Din corduri pietrificate
am cioplit cruci ascuțite
până la cer
Din droburile de sare
am cioplit chipuri
Cu frică de moarte și de

Dumnezeu

Din veșmintele păpușilor de cârpă
am tăiat fâșii de voință
Să oblojesc destinele frânte

Din creierele curate și spălate
am tăiat felii servindu-le în aspic
la masa tăcerii

Ispășind nevina printr-un gest util
Dintr-un ghem de nervi am împletit o furie.
Apoi, prosternat în fața icoanelor
Dintr-un cuvânt de învățătură
am respirat iubire cât să topească polii.

Adevăratele minciuni

Doar pentru că toate cele
Nu sunt precum noi am vrea
Iar pământu-i praf de stele
Nu-i praf de pământ o stea,
Toți respiră și transpiră
În minciună și păcate
Și privesc de sus la astre
Prin ecranele pătrate.

Căutând mereu nimicul
Prin metode complicate
Îl traduc în vorbe goale
Definiție la toate,
Nevăzând de ochi lumina
Doar vânează inamicul
Iar când se declină vina,
Vor diviniza... nimicul.

Botez de prunci

Din praf de stele moarte Cuvântul se-ntrupează,
Coboară să renască și-n apă se botează.
Își lepădă veșmântul de moarte și păcat,
Unindu-se cu Fiul cel mort și înviat.
La ceas de sfântă taină un glas rostește Crezul,
Prin datină creștină desăvârșind botezul,
Lumina din lumină cu preoții-n altare,
Împreunăți în rugă duc pruncul la-nchinare.

Ca florile-nflorite la ceas de primăvară
Încreștinează pruncul ca să se nască iară,
În pace și cu frică de Dumnezeu atunci,
Un rob se mântuiește printr-un botez de prunci.

Când

Când mințile-n genunchi căzute
Coboară-n inimi ca de prunci,
Se află lucruri neștiute,
Nebănuite pân-atunci.

Când flacăra din duh pătrunde,
Străbate ca un fulger fier
Până-n pământul ce ascunde
Păduri de oase și mister

Când răscolește-n oameni slava,
Iubirea iese din tipare
Și se revarsă peste lume
Precum talazurile-n mare.

Când mintea își deschide ochii
Și clarvăzând nemărginirea,
Creierul pierde socoteala
Și oamenii se pierd cu firea.
Când cerebral îmbătrânește
Interimarul din structură
Predă ștafeta cui rămâne
Să memoreze din Scriptură.

CORNELIA VÎJU
Movila Miresii,
jud.Brăila

Lucrare

Din corduri pietrificate
am cioplit cruci ascuțite
până la cer

Din droburile de sare am cioplit chipuri
Cu frică de moarte și de Dumnezeu

Din veșmintele păpușilor de cârpă
am tăiat fâșii de voință
Să oblojesc destinele frânte

Din creierele curate și spălate
am tăiat felii servindu-le în aspic
la masa tăcerii
Ispășind nevina printr-un gest util
Dintr-un ghem de nervi am împletit o furie.
Apoi, prosternat în fața icoanelor
Dintr-un cuvânt de învățătură
am respirat iubire cât să topească polii.

Adevăratele minciuni

Doar pentru că toate cele
Nu sunt precum noi am vrea
Iar pământu-i praf de stele
Nu-i praf de pământ o stea,
Toți respiră și transpiră
În minciună și păcate
Și privesc de sus la astre
Prin ecranele pătrate.

Căutând mereu nimicul
Prin metode complicate
Îl traduc în vorbe goale
Definiție la toate,
Nevăzând de ochi lumina
Doar vânează inamicul
Iar când se declină vina,
Vor diviniza... nimicul.

Botez de prunci

Din praf de stele moarte Cuvântul se-ntrupează,
Coboară să renască și-n apă se botează.
Își lepădă veșmântul de moarte și păcat,
Unindu-se cu Fiul cel mort și înviat.
La ceas de sfântă taină un glas rostește Crezul,
Prin datină creștină desăvârșind botezul,
Lumina din lumină cu preoții-n altare,
Împreunați în rugă duc pruncul la-nchinare.

Ca florile-nflorite la ceas de primăvară
Încreștinează pruncul ca să se nască iară,
În pace și cu frică de Dumnezeu atunci,
Un rob se mântuiește printr-un botez de prunci.

Când

Când mințile-n genunchi căzute
Coboară-n inimi ca de prunci,
Se află lucruri neștiute,
Nebănuite pân-atunci.

Când flacăra din duh pătrunde,
Străbate ca un fulger fier
Până-n pământul ce ascunde
Păduri de oase și mister

Când răscolește-n oameni slava,
Iubirea iese din tipare
Și se revarsă peste lume
Precum talazurile-n mare.

Când mintea își deschide ochii
Și clarvăzând nemărginirea,
Creierul pierde socoteala

Și oamenii se pierd cu firea.

Când cerebral îmbătrânește
Interimarul din structură
Predă ștafeta cui rămâne
Să memoreze din Scriptură.

VERONICA BUTU,
Constanța

Malinconia

Stelele curg malinconice
Peste amintirile conice
Sâmbete cu zâmbete
Ielele bete

Dansează-n pădure
Despărțiri dure
Rămase în urmă
În amurg un murmur
De amor ca de purpură
Malinconie pură
Plenitudine nudă
Se prelinge udă
Pe cer pe întinsele culoare
Ce cer o altă culoare
Un albastru înalt,
Un alb astru în alt
Scenariu de paradis
Unde mă săruți dinadins
Sufletul mi l-ai atins
Cu suflul întins
Către stelele ce curg
De amor în amurg
Neînfinat în cascadă
Într-un finit ca să cadă
Din nou printre nouri
În malinconie.

Nu e

Nu e celulă
Nu e ființă
Nu e adânc
Și nici înalt
Nu este cer
Nu este noapte
Nu sunt aripi
Și nici vise
Nu este azi
Nu e nici mâine
Nu este timp
Nu este spațiu
Și nici suflet
Și nici stea
Nu e nimic
Și nimeni

Să poată rupe
Această crudă,
Sângerată,
Fără capăt,
Neîndurată,
Istovită,
Tânjindă,
Înabușită,
Urlândă,
Stoarsă,
Prea tristă,
După tine,
Sfâșietoare
Melancolie...

Vid galben

Pustiu e...
Cobor pe treptele vieții
În vidul infinit.
O ceață amară colorează cerul
Într-un galben mocnit.
Stelele palide își desfășoară aripi
Pe umerii mei atât de grei...
Atât de pustiu e...
Când flacăra vieții arde
În vidul fără de sfârșit...
Nu reușesc să te cuprind.
Ești vid reîncarnat
Într-o dragoste moartă...
Pustiu... pustiu e...
Sumbra melancolie –
Pe toată o beau
Mă scald într-un galben
Cu aripi de ceață, frântă,
Ucise pe treptele vieții,
În vidul ce nu cunoaște
Sfârșit.

Roșu ușor

Lumea nu-i decât un fior...
Fior de roșu închis
Închis în trupul lui de vis
Vis cu aripi de foc
Foc ce mă mistuie ușor...
ușor cobor în abis
Abis ce urcă spre el
El, mereu el – unicul sens
Sens al unei lumi fără vis
Vis...
al unei iubiri de roșu închis.

**DIANA ADRIANA
MATEI Ploiești**

Cumpănă

În valiza noastră de
călătorie
am pus un fanar
aprins cu scânteii
lăuntrice
peste care am așezat

ale tale haine
murdare de râvnă,
pătate de pizmă,
șifonate de plămuire
și apretate
cu lacrimi clocotite, absorbite, nevăzute...

Așa am hotărât eu
să iau valiza cu totul,
să o trimit într-un pod
la curățătorie,
să apăs
pe butonul timpului
până când
își termină programul
și pot scoate hainele netezite
de fanarul cald,
încă pregătit de drum!

Pedeapsa

Omul acela nu mai are suflet;
L-a părăsit de curând
înălțându-se până la ultimul etaj,
dar îngerii supărați
nu l-au dorit
pe așternuturile lor perforate
de bisturiul - imobil,
în schimb i-au dăruit
scări galbene rulante
sa se coboare și el, ca sufletul...

Atât s-a îndârjit și a ocărât
încât a uitat
unde trebuia să coboare
și s-a nimerit pe alte scări,
pe undeva, la demisol,
unde nici măcar
sufletul nu mai avea spirit,
darămite omul acela...

Prima întâlnire

La prima noastră întâlnire
nu voi primi
nici măcar

o floare;
pentru că am deja
toată primăvara
cu muguri crescuți
din ale tale versuri albe
pe ale mele crengi agățate
de cuibul toracic
al toboșarei
ce bate ritmic, eruptiv,
mai alert
bum bum, bum bum
și mai ales
ajunsă acum
la prima întâlnire a noastră!

OANA POP, Cluj

Eva

Mă-ntrebi de Eva mă
numesc?
Da!
Cred că poți să-mi spui
și-așa.
Port aripi, ori poate
șerpoaică sunt,

Ce te îmbată cu miresme dulci,
Te-atrage întinzându-ți măr
Din pom oprit
Și îți zâmbește îmbietor,
A dor de tine...a amor.

Și dacă Eva-s eu
E un păcat?
De-acuzi să știi că tu,
Flămând, mușcat-ai fructul oferit
Și demonul nu ai gonit din Rai.
Acum șezi tot cu mine
Pe Pământ
Și porți deasupra... acoperământ.

Îmi spui că sunt ispititoare?
Oh, da! Îți sunt datoare!
Te chem la mine,
Te sărut,
Clipesc mai des când mă privești
Și toate pentru că iubesc!
Aici, acolo, peste tot...
Pe unde apuc și unde pot,
Pe unde ești!

Așa că poți să-mi spui femeie,
Ori fă, sau poate...tu, muiere!
Să mă strigi Eva,
Sau cum știi,
N-am să mă supăr nici de vrei,
Căci nu uita:

La început, după Cuvânt,
Când Domnul mi te-a plăsmuit,
Am stat la pandă și-am furat
O coastă!
Hai că te-am luat!

Bună dimineața

E dimineață.
Sau era dimineață
Atunci când soarele făcea primii pași,
Când, cu ochii încă închiși
Te căutam prin așternuturi
Și te simțeam zâmbindu-mi.

Bună dimineața, mi-ai șoptit,
Iar eu..., eu privindu-te pe sub gene,
Somnoroasă,
Îți răpesc un sărut
Și-apoi îți răspund: Te-am visat!
Alergam printre nori
Și ascultam vocea ierbii.

Și știi?
Îngerii scuturau peste noi
Ploi de roșiatică frunze,
Copacii au format harpe din crengile lor,
Iar vântul, ei bine, el adia timid
Făcând corzile să-și vibreze amorul.

Închide ochii. Am să-mi poposesc palmele peste
ei
Pentru că vreau să vezi și tu.
Pluteam amândoi, doar noi
Și era totul pentru noi, al nostru.

Bună dimineața iubire!
Acum pot să deschid ochii.
Mulțumesc!

Am luat din nou creionul în mână
Și am lăsat gândurile să plece,
Către foaia care cuminte-și aștepta
Cuvântul.

Timid, cuvânt după cuvânt a început
Să se odihnească pe pagină.
Să prindă sens, să prindă formă,
Însă,
Eram doar eu și verbul a fi,
Eram doar eu și poemul.
Cine să citească?

Am zâmbit.
Îmi venea să las creionul din mână,
Să părăsesc caietul care mă privea
Mereu nerăbdător,

Așteptând să îi cuprind rândurile.

cu pumnii...

E târziu, dar e senin
Și e vremea rugilor
Și-abia acum realizez că Tu citești,
Că Tu scrii, nu eu muritorul.
Întorc spre Tine Doamne poemul,
Ridic caietul spre cer,
Mă-nchin Ție și rămân mută.
Mulțumesc!

Pofte

Ciudat sentiment mă încercă azi.
Îți șoptesc la ureche:
Vreau să beau!
Faci ochii mari și privindu-mă,
Mă întrebi mirat: Ce???

Suna mai mult a reproș,
Dar ce-mi pasă?
Am poftă...de whisky!
Vreau să simt ce gust au ploșnițele!
Încă mă privești.
Chipul îți trădează uimirea.
Și dacă tot am făcut-o de oaie,
Îți cer și-o țigară.
Hai, dă-mi! Doar una și-atât!
Te rog!

Ridici din umeri și îmi întinzi pachetul.
Mă servesc și...trag un fum.
A naibii țigară! Mai bine-mi dădeam foc!
Îmi zâmbești și vrei să spui ceva.
Nu apuci.

Ridic paharul și îl dau peste cap.
Din nou mă înec.
Pesemne că oi fi înghițit și ploșnița.
Ciudată creatură!

Cu ochii mari, jucăuși de-acum,
Îmi strig amorul.
Știi, oamenii beți spun mereu adevărul,
Iar eu te iubesc și ....sunt beată.
Hâc! E fericirea.

**DIANA
ACHIM,
Satu Mare**

Ghicitoarea din somm

Un dans de culoarea lunii
plutea pe trotuar și
mi-a strivit somnul statuar

Mi-a cerut când s-a oprit
să-i spun două litere
care încep cu A.

Din prea mult somn
am adormit
cu gândul curgând
neoprit
la cele două litere
care încep
cu A...

"A" mare și "a" mic.

Orele

Orele sunt doar secunde îmbrățișate.
Orele sunt litere din timp.
Noi suntem prea mici, prea departe...
Când ajungem să le cunoaștem,
luminile din ochi se sting.

Semn de carte

Deschide-mă la pagina stângă,
apoi deschide pagina la pagini crescânde.
Ocolește-mă din colț în colț,
din când în când.
Citește-mă cu voce tare, șoptind.

Nu te speria dacă te simți
ca un punct. Nici un creion
n-a plâns că și-a rupt vârful.

Închide-mă la pagina dreaptă,
unde degetul o rănește zâmbind.
De pe buze-ți coboară o șoptă
Între filele mele... murind.

Regret

- Un pas ne despărțea,
iar când l-am pășit
apropierea mi-a zdrobit glezna...

Nu știu de unde mă încep,
dar brațul tău mi-e țarm de stânci
ce mă ține strâns la piept.

Obrazul tău e-un orizont de nori...

- Totuși, un singur lucru am să regret:
că n-am știut să-ți sădesc în suflet aripi
și să te-nvăț să zbori.

**IONUȚ
BURUIANĂ,
Constanța**

**Rafturi de
beton (alb)**

Ne-nghit clădirile în scări,
în lifturi și-n bucătării.
vieți între rafturi de beton,
iubiri pe piesele de mobilier.

Nevoi ne-mping între birouri
ne spânzură zilele de cabluri,
ne-ngroapă tinerețile-n dosare,
ne toarnă viața-n doze de cafea.
Suntem sorbiți fără scăpare
de market-uri cât satele de mari,
și alte rafturi ne-ordonează traiul
prin mii de suflete în ambalaje.

Viața întreaga e-ngropată-n gri
și zâmbetele-s doar pentru concedii
doar umbrele mai urcă în tramvaie
și nimeni nu așteaptă decât leafa.

Între zidurile zugrăvite trist
zac cutiile cu informații
ce-aruncă cu dezastre-n lume
în cărți nu mai plonjează nimeni.

Dar numai moartea, poate ne-o salva
de-atat-amar și gol și rece
Ne ia ea oare din viețile uitate-n rafturi,
sau tot acolo mergem?
Căci criptele-s tot din beton făcute.

Viața mea e un circ

Viața unora e totul
viața altora, nimic
Viața ta, poate-i un aeroport
a lui, poate este-o hartă
iar a ei poate-un talcioc.

Dar a mea... A mea dragi prieteni
e un circ.
Viața mea-i un mare circ.
Viața mea-i un cort imens, colorat,
din care lumea se vede altfel.

Un pitic cu o porta-voce anunță periodic:
"Doamnelor și domnilor! veniți să vedeți!
Acest tânăr nu mai are foarte mult de trăit!"

Oamenii cumpără bilete. Vin să mă vadă...

Dar eu am mai multe variante de bilete aici.
Spectacol de o oră, două, trei, o săptămână
o lună și, nu în ultimul rând, de o viață.

"Nu vă speriați prieteni!" reia piticul
"Nu este scump deloc. Ba chiar este foarte ieftin
băiatul ăsta!"

Fie că vă luați bilet, fie că nu,
trebuie să știți un lucru :
Odată ce ați văzut primul spectacol,
lumea nu va mai fi la fel ca înainte niciodată.

Piticul: "Încă cinci minute și începe spectacolul
de astăzi!"

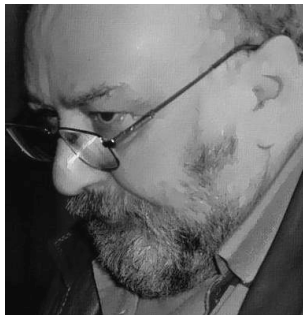
Ca protagonist pot să vă spun,
în secret, programul spectacolului vieții mele:
În deschidere, moment umoristic cu doi
clowni colorați strident care strigă, urlă
și aleargă
prin camera mea să-mi găsească hainele
În toată dezordinea asta exagerată.
Un moment cu dresură de animale feroase
care-mi spun mereu să mă sinucid, însă eu,
dresor experimentat, le-am liniștit mereu.
Până acum.
Două sentimente acrobate, iubirea și ura,
fac frecvent salturi nebune tăind aerul înghețat
din jurul lor. Acum, un triplu salt mortal:
Iubirea se desprinde de bara
ridicată la trei universuri
depărtare de pamânt și se aruncă disperată,
dar extrem de grațios,
salvată fiind de ura vigilentă,
și perfect sincronizată.
Un scurt moment de cabaret
în care toate domnișoarele
pe care le-am sărutat în viața asta
trec val-vârtej prin filmul minții mele.
Clownii intră din nou spre a reglementa cumva
dezordinea din viața asta.
A... biletele: nu costă bani,
dar îmi veți cumpăra timpul meu,
cu al vostru. Schimb corect.
Nu pot să mă abțin...
Vă voi spune și finalul spectacolului.
Voi muri.

"Doamnelooooor și domnilor,
protagonistul măscărici
este gata să-și reia spectacolul",
urlă, pentru ultima oară, piticul.

Ochii mei s-au albăstrit destul
în timpul somnului.
Piticul anouncer, vigilent cât eu mă pregătesc

se retrage acum în culise.
Intru din nou în arena vieții mele.
Deocamdată nu-i niciun spectator, așa că am să
exersez din nou trucul ăla cu cafeaua și țigările.

ILIE BÂTCĂ,
București

Poetul

Eu sunt poetul
nimănui,
cu noian de cărți
nescrise,

le-aș dăruî, dar nu am cui,
cine ar vrea atâtea vise!
Nici mie nu-mi mai aparțin,
m-am risipit printre cuvinte,
am mai rămas doar un suspin
dintr-o aducere aminte.

Împăcare

Iubita, poate, nu-i de vină,
de m-a uitat, gânditu-m-am.
Ce sunete de mandolină,
ce versuri de Omar Khayyam!?

Ce dulce mai era amarul
scurs din ulciorul - trup de fată!
Mi-e dor de mine, de barbarul
ce-am fost în lumea de-altădată.

Chiar dacă veacul este altul,
ne vine greu să recunoaștem
și să-ncercăm să facem saltul
spre înapoi, să ne renaștem.

.....
Să o împac, fac primul pas,
timid, cuprins de remușcări,
știind c-atât mi-a mai rămas,
să-i duc manele-n loc de flori...

EUGEN ILIȘIU,
Deva, jud. Hunedoara

Semigena iota 7

Se zbate pământeanul
în dileme,
Genetic supte din
maternul lapte,
Dar viața-i e lipsită
de probleme

De are semigena iota 7...

Căci semigena iota-i dă putere,

Să zburde cu candoare printre rele,
Ispite nu-i străpung cinstita vrere,
Scutit e de dorințele mișele,
Ce, cu osârdie străbat prin fire,
Ducând sărmame suflete-n ispită,
De grele vicii, vieții-i dau de știre,
Că zi de zi, din umbră e pândită...

Căci primprejur ursitele-s mișele,
Ni-i plin pocalul de zmintite fapte,
Și fi-vor ale lumii vremuri, grele,
De-i lipsă semigene iota 7,,,

Un nou început

Să mergem cu toții pe pajiștea rară,
Să țesem din fire de iarbă, gherghef,
Să-l punem, broboadă, la trenul din gară,
Oprit, din zmințeală și lipsă de chef,

Oftrandă s-aducem la zeii cei harnici
Un tren, de fecioare sălbătice plin,
Cu toți călătorii să fim blânzi și darnici,
Să treacă cu bine al nașterii chin,
Iar mame-nșirate pe calea ferată
Să nască copiii făcuți pe-nserat,
De ultima roată, din timp înfrânată,
Cordonul genetic să fie tăiat,

Să mergem cu toții pe pajiște, iarăși,
Născuții să-i punem în vase de lut,
Cu zeii cei sluți să ne facem tovarăși,
Să scriem zidirii un nou început...

Coji triumhiulare

Prin cărți pisate în călcâie,
Icoane zburdă, întrerupte,
De raci cu aripi de tămâie,
Și de godaci cu fețe supte,

Jivine cubice-n rostire,
Pândesc momente răsfirate,
Cu aspre gânduri în privire
Și dungi prin innuri tremurate,

Adânci fântâni inundă juguri,
În straie ude de procese,
Cântări gravide ard pe ruguri,
Adună stânci, în rînduri dese,

Și prin pârlouge transparente,
Învârt dubluri cu ochi gestanți,
Tivind, cu răni adiacente,
Cârteli fudule, în colanți,

Apoi cu hămeseli tardive,

Închid în ciucuri vajnici fauri,
Mânjind ipohondrii fictive,
Cu unghiuri de etcetera-uri!

Intercalări

mi-e sufletul inestetic
ca un pat nefăcut...
veșnicia a început de două minute
și s-a terminat de un minut.

florile nu pot să învie morții,
oricât le îngrămădim pe sicriu,
la fel lumânările, tămâia, bocetul
ducă-se, toate, pe pustiu...

mi-e cugetul zănatic
ca un alpinist inveterat,
ce urcă muntele pe versantul
care este cel mai înclinat...

murdăria e starea naturală
căci ea se face de la sine...
în zadar o negăm prin curățenie
căci murdăria revine, revine...

mi-e sufletul inestetic
ca o vinovăție mocnită...
dece, Doamne, faci asta?
de ce mă duci mereu în ispită?

MENUT
MAXIMINIAN
Bistrița, jud. Bistrița-
Năsăud

Mister

Gașca luă la pas
subteranul,
Sfâșiind pântecul
metropolei.

Tainele îngropate de monștri
Își fac sălaș în suflet.

Nervurile din carapacea țestoasei
Sunt inventariate de piciul plictisit.
Poțiunea magică
Își așteaptă recrutul.

Aș bea 100 de vodcă,
Ca intrat în subteran
Să văd cărămizile bibliotecii,
Cu ochii înnăbușiți.

Viermii ăștia grași
Sunt din pământul meu,

Iar lăcustele de împrumut.
Mai am șerpi orbi și șobolani cântători,
Din flora acidă.
Toate cu suflet.

Țuică și lapte

Rostul lui e să aducă laptele.
Își bea porția de țuică, apoi vorbește cu oile lui.
Și laptele vine în găleată.

Coboară din muntele sacru
Cu pași adânci în molul drumului.
Sfios ca o domnișoară
Se așează la masa din piață.

Are taxele la zi.
Și laptele cel mai bun.
Cu gust de iarbă aromată,
Cu grăsimea sondată.

După ce domnii sar ca lăcustele,
Laptele se evaporă.
Iar Gavrilă, cu oboseala bătută în cuie, ca Iisus,
Urcă muntele alb.
Măine iar țuică, lapte, domni...

Scara de foc

Ursitoare în alb,
Copil în scutece de foc,
Viață în fașă,
Cu cărți de apă.

Seceta smulge păcatul,
Făina pâinii se înmulțește,
Fiul se ridică din moarte,
Cerurile deschid ploile.
Vântul vârtej face,
În stele ajunge carul,
Duhul suflă lin
Peste câmpia românească.

Sfântul adie ca un vânt de vară
Peste satele cu cenușă în sobă
Și clopote ce bat prin fum
Vestesc iubirea.

Cugetul cugetă, urechile aud,
Gura laudă preamărirea,
Deneînceputul cu denesfârșitul
Fac casă luminii.

Strigați sfântului să vă audă,
Pe pene de aur el doarme,
Iar inima lui, împărțită în mii,
Lucește pe boltă.

Sfântul și sfânta ies la plimbare.
Norii îi acoperă în dragoste,
Iar noi ne bucurăm,
Când merele cad din pomul raiului.

Liniștea

Clapă ruptă,
Liniștea stă ascunsă.
Mi-am potolit bătaile inimii
Să nu o sperii.

Am tras perdeaua serii,
Am dat lumina la o parte,
Iar ea s-a furișat ca o felină
Lângă mine.
Am lunecat pe coarda vieții
De sus, de foarte sus,
De acolo de unde creasta se pierde
În tumultul sentimentelor.
Niciodată n-am simțit bucuria.
Am intuit-o în gesturile tale
Și atunci am urcat
Pe cărarea lăptoasă.

Tăcerea asurzitoare
Mi-a liniștit inima.
Iarna e iarbă,
Omătul flori.

Picăturile mărunte de ploaie
Îmi rățăcesc inima
Și liniște simplă
Stămpără zâmbetul.

SILVIU MIHĂILĂ
Alba Iulia

A FI

Eu n-am știut că sunt

– chiar

dacă sunt –
în această lume paralelă
în care plânsul de copil
e un remediu bun
... ca o himeră.

Eu n-am știut că sunt

– chiar

dacă sunt –
același visător cu toc în mână
pierdut în timp-ucigător de trupuri
ce mișună în noi ca și un vierme.

Și-nvăț să fiu-ntr-o lume
ce nu este
decât mirajul unui vis târziu
născut aievea într-o zi de iarnă
cu fulgii mari, ca strugurii copti, de-un verde
viu.

Eu n-am știut că sunt
că ești
Mi-ajunge ca să știu
că suntem
Și poate mâine vom fi amândoi:
un singur cerc
o umbră
peste suflet...

Curcubeu

E greu
să crezi
în iubire
când mâinile-s reci
alte brațe te cer
Și cuiburile-s părăsite...
când cearcafurile sângerânde
duhnesc a dragoste
făcută în grabă
fără atingeri
fără mângâieri
fără îmbrățișări
fără
să fii
tu
acolo
prezent
în ivirea curcubeului
în celălalt...

Între 2 vieți

Ne privim drept în ochi
ne tăiem cu privirea.
eu și cu tine
noi
nu mai știm
să ne sprijinim în iubire
așa cum viața
O, Domine,

viața
-călăul acesta -
naște ucigașul de vise.

„Ieși pe balcon
și
închide ochii
Ce moarte cruntă are anul acesta!”...

mi-ai șoptit-
nu m-ai lăsat să rostesc un cuvânt
mi-ai pecetluit buzele cu degetele tale
altădată fremătând a nemurire.
Apoi,
mi-ai luat paharul din mână
și l-ai aruncat cât vezi cu ochii
peste gheața sticloasă, fisurată
aburindă de vin roșu
și caldă-
caldă
ca balenele ucise
întinse
pe icebergurile
de-un alb imaculat
ce suspină-n apusuri de sânge...
Tu și cu mine
aproape de miezul nopții
noi ne răstignim
de ultimele fire de realitate
ale muribundului an...
încă se mai aude
ca un ecou etern
încet
monoton
o voce domoală
răgușită
gravă
„Ieși pe balcon
și închide ochii
Ce moarte cruntă are anul acesta!”...

Cumpăna

Între noi doi
există o poartă.
Mi-ai spus de ea
din copilărie...
Pe atunci
eu credeam în Tine
că o altă viață-mi vei da
pe care încă nu o cunosc.
Eu încă aștept.

Între noi doi
există o cumpănă.
Atunci când închid ochiul stâng
ea dispăre
Și se naște-mprejur
curcubeu rotit în soare.
Aseară m-am dezgolit de toată avuția
am pus tot ce aveam
mai de preț pe taler
și am fost întrebat:
„sufletul unde l-ai lăsat?...”
El doare.

Între noi doi
există o cumpănă.
Atunci când închid ambii ochi
lumea dispăre
devine un ghemotoc
iubire născută din
alabastru de foc.
Pietă plângând la picioarele mele
mă-ntreabă:
„sufletul unde ți l-ai lăsat?”
Se aud ulii de seară...

**CONSTANTIN
(NELU)
MOLDOVAN**

**Mănăstirea
Humorului,
jud. Suceava**

Stropi de liniște

Dă-mi liniștea înapoi,
iubire!
Redă-mi inocența copilăriei,
Zâmbetul de ștrengar
Și lasă-mă să alerg printre amintiri,
Răscolind frunzele toamnei,
Braț la braț cu uitarea...
Strivit de timp și depărtări,
Nici nu mai pot,
Nici nu mai vreau
Să suport privirile tristeții!
Picură stropi de liniște
Peste gândul meu hoinar...
Iubire,
Dă-mi liniștea înapoi,
Redă-mi dreptul la liniște!

De vorbă cu Dumnezeu

Mariei

Stau de vorbă cu Dumnezeu,
Încercând să pătrund dincolo de înțelesuri...
Mă dor nevindecatele răni
Provocate de sfâșietoarea suferință
care te-a mistuit,
Iar lacrimile sunt prea puține pentru a spăla
Păcatul îndoielii care mă macină!
În mine tună neîncetat
Mânia cuvintelor nerostite
Și mă răscolesc amintirile
Izvorâte din adâncul gândurilor...
Doamne!
Mi se cojește sufletul,
Lăsând să se scurgă seva iubirii
Înspre pământul din care ne-ai modelat,

După chipul Tău,
La facerea lumii...

Melancolie

Am obosit călătorind
Pe cărările întortocheate ale vieții
Și mă simt de parcă aș fi ajuns
La marginea ei dinspre apus!
Prin gânduri bântuie fantomele trecutului
Zgâlțând poarta amintirilor,
Făcând să țâșnească de sub gene
Puhoi nestăvilat de melancolie...
Mi-e sufletul gol
Ca scorbura unui copac bătrân,
Însă te rog Doamne,
Îngăduie să mai amân cu câteva anotimpuri
Clipa plecării!

Moartea din vis

În liniștea nopții
Moartea m-a îmbrățișat,
Șoptindu-mi cuvinte de iubire,
Încercând să-mi cosească rădăcinile sufletului
Pentru a-și împleti cunună de mireasă...
Abia spre dimineață,
Pe când mă îndemna s-o urmez
Dincolo de hotarul ce separă lumile,
Am reușit să mă smulg
Din îmbrățișarea de gheață
Și s-o alung,
Neagră de supărare,
Din visul ce-am visat!

RENATE MULLER
Heidelberg, Germania

De-o veșnicie...

Solzi de lumină picură
din cer ca o boare
în palmele stacojii ale
toamnei care moare.

O frunză solitară, ici colo mai adie,
ce-a ruginit pe ram, cântând o melodie.

În câmp stă brazda proaspăt pregătită,
ea s-a întors să doarmă peste iarnă,
așteaptă pătura ce va cădea-nălbită
și vântul, puf de pene, peste el să cearnă.

Iar pe câmpii stau ierburi ce se-ascund
îngenunchiate-n brumă, înghețate.
Doar zdrențuite clipele răspund
cu glasul stins, în ceață-nveșmântate.

În roua dimineții

Peste dealuri
cu coroane negre,
se ridică o cortină
cu falduri cenușii,
prin care ochiul
soarelui sclipește.

Privește în câmpie
scăldându-se în rouă,
cu genele lui calde,
tresare deodată
și-ascultă în tăcere,
cum totu-n jur respiră.

Câmpia se trezește
cu flori ce se desfac,
de gingășia lor se-ncântă
și-n sufletul lui simte,
tremuratul tainic
a unui dor ciudat.

infinită tăcere

umbrele nopții lângă mine zac
trupul nu mă ascultă
gândurile-mi sunt dizolvate
de când ai plecat

nu mă ridic...nu mai umblu
măinile mele sunt goale

tu...cânți în mine
eu...mă-nec în durere

fiindcă-mi lipsești

Nu pot să-ți scriu

După fiecare cuvânt sare o umbră,
ce-l învăluie cu o pânză neagră,
vreau s-o-ndepărtez dar se întinde

Fire de păienjeniș agățate de silabe,
freamătă într-o suflare de șoaptă.

Vreau să salvez fiecare literă,
lângă tine, într-o oră albastră,
când fără rost orologiul bate.

ANA NEDELCU, Ploiești

-Impresii de pe o bancă-

Stau pe o bancă

În parcul imaginației mele.
 Este paradisul unei păduri neatinse
 De foame...
 De orice.
 Retrăiesc un moment
 Și fac poze amintirilor.
 Arborii seculari îmi smulg atenția
 Și ochii fixează
 Sculptura încrustată în lemn.
 Plăcuțele inscripționate atâră falnic
 De gâtul trunchiului imposibil de cuprins,
 Marcând nume mari de NATURĂ.
 Apa verde-albastră
 Îmi susură în ureche
 Calmul unei zile fără sfârșit.
 Un brad stă înclinat
 Parcă în poziție de reverență
 Mulțumindu-mi pentru prezență.
 Adulmec raze de soare
 Printre ramuri mici și mari
 Și umbre pe frunze.
 Sunt șocată la vederea
 Acestui paradis incalculabil :
 Parcul imaginației mele
 Stă lângă mine
 Pe o bancă.

-Splendoare în mare-

Patru stânci de fier
 Își oferă vizibilitate
 De printre valurile mării.
 Stau lipită cu pieptul de solul fin
 De nisip auriu... de scoici grăitoare...
 Privesc drept în fața ochilor
 Și nu văd nimic...
 Nu văd nimic banal
 Ci doar nimic esențial...
 Mare... cât îmi cuprinde privirea.
 Valuri săltărețe pe bolți de vânt,
 O briză caldă și calmă
 Ce-mi deznoadă un tremor al firii.
 Călătoresc de mult...
 Iar azi am ajuns și aici,
 Aici în fața infinitului,
 Pe culmile valurilor neobosite.
 Am poposit pe o folie subțire
 Pe care deja a îngropat-o nisipul.
 Trupul mi-e lovit blând de dune agitate
 Ca-ntr-o sesiune de masaj extatic...
 Ce lume nouă și totuși cea mai veche...

Cânt acum împreună cu marea...
 Mă scald într-un somn perpetuu,
 Plăcut, pacific,
 Puternic, periculos...
 Tremurul interior îmi confirmă

Starea perfectă de trăire cosmică,
 De comuniune unică.
 Combin sunete pe hârtie
 cu întreruperi de nisip...
 Nisipul, ce mi se lipește de foaie
 Construindu-mi versurile.
 Fețe vin și pleacă...
 Eu sunt tot acolo... aici... pe dune de nisip,
 Pe valuri de spumă,
 Pe sunete neîncetate.
 Condeii tremură
 pe hârtia zămisliță în puncte de nisip...
 Încet, încet,
 Nisipul îmi continuă povestea...
 O mângâie,
 O răsfată,
 O inundă...

**ANCUȚA NICHIFOR,
Tulcea**

Trei amiezi și jumătate

Mi se fărâmă degetele
 plopilor mocnesc
 septembrie;
 mi-s ochii tăciuni,
 mă cațăr cu ei pe fiecare

clădire.
 Mi se întunecă mâna
 pipăi fărâme de gânduri
 și foi strigă la mine;
 celălalt drum e mai încolo.

Creionul e poticnit în tăcere.

Mi-am șters unele cuvinte,
 multe greșeli au fugit înapoi în timp.
 Nu și timpul.

Sunetele plutesc la lumină;
 sângerii, nori arși în lut
 dau ocol mușcând seara.
 E ultima mea bătaie la ușa ta.

„Tăcut”

Sunt oameni care cred în Dumnezeu;
 eu cred în zgomotul din surdină.
 Sunt oameni care se roagă;
 eu ascult:
 pixuri, taste, pulsul de dincolo de perete...

Cum spuneam, oamenii se roagă. Involuntar.

De ieri, nu mai ascult muzică;
 prea multe cuvinte.

Prea mult sunet.
Dar mi-a plăcut, eu n-a mai trebuit să spun nimic
folosindu-mă de alții.

Azi e rândul meu să mă rog.
Chiar și involuntar.

„Ore târzii”

E liniște în jur.
Când amiaza trece de soare,
rămân tot mai în urmă
cu ochii aprinși cât o inimă,
cu nopțile pulsându-mi în vene,
Și nu mai știu
pe ce străzi îmi voi pierde
rupte, încălțările.

Pribegesc
fără să-ntreb făcliile înalte
cum au împietrit,
când nu mai știi de-i liniște în jur
sau înlăuntrul tău,
când nu mai știi de te ține în viață
vreun sentiment,
de ești conectat la vreun gând,
sau dacă totul e doar euforie.

Și nu știi dacă ești singur,
sau lumea-ntreagă îți împarte
suflarea trepidată
în aerul rarefiat
din miez de noapte.
Dar știi că drumul îți este plin.

Și ard veri solitare
clipind pietriș pe trotuar;
azi trece-un om în miez de noapte
șinându-și sufletul în mâini.
Cât timp luminează-n
noaptea-ntreagă,
El poate orice drum, ca trăire,
să-și aleagă.

El știe că nu-s doar felinare
aprinse în drumul lui.

„Cel ce se întoarce”

De când mă știu
îmi sunt
și fiară, și îmblânzitor,
și chiot, și urlet înfiorător,
și zid, dar și timp călător,
și leac, dar și rană pe potrivă-mi,
și conștiință, dar și fărădelege;

Și defendent, și judecător,
și paznic, și neguțător.

De când mă știu,
îmi sunt
blestem cu două tăișuri
pe monede
de aur și tinichea.

Îmi stau zilele
de ambele părți ale focului:
ne dăm înconjur
cu ochi de lup,
cu armele pregătite
precum colții șarpelui,

De când mă știu
nu facem decât
să ne schimbăm locurile,
precum uzurpatorii de tronuri,
sau regii ce-și revendică
locul de drept,
înfruntând adevăruri
atent selectate.

Dar, într-o zi,
nu va mai fi „precum”,
ci voi pleca la drum,
și mă voi întoarce,
depășind deopotrivă
și viață,
și moarte,
pășind împotriva lor.

...
Stare de veghe mi-au fost
bătăile de ceas fără minutar
ale toiașului
ce m-a condus dincolo
de porțile lumii.

Lumea, dincolo de paravane,
ca de păianjeni zămislit,
și-a ascuns chipul,
nesfiindu-se totuși să strige
că și-a uitat cheile spre victorie
în yala cea mai de jos
a lipsei de virtuți.
Umbrele porților și-au întins anii
pe urmele pașilor mei
și le-au prins vitralii căzătoare,
și le-au ars până în temelii...

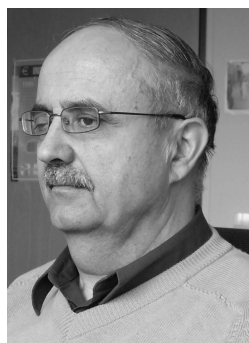
Când mi-am întors privirea
conștiința-mi era deja
prea grea de utopiile sfidătoare
ce-mi luau nașterea.

M-am rugat uitării
de cei uitați mie,
că n-am putut
trece prin foc împreună.
Că a trebuit să-mi tai brațul drept,
și să-ți scriu cu gândul
cerere de clemență,
să-mi răscumpăr strămoșii.

Apoi, mă voi boteza
întru iertarea fraților mei,
și binecuvântarea
harnașamentului meu de luptă,
pe care nu-l voi lepăda
pe catifeaua otrăvită
și pe aurul spinos,
ci pentru
o mângâiere de copil,
nădejde în privirile
bătrânilor înțelepți,
un zâmbet,
și chiotul din toți rărunchii
al zilei de mâine.

Curând, totul va rămâne
cu mult în urmă-ți.
Rapid și gratuit
urmează-mă.
Suntem născuți
să ne întoarcem
de oriunde-am fi,
la ceea ce suntem.
Acum ridică-te,
ascunde-ți temerile
și teama de departe.

În mijlocul furtunii,
o lampă mică licărește...

MIRCEA POP,
Heidelberg, Germania

S.O.S.

Văd în fața mea
un câmp nesfârșit de maci
- arde câmpia.

Catren final

Purtat peste mări și oceane
de-al vieții necruțător val
ajung să rostesc în final:
quiero volver en mi pueblo natal.

X X X

Eram trist în noaptea aceea
și noaptea era tristă și ea:
plângea

cauza era pentru mine femeia,
nu știu care anume pentru ea.

Plânsul în poezie

În poezie
caut să fiu cu sânge rece
dacă cumva plâng
(se întâmplă din când în când)
lacrimile udă cuvintele,
udă silabele,
udă chiar literele
mai ales vocalele
- mai tare pe acelea
care sunt mai rotunde –
și toate astea
dacă plâng
fie și numai în gând.

Soledad

VALENTIN CALOTĂ,
Târgu-Jiu
Sonet (de iubire)

Ne iubim săracii
doar de sărbători
Ne-aducem aminte
de copii din flori
Dizabili și singuri
n-am dori să fim

Cumpărăm chintale de dulciuri și carne
Știm să facem vâlvă, râdem și glumim
La bolnavi de cancer prin lucarne privim
Sigur, ca aceia n-am dori să fim!

Câinii și pisicii primesc de la noi
Rămășițe, carne, poate și bomboane
Dar cu ce să umplem sute de ochi goi
Când ai noștri înșiși sunt după obloane

Ne iubim și spunem: dragă
mamă, tată
Și-n ochi ne-ncolțește doar
sârma ghimpată!

Balada Mizilului

În valea Mizilului
Curge apa Nilului
Dar nu-i Nil cu crocodili,
Ci e cu mizilofili
Nu e nicio piramidă
Colț de rai ori Propontidă

Nu sunt grădini suspendate,
 Ci balcoane înflorate
 Semiramide cochete
 Denumite Juliete
 Câte un cățărător
 Romeo sau Romandor
 Dar nu din "Țiganiada"
 Ci de din Miziliada;
 În prezidiu, un domn macru
 Dă un ordin semisacru:
 Vreau să văd aici masacru!
 Cu un hipermesomacru,
 Să spulberăm valurile,
 Nu și idealurile;
 Să fie utilizat
 Un cvadruplu hiperbat,
 Să înflorească grădina,
 Și verbina, și glicina,
 Bi- sau tri- ciclohexina;
 Să vină-aici să recite
 Metaforele tocite,
 De uzanță maltrate
 Zise lexicalizate;
 Să coboare-n cale,
 Pe Tohani la vale,
 Trei epigramaști
 Cu bicepșii triști,
 Chiar de nu mă vor, în acest décor,
 E chiasm pe șleau,
 Dar le spun că-i vreau;
 Nadir latent, vreau, Poetul
 Să "resfire" asindetul;
 Dacă unii știu ce scriu
 Alții știu numai ce scriu,
 Să dăm curs antanaclazei,
 Sinecdoc antonomazei,
 S-o oprim după trei strofe
 Cu un zid de apostrofe:
 Ana, știți că fără ea,
 Zidirea nu se zidea,
 Analepsa mai lipsea;
 Înapoi la anaforă
 Măcar o juma' de oră,
 Tratați-mi alexandrinul
 Cu tinctură de-apokinul;
 Să mă vindec de-anemie
 Cu-o blondă metonimie,
 Vreau să zic o savarină,
 Preferabil o duzină
 Și să redevin apatic
 Dup-un monolog dramatic;
 Să revin la vechea stază
 Doar cu o paronomază;
 Să pun pe asindet taxa,
 Să circul cu parataxa
 Deși, eu, nici alergie
 Nu fac la brahilogie;

Peon anapest peon
 N-oi fi eu Anacreon
 Dar, între figuri de stil,
 Întalnite la Mizil,
 Jur că eu sunt faraonul:
 Mă numesc oximoronul!
 Doamnelor și domnilor,
 Domnișoarelor, pardon
 Unde nu-i mizil-iubire
 Nu este nimic, Raison!

**IULIANA PĂUN,
Constanța**

Flori de tei

M-am oprit
 în mijlocul drumului
 ca un om prost.
 Să pot să prind în nări,
 să învăț pe de rost
 mirosul teilor înfloriți

mai devreme ca de obicei
 ca pe un parfum suav
 de dat la gât și la cercei.
 Opriți-vă puțin și inspirați adânc
 să vă-mbățați și voi
 de florile de tei,
 Ce mai beție....
 Nepedepsiți vom fi pe veci pentru alcoolemie
 de tei la mie.

Oase, voi

Os peste os dureros, femur decadent,
 Păstrez această boală pentru mine.
 Într-o coastă de drac
 mă rezem.
 Mă prefac
 că te invit la dans, că mă țin.

Religia dumneavoastră este surâsul,
 Eu nu mai vreau sa zâmbesc,
 respir ca un ateu,
 Mă pregătesc de un drum,
 mai mereu,
 Înghămat la tibia de lângă peroneu.

Acum, acum, acum
 Mă pregătesc de un altfel de drum
 De un zbor
 cu aripi de pasăre ușoară
 care urcă-coboară, urcă-coboară
 Sub un cer de albastru înalt,
 libertate fără laț,
 Neobosite oase, voi, de antebraț.

Ape amestecate

Am văzut
stalacmite
așteptând
cuminți
ca într-o sală
de așteptare,
(translucide, perpendiculare),
o lacrimă de sus
ca din cer,
Apă amestecată
cu ger,
Fără sare.

Am simțit
Stalactitele
așteptând cuminți,
ape amestecate
cu timpul în dinți,
Întâlnirea
de gradul zero
care se apropie,
se prelinge....

Aproape sărac

De trei ori mai mare,
mai voluminos
ochiul meu cel verde a fugit pe jos.

Sunt mai flămând ca un mânz nepriponit de
iapă
Aceași iarbă grasă mă calcă și mă sapă,
Mă-ntorc din drum, mi-e sete vin roze
Mi-e sete apă.

Sunt mai sărac cu două mâini fugare,
Mai fericit cu ochiul cel rămas.
Mă-ntâmpină sub tălpi ciupercei otrăvitoare
Și bălegar de cal în nas.

Sunt mai sărac de-o cruce
când mă-nchin,
Pe vârful limbii nu mă mai degust
de dulcele din strugure.
Spre vin
îmi fermentează sângele de must.

NICOLETA POPA,
Pitești

sub versul tău
am găsit carnea
de care aveam nevoie
și m-am îmbrăcat în ea
ca un judecător
îngăduitor

și dispus
să primească mită
***

după ce te citesc
te scriu cum pot mai bine
așa mă îmbăt eu
cu iluzia că trăiesc
unii au obsesii pentru mirosuri
eu am pentru biserici
pentru întâlnirea cu mine acolo
pentru chipul blând al duhovnicului meu
pentru imaginea copiilor mei când erau mici
pentru simplitate
pentru căldură
pentru treptele urcate până în rai
pentru momentele mele de glorie în lume
eu am fost cea care a îngenunchiat în fața
voastră
înfrângerea m-a făcut frumoasă.

tu nu iubești
tu lași străzile să se aglomereze în inima ta
rupi florile din spațiile verzi
și îți pui toate speranțele în mașină
ca o doamnă urâta și obositoare
fardată strident și atât de departe de inimă
tu nu iubești
pentru că foarte rar îți dai seama că trăiești.

**CRISTIANA MARIA
PURDESCU,**
București

Mă vei găsi

Mă vei găsi,
abia atunci
când n-o să-mi pot întâlni
iubirea,

când dorința va curge-n depărtări
și când amintirea,
născută-n noaptea începuturilor,
se va risipi sub necuprinsul razelor hipnotice
ale lunii abia răsărite
de sub norii de fum.

Mă vei găsi,
când vei îndepărta depărtarea,
când vei înălța iubirea
în singurătatea sufletului
plin de praf.

Mă vei găsi,
când n-o să avem nimic să ne spunem,
când vei înțelege că iubirea-n care ne-ai așezat
este dinainte de noi

și când vei atinge cerul
cu dorul meu dezinteresat.
Mă vei găsi
refugiată-n vântul
ce-mi poartă tristețile
peste hotarul vieții.

Mă vei găsi
în alte vieți.

Te chem...

Mi-ai preschimbat iubirea în durere
și dorul în blestem
dar te chem
și aștept să vii
la un festin
cu vălul pe ochi,
ca să nu-mi vezi înnoptarea.

M-ai pierdut în întuneric
și-n dorințe pustii,
dar, te chem,
chiar dacă nu vei descifra câmpia dorului,
chiar dacă voi trăi
vecinătatea gerului
din clipa ce desparte.
Am să te chem în noapte,
mereu am să te chem
în marea mea singurătate...

Mereu...

În ochii tăi de pământ

În ochii tăi de pământ -
tăceri enigmatice
și umbrele nopților târzii
pătate de insomnii
și de lumini incolore.

Lângă fereastra fără perdele,
privești infometate urme de întuneric
topite-n zorii care stau să apară
printre rămășițele de nori atârnați,
deasupra casei înveșmântată-n iedera suitoare.

În ochii triști ai amintirii -
văzduhuri nesfârșite care tremură
și gânduri întunecate de noaptea
cu tăceri și parfum de crizantemă.

Dintr-un ulcior de pământ
răsare lumina.

Am descoperit iubirea

Am descoperit iubirea
și i-am stins vocea
căutând-o în subsolurile
singurătății.

Mângâieri înșelătoare
au lovit nostalgia
și au pătat soarele
cu cea mai grea dintre apropieri.

Dorințe pălmuite
aleargă în rătăcire
prin bezna unui destin
fără durere.

Fulgerul iubirii s-a stins
în călătoriile fără sens,
sub necuprinsul trădărilor
înfășurate în haosul
care ne apropie nesiguranțe tulburi.

ELENA STAN

Drajna de Sus, jud. Prahova

Suflet amputat

Mai întâi mi-au anesteziat toate bucuriile
și mi-au paralizat voința.
Apoi mi-au ars speranțele,
Încât nu mi-a rămas nici scrumul...

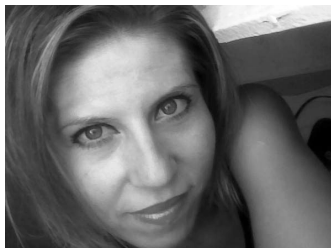
În viu, mi-au amputat sufletul,
Decupându-mi inima fără milă
și au răspândit germenul morții în mine,
iar într-o zi iubirea a făcut abces
sentimentele mele intrând în septicemie.

Necroza galopantă îmi cuprinde viața
Sufletul mi-a rămas un ciot.
În sângele meu au revărsat râuri de pesticide
și se mai miră că dau spice de grâu otrăvitoare!

Poarta

Sub groapa de gunoi a îngerilor
s-a spart cerul.
Și curge pe pământ nemulțumirea.
Ninge peste noi cu zgură,
am devenit Glina cerului,
iar prin gunoaie căutăm ziua de mâine.
Printre resturi menajere și cartoane
Găsim fierul vechi al speranței
Pe care îl vindem să supraviețuim.

Ni se taie tălpile în cioburi,
Măinile sunt pline de microbi.
Trăim ca într-o colonie de leproși,
Dar ne comportăm asemenea zmeilor din
basmе...

**DANIELA
ȘTEFANACHE,**
Suceava

Lupii sufletului

Ce trist îmi urlă lupii

sufletului meu,
Și ce adânc le simt, durerea lor nebună,
De frică și de spaimă, mă țin de trup c-o mână
Și loc îmi fac cu pașii, privind pe geam la lună!

Și mușc, să gust, al buzei mele sânge,
Și n-aș dori să plâng, dar simt că-mi vine-a
plânge
Iar noaptea-ntunecoasă, pe trupul meu se scurge,
Tot mângâind durerea, ce dimineața fuge!

Târziu

Miroase-a bătrânețe,
Pe sub geam,
Și în cămara vieții,
A ani ce nu-i mai am.
Într-un ungher pe pat,
Stă somnul plictisit,
Tot legănând durerea,
Ce n-a mai adormit,

Și-un dor nebun de ducă,
E peste tot, întins,
Dar în tocul ușii searbăd,
Stă sufletul învins!

În noaptea aceasta

Sunt un vis, frumos,
Legănat în somnul adânc, al unui copil.
Un vis, despre raiul plin de crini albi,
Ce-și sună cupele, stropind cu rouă.
Un vis, despre iarba verde și curată,
Care la umbra s-a, adăpostește buburuze,
Un vis, plin de răs și de dragoste pură,
Un vis, care cântă trandafirilor albaștri, despre
viață
Și despre taina ei!
Sunt un vis frumos, de copil,
În noaptea aceasta!

MĂDĂLIN POPA, Slobozia, jud. Ialomița

Zbatere oarbă

În vene mi se răsucesc balauri,
Năluci adânci spintecă zarea,
Sunt singur printre-atâția plauri
Și-n suflet îmi vuiește marea.
Clovn trist pe-un eșafod însângerat,
Nu îmi doresc o altă dimineață,
Am răni adânci puse la macerat
Și-afară-i frig, e fum, e ceață.

'Geaba răpesc al zilelor adaos,
Visez și-aștern cuvinte prăfuite,
La mine-n gând e-abis și haos,
Și simt cum, leneș, timpul mă înghite.

Alter ego

Sunt robul cărnii zbuciumate
Și zilnic mă prefac că-s eu,
În mine ard viscerele-ncruntate
Și rupt mă simt de Dumnezeu.

Primesc în brațele-mi ispite
Și mă trudes c să le fărâm,
Ideile-mi sunt iele sclivisite,
Străin mă simt de-acest tărâm.

Dar lângă mine este clipa-n care
Năframa stelelor o să sărut,
Pe lunga timpului cărare
Pășii-voi orb și surd și mut.

Zbucium lăuntric

M-aș sprijini cu tâmpla
de-o țevă ghintuită.
Știu, nu ar trebui să fac asta, dar
am obosit să urlu la lună,
am obosit să-mi strig neputința,
am obosit
să dau piept cu ispitele.
Mi-e dor să dorm pe fundul mării
netulburat,
să respir atomi de pești
și de pirați
sau poate de sirene,
leneșe himere.
M-aș arunca într-un vulcan
hohotind,
spumegând.
Aș asmuți asupra mea
mirosul de catran

sau de pucioasă...

Aș...

...dar nu, sunt mult prea laș...

ALIDA RAINER,
București

Brâncuși

cu pași timizi în ciuda
timpului hoinar
noi am trecut pragul
străvechi
al porții de legendă
împreunați într-un
sărut-

asemeneni mitului trecut :
e poarta marelui brâncuși.
popor cu datini din străbuni și ospitalier din fire,
român prin sânge și cuvânt
brâncuși la masă ne pofteste :
"să stai drumețule obosit
spre a gândi la tot ce-a fost
și, poate, odat vei reuși
să-mplinești și ce mai este.
prin dragoste și-nțelepciune
să urci coloana-n infinit,
flacăra vieții s-o păstrezi
neconținut."

Doar toamna

potop de căldură în vară trecu
pârjolind totu-n cale...
pământul crăpat așteptă
să vie ploaie, să-l mângâie...
dar toamna surâde
în raze de soare demolitoare
și ploi săltărețe pe ramuri
de pomi trimițând culori
de curcubeu pe cerul curat
de zădăf curățat.

Mi-e dragă...

rămân aici acasă.
revin mereu cu dor în a mea țară.
oriunde-n alte locuri
m-au purtat pașii,
am admirat istorie și măreție.
mă cheamă neconținut dorința
de a reveni : pământul meu străbun
este bogat și bun,
gustoase sunt roadele sale,
pomii gătiți în primăvară
și nopțile-nstelate de vară,
albul zăpezii așternut pe munți
îmi redeșteptă-n suflet

mereu copilăria...

iubesc această țară,

mi-e dragă România

KARP EUGENIA
BĂDILĂ
București

Amintirea unui cânt

Îți îmbrățișez sufletul,
apă ...
Îți îmbrățișez sufletul, foc
Fie ca noaptea
și ziua să încolțească

În al meu noroc ;
Păsări cu aripi mari ca neliniștile mele
Au adus înserarea tăcerilor tale -
Ne iubim în amintirea unui cânt.

Animus și Anima

La un colț de amintire
Două umbre se deșiră
Umbra mea
Și umbra ta ;
Și ne muștră timpul ,
Și ne muștră dorul -
Animus și Anima.

Ultimul vals

Liniez viața pe caiet dictando
Și mâine voi da extemporal ...
Nu am învățat nimic până acum
Despre metafizica pașilor în tandem.
Voi aprinde luminile în sala iluziilor -
E ultimul vals.

Cuvântul orb

Cuvântul orb, fără pretenții de a evada
Din colivia gesturilor de mucava
Fusesse acrobat la circ ;
Și-acum arunca flăcări,
Și se rostogolea
Pe trambulina vieții.

ANA-MARIA CRISTOFIR **Craiova, jud. Dolj**

Iluzii

Cămile galbene de jale, mirositoare a deșert
Își fac în unghiul înțelept,
și ele cruce din picioare !

Cămile sunt și călătoare,
și tandre, move apunând!
La a serii întâmplare, cămile oasele smerind .

S-a scris istoria plinară a lumii unde locuiesc ,
S-a scurs albastrul oceanic
al timpului pierdut în sens ...
Se vor mai scrie, poate, vreodată cărți cu poezii ,
Dar, vezi, lumina ne deșteaptă pe toți din somn
a doua zi !

Se vede Luna; ba e Sorul Care străluce auriu ,
Se vede lumea la picioarele cămilor
în plumburi !

Se văd copii, se văd și moaște,
și sfinți se văd la orizont ,
Se îmbracă lumea
iar cu oaste în zalele zornăitoare,

Scriu versurile irosind cernelurile mov-albastru,
Împrăștiind nisipul aspru deasupra dunelor pustii

Prezențe

La florile de măr ,
Se uită lumea înspăimântată...
Ca o petală preacurată,
Să nască dintr-un lemn boțit ,
Un măr cioplit de apa sfântă,
Își șterge lumea gura strâmbă,
De acrituri, ne-am înăcrit !
Îl gust subit, îl mestec tandru ,
Îmi spun în gând:
-„Eu sunt mărul pe pământ,
Acela neatins de oameni ,
Speranțe dând, speranță luând...”
Mai sunt și alte mere, poate ,
Sunt toate verzi și parfumate ,
Mărul diurn este otravă ,
Nu-l atingeți, lăsați-l să cadă
În cădere-i primenit !
Îl gustă oamenii să vadă,
Dacă e bun dacă-i sfințit ...
Și nu era, dar eu vă spun ,
Mâncați la mere cât mai sunt
Averea voastră pe pământ !

Nimic nu cer ...

Nici floare, pâine, dinar, ori vreo favoare , nu-ți
cer eu, Românie ,
Iubesc o carte scrisă mic, a cărei rânduri de
nimic descriu cuvântul „fantezie“ !

Nici apă nu mai vreau a soarbe printre dinți, ori
să degust plăcerea serilor fierbinți !

Iubesc o carte de înțelepciune dată a cărei
rânduri se cufundă-n infinit!

Nimic nu cer din toate câte cele, nici măguliri
deșarte, ori vreun timp ,
Lasă-mi iubirea de învățătură, Românie, a
cărților ce-s scrise-n Răsărit !

Copacul devenirii

Copacul își îmbrățișează coroana târzie ,
Să-I ție de cald la ceasul devenirii...
Iar florile depline în liniaritate
Îi cad încet pe spate;
Se umple dimineața de calcule mărunte,
Se umple și copacul cu mii și mii de fructe !

Scade culoarea verii în intensitate,
Se culeg fructele dând crengile deoparte;
Stă în așteptare, își plimbă trunchiul verde
Ca ziua să-l cunoască tot cel ce i se încrede,
Roadele exacte îi sunt deplinul farmec;
În umbra luminilor, în șoapte, el își strigă
Chemarea frunzelor aplecate de pică.

**VERONICA
TEODORU, Brăila**

ceai de deja-vu

Am să-mi clocotesc
toate deja-vuurile
numai ca să simt
aromele
diferite, amețitoare,

întrepătrunse, înțepătoare
în inimă, sub o coastă nemobilă,
fragilă, ah.....
De unde vin?
Și unde se duc?
Sunt viu sau mă culc....
Mă culc în fiecare seară,
același deja-vu....

beție cu urmări...

Era Cupidon beat
Când ne-a-nțepat,
C-abia-și mai ținea
Arcul și tolba
Stai, să nu-mi uit vorba!
Așadar, era Cupidon cherchelit
Când ne-a lovit....amorul pe-amândoi

De n-am știut nici noi
 Și abia se ținea pe picioare,
 Și de răs mai, mai că moare
 Că n-a făcut în viața lui așa prostie
 Să se chitrofonească el din ambrozie
 De viță nobilă, colecție selectă,
 Din vreun an când a fost mare secetă.
 Și-i drăgălaș și-așa să știi,
 Dar face și mai mari prostii!
 Uite, eu și cu tine, vezi bine,
 Chiar alte treburi aveam în acel moment,
 Ce incident!
 Și cum dintr-o toană
 Viața ți se răstoarnă!
 Și ce să mi se întâmple mie, ție....
 Dintr-o...beție...!

cu... și fără

Suntem captivi în timp
 agățați de gratiile
 secundelor reci.
 Cu ochii spre netimp,
 cu gândul spre liniște,
 cu dor de libertate,
 cu iz de infinit
 cu toate astea
 preferăm să ne ținem
 de gratii cumplit
 fără să ne gândim că...
 deja am murit!

en passant!

A ajuns regina să bea
 dintr-o ceașcă ciobită de cafea,
 pe-un scaun la C7 ca-ntr-un mat,
 în locul unui cal ce-i capturat.
 Privești spectacolul decăderii...
 Păcat! îți spui ușor să nu audă nimeni...
 Dar... ai grijă cu „nebunii”!
 Ei întotdeauna știu mai multe decât crezi
 în afară de mersul pe diagonală,
 știu a citi pe buze și să rădă a prosteală!
 Ai grijă deci... vezi!
 En passant, en passant
 când pe negru, când pe alb....

**ALEX
 TOCILESCU,**
București

Eleganță

Caracterul secret al întâlnirii de joi
 Ne-a dat de gândit (se pare) la amândoi.
 Eu am scos o floare din buzunar,
 Tu ai șoptit rușinată « haidem la bar »,

Unde ne-am așezat ciupindu-ne de buze
 Și am sorbit împreună creier de buburuze.
 Din când în când priveam către televizor:
 Se transmitea un meci de box înfiorător.

Iar la sfârșit, când ai plecat tăcută,
 Ai lăsat pe masă niște valută
 Și un bilet pe care, cu scris îngerec,
 Stătea, pur și simplu, „nu te iubesc”.

Infarct de conștiință

Mințeam. Mucegăisem. Se vedea
 Prin umăr roz (efect de cinema)
 Scheletul fisurat, lipit cu scoci.
 Nu mă durea. De-afară, voci
 De babe vesele intrau în casă:
 "- A fost cu soțul ieri la masă,
 și-au luat masină..." spunea una.
 Cealaltă răspundea: „- Nebuna
 de la etajul șapte s-a mutat..."
 Neputincios mă întindeam în pat,
 Un pled îmi atârna peste picioare...

„- Da”, -ți zicea doctorul, „diseară moare.”

Magellan

Mă duc pe plajă-n fiecare an
 Și îl aștept din nou pe Magellan
 Care se vede uneori în zare
 Dar nu se-apropie niciodată. De ce oare?
 Cumva de-atâta stat în soare
 Bătut de vânturi și murat de mare
 Nu mai găsește malul prin ochean?
 Preferă poate viața pe ocean
 Sorbind rom antic din borcan,
 Recitând sure din Coran,
 Alături de sirene cu bust tare
 Și marinari cu tatuaje pe picioare?

Nu știu, deci îl aștept în continuare.

Nu se vedea nimic prin ceață,
Doar buza ta ce sta să crape
Și te treceau sudori și ape
Și-ți susura sinistră greață
Prin filamente și supape.

„Klaus”, îmi spuneai, „o veșnicie
Aș da să mai trăiesc o clipă,
Să trag un ultim fum din pipă,
Să-ți pup saliva străvezie...
Dar moartea simt că se-nfiripă...”

Și moale îmi cădeai în brațe
Iar peste ore, furibund,
În grabă îți săpam mormânt
Sub cerul roz, brăzdat de rațe,
Și te-ngropam cât mai la fund.

DANIELA DAVID,
Chișinău

Îngerii se-mpiedică de sateliți

Plouă încet. Cu diamant.
Încă o zi din cele din urmă.
Îi rog pe Arhangheli, pe
Maica cea Bună.

Să ne-ascundă de foc, să fugim de neant.

Veacul din urmă. Timp fără loc.
Îngeri se-mpiedică de sateliți,
Plâng și se-ascund. Pământeni smintiți
Se hrănesc abuziv cu bătaie de joc.

Ai grijă când te trezești dimineața

Ai grijă când te trezești dimineața.
În pat au rămas aburind visele tale.
Ele mai sunt calde și le-ai putea lua de la-nceput.

Acolo îți lași biletul de avion,
Și copiii pe care i-ai ținut în brațe într-o noapte,
Și prăpastiile în care ai căzut,
Vecinul care a dispărut cu cinci ani în urmă,
Ciinele care te-a salvat de la înec,
Și ziua nunții verișoarei tale...
Vagoane de TGV-uri rupte de locomotive,
Naufragii și episoade din veacul de apoi...
În așternut ai mai lăsat și florile
Pe care i le-ai dus mamei într-o zi,
Primul „te iubesc”,

Ultimii pantofi pe care ți i-ai cumpărat,
Roțile mașinii care și-a pus în gând să te strivească,
Bufnițele și copacul din fața blocului,
Linia ceea dintr-o palmă...

În pat îți lași dimineața visele,
Îți lași fericirea pe care ai zămislit-o timp de o noapte,
Poza din ziarul de poimîne,
Numele pictorului japonez care încă nu s-a născut...

Acolo îți lași liniștea,
Strigătele copilului încolțit de-o javră
Și ochii cei albaștri
Ce s-au închis cândva în podul palmei tale.

Ai grijă când te trezești dimineața!
În așternutul tău încă dorm amintirile tale,
Și prezentul, și viitorul, și iubirea...

Tu trage bine plapuma peste ele,
Poate că diseară le vei găsi din nou!
Eu astăzi am vrut să dorm mai departe.

Demografică

Am obosit.
Am mai trecut azi o dată pe la lutărie.
E groaznic ce se face. E mare strășnicie.
Atâtea exemplare umane stau la soare
Și-abia de-așteaptă ziua să urce pe picioare.
Trei, trei și-ncă trei pentru altă secundă...
Deci munca olărească se vede că-i fecundă.
Zi, Doamne, ce să facem?
Mai fă-ne un pământ...
Căci unde o să-ncapă atîta osemînt?
Ori pui la foc cazanul și și-l umpli cu-ape line,
Și toarnă-ne într-însul, și-amestecă-ne bine,
Ca să nu vadă nimeni cine-i bogat sau rău.
Să fim un lut și-o apă vrea tot sufletul meu...

ANDREEA
MARICENSCHI,
Ploiești

Vis neatins

vis mărunț transcris
mintea învolburată
chiamă sinapse
într-un punct
spre o undă de scăpare

coarda de lumină
aruncă alarme nefaste
zorește ora dimineții

nu mă mai trezesc

înlănțuit parcă tot în vis
sfârtecat în tărâmul meu
încă-l mai păstoresc.

visul meu fanatic
cu moarte și durere
noaptea sobră, mă cheamă
m-a trage și mă cere.

Nebunie

simțurile-mi sunt imobilizate
nici o simțire nu-mi stă
în fire și simt cum amorțesc

aceeași înțepătură simplă
aceeași presimțire,
ce veșnic țin la tâmplă

simt foc ce arde tare
și gheața se răcește
simt dragostea cum arde
cum arde așa deșarte

simt ghiața cum mă taie
adânc pe carnea-mi vie
mă simt captiv în lanțuri
captiv în colivie

las apa încet să curgă
și focul să se stingă
las cerul să coboare
și serul în siringă.

MARIA OPAIT, Cernăuți

Misterul nopții

E-n jur mister, tăcerea e deplină,
Iar un parfum îmbătător se scaldă
în lumina înserării,
O rază mai pătrunde o floare de bujor
Și vântul o alină, c-un gest dezmiertător.
E liniște, e liniște deplină,
Noaptea se lasă, se lasă-ncetător
Și-acoperă pământul cu haina-i de regină,
Dusă peste tot de-un gingaș vântător.
Neliniște
Depărtare, tu, povară grea
Mă duci în ascunziș de noapte,
Cu lună și cu stele,
Să uit de totul împrejur
De bune și de rele.
Dar nu,

Nu mă amăgi
Un dor pe inimă apasă,
Și cât demut
Tu m-ai minți
Nu pot să uit,
Că undeva, în depărtare,
Un suflet mic și gingaș
Mă așteaptă.
Ar fi bine, da,
Chiar foarte bine,
Dacă dorul te-ar lăsa
Când ai mirosi o floare,
Dar el te-apasă și mai mult
Când inimioara doare.

Rugămintă

Străinătate, tu, amară,
Întoarce mamele în țară,
Întoarce-le pe-aripă de cocor
Căci multe inimi se topesc de dor.

Străinătate, fără mângâiere
Veninul speranței îl transformă-n miere,
Nu lăsa copiii îndurerați
Lipsiți de mamă, tată și de frați.

Străinătate, armă răpitoare,
De ce atâtea inimioare-s goale?
De ce răpești micuților copilăria
Și-o duci în vânt ca pădăia.
Eminescu,
Veșnic viu și tânăr precum ești
Pe cer împresurat cu stele,
De sus, de- acolo ne privești
Luceafăr blând, cu ochii de măgele.

Tu faci ca versul tău să sune,
Pe file ca să îți vedem făptura,
Pe strune de vioară romanța să-ți răsună,
Iar teiul vechi să nu simtă furtuna.

Eminescu! Eminescu te strigăm cu toții,
Nu lăsa să ni se fure graiul,
Tu stai la strajă lângă cheia porții
Și roagă să-l păzească raiul.

Doar un grai avem
Și-i scump cum nu e altul,
Și să-l păstrăm, să-l apărăm
Precum Luceafărul își apără palatul.

O, tu, Luceafăr blând
Ce ne ascuți cuvântul,
Răsai în veci ore la rând
Ca toți să îți citim cuvântul.

PETRU RACOLȚA,
Seini, jud. Maramureș

Neostoita-mi sete.

Sămânță fiind,
Aveam o sete nestăvilă
de a exista,
M-am prins de viață cu
disperare;
La naștere am respirat

cu lăcomie,
Mi-era o sete genetică de mamă
Și o sorbeam în cascadă.
Mi-era dor de sunete și le captam înfiorat,
Eram flămând de imagini
Și le ceream din priviri,
Tânjeam după mângâieri delicate
Și le cerșeam inocent.
Apoi mi-a fost sete de mișcare
Și am devenit un titirez,
Dorințele mă năpădeau în valuri
Și mă îndemneau să comunic.
Setea de cunoaștere mă stăpânea
Și-mi genera un șuvoi de-ntrebări.
Mi-era foame de litere
Și-am învățat să le stăpânesc;
M-am hrănit din sânul Educației
Și m-am adăpat din izvorul Cunoașterii
Și totuși mi-e foame și sete mereu
De iubire, de viață, de necunoscut,
Iar când va fi să-mi vină implacabilul sfârșit
Voi sorbi și din el cu setea-mi neostoită.

Stăpânul destinului

Am fost expulzat din vis,
într-o realitate dulce-amăruie,
Amaru-i pregnant, dulceața o caut și nu e,
Mi-e trupul schilod și drept cârji
folosesc două raze de soare,
Falsific pelinul,
iar buruiana o substitui c-o floare.
Din geamățul norilor
cu șfichiuri de unde orbitoare
Pot s-aud cor de simfonii
și să simt artificii cerebrale.
Realitatea e un aluat, eu sunt un maestru bucătar,
Pot să îmi coc un vis de vis sau să îmi fierb
cumplit coșmar:
Am învățat să-mi plămădesc destinul ce mi-a
fost confiscat,
Peste hotarele-implinirilor să nu mai fiu
expatriat.

Călătorie Galactică

.Stau pe un colț de Lună și privesc spre Terra,
Cum se scurge-n ere viața, efemera.
Având beneficiul timpului etern,
Pe pajiști de stele pot să mă aștern;
Noaptea e o clipă, secunda-i o zi,
Am s-adorm un secol și-apoi m-oi trezi
Să parcurg milenii, să mai sting un Soare,
Fiindcă și în spațiu, viața-i trecătoare.
La doi pași de mine, ca idee vagă,
Mă trage cu forță o Gaură Neagră,
Ocolind strategic, fără ostentare,
Cu o Supernovă am o întâlnire,
Înham bidivii la Carul cel Mare,
Pe Calea Lactee pornesc la plimbare;
Praful de la stele mi se-adună-n barbă,
La rever agățu-mi o Pitică Albă;
Mă urc pe-o Cometă ce dădea din coadă
Și prin Galaxie mai trag o otheadă.
Viteza-i năucă și Timpul dă 'napoi,
Se-adună materii, mă simt mai greoi;
Urmează Big-Bangul, geneza primară,
Asist la spectacol, lumina-i de gală,
Nimic nu-i ce-a fost, sunt doar un gând rătăcit,
Reduc din motoare, mă opresc obosit.
Pământul se-ncheagă,
mi-aștern un culcuș lângă el,
Sosi-va și Luna, avea-voi răbdare nițel.

CĂTĂLIN PÎRVAN, Ploiești

Cuvântului

N-am văzut în amorul existenței
sau pe vreo rotiță a unui angrenaj
menită să dea existență potenței
semn netăgăduit de un arbitraj.

Când șuieră vântul... Prin nimic, dar prin tot:
nu văd oxigen, azot ciocnind concretul.
Văd lumina rămasă-n ropot, din ropot,
încălzind zenitul, ogindind asfaltul.
Din cuget, din voie... dar din dorință
merg prin pustiu sau verde; mereu numai eu.
Născut din ființă, născând iar ființă
trec din morf în amorf în eu mai mereu.

Mulțumire

Mina creionului ne gădilă-n talpă.
Conturez de ziuă în seară nori senini
să pot s-adorm. Nu cumva să fiu în culpă
a acri mâncare-n farfurii de meseni.

Nu-s trist în general, prost dispus ocazional:
de-aia nu-s vreun sfânt. Mai dispun doar de
câință,

pot ruga făr' să cerșesc. Gândul n-are final,
voința nu-i din mine... Dar are voință!
și-i mulțumesc.
Când slovele n-au sens valabil mai pot da un
zâmbet:
o răscumpărare.

Somn

Mi-e somn. Zboară-n sferă, zboară-n vuiet
agitându-mi vântul leneș cete:
gâze, curcubee. Sâmbur în cuget!
Sădesc voia-n os, nevoia-n coate.
treacă-n zbor, zborul le treacă!
Îmi e somn.

Străin sună un orologiu
rotește viclean limba-i uscată.
Colorează-i cristalu-n viu,
dezritmează viața toată!

Cazi în altă lume veche
printre nori în sol ce-i sine
unde doi nu sunt pereche...
Nu ne-ar fi așa mai bine?

Cercul

Liniște? În ambuteiaj, în mijloc de oraș,
printre vrute și nevrute ce-ți zboară prin sinapse
de la tine, de la alții și-un câine în ataș
de motocicletă. La stânga. Cauciucuri arse
ce miros a flori sau flori și-aduc puțin a noxe.
Liniște? O pot găsi doar cu volum în boxe.

Vrei liniște? mi-au zis surprinși.
O vei găsi în tine. Poate n-am vedere bună...
Tot răscolesc de-un timp. Păianjeni prinși,
eliberați, pânze curățate... Totu-i lună,
atât curat! Liniște nu s-adună.

DĂNUȚ ROTARU,
Berceni, jud. Prahova

Momente în doi - a treia poveste -

Oricâte zile
va număra Cerul
și câte astre suspendate
grija de a fi bine
ți-o port mai presus de

toate

am omis vorbe, gânduri, îmbrățișări
am omis să-ți declar iubiri
mări să cuceresc, frunze și flori

pat cald în inimă să-ți fiu

îți cânt în fiecare seară
"somn dulce, iubita mea"
și mă trezesc mereu
într-o frumoasă zi de vară
îmbrățișând dimineața ta

când pășesc printre neliniști
vocea din călimară șterge pânze
caldele lungi îmbrățișări mă liniștesc

când mi-e dor de noi
cânt fericirilor nori
praștii cu iubiri întind
când ți-e dor de mine
nu ți-e dor doar de iubire
sufletul mi-l vrei întreg

acum noaptea cade jovială
la fereastra casei noastre
îmbrățișați sub plapumă
ne avem decât pe noi
viața, iubirea și zăpada.

Pe front

Mărite,
M-ascund în răpă
Sângele fierbe vene
Sunt laș în luptă

Lovesc obuze cu timpanele
Baionetele din ochi le prind și
Le văd din cadavre în oameni

Viteaz, vijeia mă doboară
Rafală de plumb
Am să mor?
Copii
Ridicați cerul
Prea ne stă în picioare
Cu toți cei împiedicați
De când
Am adormit pe front

În memoria domnului profesor de matematică,
Tudorache Romeo, răpus de boală.

Momente în doi

Ți-am lăsat fum deictic
Când ne-am liniștit, te-am atins
Și m-ai privit cu ochi de țigară stinsă
Mâna, într-ale tale, mi-ai strâns-o

Abur de ibric m-a strâns

Iar tu păreai închisă piramidă
În piele mișunau scarabeii tăi
Cutremurându-mă din înălțimi apoteotice

Joacă-te în pat ca-n parc
Nu doar în sex mă mai găsești
Astrocitom și frică
În brațe calde găsești

Poteca defunctului

Mi-e silă de acest pahar
doar stropit cu vin
retina, mult prea leneșă
lumina să observe,
puternica lanternă nu trece de cornee.

Arde fiecare gând,
e ca benzina
întunericul, mai pătrunzător,
glezna ruptă pe potecă
și rotula înțepenită în rosturi.

Prin geamul de la 1
mușcate salutau
frustrate de libertate
viu pe deasupra
treceau trei
pescăruși,
zburătorii mei.

Usturimea ardeiului din zori
era dulce
mi-e dor de petreceri întrerupte
vizite în mall
inelele din ochiul lacului.

Oricât de tare m-ai strânge-n brațe
nu te simt.

Eu, adormit,
pe poteca unde am trăit.

**ALEXANDRU
PETRIA**
Beclean, jud.
Bistrița-Năsăud

Meteo

Ieri au anunțat la
Meteo o vreme
siroploioasă
însoțită

de averse de bezele,
descărcări de pandișpan și cer nugar,
vânt ușor în prima parte a zilei

cu iz de ananas
iar în a doua jumătate
se va bate cu norii de albuș până va ieși spuma,
soare blând de gălbenuș.

Nu am crezut dar azi șiroaie dulci curg la
streașini
și străzile-s lipicioase, într-adevăr
plouă cu stropi mari de sirop de toate felurile,
picură-n găleți sirop iar șanțurile sunt pline ochi,
copiii râzând și alunecând pe asfalt prind în bețe
râme și broaște de jeleu,
unele le mănâncă
iar cu altele fac întrecere pe șotroane.

Licuriciul harababura

Licuriciul Harababura
Bea lichioruri de sakura
Și flutură un evantai
Din raze galben-pai

Pe un vârf de templu
Trist și dezamăgit
Că o floare de hârtie
Pe înserat l-a părăsit,

A plecat c-un bob de orez
Pe un vas din Yokohama
Și-n urmă i-a lăsat
Sufletul rănit cu toamna

Și cântă trist din harpă
Privind către asfințit
Vasul pe mare
Cu pescăruși plutind.

dea lapte

ne-ar mai fi trebuit picioare

nu m-am sărutat niciodată mai bine
ca în cimitire
cum n-am găsit decît odată un greier în vană

în cimitire mă spăla adolescența și nu uit
când ți-am sorbit pata de înghețată cu vanilie
de pe stînga buzei
nu ne deranja nimeni

seara ne muta de pe un picior pe altul,
cât eram de fâstâciți
ne-ar mai fi trebuit picioare

cum să-i zică un tată

deși n-am umblat

doar de-a lungul unui singur fluviu,
sunt stânjenit că ar trebui să-i zic unele,
îmi aduc
mereu aminte că nu-i timp de pierdut,
o tusește la un suc cu prietenul,
ambii sunt plini de coșuri,
poate îi explică mă-sa,
pipernicite speranțe-
mă-sa-i pudică, am o singură fată,
cum să-i spun
unde e mintea băieților
când și tații
ar trece prin unele de vârsta fiicelor, la o adică,
cum să-i zică un tată ce și cum fiicei,
ce pot să-i spun
decât să mă privească azi și ieri,
iar el să nu fie ca mine?

îndrăgostit

întindeai mâna spre spate,
cel din spate spre spate,
mai în spate spre spate, fiecare, rotit
deasupra umărului,
șirul contura silueta autostrăzii,
desena dealurile, casele și hornurile
și de câte unul mai subțirel
ziceai că-i fumul,
vântul boltea și așteptai
să primești din spate umbrela,
pentru o biată umbrelă ploua ca pentru o viață,
mâna se întindea spre spate,
ținea anemic cât apuca să fii îndrăgostit

Tabel cu toți participanții la POEZIE

NR	NUME, PRENUME	LOCALITATE, JUD.
1	Abel Florian	Grindu, Ialomița
2	Achim Diana	Satu Mare, Satu Mare
3	Adam Diandra	Navodari, Constanța
4	Aga Lucia-Selenity	Sânpetru, Brașov
5	Aionesei Mihaela	Pașcani, Iași
6	Aldea Marius	Motru, Gorj
7	Aldea Mihaela	Buhuși, Bacău
8	Aldea Mirela	Dumbrăveni, Sibiu
9	Aldică Ștefania	Văcărești, Dâmbovița
10	Andrei Eugen	Constanța, Constanța
11	Apostu Mihai	Dodești, Vaslui
12	Ardeleanu Otilia	Năvodari, Constanța
13	Aricescu Denisa	Valea Doftanei, Prahova
14	Armioni Miruna	Boița, Hunedoara
15	Armioni Dorina	Boița, Hunedoara
16	Artion Vasilica	Ghindărești, Constanța
17	Atanase Ion	București
18	Axinte-Tofan-Alex	Popești Leordeni,

		Ialomița
19	Azareonoc Victoria	Vadul-Leca, Moldova
20	Baciu Marina-Raluca	Focșani
21	Bădilă Karp Eugenia	București
22	Bageac Georgiana	Ploiești
23	Baicu Laura Mihaela	Călărași
24	Baicu Simona Elena	Căprioru, Db.
25	Bălăceanu Mihai	Craiova, Dolj
26	Bălan Mirela	Bacău, Bacău
27	Bălțatu Ionela	Sat Ungureni, Gorj
28	Băluță Mioara și Liviu Ion Dragoș	Bacău, Bacău
29	Băluță Viorica	Com. Sascut, Bacău
30	Banu Alexei	Brînza, Cahul, R.Moldova
31	Barbieru Maricica	Constanța, Constanța
32	Barbu Bogdan	Urziceni, Ialomița
33	Bărbulescu Mihăiță	Scornicești, Olt
34	Belean Maria Ileana	Sărmășel-Gară, Mures
35	Bendou Mariana	Onești, Bacău
36	Boanță Raluca	Lechința, B. Năsăud
37	Boboc Roxana Mihaela	Buzău, Buzău
38	Bocai Ana-Maria	Caracal, Olt
39	Bodolică Alexandru	București, București
40	Boleacu Alexandra	Suceava, Suceava
41	Bota Hanna	Cluj Napoca, Cluj
42	Botilcă Cristina	Snagov, Ilfov
43	Brumă Andreea	Dorna Arini, Suceava
44	Bulai George	Bacău, Bacău
45	Burcea Constanța	Izvoarele, Prahova
46	Burghel Ioana	Motru, Gorj
47	Buruiană Ionuț	Constanța, Constanța
48	Butu Veronica	Constanța, Constanța
49	Butuceanu Viorel	Istria, Constanța
50	Cabel Ștefan Teodor	Buzău, Buzău
51	Călin Maria Cristina	Târgoviște, Dâmbovița
52	Calotă Rodica	Târgu-Jiu, Gorj
53	Calotă Valentin	Târgu-Jiu, Gorj
54	Cămuț Dan-Petruț	București
55	Caraghin Iuliana-Maria	Bacău, Bacău
56	Călinean Sandu	Gherla, Cluj
57	Cehan Aurel	Huși, Vaslui
58	Celariu Ioan	București
59	Chelu Alexandrina	Oradea, Bihor
60	Chesov Elena	Sireți, R.Moldova
61	Chindea Maria Elena	București
62	Chircu Cristian-Vivian	București
63	Chiriță Mircea	Racovițeni, Buzău
64	Chiroiu Georgeta	Ploiești
65	Chiș Daniel Ioan	Constanța
66	Chișescu Laura	Galați, Galați
67	Chiș Simona	Bucecea, Botoșani
68	Cinda Maria	Deva, Hunedoara
69	Cioabă Gheorghică Elena	Slivilești, Gorj
70	Ciobîcă Cezar-Florin	Botoșani, Botoșani
71	Ciobanu Victor	București
72	Cîrstea Maria-Diana	Calvini, Buzău
73	Cîrstea Nicolae Ion	București
74	Ciubotariu Muscalu	Los Angeles, SUA

	Daniela	
75	Ciucă L. Corina	București
76	Ciumărnean Carmen	Zalău, Sălaj
77	Clondir Adelina	Călărași
78	Clujan Anamaria	Bistrița, Bistrița-Năsăud
79	Cojocar Luminița	Zimnicea, Teleorman
80	Cojocar Vitalie	Chișinău, R. Moldova
81	Coldea Raul	Brașov, Brașov
82	Coltor Andreea-Ioana	Vințu de Jos, Alba
83	Condruz Mihaela	Brăila, Brăila
84	Constantin Camelia	București
85	Constantin Claudia	Vulcan, Hunedoara
86	Constantin Cristian	Galați
87	Constantinescu Mihaela	Motru, Gorj
88	Constantinescu Radu	Ploiești
89	Conu Marius	București
90	Corlan Alexandru	Tg-Jiu, Gorj
91	Corodescu Ioana	Rm. Vâlcea, Vâlcea
92	Corodescu Maria	Râmnicu-Vâlcea
93	Costăchescu Mărioara	Roman, Neamț
94	Cotlarciuc Sorin	Vatra Dornei, Suceava
95	Covaci Oana Maria	Ciuhoi, Bihor
96	Cozan Dorin, Cotnari	Cotnari, Iași
97	Cozmescu Bogdan	Deva, Hunedoara
98	Crăciun Cristina	București
99	Cristache Silviu	București
100	Constantin Cristescu	Botoșani
101	Cristofir Ana-Maria	Craiova, Dolj
102	Cristu Georgi	Galați
103	Cubleșan Corneliu	Breaza, Prahova
104	Dabija Tatiana	Chișinău, R. Moldova
105	Dăian Daniel	Deva, Hunedoara
106	Dalian Florentina	Slobozia, Ialomița
107	Damaschin Marina	Chișinău, R. Moldova
108	Dan Bianca	Deva, Hunedoara
109	Dan Herciu	Sibiu, Sibiu
110	Dănilă Luiza-Gabriela	Mănești-Pământeni, Ph
111	Dărbănt Nicolae	Brașov
112	Daroczi I. Andrei	Jibou, Sălaj
113	Daniela David	Chișinău, R. Moldova
114	Demenciuc-Clavirescu Nicolae	Biruința, R. Moldova
115	Derzelea Călin	Ploiești, Prahova
116	Dina Madeleine	București
117	Dinica Andra Mihaela	Dresda, Germania
118	Diniș Adrian	București
119	Dinu Florina	Slatina, Olt
120	Dinu Ruxandra Maria	București
121	Doboș-Lazăr Liliana	Satu Mare, Satu Mare
122	Dobre Alexandru	București
123	Dobre Ioana	București
124	Dogaru Simona	Galați, Galați
125	Drăgănescu Florentin	Călărași
126	Dragnea Gabriel	București
127	Drăgoianu Ana(Any)	Țânțăreni, Gorj
128	Drăgoianu Ion	Țânțăreni, Gorj
129	Dragomir Marian	Ploiești, Prahova
130	Drăgușin Oana	Ploiești, Prahova
131	Drobot Emilia	Québec, Canada

132	Drugă Ioana	Mănești-Pământeni, Prahova
133	Dudău Alexandru	Buzău, Buzău
134	Duma Otilia	Tecuci, Galați
135	Dumbravă Nelu	Roman, Neamț
136	Dumbrăveanu Bogdan	Constanța, Constanța
137	Dumitra Alexandra	Craiova, Dolj
138	Dumitrăchescu Ioana	Oradea, Bihor
139	Dumitran Raluca	Câmpina, Prahova
140	Dumitrescu Mircea	Fetești, Ialomița
141	Dumitru Adrian	Câmpina, Prahova
142	Dumitru Camelia	Ploiești, Prahova
143	Duncă Ana Claudia	Ciceu-Poieni, Bistrița
144	Dupu Ioana-Nicoleta	Iezer, Botoșani
145	Enache Ileana	Caracal, Olt
146	Enescu Constantin	București
147	Floarea Dan	București
148	Florescu Andrei	Alexandru cel Bun, Neamț
149	Fogaș-Panaitelescu Rareș Ioan	Ploiești, Prahova
150	Franc Mihaela Maria	Geoagiu, Hunedoara
151	Gaftoneanu M. Dorel	Botoșani, Botoșani
152	Gheorghe Simon	Mănăstirea Agapia, Neamț
153	Gherbovei Maria	Chișinău, R. Moldova
154	Ghiță Georgian	Ploiești, Prahova
155	Gîbu Ana Maria	Dorohoi, Botoșani
156	George Gîtan	Buftenă, S. A. I.
157	Giurgiu Dorian	Alba Iulia, Alba
158	Gluk Diana	Giera, Timiș
159	Goga Constantin	Fetești, Ialomița
160	Gongu Viorel	Mogoșoaia, Ilfov
161	Gramă Marius	Galați, Galați
162	Grigore Cătălina	Câmpina, Prahova
163	Grigoriu Florin	București
164	Grosu Ionela Mădălina	Todirești, Suceava
165	Groza Ilie -Emanuel	Târgu-Neamț, Neamț
166	Grozavu Melania	Focșani, Vrancea
167	Gruja Brigitta	Oradea, Bihor
168	Gurău Gheorghe	Drăgănești, Galați
169	Gurau Maria Raluca	Galați, Galați
170	Halcu Răzvan	Mizil, Prahova
171	Hanachiuc Andrei	Dorohoi, Botoșani
172	Hanca Georgeta Xenia	Târgu Mureș, Mureș
173	Hanganu Christine	Târgu Neamț, Neamț
174	Heleanu Aurelian	Ploiești, Prahova
175	Herghelegiu Ioana	Călărași, Călărași
176	Ianuș Emil	Horodnic, Suceava
177	Ilie Băcă	București
178	Ilie Jean Iulian	Vallombreuse, Elveția
179	Ilie Pușcas	Aușeu, Bihor
180	Ilie Ramona-Sandrina	Focșani, Vrancea
181	Iliescu Cosmin	Mizil, Prahova
182	Ilinca Pop	București
183	Ilișiu Eugen	Deva, Hunedoara
184	Ion Violeta Florentina	București
185	Ionescu Costel	Vițiceni, Argeș
186	Ioniță Alexandra	Țânțăreni, Prahova
187	Ioniță Diana Maria	Colelia, Ialomița

188	Ioniță Valentina	Ploiești, Prahova
189	Iordache Andra	Vatra Dornei, Suceava
190	Iordăchescu Robert	2 Mai, Constanța
191	Iorga Mălina	Cluj-Napoca
192	Iosif Elisabeta	București
193	Irimia Valentin	Ploiești, Prahova
194	Iseult Flamingo	Paris, Franța
195	Issa Cristina	București
196	Istrati Silvia	Văsieni, R.Moldova
197	Ivașcu Ioan	Cluj Napoca
198	Ivașcu Mădălina	Galda de Jos, Alba
199	Jăscu Elena	Vaslui, Vaslui
200	Jereghi Vitalie	Cojușna, R. Moldova
201	Jitaru Ioana	Azuga, Prahova
202	Kabbout Mariana	Galați, Galați
203	Kathum Huda Cătălina	Valea Călugărească, Prahova
204	Lăcătuș Andreea	Buzău, Buzău
205	Lăcătuș Daniel	Călan, Hunedoara
206	Lasc Andrei-Cătălin	Măgureni, Prahova
207	Laslo Adriana	Cluj-Napoca, Cluj
208	Lăzărescu Marius	București
209	Lisandru Cristian	București
210	Luca C. Carmen	Roman, Neamț
211	Lucaci Sorin	București
212	Luchian Domnița	Constanța
213	Luncă Mihaela	Alba Iulia, Alba
214	Lupu Ionut Cătălin	București
215	Mirela Lungu	București
216	Măcelaru Carmen	București
217	Macoveanu Mihăiță	Slobozia, Ialomița
218	Maței C. Laurențiu	Botoșani, Botoșani
219	Maria Ion	Craiova, Dolj
220	Marian Maria	Slatina, Olt
221	Maricenschi Andreea	Ploiești, Prahova
222	Marin Daniel	Sassari, Italia
223	Marin Laura Florentina	Ploiești, Prahova
224	Matei Diana Adriana	Ploiești, Prahova
225	Mateiciuc Ioan	Siret, Suceava
226	Maximoaia Georgiana	Suceava, Suceava
227	Meleșteu Cristian	Pitești, Argeș
228	Artion Vasilica Olguta	Ghindărești, Constanța
229	Maximinian Menuț	Bistrița, Bistrița Năsăud
230	Meravei Mihaela	Constanța, Constanta
231	Mereuță Ramona Alina	Ploiești Prahova
	Mezei Ștefan	Blaj, Alba
233	Șerban-Gurău Alexandru Leontin	Ploiești, Prahova
234	Micalona Natalia	Arad, Arad
235	Micescu Ioan Sorin	Arad, Arad
236	Micu Valeria Alice	Zalău, Sălaj
237	Mihai Elena Ancuța	Slatina, Olt
238	Mihai Ioan	Buziaș, Timis
239	Mihai Teodora Gabriela	Urlați, Prahova
240	Mihăilă Raluca Diana	Ploiești, Prahova
241	Mihăilă Silviu	Alba, Alba Iulia
242	Mihăilescu Filoftia	Câmpulung, Arges
243	Mihaiu Beatrice Eliza	Galați, Galati
244	Mihok Tamas	Oradea, Bihor

245	Militaru George	Șirna, Prahova
246	Minune Elena Larisa	Drăgășani, Vâlcea
247	Mirea Timea	București
248	Mirică Răzvan George	Făget, Prahova
249	Miron Ioana	Botoșani, Botoșani
250	Miron Mariana	Vorniceni, R.Moldova
251	Mitică Rodica Vasilica	Alimpești, Gorj
252	Mocanu Antonella	Bruxelles, Belgia
253	Moldovan Constantin	Mănăstirea Humorului, Suceava
254	Moraru Camelia	Pucioasa, Dâmbovița
255	Moraru Carmen	Cluj-Napoca, Cluj
256	Moraru Cristian Gabriel	Roșiorii de Vede, Teleorman
257	Moroșan Valeria	Vatra Dornei, Suceava
258	Moțățianu Dina	București
259	Müller Renate	Heidelberg Germany
260	Munteanu Cătălina	Galați, Galați
261	Munteanu Tatiana	Șivița, Galați
262	Munteanu Vlad	Adjud, Vrancea
263	Muscă-Oană Georgeta	Rediu, Galați
264	Nădejde Angelina	Iași, Iași
265	Neagu Mirela	Făurei, Brăila
266	Neagu Raluca Leontina	Ciocănești, Călărași
267	Neculce Dorina	Iași, Iași
268	Nedelcu Ana	Ploiești, Prahova
269	Negrescu Xenia	Eșelnița, Mehedinți
270	Nenciu Arabela	Bezdead, Dambovița
271	Nica Daniel George	Drobeta Turnu Severin Mehedinți
272	Nichifor Ancuta	Tulcea, Tulcea
273	Nicoară Carmen	Cluj Napoca, Cluj
274	Niță Camelia	Bacău, Bacău
275	Nițoi Daniel	București
276	Ovidiu Oană – Pârâu	București
277	Oancea Florin	Bușteni, Prahova
278	Olaru Nicoleta	Puhăceni, R. Moldova
279	Opaiț Maria	Carapciu, Ucraina
280	Oprițescu Violeta	Petroșani, Hunedoara
281	Osiceanu Andreea	București
282	Otay Deniz	Suceava, Suceava
283	P.Gati Ileana - Ilonco	Hunedoara, Hunedoara
284	Paparuz Adrian	Zărnești, Brașov
285	Păpurică Ionela Maria	Baia de Fier, Gorj
286	Parfeni Vasiliu	Baimaclia, R.Moldova
287	Pirvan Cătălin	Ploiești, Prahova
288	Pașcan Sergiu	Gura-Bâcului, R.Moldova
289	Pătrașcu Daniela	București
290	Păun Iuliana Elena	Constanța, Constanța
291	Păuna Oana	Strejnicu, Prahova
292	Păunescu Maria-Alexandra	Cărpiniș, Gorj
293	Pavel Eliza Valentina	Tisău, Buzău
294	Petco Cristina	Jevreni, R. Moldova
295	Petcu Vergiliu	Ploiești, Prahova
296	Petrache Florin	București
297	Petrașc Andreea	Hunedoara, Deva
298	Petre Andrei Ionuț	Berceni, Prahova
299	Petre Elena-Ioana	Izvoarele, Prahova

300	Petre Mihai Alexandru	Izvoarele, Prahova
301	Petria Alexandru	Beclean, Bistrița-Năsăud
302	Petriman Elena	Iași, Iași
303	Petrișor Raluca	Slatina, Olt
304	Pisică Marian	Brăila, Brăila
305	Plop Cristina Aurelia	Onești, Bacău
306	Pop M. Mircea	Heidelberg/Germania
307	Pop Nadia-Cella	Ariusd, Brașov
308	Pop Oana Mihaela	Cluj Napoca, Cluj
309	Popa Cristinel	Huși, Vaslui
310	Popa Lioara Raluca	Iași, Iași
311	Popa Mădălin-Eugen	Slobozia, Ialomița
312	Popa Nicoleta	Pitești, Argeș
313	Popa Radu-Andrei	Călărași
314	Popa Ștefan	Munteni-Buzău
315	Popescu Carmen	Pitești, Argeș
316	Popescu Cristi-Ana	Păulești, Prahova
317	Popescu D. Daniela	Moțâieni, Dâmbovița
318	Popescu Gheorghe	
319	Popescu Marina	București
320	Popescu Adrian Nicolae	Rădăuți, Suceava
321	Popovici Alexandra	Tarian, Bihor
322	Postelnicu Maria	București
323	Postoacă Ramona	Câmpulung Muscel, Argeș
324	Postu Maria	București
325	Predut Andreea	Rm. Vâlcea, Vâlcea
326	Prodan Ofelia	Urziceni, Ialomița
327	Prodea Andra Gabriela	București
328	Pruneș-Cotojman Isabela	Alimpești, Gorj
329	Pruteanu Elena	Galați, Galați
330	Purdescu Cristiana Maria	București
331	Racolța Petru	Seini, Maramureș
332	Radu Iulian	Baba Ana, Prahova
333	Rainer Alida	Brănești, Dâmbovița
334	Ralia Iulia	Iași
335	Rayes Francesca	Alba Iulia, Alba
336	Reaboii Constantin	Zimnicea, Teleorman
337	Romita (Mălina) Constantin	Mogoșoaia, Ilfov
338	Rotaru Dănuț	Berceni, Prahova
339	Rus Miruna-Ioana	București
340	Rusu Georgeta-Irina	Bacău, Bacău
341	Rusu Ioan	Moldovița, Suceava
342	Rusu Luminița	Cluj-Napoca, Cluj
343	Rusu Otilia	Târnova, R. Moldova
344	Saturnin Adriana	Luçon-Franța
345	Sava Lucica	București, Ilfov
346	Sava Manuela Camelia	Râmnicu-Sărat, Buzău
347	Sava Nicanor Florin	Suceava, Suceava
348	Savin Iliana	București
349	Schoppel Carla-Francesca	Brașov
350	Scorobete Ion	Timișoara
351	Scripcaru Andreea	Adjud, Vrancea
352	Șerban Elena	București

353	Șerbănescu Gheorghe	Hickory, SUA
354	Sibechi Vlad-Ionuț	Suceava, Suceava
355	Șiman Ioan	Baia Mare, Maramureș
356	Sîrbu Iulian	Iași, Iași
357	Soare Mihail	Topoloveni, Argeș
358	Solcan Gheorghe	Pârtești de Sus, Suceava
359	Stan Cristiana	Păcureți, Prahova
360	Stan Elena	Drajna de Sus, Prahova
361	Stan Ionuț	Constanța, Constanța
362	Stan Mălin	Onești, Buzău
363	Stan Marina Alexandra	Galați, Galați
364	Stan Roxana Elena	Pietroșița, Dâmbovița
365	Stănculescu Alexandru	Zimnicea, Teleorman
366	Ștefan Anca	Constanța, Constanța
367	Ștefanache Daniela	Suceava
368	Stegărescu Lucia	Văsieni, R. Moldova
369	Stejărel Ionescu	Simeria, Hunedoara
370	Stoica Simona Anca	Antwerpen, Belgia
371	Stoica Vasile Valentin	Ploiești, Prahova
372	Stoican Monica	Picior de Munte, Dâmbovița
373	Strat Livia	Galați, Galați
374	Sude Emil Iulian	Pietrișu, Prahova
375	Suditu Costel	Băjani, Buzău
376	Tache Anastasia Maria	Câmpina, Prahova
377	Marina Tache	București
378	Tălălău Roxana	Râșca, Suceava
379	Tălpalaru Mihăiță	Balciu, Miroslava
380	Tămaș Vasile Antonie	Baraolt, Covasna
381	Tănăselea Cristian	Brașov, Brașov
382	Țăpîrdea Andrei	București
383	Tarău Valentin-Iulian	Buzău, Buzău
384	Tarnica Adelin	Ploiești, Prahova
385	Tenea Georgeta	Rm. Vâlcea, Vâlcea
386	Teodorescu Lăcrămioara	Unirea, Vrancea
387	Teodoru Veronica	Brăila, Brăila
388	Termure Florina	Bistrița, Bistrița-Năsăud
389	Țîrală Eugenia Daniela	Galați, Galați
390	Tocaru Mihai	Cimișlia, R. Moldova
391	Tocilescu Alex	București
392	Toma Ana-Maria	Ploiești, Prahova
393	Toma Ștefan	Părepa, Prahova
394	Toma Valeria	Calvini, Buzău
395	Tonu Constantin	Bardar, R. Moldova
396	Topliceanu Ștefan	Vaslui
397	Trandafir Adriana	București
398	Trif Liliana	Sibiu, Sibiu
399	Tudică Florina	București
400	Tudor Marcel	Cernavodă, Constanța
401	Tudorache Daniela	Pitești, Argeș
402	Tufan Valentin	Buzău, Buzău
403	Țurcan Liliana	Văsieni, R. Moldova
404	Turcu Alexandra	Bistrița, Bistrița-Năsăud
405	Urlih Silvia	Tulcea, Tulcea
406	Ungureanu Ileana	Calafat, Dolj
407	Ursachi Irina	Câmpulung Moldovenesc, Suceava
408	Ursente Tudor	Oradea, Bihor

409	Ursu Valentin	Ploiești, Prahova
410	Văcălie Ana-Maria	Ploiești, Prahova
411	Vaides Emilia Gabriela	Târgoviște, Dâmbovița
412	Varvara Daniela	Corbu, Constanța
413	Văsieș Alexandru	Bistrița, Bistrița-Năsăud
414	Văsieș Alexandra Oana	Bistrița, Bistrița-Năsăud
415	Vasile Ovidiu	Azuga
416	Vasilu Ovidiu Raul	Iași
417	Vasilu Raluca-Elena:	Iași, Iași
418	Vieriu Sabina	Botoșani, Botoșani
419	Viju Cornelia	Movila Miresii, Brăila
420	Vișa Marcel:	Alba Iulia, Alba
421	Vitu Doina	București
422	Cezar C. Viziniuck	Botoșani, Botoșani
423	Vladei Veronica	Chișinău, R. Moldova
424	Vleju Anișoara	Crucea, Suceava
425	Voica Gheorghe	Moșteni, Vâlcea
426	Voican Marin	București
427	Voicu Steliana	Ploiești, Prahova
428	Voiculescu Bogdan	Galați, Galați
429	Vrabie Andra	Galați, Galați
430	Zăgan Costel	Albești, Botoșani
431	Zaharia Gabriel	Cîmpeni, Bacău
432	Vali Zăvoianu	Codlea, Brașov
433	Zeană Corneliu	București
434	Zina Bivol	Chișinău, R. Moldova
435	Vasilic Berceanu	Călărași

Tabelul cu participanții la EPIGRAMĂ

1. Abel Florian	Grindu, Ialomița
2. Aga Lucia-Selenity	Sânpetru, Brașov
3. Albu Liliana	Stănițești, Vaslui
4. Atanase Ion	București
5. Bălăceanu Gheorghe	Lespezi, Iași
6. Balaș Ioan	Montréal, Canada
7. Baran Maria	Ploiești, Prahova
8. Bărnăușu Ioan	Oradea, Bihor
9. Bălci Gheorghe	Chișinău, R. Moldova
9. Bebu Ana	Valu lui Traian, Constanța
10. Berciu Maria	Baia Mare
11. Bidulescu Constantin	Ploiești
12. Bidulescu Marina	Ploiești
13. Brumă Petru	Constanța
14. Bulai George	Bacău, Bacău
15. Burcea Beatrice	Brașov, Brașov
16. Busuioc Ion	Mizil, Prahova
17. Buzea Magdalena	Vălenii de Munte, Prahova
18. Calotă Mădălina	Târgu-Jiu, Gorj
19. Calotă Rodica	Târgu-Jiu, Gorj
20. Calotă Valentin	Târgu-Jiu, Gorj
21. Căruț Nicolae	
22. Ceaușu George	Cârna, Dolj,
23. Cehan Aurel	Huși, Vaslui.
24. Chelariu Ioan	București
25. Chiriță Mircea	Racovițeni, Buzău

26. Chitul Grigore	Bistrița, Bistrița-Năsăud
27. Ciobîcă Cezar-Florin	Botoșani, Botoșani
28. Cîrstea Nicolae Ion	București
29. Ciolac Vasile	Sângerei, R. Moldova
30. Ciutoreanu Gheorghe	Gruia, Mehedinți
31. Constantin Claudia	Vulcan, Hunedoara
32. Constantin Cristian	Galați
33. Costache Anica	Călărași, Călărași
34. Constantinescu Radu	Ploiești, Prahova
35. Costăchescu Mărioara	Roman, Neamț
36. Cotlarciuc Sorin	Iași
37. Cristescu Constantin	Botoșani, Botoșani
38. Cuzuioac Ion	R. Moldova, Chișinău
39. Danielescu Mihai	Ploiești
40. Dărbănt Nicolae	Brașov
41. Deftu Irina-Marinela	Călărași, Călărași
42. Dinescu Florina	Ploiești, Prahova
43. Diviza Ion	Chișinău
44. Dobre Ioana	București
45. Doboreanu Grigore	Târgu Jiu, Gorj
46. Dragotă Maria	Craiova, Dolj
47. Dumbravă Nelu	Roman, Neamț
48. Dumitrescu Mircea	Ialomița, Fetești
49. Enescu Constantin	București
50. Furcoi Costică	Bogdana, Vaslui
51. Gaftoneanu D. Mihai	Botoșani, Botoșani
52. Gârda Petru-Ioan	Cătina, Cluj
53. Ghiță Georgian	Ploiești, Prahova
54. Ghiță Laurențiu	București
55. Goga Constantin	Fetești, Ialomița
56. Gohor Iulian	Gohor, Galați
57. Grigoriu Florin	București
58. Gross Tomas-Rocneanu	Baia Mare
59. Grozavu Melania	Focșani, Vrancea
60. Gurău Gheorghe	Drăgănești, Galați
61. Hanachiuc Andrei	Dorohoi, Botoșani
62. Hanganu Christine	Târgu Neamț, Neamț
63. Iacob Ionel Bencei	Timișoara
64. Ianuș Emil	Horodnic, Suceava
65. Ilișiu Ionel	Deva, Hunedoara
66. Ion M. Ruse	Băneasa, Constanța
67. Iordăchescu Robert	2 Mai, Constanța
68. Iordan Constantin	Constanța, Constanța
69. Iorga Mălina	Cluj-Napoca
70. Iosif Elisabeta	București
71. Istoc Virgil	Montreal, Canada
72. Ivașcu Ioan	Cluj Napoca
73. Lambă Constanța	Ploiești, Prahova
74. Larco Vasile	Iași
75. Lazăr Ioan	Bencecu de Sus, Timiș
76. Lică Pavel	București
77. Maftei C. Laurențiu	Botoșani, Botoșani
78. Manolache Liviu Sergiu	Bergamo, Italia
79. Manole Vasile	Galați
80. Marin Laura	Ploiești, Prahova
81. Maucă Clemansa	Bacău, Bacău
82. Micuț Ion	Rm. Vâlcea, Vâlcea
83. Mihai Batog-Bujeniță	Aldești, Galați

84. Miloș Petru	Ghiroda, Timiș
85. Mocanu Antonella	Bruxelles, Belgia
86. Moga Cristina	Deva, Hunedoara
87. Moldovan Carmen	Târgu-Mureș, Mureș
88. Moldovan L. Constantin	Mănăstirea Humorului Suceava
89. Moleșag Mihai	Somova, Tulcea
90. Moraru Cristian	Roșiorii de Vede, Teleorman
91. Moraru Ion	Independența, Galați
92. Moroșan Valeria	Vatra Dornei, Suceava
93. Muraru Adrian	Vânători, Iași
94. Muscă-Oană Georgeta	Rediu, Galați
95. Nenciu Arabela	Bezdead, Dâmbovița
96. Nică Janet	Ostroveni, Dolj
97. Nițoi Daniel	București
98. Norea Dan-Viorel	Constanța, Constanța
99. Orghidan Nicolette	Brăila, Brăila
100. Orșivski Cătălina	Vama, Suceava
102. Petcu Vergiliu	Ploiești, Prahova.
103. Petrescu Nicu Dan	Craiova, Dolj
104. Petrișor Raluca	Slatina, Olt
105. Pop M. Mircea	Heidelberg, Germania
106. Popa Ștefan	Fetești, Ialomița
107. Popescu Adrian-Nicolae	Rădăuți, Suceava
108. Postelnicu Gheorghe	Dridu, Ialomița
109. Gheorghe Gh. Popescu	Pucioasa, Dâmbovița
110. Preduț Andreea	Rm. Vâlcea, Vâlcea
111. Prundoiu Dan	Brașov, Brașov
112. Pruteanu Elena	Galați, Galați
113. Pulbere Mirela	Tg-Jiu, Gorj
114. Racoțu Petru	Seini, Maramureș
115. Radu Iulian	Baba Ana, Prahova
116. Radu Leonard	Mizil, Prahova
117. Riti Ionel	Gherla, Cluj
118. Romita Constantin	Mogoșoaia, SAI
119. Roșu Andreea	Asau, Bacău
120. Rotaru Nicolae	București
121. Rusu Ioan	Moldovița, Suceava
122. Șiman Ioan	Baia Mare, Maramureș
123. Slavu Vali	Aninoasa, Hunedoara
124. Solcan Gheorghe	Gura Humorului, Suceava
125. Ștefan Al. Sașa	Câmpina
126. Suditu Costel	Buzău
127. Tarlapan Efim	Cluj-Napoca
128. Tatarici Mircea	Turnu Măgurele, Teleorman
129. Tatu Alin	Galați
130. Teodoru Veronica	Brăila
131. Tocaru Mihai	Cimișlia, R. Moldova
132. Toderașcu Ioan	Costești, Vaslui
133. Nicolae Topor	Slatina, Olt
134. Valentin Tufan	Buzău, Buzău
135. Turcan Liliana	Văsieni, R. Moldova.
136. Ica Ungureanu	Buzău, Buzău
137. Ungureanu Petre	Corabia, Olt
138. Ursu Valentin	Ploiești, Prahova

139. Vasiliu Ovidiu Raul	Iași, Iași
140. Vicol Gheorghe	Vatra Dornei, Suceava
141. Voica Gheorghe	Frâncești, Vâlcea
142. Zăgan Costel	Tudor Vladimirescu , Botoșani
143. Zaharia Gabriel	Câmpeni, Bacău
144. Zaharia Marian	Ostrov, Constanța
145. Zeană Corneliu	București

Acad. NICOLAE
DABIJA, Chișinău

Mizilul a fost timp de câteva zile capitala Poeziei românești. Nichita Stănescu spusese cu o ocazie: „În materie de poezie România este un mare imperiu”.

Mizilul e o urbe care face parte din acest imperiu și l-aș numi în context un oraș imperial. Aici dimensiunea lui sufletească importă cel mai mult. Deși a doua zi bucureștenii se grăbeau să plece, mă gândeam că mi-ar fi plăcut mai mult să locuiesc într-un orașel mic precum Mizilul decât într-un oraș mare ca Bucureștiul. Mizilul seamănă cu un prieten drag, pe care l-ai cunoscut recent, dar pe care ai impresia că l-ai știut dintotdeauna. Auzisem despre primarul inimos de la Mizil, aflasem despre bustul poetului Adrian Păunescu, știam că Vieru descălecăse de mai multe ori în această localitate, multe dintre epigramele premiate la alte ediții ale Festivalului „Romeo și Julieta la Mizil” le-am publicat în săptămânalul „Literatura și arta” de la Chișinău. De aceea la ediția din acest an a Festivalului la care am participat pentru prima dată am avut mai degrabă impresia că m-am reîntâlnit cu el. M-a bucurat faptul că Premiul Mare i-a revenit unui basarabean: Ion Diviza. Am cunoscut Mizilul prin intermediul oamenilor lui. Concluzia mea e: dacă fiecare localitate din Țară, indiferent de dimensiune, ar avea câte un Laurențiu BĂDICIOIU și câte un Victor MINEA, sau un primar ca Emil PROȘCAN, România ar avea vreo 10 000 de festivaluri de poezie. Din păcate pe acestea din urmă le poți număra pe degete.

Dumnezeu, când fusese copil
Și i se făcuse dor de o minune
A creat cerurile de la Mizil,
Cele mai albastre din lume.

Acad. VASILE
TĂRĂȚEANU,
Cernăuți

Nu c-aș fi
un om puternic
Sau c-aș fi
un ins fragil,
Dar avui noroc
cu carul
De-un Romeo
la Mizil

Acad. SOLOMON
MARCUS,
București

Pentru mine,
Festivalul de la
Mizil, în Zona lui
Caragiale, se cuvine
a deveni o **Zi a
Humorului**, în care
să trecem în revistă
starea humorului în

România actuală. Să nu uităm că humorul în
educație și în viață este ca sarea în bucate.
Fără humor, viața e searbădă.
Felicitări Mizilului, pentru contribuția sa la
Salvarea Humorului!

CORNELIU LEU,
București
Scriitor, editor,
jurnalist, regizor

Agresiunea asupra culturii române

Pe ei, măcar, îi
agresează presiunile
imperiale și ale
slugoilor celor care
i-au dominat; asupra
culturii noastre,

însă, agresiunea vine din partea celor cărora
le-am căutat în coarne”...

Cam asta e concluzia cu care m-am întors de
la o încărcată și plină de duh manifestare
culturală mizileană, unde cei ce semănă în
mai multe publicații bucureștene, ne-am
întâlnit - și-am înflorit idei, și-am petrecut,
și-am râs, și-am plâns împreună - cu

confrății noștri care publică în frumoasă limbă română publicații din Chișinău și Cernăuți. Am schimbat idei cu veselie, în virtutea convingerilor noastre că omul vesel este și fecund și creator; și am deplâns starea de agresiune asupra culturii noastre care produce o situație paradoxală. Deoarece, cu toate că este vorba de o cultură unică și unitară, agresiunea împotriva ei se manifestă din două motive, vine din două direcții și are, implicit, două categorii de dușmani. Și, fiindcă în ultimă instanță a fost vorba de un festival de umor și poezie, ne-am dat drumul și ne-am spus năduful; unii mai liric, alții mai înțepător, dar simțind cu toții intelectuală răspundere de a ne opune acestei agresiuni. Fiindcă, printre confrății cu care am petrecut se aflau chiar și cei care, în zilele de 29-31 august 1989 deveneau eroii deșțelenirii soartei limbii noastre pentru o bună parte din românime; cei care au organizat marile proteste și manifestări împotriva deculturalizării prin presiuni imperiale și au reinstaurat „limba vechilor cazonii”. Olimpian, cu înțeleaptă senectute, academicianul Solomon Marcus, trecea peste acest sentiment degradant, punând totul pe seama umorului involuntar. Domnia Sa și-a dezvoltat nu numai crezul didactic al cultivării deșteptăciunii prin simțul umorului, dar a evoluat într-o splendidă diatribă asupra umorului totalmente involuntar, același ca pe vremea tradiționalelor lupte ale intelectualilor cu ciococii: Umorele pe care-l produc politicienii avizi ce s-ar dori potenți, alături de potenții stupizi ce se doresc politicieni. Dar întrebarea care se pune oriunde, numai la Consiliul Audiovizualului nu, întrebarea celor care ne-am săturat să luăm în răs atacurile subculturii agresive, ar trebui să fie: Oare, dacă umorul poate fi involuntar, poate fi involuntară și prostia agresivă?! Umorele, fie el și involuntar, poate trezi reacția sănătoasă a râsului în batjocură: „ridendo castigat mores”; în vreme ce agresivitatea e altceva. Ea poate fi considerată forțare a deculturalizării societății și dorință de a impune cu forță un model de om acultural, faptă ce ar trebui pedepsită prin lege. Spun asta cu toată tăria pentru că modele, precum cei cu blaturile

din fotbal care erau preferații tuturor prim-secretarilor, ștabilor de partid, conducătorilor de mari întreprinderi finanțatoare ale fotbalului „muncitoresc-socialist” și eroi ai ziarului „Sportul popular”, sunt încă pernicioase devenind sechele ale corupției bolșevice. Cândva, la niște alegeri când un președinte de ligă își cumpărase un post de parlamentar, l-am văzut lăudându-se la televizor cu faptul că „el n-are facultate; ce, doar n-a fost prost să piardă patru ani degeaba!”. Și, ne având cum să fiu supărat pe el, m-a indignat reporterul care nu s-a simțit deloc lezat în propria-i cultură. Așa că zilele trecute, când l-am auzit pe altul că „vrea să facă parte din Comisia Juridică, fiindcă „are trei ani de drept”, nu m-a mai deranjat reportera care, și ea, pesemne că „avea profesionala la bază”. Și ne mai mirăm de degingolada tinerei generații, când e plină televiziunea de asemenea modele! Din pricina aceasta făceam comparația (din punct de vedere cultural absolut în favoarea lor) cu fermitatea confrăților noștri de la Chișinău, spunându-mi că, imperială sau mahalagească, agresiunea împotriva culturii, mai ales când e vorba de una și aceeași pe care o vedem lovită din ambele părți, este întotdeauna la fel de periculoasă, impunând uneori momente când n-ar trebui numai să râdem. Ci, cel mult, dacă ținem la umorul nostru, să râdem eradicând. Și, fiindcă în această perioadă, condeiul meu și-a propus să-i lămurească pe unii lideri europeni asupra sensibilităților de psihologie națională pe care ar trebui să ni le respecte, îi rog să se gândească, mai ales pe cei care au trecut prin asta, că, lăsând la o parte unele țări africane unde tradiția tribală profită de cea colonială, sau invers, deci e o problemă strict locală și nu una geo-politică, în afară de aspectele comunismului asiatic, de altă natură decât esențele europene, suntem singura națiune a lumii obligată a trăi împărțit. Am vorbit și despre sărbătoarea acestei limbi, care trebuie să devină o Sărbătoare Națională, a tuturor românilor și a tuturor locurilor în care se vorbește românește, a tuturor locurilor în care prin această limbă se consolidează edificiul culturii române.

SORIN ROȘCA STĂNESCU, Snagov
Senator, jurnalist

Ca de obicei, festivalul internațional pe care îl organizați a fost la înălțime. Nu întâmplător, am plecat amețit. Din păcate, m-am trezit prea repede. Și am constatat că trebuie să mai aștept un an întreg pentru următoarea sărbătoare a sufletului. Și pentru a-mi descreți fruntea alături de dumneavoastră.

STELUȚA ROȘCA STĂNESCU, Snagov

Romeo am văzut cine a fost: chiar soțul meu! Dar Julieta? Sper să nu apară, ediția viitoare, vreo confuzie. Vă mulțumesc pentru aura de romantism pe care ați știut să o proiectați deasupra vieții noastre!

Conf.univ.dr.
GEORGE STANCA,
București
Scriitor, jurnalist

VIVAT MIZIL !

Mă gândeam, în egoismul meu, ca festivalul acesta să rămână strict al poeziei, nu și al epigramei... Dar, de fapt, epigrama, umorul, sunt primele calități intrinseci ale Mizilului. De la nenea Iancu citire. Căci, Mizilul este primar legat de umorul caragialesc. Abia apoi prin eforturile directorului de la liceul „Tocilescu” și ale

profesorului de română, inițiatorii, s-a ajuns și la poezie.

Atenție! Când zic „ne...” nu mă refer la duodenele patriei, multe, mărunte, manevrabile, manipulabile, manelibile și subculturale; nici la elita academică din ce în ce mai subțire, amenințată de recolta bacului 2012... așadar pe cale de dispariție, ci exclusiv la persoanele care mai respiră digeră, gustă ceva cultură...

Dar tot asta, paradoxul refugiului în Poezie, îmi aduce aminte de o anecdotă veche.

Ceașescu vorbește cu unu' : „o duci bine? Minunat ! Câștigi bine? Super ! Dacă strâng șurubul ? Va fi și mai bine... Dacă-l strâng la sânge ? Abia aștept ! Cu ce te ocupi ? Gropar... “

Da, din păcate, partea aceea sensibilă și delicată din organismul unui popor se refugiază-n poezie, devine lirică. Deși demult termenul „liric” a fost degradat. Sau are o semantică îmbogățită în registrul cel mai de jos – visceral, pestilențial și scatofil - al limbii; în poezia urâtă, în fracturismul postmodern alimentat de diverși așa-numiți poeți tip Ianus. De aici poezia anală. Sau cea „vaginală”... din lirica acelei „poete” o vlădărească, care (cacofonie dedicată !!!), la moartea mamei sale zice că: „m-am masturbat, // m-am masturbat // până mi-a țâșnit sângele din vagin”... citat real, cu scuzele de rigoare...

Poezia adevărată triumfă, iată, taman la Mizil. Orașul ironizat oarecum de Caragiale, enunțat de Bogza reportericește și având replica regretatului și prea-puțin cunoscutului scriitor și mare reporter Eugen Secelanu într-o „Flacăra” din 1975.

Poate că deloc întâmplător festivalul acesta mizilean s-a născut dintr-un complex cultural.

Poate că deloc întâmplător locuitorii lui au ales, reales, re-reales, re-re-reales, re-re-re-reales același primar, Emil Proșcan, un poet//epigramist, un om cu propensiuni și instinct și chemări culturale...

Vivat !

... așa că retractez...

Ei bine, la ora exactă, Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, - e, cum să eviți umorul?! – este un sănătos și zdravăn stâlp al spiritualității românești, aflată în marș forțat,

amenințată de manelizare, de pauperizare până la des-țărare... noroc cu depozitele de românism basarabene, o mostră fu prezența lui Nicolae Dabija la Mizil.

Da, Mizil!, un loc de poștie, un „menzil” unde se schimbă caii poeziei, unde călătorul ia o cafea și-un mizilic și-un catren sau o metaforă ca frișcă ...

O oază culturală și loc de repaus pentru a continua lupta, călătoria...

Un colac de salvare, chiar dacă insuficient, desigur musai necesar.

Plouă cu poeți și poezie la Mizil. Nu credeam că pe decadența asta generală, funerară de-a dreptul a Patriei, neamului, limbii, Poezia mai poate subzista. Dar, se pare, m-am înșelat. Căci starea poeziei nu este armonizată, observ, cu starea morală generală. Dimpotrivă, e dizarmonică. Cu cât ne este mai rău, cu atât ne refugiem în poezie. Asta cred că ar fi o explicație.

**Prof.univ.dr. ing.
NICOLAE
ROTARU**

Participant
la a șasea
„recreație mare”
(anuală) a
spiritului activ
numită „Romeo și
Julieta la Mizil”
(recreația
creației, așa

zicând festivalului întrecerilor poetice și epigramatice!), pe care o găzduiește celebrul liceu „Grigore Tocilescu” și pe care o moderează inițiatorul fervent, magistrul harnic și generatorul de prietenii Laur Badicioiu, ajutat cu sânguință și talent chiar de director, m-am bucurat foarte mult să constat că sunt coleg de școală a umorului, hazului și iuțelii minții cu tineri de mai multă vreme ca Solomon Marcus, Corneliu Leu, Corneliu Berbente, Al. Popescu Zorica, Nicușor Constantinescu, George Corbu, Elis Râpeanu și Lucia Olaru Nenati, dar și cu tineri ca mine, cu actul de identitate aproape de ultima preschimbare, precum Nicolae Dabija, Vasile Tărățanu, Sorin Roșca

Stănescu, George Stanca, Sorin Preda și Victoria Milescu.

Un final de ghenar fast și efervescent în care au intrat la clasă (așteptând-o să vină și chiar sosind - jovială, volubilă și *freșă*, și doamna manager educațional și om politic Ecaterina Andronescu!), „liceeni” creatori de înaltă clasă, de pe tot rotundul național, cât și din tuspatri zări ale extensiei planetare viinde din Carpați, și unde s-au ascultat luări de cuvânt de înaltă ținută și percutanță intelectuală, din partea unor avizați slujbași ai verbului și spiritului.

Răsplățiții cu trofee, răsplătitorii lor, martorii (inclusiv și mai ales „străinii” de peste Prut!), gazdele (o vorbă de admirație pentru elevele și elevii care au fiabilizat demersurile scenariului!), partenerii media și sponsorii, chiar și „marii absenți” ca Mircea Ionescu Quintus, Eugen Simion, Ștefan Cazimir și Daniel Cristea Enache, binemerită un cuvânt de laudă și un semn al admirației mele de făptuitor de texte *vervale*, de participant la o manifestare cultural-artistică, instructiv-recreativă, ludic-umoristică elevată, binefăcătoare sufletului și ochilor minții.

Recunoștința și obsecviozitatea,
Prof. univ. dr. ing. Nicolae Rotaru

26.01.2013

**SORIN PREDA,
București
Scriitor, jurnalist
(Articol publicat
și în Fomula As,
nr.1057,
14-21.02. 2013,
cu mici
modificări)**

Într-o dimineață de iarnă, la Mizil

La cel mai tare concurs de umor din țară

Mă bucur că am ajuns la Mizil, într-o zi încredințată de ianuarie. Mă bucur că nu m-am lăsat dus de amăgirile unor prejudecăți care îmi spuneau că Mizilul nu poate fi celebru decât prin aromele oțetului local și veșnica întârziere a trenurilor - un trist omagiu feroviar adus celor 175 de minute hoinărite cândva de Geo Bogza în jurul gării și retur.

Fără farfastăcuri, ifose sau alte aere închipuite, Mizilul a strâns la un loc, pentru câteva ceasuri, oameni simpli și academicieni, smeriți autori de epigrame și scriitori consacrați, precum Corneliu Leu, George Stanca sau Dan Mircea Cipariu. Trec peste umorul de mare finețe vădit cu mult aplomb de profesorul Solomon Marcus, așa cum trec peste dramatica mărturie a marelui intelectual de peste Prut, Nicolae Dabija, ai căror frați basarabeni, nemaivând icoane din pricina bolșevicilor, se închinau la locul pustiu din perete. Se închinau la ceea ce nu mai putea fi luat niciodată din inima lor – credința în Dumnezeu și speranța în mai bine.

Dincolo de multele lucruri frumoase ale concursului, dincolo de prezența unor oameni politici suspect de tăcuți și de eleganta prestanță a profesorului Bădicioiu, la Mizil s-a întâmplat un lucru cu adevărat formidabil. S-a întâmplat ca amintirea unui mare umorist român, pe nume Ranetti, să adune la un loc pe toți inimoșii intelectuali ai orașului, ca împreună să prețuiască strălucirea unei vorbe de duh sau emoția unui vers cu rezonanțe eminesciene.

Într-o lume bântuită de însingurări și ură, cel mai frumos și minunat lucru este ca, măcar o dată pe an, preț de câteva ore, să le oferi omenilor șansa de a zâmbi împreună. Șansa de a scăpa de spaime și alte amintiri urâte prin râs; prin inteligență și detașare senină, de om superior. Om pățit, încercat și trecut prin multe, cum se prezintă obișnuitul locuitor al Mizilului.

GEORGE CORBU,
București
Președinte al UER
Membru al
juriului la
secțiunea
Epigramă

La început de an calendaristic și epigramatic, Mizilul oferă cadrul său, tradițional spiritual, unei manifestări de înalt nivel cultural, privilegiind epigrama. Producțiile scrise

întru celebrarea sa vor trebui publicate sub forma unei cărți care, adăugate celebrei *Zile solemne*, de Caragiale, spre a nu mai vorbi de tipăriturile, intruvabile azi, ale maestrului George Ranetti, vor da samă de măreția spiritului românesc.

VICTORIA MILESCU,
București
Scriitor, membru al
juriului la secțiunea
Poezie

Și a fost ediția a VI-a...

Fiecare ediție este altfel, deși în aceeași parametri ai ospitalității, ai respectului pentru valoare, ai prieteniei. Fiecare ediție are loc în plină iarnă, astfel încât frigul și zăpada pot fi adevărate teste, probe și încercări care se ivesc în calea invitaților la Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”. Acest mic oraș, Mizil, are o inimă mare și caldă, altfel cum să ne explicăm că sosesc aici, la sfârșitul lui ianuarie, de la distanțe considerabile, uneori de dincolo de granițe, academicieni, profesori universitari, poeți și scriitori din diverse generații, politicieni, „personalități uriașe”, după cum aprecia dna deputat Ecaterina Andronescu, prezentă la cea de a VI-a ediție a festivalului. Și tot dânsa remarca faptul că dacă această extraordinară manifestare ar avea loc sub egida unui for cultural important, ar avea un impact cu totul special. Da, aici are loc o fericită joncțiune între generații, datorată unor oameni cu suflet mare, și i-aș numi în primul rând pe dl Laurențiu Bădicioiu, profesor la Liceul „Grigore Tocilescu”, gazda evenimentului, și pe directorul instituției, dl. Victor Minea. Dânșii, alături de alte cadre didactice, au știut să-i mobilizeze, să-i instruiască pe elevii acestui liceu, și ce copii frumoși are liceul, să-și primească oaspeții ca pe niște vedete de cinema, printre blițuri, flori și mape cu informații, au reușit să convingă sponsori,

astfel ca cei care au câștigat laurii concursului de poezie și de epigramă să primească trofee strălucitoare, medalii, bani, și toată lumea să se simtă minunat.

Ediția din acest an, mi s-a părut cea mai încărcată de emoție, și nu puține au fost momentele când respirația parcă mi s-a oprit. Pentru că aerul avea o densitate maximă de spiritualitate, de frumusețe, aerul vibra de o înaltă elevație culturală. Aici, de fiecare dată, după ce invitații permanenți s-au cunoscut cu nou-veniții, la o cafea fierbinte, în cancelarie, festivitatea începe într-o sală primitoare cu intonarea imnului de stat. Puține sunt evenimentele la care am avut ocazia să ascult în întregime imnul țării, într-o atmosferă solemnă, cu întreaga asistență în picioare. După prezentările de rigoare ale gazdelor, cei din sală au fost captivați și aproape copleșiți de discursurile a doi mari români de dincolo de hotarele țării, poeți și patrioți ce, slujind limbii române cu arta lor, slujesc poporul român de pretutindeni: acad. Nicolae Dabija de la Chișinău, simțindu-se la Mizil „nu ca acasă, ci acasă”, și acad. Vasile Tărățeanu de la Cernăuți. Aceștia au vorbit despre poezie, dar și despre eforturile românilor de dincolo de Prut de a-și păstra limba, credința, identitatea. Despre identitatea și demnitatea națională, despre condiția intelectualului de azi a vorbit și „patriarhul” festivalului, binecunoscutul scriitor Corneliu Leu, în stilul său propriu, cu pasiune, curaj și energie, încheind într-o notă de destindere, tot caracteristică, spunând că a ajuns la optzeci de ani fiindcă a îndrăgit vinul sec de Tohani. Cât de emoționant a fost în patetismul său perfect justificat dl prof.univ.dr. Al. Popescu Zorica omagiind curajul dlui acad. Solomon Marcus atunci când i-a luat apărarea matematicianului Traian Lalescu, fost ministru de Finanțe, când numele lui era interzis, arătând că acele „curbe de sacrificiu” au fost o măsură justă la situația de atunci a României etc. Cât de emoționantă îmbrățișarea frățesc-solidară a celor doi mari cărturari octogenari. Dacă la ediția precedentă dl Solomon Marcus ne-a vorbit despre relația subtilă dintre poezie și matematică, acum ne-a amuzat cu o

prelegere despre umorul involuntar, din belșug în perioada actuală, citând exemple savuroase extrase din mass-media, dar și „perle” ale unor politicieni de azi. Marele absent la umor de maximă calitate a fost dl prof.univ.dr. Ștefan Cazimir, căruia i-am simțit lipsa, marele maestru în special al umorului lui Caragiale, cel care și-a legat și el numele de Mizil.

Umor involuntar a existat și în unele texte trimise la concurs, și mă refer la secțiunea *Poezie*, unde, ca membră a juriului, am citit creațiile a 439 de concurenți. Juriul nu știe cui aparțin, are la dispoziție doar texte numerotate de organizatori, identitatea autorilor rămânând necunoscută până la sfârșitul competiției. Am descoperit autori care își plimbă aceleași texte de la un concurs la altul, texte care au fost validate, și cu care vor să meargă la sigur pentru a primi un premiu. Asemenea lucruri se pot depista ușor cu ajutorul internetului. Aproape mi se strângea inima când întâlneam o poezie bună, dar pe care o găseam apoi publicată în reviste printate ori on line, aflând astfel și numele autorului. În acest caz, jurizarea nu mai este nici secretă, nici obiectivă, iar concurentul este eliminat pentru nerespectarea regulamentului ce prevede înscrierea cu 4 poezii nepublicate până la finele concursului. A concura cu poezii care au fost publicate ori au fost premiate la alte concursuri e o dovadă de lipsă de considerație față de organizatori și lipsă de fair play față de ceilalți concurenți care au înțeles să respecte regula jocului. Din păcate, chiar poeți buni, tineri, care nu au ținut cont de acest deziderat, au fost eliminați fiindcă la Mizil concursurile „nu se aranjează”. Iar eu sunt adepta principiului că fiecare trebuie să-și facă treaba onest, acolo unde este, pentru ca întregul să funcționeze corect și armonios. Despre corectbooks, l-am auzit vorbind din nou pe proaspătul parlamentar, dl. Sorin Roșca Stănescu, dobândind un trofeu, „Romeo la Mizil”, pentru roșul vestimentar cu care s-a remarcat la ediția anterioară, propunând o altă variantă a lui Romeo. De la Botoșani, venind cu un tren care a stat 3 ore în câmp, dna Lucia Olaru Nenati, în linia statornicelor sale preocupări eminesciene, ne-a captivat

cu informații și cărți poștale originale având semnătura lui Matei, fratele lui Mihai Eminescu, care a locuit un timp la Mizil. Dar cu câte personalități a plouat și a nins, la această ediție! Simpla lor enumerare ar putea trezi invidia multor festivaluri, cu o mai lungă și mai împovăraătoare tradiție. Doar câteva nume: acad. Solomon Marcus, acad. Nicolae Dabija, acad. Vasile Tărățeanu, scriitorul Corneliu Leu, prof.univ.dr. Nicolae Rotaru, prof.univ.dr. Alexandru Șonea, prof.univ.dr. Radu Gologan, prof.univ.dr.ing. Corneliu Berbente, conf.univ.dr. George Stanca, dr. Corneliu Zeană, Dan Mircea Cipariu, Sorin Preda, George Corbu, prof. univ.dr. Elis Râpeanu, prof. Nicolae Boaru, Vasile Larco, Ioan Toderașcu etc.

Și ce privilegiați sunt elevii acestui liceu când își vor aminti, peste ani, că aici i-au văzut, i-au ascultat pe... premianții la Poezie: Marele Premiu „George Ranetti”: Marius Grama, Galați; Premiul „Grigore Tocilescu”: Raluca Dumitran, Câmpina; Premiul „Agatha Grigorescu Bacovia”: Cezar Ciobîcă, Botoșani. Premianții la Epigramă: Marele Premiu „George Ranetti”: Ion Diviza, Chișinău; Premiul „Grigore Tocilescu”: Grigore Chitul, Bistrița Năsăud; Premiul „Agatha Grigorescu Bacovia”: Florian Abel, com. Grindu, Ialomița. Toți au fost prezenți la premiere. Cei care au făcut parte din cele două jurii sunt: Corneliu Leu, Corneliu Berbente, George Corbu, Daniel Cristea Enache, Emil Proșcan, Victoria Milescu, George Stanca, Cristina Ionescu, Nicușor Constantinescu, Mihai Morar.

Ca în fiecare an, și de data aceasta, ne-a întâmpinat la intrare dl. prof. Laurențiu Bădicioiu, îmbrăcat sobru, având pe chip un zâmbet blând. Dar puțini au știut atunci ce era în sufletul acestui om ascunzând cu discreție și stăpânire bărbătească o tragedie din propria-i familie. Când mi-a spus la telefon: „Doamnă, vă rog să-mi trimiteți mai repede notele să o mai prind în viață pe sora mea, la spital”, am înghețat. Deși sora își trăia ultimele clipe, profesorul Laurențiu Bădicioiu și-a făcut datoria impecabil față de concurenți, invitați, față de tradiția acestui festival care merge mai departe. Vă mulțumim, domnule Profesor!

**Prof. univ.dr.ing.
CORNELIU
BERBENTE,**
București
**Vicepreședinte al
Clubului „Cincinat
Pavelescu”
Membru al
juriului la
Epigramă**

Festivalul din acest an a confirmat linia ascendentă a unui eveniment cultural, desfășurat într-o ambianță prielnică, plăcută, care atrage și te duce pe înălțimi, tocmai pentru că nu caută să le impună cu dinadinsul. Cu participarea unor personalități puternice, de elită, care se vedea clar că au venit din plăcere, dornice să contribuie la crearea unei comuniuni în care toată lumea să se simtă bine, nu ca să iasă ele în evidență. Iată că se poate și acest lucru la români, dacă nu peste tot, atunci la Mizil, la Liceul „Grigore Tocilescu”! Mulțumim Liceului, gazda noastră, și coordonatorilor Festivalului, Profesorilor Laurențiu Bădicioiu și Victor Minea.

Ca membru al juriului la secțiunea „Epigrame”, remarc creșterea numărului de participanți la 145, și mai ales creșterea calității epigramelor trimise.

În ce privește luările de cuvânt, mă voi menține pe linia umoristică și voi menționa doar spumoasa și interesanta „lecție” predată de Acad. Solomon Marcus privind umorul involuntar. Aș comenta și astfel: „Umorul e un dar major/Și face bine tuturor./Chiar proștii au umor, măcar/Că e umor involuntar.”

Dar, fără a micșora meritele adunării „în plen”, festivalul a continuat mai în forță, în ceea ce privește epigrama, la masa care a urmat la Restaurant. Aici au recitat epigrame (și poezii) epigramiști ca : Ion Diviza (câștigătorul Marelui Premiu pentru epigrame), Efim Tarlapan - ambii din R. Moldova-, Nicușor Constantinescu, Corneliu Zeană, Vasile Larco, Elis Râpeanu etc. și subsemnatul . În ceea ce mă privește, am fost impresionat de faptul că am primit aplauze la scenă deschisă, pentru o epigramă „mai altfel”, care sună așa:

"În fața adevărului lumesc,/ Eu nu mă-nclin,
ci doar mă îndoiesc./ În fața adevărului
divin/ Neîndoiindu-mă, adânc mă-nclin."
Aceasta dovedește că oamenii sunt sensibili
la un spectru mult mai larg de ironie decât s-
ar părea.

**Prof.univ.dr.
ECATERINA
ANDRONESCU,
Președinte al
Comisiei de
Învățământ din
Camera
Deputaților,
Rector al
Universității
Politehnica
București**

Vă mulțumesc pentru invitația pe care am
onorat-o, chiar dacă vremea nu era prea
încurajatoare. Aici este o întâmplare pe care
n-ai cum s-o uiți vreodată. Este prima dată
când vin și, dacă o să mă mai invitați și,
chiar dacă nu o să mă mai invitați, eu vă
promit că o să recidivez pentru că realmente
ceea ce se întâmplă aici, la Mizil, este
aproape un miracol. Asta pentru că se
întâmplă în Liceul „Grigore Tocilescu” unde
cei care s-au străduit au adunat aici
personalități uriașe în fața cărora n-ar trebui
să vorbești, ci să taci și să le asculți. Eu cred
că, cu asemenea evenimente, ca acesta din
acest liceu, noi reușim să ne arătăm
identitatea și cred că lucrul acesta avem
datoria să-l facem și să-l multiplicăm în
toate școlile din țară. Sper să se mediatizeze
evenimentul Dvs. deoarece el face parte din
lucrurile normale care ar trebui să se
întâmpile în școală.

Vă felicit pentru modul în care ați reușit să
polarizați atenția și prezența unor
personalități remarcabile.

Cu toată considerația și cu tot respectul vă
apreciez pentru ceea ce sunteți și vă doresc
să rămâneți mereu „școala prin care se înalță
neamul”, așa cum atât de frumos spunea
Nicolae Iorga.

Felicitându-vă pe dumneavoastră și pe dl.
Minea pentru ceea ce faceți la Mizil vă
asigur de toată considerația mea.

**EMIL PROȘCAN
Primarul orașului
Mizil, membru
al juriului la
sețiunea Poezie**

*Ca o spovedanie a
devenit acest
concurs*

Mândria mizileană
astăzi cunoaște o
serioasă motivație. Oameni de mare valoare,
personalități de marcă, oameni care de bună
voie se pun în slujba celorlalți oameni
folosind ca instrumente principale
cunoașterea, dreptatea, adevărul, echilibrul,
sensibilitatea și mai ales sufletul, sunt astăzi
aici, acum, la noi. Și cât de greu se găsesc
acum asemenea oameni!

Aici nu se va vorbi, nu se vor rosti simple
cuvinte, nu se vor ține discursuri... Se va
ofta, zâmbi, țipa, șopti, DESPRE VIAȚĂ!
De aceea ce se întâmplă acum aici nu se
oprește în spațiul acestei săli, adevărul din
puterea cuvântului rostit va trece din
dimensiunea așteptării în cea a zâmbetului,
motivându-l! Zâmbetul trist sau zâmbetul
adevărat! Zâmbetul atât de mult hulit,
înfricoșat, obligat să se afunde în
ascunzișurile neînțelegerii și nedreptății.
Zâmbetul cu care ne respirăm speranța. Azi,
aici, totul va fi precum o coamă de cal
sălbatic slobozit în cerurile lumii!

Vă mulțumesc pentru sărbătoarea pe care o
generează prezența Dvs. cu adevărurile ce le
purtați și, uneori, la ceas de popas, le
eliberați zborul. Să-mi fie iertat că nu fac
remarci, omisiunile, pe care cu siguranță le-
aș face, nu ar simple greșeli, ci nedreptăți și
sunt, deja, prea multe.

Îmi place să spun că orice act de cultură,
indiferent de amplitudine, este și un gest de
protest împotriva a tot ce se întâmplă strâmb
peste tot acum și am convingerea că prin
cele spuse aici, așa va fi.

În legătură cu concursul de epigramă și
poezie! Am avut onoarea să mă număr
printre membrii juriului și mi-ar plăcea să
cred că nu în virtutea funcției de primar s-a
întâmpat asta. Cred că am citit în jur de
2000 de poezii, de fapt gânduri, mesaje,

trăiri, dorinți... Dincolo de responsabilitatea și timpul ce a trebuit să-l fac rost pentru toate materialele primite, vreau să vă spun că a fost o experiență interesantă. Într-o carte te întâlnești, de regulă, cu aceeași nuanță, același stil. Parcurgând materialele primite, am citit mai multe cărți deodată. La fel ca în viață, am întâlnit de toate: stângăcie, jocuri (de cuvinte), timiditate, resemnare, dar și văpăi de lumină, cristale de zâmbet, explozii din dreptul elementar de a fi. Ca și în viață am întâlnit lacrimă, sărăcie, putere, slăbiciune, zâmbet, speranță... Nu putem vorbi ca de un simplu concurs de poezie! Prin dimensiune, varietate și conținut, e mult mai mult. Câștigul cel mai mare, după părerea mea, constă în faptul că a făcut să existe toți cei care au concurat, adică toți acei oameni care simt mai mult din tot ce există, care reușesc să se conecteze cu durerea sau bucuria, care reușesc să fie adevărați. Ca ușa deschisă a unui sanctuar din care răzbătea invitația: „Hai veniți aici! Veniți și spuneți despre viața voastră! Veți fi ascultați și înțeleși!” Ca o spovedanie a devenit acest concurs! Și, tot ca în viață, sunt învinși și învingători! Câteva din multele versuri care mi-au luminat sufletul și m-au făcut să intuiesc sensibilitatea celui ce a scris:

„singurătatea miroase a Dumnezeu”, „am vrut să-ți spun că te iubesc, dar primăvara mi-a luat-o înainte”, „plouă cu tine în sufletul meu”, „sub lunetele ochelarilor tăi, au loc suferințele mele”, „sunt conștient că va veni o zi când voi fi anunțat că unul din părinți s-a stins din viață. Atunci, cu lacrimi pe obraji și în suflet, voi lăsa lucrul meu și casa mea și familia mea, îmi voi lua crucea în spate și mă voi întoarce acasă”, „Eu ascult fulgii / cum își dezlipesc umbrele de pe culorile cerului / și-apoi cad, cad / îngreunându-mi inima / ca acatistele altarul...”, „mi-e dor de femeia care ninge, „îmi beau cafeaua caldă / și trecutul ia diferite forme umane ce / îmi ies din corp ca niște câini ce nu au fost legați niciodată și se joacă în aer / în jurul meu / se joacă cu mintea mea, o mușcă / apoi îmi mușcă viața și mă arunc în zăpadă ca un înger / plecat în căutarea voastră / e frig / focul meu s-a stins / veniți și aruncați lemne în mine.” „Astăzi

este lună plină-n cinstea ta / Și-aș fi murit dar vin caii zăpezii / Să-mi bocăne potcoava în pereți”, „noaptea se lasă odată cu tine / oboseala din suflet o mototolesc și-o arunc”, „la polii ființei / liniștea spune povești / sub flacăra sufletului / care pâlpâie în beznă”, „bunicul a plecat de acasă și nu s-a mai întors / s-a dus să prindă cerurile în mână în plimbări spre infinit”, „Somn ușor / noaptea fuge-ntr-un picior, / cu sandale de argint”, „mama / își strânge sărbătorile în șorț / făcându-le ghem / și mi le pune în valiză / înainte de ultima plecare”, „Țurțuri îndoliați de nesomn cresc / ca niște plante în ombilicul / acestui amurg, / mi-e dor să mor lângă tine, mamă! / ți-au înflorit printre aripi / cuvinte de adio... / glonțuri de neant, de tăcere îți zgârâie / lutul din iriși stinși în cafeaua plânsului meu / mi-e dor, groaznic dor de tine, mamă!”, „pe alei contorsionate de ploi și rugină / plimbăm umbre zgribulite / cerșim un răsărit de lună să acoperim / singurătățile evadate din noi / pomii își înghit limbile până la rădăcini / să nu-i doară nodul crescut în frunte de / atâtea frunze îngălbenite / cerul se agață de un felinar stingher și el / de cât întuneric poate încăpea între două / tăceri / timpul ca un lup flămând / stă paznic la turma de vise”, „clopote bat / într-un suflet de iarnă / a nins... / sub nămeți / primăveri sădesc necuvinte / în inimi plâpânde / și stele de nea / se sting înșurate-n abis / a nins la apus cu fluturi uciși”, „Eu nu cred că există poezie minunată în sine. / deci nici poet minunat în sine. / De fapt, cred că omul are două suflete și nu unul. / Desigur că unul dintre ele, este sufletul poeziei”.

Un gând special pentru Laurențiu Bădicioiu, sufletul acestui festival, festival ce încearcă să descopere pe cei frumoși, buni la suflet... Nimic din ceea ce trece peste noi nu este întâmplător! Depozităm în adâncul nostru extremele trăirilor și așa naștem zâmbete sau lacrimi. Nu primim pedepse ci doar mostre de viață adevărată. Sunt convinși că durerea și bucuria au fost dintotdeauna laolaltă, poate și pentru a se motiva una pe cealaltă sau poate pentru a prețui mai mult oamenii, viața și tot ce avem în jur.

Închei mulțumindu-vă tuturor că ați făcut să existe această zi, aceste momente! Dincolo

de prea multă durere și chiar disperare ce oamenii o au tot mai mult în jur, câțiva oameni frumoși și buni la suflet, astăzi, 26 ianuarie, au venit la Mizil să spună despre adevăr, duioșie, demnitate, iertare și să demonstreze că speranța există și viața este extraordinară.

La mulți ani, Liceu „Grigore Tocilescu”, cu toți cei care au fost și vor fi!

La mulți ani, oameni!

Prof. HORIA TOMA, Ploiești
Inspector școlar general în județul Prahova

Dragilor mei colegi de la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil

le adresez sincerele mele mulțumiri pentru festivalul cu care onorează județul nostru și pentru contribuția lor consistentă la prestigiul învățământului din județul nostru. Am participat la ultimele ediții și i-am urmărit pe toți cei care vin cu asiduitate aici. I-am urmărit și admirat întru tot ceea ce au făcut. Atât distinșii noștri oaspeți din Basarabia, cât și distinșii oaspeți de la București, de pe tot cuprinsul țării.

Îi mulțumesc vechiului meu prieten, domnul director Victor Minea și-i urez și lui Laurențiu Bădicioiu să le țină Dumnezeu obiceiul. Nu în ultimul rând trebuie să-i mulțumesc domnului primar Emil Proșcan, un om care este aproape de actul de cultură, o persoană cu aplecări și preocupări literare, pe care dumneavoastră deja le cunoașteți.

Prof. GHEORGHE MATEI, Ploiești,
fost inspector școlar general

Ca absolvent al acestui prestigios liceu, mă bucur că am putut sprijini la început și participa

mai apoi mereu la această „întâmplare” care, apărută ca o timidă dar îndrăzneată încercare

nu cu mult deasupra unei „serbări școlare” a devenit, iată, în doar șase ani, o autentică și de substanță manifestare culturală ale cărei tentații artistice adună an de an românii atât din întreaga „Românie Mare” cât și din alte colțuri, nu puține, ale lumii. Plecăciuni ilustrelor personalități care au onorat cu prezența domniilor lor cea de-a VI-a ediție a Festivalului Internațional (de acum) al umorului: „Romeo și Julieta la Mizil”. Felicitări inimoșilor și stăruitorilor organizatori precum și tuturor acelor care au simțit pentru acest festival ca d-l Minea și d-l Bădicioiu.

Mulțumiri sponsorilor care au înțeles noblețea unei investiții într-un veritabil act de cultură.

Prof. MIHAI MORAR, Ploiești
Inspector de specialitate la Inspectoratul Școlar Județean Prahova, membru al juriului, la Epigramă

Festivalul de la Mizil-de acum cu o istorie clară-s-a impus în peisajul românesc al festivalurilor de creație, al concursurilor cu o largă deschidere națională și internațională.

Deși poezia are preponderență în ceea ce privește cantitatea creațiilor, consider câștigată epigrama, în contextul literar actual. Participarea unor nume sonore ale culturii românești, atât la jurizare, cât și ca invitați, încadrează acest festival în categoria grea a evenimentelor de acest gen la nivelul județului Prahova, cât și la nivel național. Felicităm organizatorii, gazde primitoare din toate punctele de vedere, urându-le putere de muncă, dorința de a aduce noi dimensiuni în desfășurarea edițiilor viitoare ale festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”-un nume inspirat, ca o după-amiază liniștită de duminică.

**Prof. univ.dr.
RADU
GOLOGAN,**
București,
Președinte al
Societății de Științe
Matematice din
România

Un loc legat de
vechiul comerț

munte-câmpie, cu oameni minunați și
probabil cu un umor ancestral, dacă s-a
menținut și a reînviat mereu.

M-am simțit minunat și descătușat de grijile
mereu presante. Dă-**Mi zil e**, Doamne, să
mai particip!

**Prof.univ.dr.
GHEORGHE
BREZEANU,**
București

**O manifestare
culturală de
prestigiu**

Prin structură și
modul de organizare

și desfășurare, prin obiectivele și scopul
declarat, festivalul internațional de poezie și
epigramă ocupă un loc aparte în categoria
manifestărilor literare din țara noastră.

Onorat fiind de a participa la festival (ed.VI-
2013), mărturisesc mirarea și surprinderea
de a mă afla la un alt festival decât cel
tradițional. Prin desfășurarea sa am avut
conștiința de a mă afla la un forum în care,
cei reuniți, au adus în dezbatere (folosind
ironia epigramei sau evidențierea, cu umor,
a unor moravuri și năravuri), starea societății
românești.

S-au distins prin atitudinea analitică a unor
stări și fapte din viața culturală, socială,
politică și de nuanță economică
reprezentanți de seamă ai culturii: maestrul
Corneliu Leu, academicianul Solomon
Marcus și, de peste Prut, academicianul
Nicolae Dabija.

Dând dovadă de adevărată măiestrie în
organizarea și dirijarea evenimentelor din
program dar mai ales de stăpânire a

dezbatelor și de orientare a acestora în
spiritul obiectivelor festivalului, amfitrionii
manifestării, profesorii Bădicioiu Laurențiu
și Minea Victor, s-au bucurat de toată
recunoștința participanților la acest
eveniment de importanță națională și
internațională, Festivalul de Poezie și
Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”.

**Prof. univ.dr.
ANDREI
VERNESCU,**
Târgoviște

Felicitări, aleasă
considerație și
apreciere! Cele mai
bune urări, pentru
anii care vor veni, în
frumoasa lucrare

culturală, ziditoare și înălțătoare pe care o
faceți!

**Dr. LUCIA OLARU
NENATI, Botoșani**

O deosebită apreciere
celor care au făcut din
acest Festival de la
Mizil o adevărată
sărbătoare culturală
de nivel național.
Adică: prof. Laurențiu
Bădicioiu, alias

„argint viu”, dl.primar, Emil Proșcan,
intelectual și scriitor, dl. Victor Minea,
directorul liceului, care a știut să sprijine
inițiativa fără să încerce a-și asuma meritele
altora, precum din păcate, se întâmplă atât
de des.

Dl. Minea, s-a dovedit a fi un om activ, de
caracter, cu care prof. Bădicioiu face această
echipă redutabilă în care antrenează tot
colectivul liceului pe care l-au transformat
de ani buni într-o instituție culturală de
faimă națională și nu numai. Rar sunt
asemenea oameni și ei trebuie scoși din
discreția lor funciară și apreciați cum se
cuvine. Desigur că ei ar trebui să fie regula,
dar știm bine că sunt excepția.

NICUȘOR CONSTANTINESCU,

**București
Epigramist,
membru al juriului
la secția *Epigramă***

Se știe că, mai ales în ultimii ani, în multe orașe din Țară se organizează festivaluri și concursuri de satiră și umor în cadrul

căroră epigrama, poezia și proza umoristică, fabula și parodia dețin capul de afiș și se află la ele acasă. Și este lesne de bănuț că astfel de manifestări bucură sufletul celor care participă la ele, descrețesc frunțile, stârnesc zâmbete, îi determină pe oameni să uite, măcar pentru o clipă, de greutatea care îi apasă, să privească viitorul în culori optimiste și cu mai multă încredere, să se descătușeze de griile momentului și poate să treacă mai ușor peste neajunsurile care le marchează existența. Spunea Anatole France că „Fără ironie lumea ar fi ca o pădure fără păsările” iar Chamfort era convins că „O zi cu adevărat pierdută este cea în care nu ai răs”. Și tocmai aceasta este sau ar trebui să fie menirea unor astfel de manifestări și publicații de umor: să-i facă pe oameni să zâmbească, să le înveselească chipul și inima, să le insuffle voie bună, să împrăștie norii care nu de puține ori, ne întunecă trăirea.

Și dacă până nu demult s-a crezut că festivalurile și concursurile de satiră și umor ca și cele de poezie se pot organiza numai în orașe mari, de regulă reședințe de județe, există dovezi grăitoare că astfel de manifestări pot avea loc și se pot bucura de succes și în localități mai mici, în măsura în care acolo există oameni entuziaști și pricepuți, edili receptivi și de ispravă, dornici să ofere comunităților locale momente cultural distractive de o înaltă ținută artistică.

În acest sens aș evidenția Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, devenit deja tradiție și ajuns la cea de-a VI-a ediție, care s-a desfășurat în ultima decadă a lunii ianuarie în orașul Mizil, oraș despre care Geo Bogza

scria în 1938: „E poate timpul să se afle în întreaga țară ce-i Mizilul – Mi-zi-lul – cum trăiesc, cum gândesc, la ce visează, cum iubesc și cum mor, acolo, în urbea lor, oamenii aceia peste care de atâția ani planează, batjocoritor, zâmbetul marelui umorist.”

În ceea ce mă privește, nu aș crede că oamenii acestor locuri trăiesc, iubesc și mor altfel decât aiurea, dar sunt convins că ei gândesc și visează mai frumos decât alții, aspiră spre mai mult, își iubesc ținutul natal și își venerază înaintașii, se implică cu mai multă dăruire în propășirea spirituală a unor locuri cândva anonime și uitate de lume, dau dimensiuni și sensuri noi vremurilor în care trăiesc, cu alte cuvinte fac istorie. O dovadă în acest sens o constituie și Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, la care au participat sute de epigamiști și poeți din țară și de peste hotare (Rep. Moldova, Ucraina, Canada, Germania, Belgia, Israel, SUA etc.) cu lucrări originale și valoroase. Această manifestare s-a bucurat de o ținută elevată, distinsă și prestigioasă și datorită faptului că a fost onorată de prezența unor personalități marcante: academicienii Solomon Marcus, Nicolae Dabija (de la Chișinău), Vasile Tărășeanu (Cernăuți), senatorii Ecaterina Andronescu și Sorin Roșca Stănescu, scriitorii Corneliu Leu, Victoria Milescu, Elis Râpeanu, George Corbu, președintele Uniunii Epigamiștilor din România, Corneliu Berbente, profesori universitari, cercetători, foști elevi ai școlilor din Mizil care, în intervențiile și evocările lor au subliniat valoarea manifestării literar umoristice și meritele orgnizatorilor.

Este aproape sigur că acest festival nu s-ar fi bucurat de succes, de popularitate și prestanță nu și-ar fi îmbunătățit conținutul și formele de manifestare, de la o ediție la alta, nu ar fi atras atât de mulți și valoroși participanți fără aportul și implicarea directorului liceului, profesorul Victor Minea, fără efortul și rigurozitatea dascălului de română Laurențiu Bădicioiu și fără existența unui coordonator în persoana primarului Emil Proșcan care știe, în calitate de ales al mulțimii, să dirijeze orchestra, să armonizeze voci, să stimuleze energii, să încurajeze inițiative, să răsplătească eforturi.

Nu mai încape nicio îndoială că sintagma „Omul sfințește locul” poate avea și chiar are și la Mizil nu doar o semnificație metaforică.

**ION DIVIZA,
Chișinău
Câștigător
al Marelui Premiu
„George Ranetti”
la Epigramă**

Domnilor profesori Bădicioiu și Minea, ați dăruit culturii române, românilor de pretutindeni un festival... jos pălăria!

Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă "Romeo și Julieta la Mizil" a fost conceput, probabil, din capul locului, ca o manifestare culturală extraordinară, având în vedere data și locul desfășurării, mai puțin obișnuite, includerea în concurs, în tandem, a poeziei lirice și a epigramei, idee ce s-a dovedit a fi inspirată și de bun augur, precum și participarea la festival a unor personalități de excepție ale științei și culturii naționale. Mai mult decât atât, nu ați neglijat nici aspectul politic, educativ-patriotic al manifestării, invitând personalități din diaspora românească, din Basarabia și Bucovina, pământuri românești ce rămân înstrăinate teritorial, dar nu și spiritual.

Condițiile climaterice nu au favorizat nici în acest an deplasarea invitaților la festival. Deja în cadrul manifestărilor festivaliere am aflat că unii participanți (bunăoară, doamna deputată Ecaterina Andronescu) au ezitat, dintru început, să ia calea Mizilului pe viscolul de afară. Oricum, Sala de festivități a Liceului „Grigore Tocilescu” s-a dovedit a fi neîncăpătoare pentru participanți, lucru ce se întâmplă destul de rar la festivalurile de poezie și cele de epigramă din România. Trebuie să vă spun că noi, invitații din Basarabia, nu am avut nicio clipă de ezitare – venim sau nu venim. Ne-am adunat, desdimineată, la redacția săptămânalului „Literatura și Arta” și urmăream cu multă neliniște buletinele de știri cu datele sinopticienilor: vămile erau închise,

drumurile blocate atât în Basarabia, cât și în România. Până la amiază domnii acad. Cimpoi și Dabija trebuia să participe, de asemenea, la un eveniment cultural la Bârlad. Însă chiar și după ora 10.00 se transmitea că drumul prin Huși este în continuare blocat, deci era clar că nu mai reușim să ajungem la Bârlad. Pentru direcția Mizil mai rămânea valabilă doar deplasarea pe calea ferată. Deci am luat hotărârea să mergem cu trenul. La ora 16.30 ne-am întâlnit la gară – dl acad. Dabija, tânăra poetă Zina Bivol și eu. Când colo, constatăm că trenul își schimbase orarul și... plecase. Din fericire, dl Dabija avea o variantă de rezervă – ginerele său Ion Dobzeu, bucureștean, care ar fi trebuit să plece în Țară două zile mai târziu, a acceptat să ne ajute să ajungem la festival. Am intrat în România prin unica vamă ce mai funcționa fără probleme, cea de la Cahul-Oancea. S-a dovedit că drumurile din România erau mai puțin înzăpezite decât cele din Basarabia. Cu ajutorul lui Dumnezeu, după miezul nopții, pe la ora 1.00, am ajuns, fără prea multe peripeții la hotelul „Maximus”, unde am fost găzduiți și omeniți de Domniile Voastre.

Vă mulțumim din suflet, domnilor profesori! La Mizil ni s-a făcut o primire pe cinste!

Atmosfera de la festival a fost una deosebit de caldă, am trăit o adevărată sărbătoare a sufletului. În Sala de festivități a Liceului „Grigore Tocilescu” spiritul a fost în largul său. Prezenterii au excelat în remarci și replici inteligente, pline de umor, publicul fiind de o receptivitate aparte. Mai multe discursuri și prezentări ne-au lăsat în suflet impresii de neșters. Atât Gala premiilor, cât și masa festivă, la care s-au declamat epigrame și versuri lirice, s-a cântat în grup sau solo, revelându-ni-se și o serie de apreciable talente muzicale, au imprimat festivalului pecetea unui act cultural inedit. Mulțumim din suflet, domnilor profesori Bădicioiu și Minea. Să dea Domnul ca flacăra spirituală și profund națională a acestui festival să nu se stingă nicicând. AVE!

Madrigal

Mizil – Per aspera ad astra! –
Frumos și tânăr chipul tău;
Tu ți-ai deschis la timp „Fereastra”
Să te admir din Chișinău!

**RALUCA
DUMITRAN,**
Câmpina
Premiul „Grigore
Tocilescu” la *Poezie*

26 ianuarie 2013; o
zi din noianul anilor,
cu o semnificație
spirituală deosebită
pentru că în această

zi a avut loc Festivalul Internațional
„Romeo și Julieta la Mizil” care a lăsat ceva
în inimile celor prezenți: poate un timp,
poate un loc, poate pe amândouă. A lăsat
ceva peste care anotimpurile n-or să ningă
cu uitare.

Solicitată să scriu câteva impresii despre
Festival, am realizat că îmi va fi foarte greu.
Am încercat să prind, în palme, pentru o
clipă, izbânda lucrurilor cu greu săvârșite.
Da, ați înțeles foarte bine, lucruri „cu greu
săvârșite”, din cel puțin două motive: cât de
greu i-a fost unui juriu să aleagă trei nume
din aproape 470 și cât de greu le-a fost
organizatorilor să pregătească un festival de
o asemenea anvergură.

Atmosfera festivalului de la Mizil mi-a
apărut sub o lume de vis.

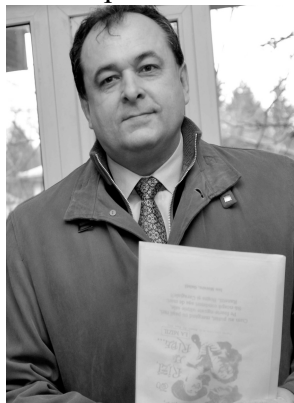
Evenimentele zilei au fost de fiecare dată,
surprinzător de proaspete și nealterate. Într-
un spațiu de legendă - orașul Mizil - s-au
reunit poeți, scriitori, personalități culturale
marcante, dar și mănuitori de condeie în
formare, magicieni care încearcă să
transforme cuvintele limbii române vechi și
înțelepte în pietre prețioase.

M-a impresionat, în mod deosebit, mereu
primitoarea gazdă, intelectualul de excepție,
cu o solidă cultură, neobositul profesor
Laurențiu Bădicioiu, mereu tânăr... și
neliniștit (despre care am înțeles, mai apoi,
că se află într-un moment de profundă
tristețe) și V. Minea, directorul școlii,
competent conducător și totodată
coordonator, deși matematician, iubitor de
poezie, ambii cu un bogat simț al umorului,

cu solide veleități scriitoricești, care se
completează reciproc. M-a impresionat
coeziunea factorilor care au organizat
acțiunea și modul în care a fost condusă.

Este iarnă. Dar în grădina sufletului meu a
intrat năvalnic primăvara, pentru că printre
cei trei premianți m-am numărat și eu.

Din alocuțiunile marilor personalități
culturale marcante, prezente la Festival, am
învățat că trăirea nu trebuie văzută ca o
delectare epicureică, nici ca o dezlănțuire a
pofteilor fără sens și orizont, ci ca o împlinire
de sine. A trăi plenar viața, bucurându-te de
ea, a te bucura de ea explicând-o – acesta
este tâlcul optimismului. Un caier tânăr
împarte timpul pe potecile sufletului și totul
este pieritor, în afară de însușirile sufletului
și ale minții. Tot alocuțiunile marilor
personalități mi-au întărit ideea că tinerețea
este o enigmă, iar vârsta matură –
dezlegarea ei. Și de data aceasta am rămas
profund impresionată de atmosfera de aici.
De ce ? Pentru că aici am întâlnit o lume, o
lume mereu aceeași-lumea organizatorilor-o
lume mereu alta, unde fiecare pătrunde
pentru o clipă eternă și această lume are un
nume, născut din culori și din vise, lumea
creației care a fost și lumea creației care va
fi. Fie ca Dumnezeu să dea organizatorilor
un zâmbet pentru fiecare lacrimă, un răspuns
la fiecare întrebare, câte o binecuvântare la
fiecare pas.

**Prof. Constantin
MOLDOVAN,**
Mănăstirea
Humorului –
Suceava
Mențiune la
Epigramă, primar

A fost odată ca
niciodată...

A fost un Festival cum nu s-a mai pomenit,
tocmai în orașul lui Ranetti, unde poezia și
epigrama și-au dat întâlnire cu oameni de
înalță ținută intelectuală. I-au zis „Romeo și
Julieta la Mizil”, iar cea de a VI-a ediție a
devenit deja istorie. Au participat 584 de
concuranți, români din 14 țări, care s-au
duelat în versuri și poante, totul fiind scăldat
într-o baie de... vin! Când spun Mizil, se

face primăvară în suflet, iar gândul îmi aleargă bezmetec pe cărămizii amintirilor... Am întâlnit acolo oameni deosebiți, în prezența cărora, oricât de sărac ai fi din punct de vedere spiritual, simți cum te atinge frumusețea înălțătoare a clipei. Vreau să le mulțumesc domnului primar Emil Proșcan, domnului director Victor Minea, domnului Ondin-Adrian Ondin, domnului Șerban Cătălin, domnilor profesori de la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, elevilor, funcționarilor din cadrul primăriei Mizil, sponsorilor și tuturor celor care, nevăzuți poate, fac posibil acest Festival de poveste... În ceea ce te privește, Laurențiu, parcă te știu de când lumea. Sunt sigur că momentele petrecute împreună pot constitui începutul unei frumoase și trainice prietenii. Totul a fost la superlativ, drept pentru care mă înclin în fața organizatorilor cu recunoștință, nutrind speranța că Dumnezeu va porunci timpului să aibă răbdare cu noi, măcar încă un an, pentru a ne revedea la Mizil. Care Mizil, dacă n-ar fi, mult... mai puțin s-ar povesti! În semn de respect pentru acest Festival al prieteniei nemuritoare și pentru oamenii care îl fac posibil, o să încalec pe-o șă, încheind așa:

Aș vrea, cea de pe urmă epigramă,
De-o fi să mor departe-ntr-un azil,
S-o scriu, ca Păstorel, uitând de dramă
Și-apoi, s-o ducă poșta... la Mizil!

**IOAN
TODERAȘCU,**
Costești, Vaslui
Epigramist

Și ediția din acest an a fost o frumoasă reușită. De fapt, cum să nu fie așa din moment ce la festivalul din Mizil

ai marea bucurie să întâlnești atâtea personalități de seamă din țara noastră? E o plăcere să-i privești și să-i asculți pe acești oameni, adevărate repere în domeniile în care își desfășoară activitatea. Felicitări și mulțumiri gazdelor pentru organizarea festivalului și pentru invitația făcută! Plec acasă cu bateriile încărcate și cu multe

amintiri dragi sufletului meu. Rămâneți sănătoși, dragii mei prieteni: Laurențiu Bădicioiu, Victor Minea, Emil Proșcan, Ion Busuioc. Sunteți minunați!

Mizilul, vizavi de celelalte orașe din România

Că Mizilul iese din tipic,
Se cunoaște, fără îndoială;
Ca oraș, e-un fel de mizilic,
Cultural e-un fel de capitală.

**Ing. LAURENȚIU
GHITĂ, București**
Epigramist

Felicitări din nou harnicilor și entuziaștilor organizatori! Și, pentru că sunt un epigramist, prin

definiție „înțepător”, o glumă vizând (nu numai în Mizil), coloratura unei mari părți a populației:

Merg pe stradă și, util,
Cred c-ar fi să schim sceneta,
Din „Romeo și Julieta”
În „Othello la Mizil!”

**Conf.univ.dr.
CORNELIU
ZEANĂ, București**
Medic primar
cardiolog,
președintele
Mișcării Europene
din România

Mizilul, din nou la înălțime!

Festivitatea de premiere pentru epigramă și poezie, ianuarie 2013, ținută în Sala de festivități a prestigiosului liceu „Grigore Tocilescu”, devenită neîncăpătoare pentru numărul mare de participanți din țară dar, spre bucuria sufletului nostru și de peste Prut, a fost emoționantă. Cuvântările dlui Nicolae Dabija și ale dlui Vasile Tărățanu ne-au mers la inimă. Epigrame și poezii de

calitate. Dacă epigrama are forma sa consacrată, poezia actuală , apreciată de juriu, renunță la prozodie și la rimă, devine un gen special, comprimat, de proză. Poezia devine mai puțin gustată, respectiv difuzată, în larga lume a doritorilor-iubitorilor de poezie, cercul cititorilor se restrânge, este mai puțin declamată și nu se pune pe muzică. Juriul, mai elitist și exersat în degustarea unei atari poezii, a apreciat-o cum se cuvine. Epigrama, spumoasă ca de obicei, poante care își merită numele, dar, din păcate, timpul, parcă prea ocupat cu discursuri, i-a cam restrâns pe epigramiști.

Festivalul (festivitatea) era literar, anumite discursuri ministeriale sau firitiseli nu-și prea aveau locul, dar, una peste alta, a fost o zi minunată, care a demonstrat starea de veghe și avânt a culturii și creatorilor. Chiar dacă Ministerul Culturii nu-și prea dovedește existența. Speranțele puse în ministrul (fost) Kelemen Hunor nu s-au confirmat. Relativ la numirea sa am o epigramă: Cultura noastră prinde zgură / Căci scriitorii nu au har. /Normal să pună, la Cultură, /Ministru, un veterinar. Chibzuința trecutului guvern în această alegere am ilustrat-o și cu epigrama: Vrând cultura să renască/ Hotărâră așadar / Nimerit s-o păstorească/ Medicul veterinar.

Revenind la competiție, regret faptul că două epigrame au fost comunicate juriului cu greșeli. Cer scuze, dar epigramiștii nu pot muia penița doar în miere. Aprecieri la superlativ efortul d-lor Bădicioiu și Minea!

ION BUSUIOC,
Mizil

Avocat, fabulist
„Romeo și Julieta” la
Mizil tinde să se
mondializeze...
Atenție la
universalizare...

Prof. VIOREL
DOLHA, Arad

Președintele
Asociației Generale
a Învățătorilor din
România

Felicitări colegului și prietenului Laurențiu Bădicioiu! Mulțumiri Doamnei Ministru Ecaterina Andronescu care mereu este aproape de dascălii care sunt interesați de creșterea prestigiului școlii românești!

ZINA BIVOL,
Chișinău

Originali, frumoși și
îndrăgostiți de
cuvânt! Epigrama va
aduce umorul în liceu
iar poezia vă
împrospețează

respirația.

Trăiască Romeo

și Julieta la Mizil! Respect!

DAN IACOB,
director
al Liceului
Tehnologic
„Grigore
Tocilescu”, Mizil

Un festival complex, atractiv, cu invitați de marcă din România și din afară: academicieni, profesori universitari, matematicieni, muzicieni, biologi, geografi, jurnaliști cunoscuți, foști miniștri, senatori, deputați, inspectori generali, primari, directori etc. Discursuri emoționante, mai ales ale celor din Chișinău și Cernăuți, dl.acad. Nicolae Dabija și Vasile Tărățeanu. Sunt bucuroși că am colaborat foarte bine cu Liceul „Grigore Tocilescu”. Promit să vin mereu cu plăcere la prietenii mei din acest liceu. Felicit organizatorii! Remarc prezența tuturor premianților, din Botoșani, Bistrița Năsăud, Galați etc. chiar dacă vremea a fost, surprinzător, de iarnă... în ianuarie.

**Prof. CAROL
BACIU, Mizil**

Vechiul precept de a nu lăsa să treacă o zi fără a citi ceva frumos, fără a auzi și a vedea ceva frumos, s-a împlinit cu prisos atunci când, la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil, cu ocazia „Festivalului de poezie și epigrame al românilor de pretutindeni”, s-au reunit minți strălucite și s-a concentrat atâta inteligență și simțire. Felicitări ctitorilor acestei serbări a spiritului, profesorului Victor Minea- directorul liceului-și profesorului Laurențiu Bădicioiu-sufletul festivalului-care, la începutul fiecărui an, se expun voluntar unui test viguros al calității învățământului mizilean!

**Prof. OPREA
FERENTZ, Mizil**

A fost o zi foarte frumoasă a licelui la care am profestat atâția ani. Am rămas cu o amintire frumoasă de la această zi. O zi pe care nu o voi uita pentru modul în care a fost organizată această aniversare. Felicitări directorului și colegilor care l-au ajutat!

**LIVIU SERGIU
MANOLACHE,
Italia
Epigramist**

Felicitări câștigătorului Ion Diviza din Chișinău! Faptul că premiul cel mare a fost câștigat de un vorbitor de limbă română din afara granițelor (sperăm temporare) ale ciuntitei României, are o valoare deosebită și o semnificație colosală: aceea că, iată, limba

română este vorbită și cultivată la cel mai înalt nivel și pe malul stâng al Prutului, ceea ce ne dă încredere că unitatea de neam, de limbă și de sânge nu au putut-o zdruncina și nu o va putea sfârâma nimeni, niciodată!

O concluzie e clară:

Ne-nțelegem ca-nțre frați;

Premiul a plecat afară

Și rămas-am DIVIZAȚI !"

**ANNI LOREI,
Köln, Germania**

Mișcarea literară de la Mizil este impresionantă, nu cred ca e vorba de a selecta un poet sau o persoană, este extrem de important în vremuri de criză să găsești un grup unitar, în cultură oricum totul e mai greu, chiar dacă nu curge sânge.

**Ing. VASILE
LARCO, Iași
Mențiune
la Epigramă**

**Mizilul
în „flăcări”**

Cu fiecare an ce se scurge, orașul Mizil devine tot mai bine întipărit în memoria românilor, oriunde s-ar găsi ei, mai aproape sau mai departe de acest colț de rai, aflat între Carpați, Dunăre și mare. „Omul sfințește locul”, e o străveche zicere, care s-a probat și la Mizil, în această localitate urbană, unde an de an, de o vreme, se întâmplă ceva, un eveniment cultural deosebit și anume: Festivalul de poezie lirică și epigramă, intitulat „Romeo și Julieta la Mizil”, organizat și cu prilejul aniversării Liceului „Grigore Tocilescu”. Acești oameni care „sfințesc locul” sunt distinșii profesori Victor Minea (directorul Liceului), Laurențiu Bădicioiu, suținuți de remarcabilul primar, poetul Emil Proșcan și de ceilalți oameni de bine, iubitori de cultură.

Personal am participat la cinci din cele șase ediții, de fiecare dată plecând din Mizil mai bogat spiritual, dar cu un gust amar, din cauza despărțirii, fiindcă gustul dulce, plăcut mi-a rămas în orașul de la poalele Tohanului, unde am petrecut ore (zile) memorabile alături de personalități marcante: academicieni, profesori, poeți (inclusiv, epigramiști), elevi, locuitori ai orașului etc.

Prin larga participare a concurenților de la cele două secțiuni, poezie și epigramă, festivalul deține recordul, dar nu numai numeric, ci și din punct de vedere organizatoric. Discursurile personalităților invitate au fost remarcabile, care au trecut ca un fir înroșit prin activitatea de creație literară, a umorului, a celei didactice, a promovării culturii prin mass-media, a editării, respectiv, tipăririi volumelor personale etc.

Felicit organizatorii acestui prestigios eveniment cultural cu o largă participare și eficiență, urându-le: sănătate, viață îndelungată, succese nemărginite, continuitate, asigurându-i de întreaga mea prețuire! Așadar:

Dorința inimii azi mi-o ascult

Și spun ca Festivalul să trăiască

De nouă ori, căci sigur nu-i prea mult,

Cât poate vieții țestoasa broască!

Pân' la anul care vine, s-auzim toți de mai bine, înc-un an prind în șirag și semnez cu drag: **VASILE LARCO**

FLORIAN ABEL,
Grindu, Ialomița
Câștigător al
premiului „Agatha
Bacovia” la
Epigramă

Să fii implicat într-un eveniment care te primește pe podium, e un moment în care modestia trebuie să

stea în banca ei, iar nu simțindu-te nedemn de lauri aduci omagiu aripilor întinse întru zborul spiritului acestui neam, ci mândru

fiind și simțindu-te la locul tău acolo, că Dumnezeu ne vrea umili în cuget, dar încăpățânați și grabnic ridicători de frunți spre stele pentru-a sorbi, prin ochi, lumina.

Am ajuns la Mizil în ziua în care un prea trâmbițat cod portocaliu ne cerea să stăm acasă și cât mai liniștiți la locurile noastre, dar Mizilul s-a încăpățânat să încalce regulile buletinului meteo, primindu-mă într-o climă temperat - monumentală, liniștită și caldă ca și sufletele celor implicați în acest eveniment. Cel mai acut sentiment pe care îl transmite organizarea festivalului, prin toate manifestările și segmentele, mai presus de faptul că EȘTI, este acela că APARTII, că implicarea ține ca fenomen de colectiv, nu este un act individual, detașat. S-ar crede că desfășurarea festivalului în cadrul unui liceu este un act restrâns, care poate risca ușor anonimatul. Dar modul de organizare, mediatizarea, prezentarea susținute de un suport tehnic de excepție, mânuite de un colectiv de adevărați profesioniști, apoi personalitățile implicate cu fervoarea și dinamismul specifice manifestărilor de mare rang și amploare din orice domeniu, transformă

această „întâmplare” într-un moment de referință pe panoplia manifestărilor de gen. Dorință am văzut pretutindeni. Discuții despre „ar trebui să facem”, „să încercăm”, etc. am purtat de nenumărate ori. Dar oameni care investesc timp, dăruire, zăcămintă sufletești și liniștea somnului pentru a aduce lumină, bucurie și speranță că încă se mai poate și se face și, mai ales, că TREBUIE, am întâlnit rar. Aici, la Mizil, am întâlnit. Oameni care cred și luptă. Oameni pe care aș vrea să-i cunosc până în adâncul înțeleșului. Oameni pe care sunt mându să îi numesc devreme prieteni, cu o plecare tandră a frunții și cu o înclinare a sufletului care ar vrea să spună simplu: mulțumesc, pentru că existați și, prin felul cum o faceți, ne amintiți să nu uităm SĂ FIM!

MARIUS GRAMA,
Jurnalist la Media Pro, câștigător al Marelui Premiu, „George Ranetti” la Poezie

Am găsit Mizilul la sfârșit de ianuarie, în zi de avertizare meteorologică de ninsori și vânt puternic. De cum am intrat pe ușa liceului „Grigore Tocilescu”, însă, am fost primit cu o nesperată căldură. Spun nesperată pentru că, la propriu, mi s-au aburit lentilele ochelarilor. Intonarea imnului național, Nicolae Dabija, Ecaterina Andronescu, Solomon Marcus, George Stanca, Sorin Roșca Stănescu - i-am recunoscut și m-am bucurat. La Mizil, toată lumea iubește literatura. Directorul de școală, profesorii, elevii, primarul. Orașul e ca o insula pe care mi-a fost permis să pătrund. Sunt bucuros și onorat. Când am trimis cateva poezii pentru concurs, dacă-mi spunea cineva că voi merge să ridic un premiu de la Mizil i-aș fi zis că, probabil, nu merită drumul. Acum nu știu dacă eu meritam drumul. În CV-ul meu nu mai figura niciun premiu pentru poezie din 2005. De atunci nu am mai trimis texte la niciun concurs. Am mai participat la cenacluri literare, am primit, în general, critici favorabile și m-am mulțumit cu atât. Am refuzat să debutez în volum pentru că am simțit că, dacă nu mă pot dedica în totalitate poeziei, așa cum mi-aș fi dorit, o înșel. Și îi înșel și pe eventualii cititori. Poate m-am înșelat. Întâmplarea de la Mizil a venit (sau mi-a fost dată) ca să îmi reamintească despre faptul că trebuie să scriu și trebuie să-mi iau talentul în serios. Marele premiu mă obligă. Privirile oamenilor cărora le-am citit acolo m-au convins de asta. Vă mulțumesc și vă promit. Mă voi reîntoarce mereu cu plăcere în orasul care mi-a făcut o asemenea onoare și le voi povesti tuturor, de fiecare dată când voi avea ocazia, despre insula de la Mizil. Cu pleacăciune!

Ing. GRIGORE CHITUL, Bistrița-Năsăud
Premiul „Grigore Tocilescu” la Epigramă

Un festival de mare anvergură, cu un număr foarte mare de participanți și, mai ales, de invitați de marcă. A fost o mare onoare pentru mine să fiu laureat al festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a VI-a, 2012-2013, și sper din inimă că epigramele mele au fost și pe gustul iubitorilor de umor din publicul larg, nu numai a juriului.

Toate gândurile mele bune pentru eroicii organizatori ai festivalului, care au avut o sarcină deosebit de grea, pe care au îndeplinit-o exemplar, cu multa trudă și entuziasm.

Prof. GHEORGHE DOLINSKI,
comuna Arbore,
jud. Suceava
Secretar al Societății
pentru Cultură și
Literatură Română

în Bucovina

Oare de ce se spunea că Mizilul este un târg oarecare pe harta patriei?

Categoric că nu este așa! Pentru că la Mizil se întâlnesc toate drumurile românilor de pretutindeni. Din Suceava la Mehedinți, de la Bistrița Năsăud la Constanța, din nordul Bucovinei istorice și din Basarabia creatorii de frumos își dau întâlnire la fiecare sfârșit de Gerar pentru a se făli cu ce-au mai scris. Aici, spre știința tuturor, se înfăptuiește un act măreț de cultură, de excepție chiar, iar mulți din ediliile României ar trebui să ia exemplul celui din Mizil și al cadrelor didactice din acest oraș. Dumnezeu să vă țină obiceiu!

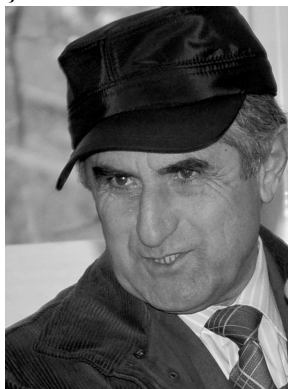
**SILVIU
CRISTACHE,**
Constanța

Mizilul... un oraș ca oricare altul pe harta României. Un oraș micuț (din câte am văzut în momentul în care pașii m-au purtat pe străduțele

lui), un oraș de care-mi aminteam ori de câte ori auzeam pomenindu-se numele lui Serghei Mizil – respectiv al tatălui său, Paul Niculescu – Mizil. Un oraș pe care nu-l mai vizitasem până în 2012.

Anul 2011, un an ca oricare altul în viața mea, cu bune, cu rele, îndrăgostit, cu iubită.... Întâmplarea plăcută (pot spune) a fost ca din gura acelei fete să aud de existența unui concurs de poezie în orașul sus-menționat și să decid imediat să-mi încerc norocul. După parcurgerea regulilor de participare și a trimerii materialului am așteptat cu înfrigurare „ziua cea mare”. Am rămas plăcut impresionat că micul grup din care făceam parte și eu a fost așteptat în gara de însuși „tatăl” acestui Festival.

Până în luna ianuarie a anului 2012, nume ca Laurențiu Bădicioiu, Victor Minea, Emil Proșcan, precum și a unora din epigramaști erau total necunoscute mie... Azi, în al doilea an de participare, stând în fața laptopului și scriind aceste rânduri, pot spune cu mâna pe inimă că acești „Mari Necunoscuți” au devenit deja prietenii mei, familia mea, o familie mare, răspândită poate pe întreg mapamondul, o familie cunoscută sub denumirea de Festivalul Internațional de poezie și epigramă – Romeo și Julieta la Mizil.

**Prof.
CONSTANTIN
MIHAI, Dârvari,**
Prahova

Ce repede trece vremea... Parcă ieri era 29.01.2012. Mizilul întinerește și, cu el, bunul meu

prieten, Victor Minea. Cred că Dinu Davila ar fi mândru de ceea ce faci. Ține-o tot așa. Putere lui Bădicioiu! Bravo!

Înv. FLORIN PETRESCU ȘI SOȚIA,
Ploiești

Aprecieri și gânduri frumoase.

Mizil, frumos oraș al țării, să trăiești...

**Dr.ec.ing. JR.
LEONARD ROȘU,**
Managerul
Spitalului „Sf.
Filofteia” Mizil

**Cui prodest? Ne
trebuie sau nu?**

Am recepționat mesajul unui om politic de anvergură maximă la nivel regional care spunea ceva de genul: *la Mizil nu aveți ce vă trebuie* (și se referea la lucruri practice gen resurse financiare, utilități sau locuri de muncă) *dar faceți simpozioane literare*. Afirmția nu era una favorabilă, era mai degrabă un soi de reproș, generat, cred eu, de pragmatismul ce îl caracterizează pe respectivul lider. În acel moment i-am dat dreptate în sinea mea și m-am întrebat: Dacă nu prea ai ce mânca mai poți oare asculta muzică? Dacă stai în frig mai poți recita sau asculta o poezie? Dacă plouă prin acoperiș mai poți râde cu poftă uimit de harul unor epigramaști?

Și, la un timp după aceea, am participat la Festivalul internațional „Romeo și Julieta la Mizil”; mai bun de la an la an; mai interesant. Elita intelectuală a devenit din ce în ce mai atrasă de acest eveniment; chiar și elita politică a început să dea târcoale. Dar cel mai important este că tinerii, unii dintre ei chiar elevi, s-au putut manifesta, au putut

asculta și înțelege idei de la persoane de excepție.

Iar eu m-am delectat, am fost cuprins de fiorul creației literar artistice și amintindu-mi de discuția avută, am realizat că în memoria mea de lungă durată rămân vii doar Romeo și Julieta de la Mizil, în timp ce alte probleme precum mâncarea, frigul sau umezeala se estompează.

**IOANA
DUMITRĂCHESCU,**
Oradea

A fost frumos. Mi-a plăcut pentru că este pentru prima dată de când particip la acest concurs și am luat mențiune! Vă

mulțumesc frumos pentru tot! Mi-ar plăcea dacă s-ar pune mai mult accent pe poezie în acest festival. Vă doresc toate cele bune și țineți-o tot așa!

**CLAUDIU VAL
CONTEVICI,**
Leeds,
Westyorkshire,
Anglia

Este un festival de înaltă ținută, organizat de oameni inimoși, o manifestare care va

fixa orașul pe harta culturală a țării. Le doresc succes organizatorilor și participanților! Mă voi mândri mereu că figurez în palmaresul concursului!

Discursul invitatului de onoare al festivalului, acad. Nicolae Dabija

Dragi prieteni, sunt pentru prima dată la Festivalul Internațional de la Mizil și-am înțeles că noi, cei din Republica Moldova, reprezentăm aici străinătatea. Între noi și noi, după 1989 au fost edificate mai multe poduri: podul de cântec, podul de culoare, podul de rugăciune, când ne-am rugat împreună de un mal și de altul al Prutului pentru aceleași lucruri dar mi se pare foarte important, pentru noi, podul de epigramă. De ce? Pentru că, pe lângă faptul că avem limbă comună, avem aceeași istorie, aceleași tradiții. Am descoperit prin acest pod că avem și defecte comune. Oamenii politici de la București, de la Chișinău seamănă leit și eu chiar zilele acestea povesteam cuiva ce s-a întâmplat la Chișinău. Într-un local a intrat un om foarte supărat și a strigat « Toți deputații sunt niste proști ! ». Cineva se ridică, un om masiv, îi pune mâna pe umăr și îi spune: « Retrăgeți-vă chiar acum cuvintele! » Acesta, speriat, se uită și întreabă : « Sunteți cumva deputat? » , « Nu domnule, eu sunt prost! ». Acest mesaj vrea să spună să nu ofensați alți oamenii politici, să nu ofensați oamenii proști! Mulțumim celor care ne-au invitat la acest festival pe noi, cei veniți din străinătate. Noi venim de foarte departe... Nichita Stănescu, când a venit la Chișinău, a spus : Am făcut cel mai lung drum din viața mea, ca să ajung de acasă, acasă. » Noi am venit cu Ion Diviza, un foarte bun epigramist, aș vrea să-l salutați, și cu o tânără poetă, Zina Bivol. Și-am făcut acest drum lung, pentru că la Chișinău toate granițele, ieri, erau închise. La Chișinău mai ninge și vă spun de ce: noi, spre deosebire de dumneavoastră, nu avem granițe cu poporul vostru. De aceea la noi mai ninge în continuare și ninge, din păcate, și cu tristețe, pentru că s-au împlinit recent 200 de ani de la raptul Basarabiei. Noi, dincolo de Prut, ne-am presărat drama noastră și cu umor și-am supraviețuit. Eu aș asemui într-un fel drama noastră cu vaietul boierului Stroeliu Olteanu, atunci când a fost călugărit cu silă de Antonie Vodă de la Popești și el a spus : „Doamne, doamne, fără

voie... Fără voie ne-a fost înstrăinarea noastră de noi înșine pentru că atunci când spunem de străinătate, vreau să vă spun cu durere acest lucru, pentru că eu sunt mai străin la Chișinău, decât la Mizil. Aici mă simt ca acasă. Mi-a spus Laurențiu, ieri: «Simte-te ca acasă!». Vreau să spun, Laurențiu, că nu mă simt deloc ca acasă, eu nu mă simt la Mizil ca acasă, **eu mă simt acasă!** (s.n.) Eu sunt acasă, aici! Deci, eu vă mulțumesc frumos că faceți totul ca noi, cei de dincolo să ne simțim în țara noastră, acasă, aici, unde suntem cu adevărat acasă. Și vreau să vă spun despre doza de umor, pe care au presărat-o unii, că nu ne simțim chiar atât de străini. Unul dintre ei este ambasador al Federației Ruse la Chișinău, Valeriu Cușnir, care ne-a felicitat pe noi, poporul moldovenesc, cu 200 de ani de prietenie dintre moldoveni și ruși. Din 1812 spune că sunt 200 de ani de prietenie. Și acești 200 de ani de prietenie ce ne-au adus? Deportări, masacre, batjocură la adresa limbii ș.a. Dar simțul umorului ne-a ajutat să supraviețuim. Vă dau un singur exemplu. Eu am citit în niște caiete de-ale noastre. După 1812, basarabenii nu știau limba rusă. După rechizițiile din 1806 a fost un război lung, când venea muscalul în curtea basarabeanului și-i lua caii, boii și basarabeanul, timp de aproape 30 de ani, dacă îi vorbea cineva rusește și dacă nu știa rusește, avea un răspuns de serviciu la toate situațiile. El îl asculta pe muscal foarte senin și spunea: „Rusește nu știu, dar iapa nu ți-o dau!”. Și am supraviețuit! Noi, am supraviețuit prin limba română, prin domniile voastre, prin cei ce-ați scris. Eu aș avea un omagiu pentru poezii români. Vreau să vă mulțumesc celor de la Mizil că l-am văzut pe Păunescu aici. Pentru Basarabia a însemnat foarte mult. La 7 noiembrie 1989, cu cântece din *Cenacul Flacăra*. Îi spuneam Anei Blandiana: „Ana, am spus și eu niște versuri, acolo : Țara mea, de dincolo de Prut,/ Mi s-a dat poruncă să te uit / Să te șterg din minte c-un burete / Patria mea pusă la perete”. Și după aceea am terminat repertoriul nostru, am trecut la voi, am trecut la Păunescu. „Dacă unul și cu unul nu mai vor să facă doi, Eminescu-i nesfârșirea infinitului din noi.” Am trecut la Mircea

Dinescu, am trecut la Ana Blandiana: „Se aude, se aude azi din mereu, murmurul, sângele gândului poporului meu”. „Dar eu poezia asta n-am scris-o, nu-i a mea”. „Cum n-ai scris-o?” „Am luat-o din Contemporanul”.

Noi, în Basarabia, avem nevoie și de astfel de poezie. Poezie care să mobilizeze mulțimile, poezia a mobilizat mulțimile în 1989-1990. Lumea, când începeau manifestările și țineam discursuri, (noi, aveam discursuri bune) ne ruga: „Vorbiți mai puțin, citiți poezii!” Cineva ne-a făcut un reproș: „Basarabenii au rămas la Eminescu” iar replica mea a fost următoarea: „Basarabenii au ajuns la Eminescu!”. V-așteptăm, dragi colegi, acolo, noi suntem acolo!

Mi-a spus Laurențiu să pregătesc un discurs, o comunicare despre poezie. Vreau să vă spun că poezia, pentru noi, a însemnat mult, în Basarabia. Nu poezia luptătoare, ci poezia propriu zisă. Dacă aș avea mai mult timp, aș spune cum s-au dus oamenii noștri în Siberia, cu o carte de poezii de Eminescu și Eminescu i-a ajutat să supraviețuiască. V-aș spune că la o închisoare basarabenii au ieșit în fața plutonului de execuție și au cântat „Vesele rândunelele se duc”, în timp ce erau împușcați. Adică, poezia a însemnat pentru noi mult. Am fost în Franța și-mi spunea cineva că dacă spui că ești poet, se uită ironic la tine. Eu zic că poezia înseamnă mult pentru noi și trebuie să o punem în capul mesei.

Cu permisiunea dumneavoastră, am să citesc și acest comunicat, pe care colegii mi-au zis să-l pregătesc. L-am intitulat „Poezia care cuminecă”. Descoperă poezia doar cei care au pentru ea văzul ochiului al 3-lea. Aceasta ar fi una dintre condițiile poeziei. Or, cum ai putea percepe ceea ce nu vezi și să-i faci și pe alții să vadă ceea ce tu nu zărești? Un om care se născuse orb, după ce a văzut un pahar de lapte, l-a rugat pe cel care i l-a dat să-i povestească cum arată laptele. „E alb”, i-a răspuns acela. „Ce-nseamnă alb?” „Alb e ceva ca o lebedă”, a găsit acela o comparație. „Dar, cum arată o lebedă?” „E o pasăre cu gâtul îndoit. „Dar ce-nseamnă îndoit?” „Așa cum e cotul meu”, dându-i orbului să-i pipăie cotul. „Aha!”, a zis

atunci nevăzătorul. „Acum știu cum arată laptele! E ca un cot îndoit.”

Cel care n-are ochi pentru poezie este ca un orb. El poate concluziona : „Poezia nu e decât un cot îndoit!” Dar ea e cu mult mai mult. Când l-a întrebat pe Brâncuși cineva să-i spună ce a făcut într-o lucrare, „O pasăre”, i-a răspuns maestrul. „Nu văd!”, i-a replicat cel cu întrebarea. „Dar tu uită-te, până o vei vedea!” Arta te învață să descoperi ceea ce nu se vede, să vezi ce nu văd alții, ceea ce nu ai putut vedea până atunci. Nepoții noștri vor afla cum a fost efectuând săpături arheologice, deschizând arhive și citind volumele de poezie ale acestei vremi. Poetul, prin tot ce scrie face dări de seamă, atât în fața cititorului de azi, cât și în fața cititorului de mâine, dar și în fața cititorului de ieri.

Irina Covaci, soția scriitorului basarabean Covaci, copilă deportată cu părinții ei, a aflat că cea mai mare sărbătoare a anului este Paștele. Și atunci, l-a întrebat pe unul dintre bunici: „Când va fi Paștele?” „Măine!”, i-a răspuns acesta. A doua zi, copila s-a sculat cu noaptea în cap și i-a spus fratelui ei mai mic: „Scoală, Vasile, că azi e mâine!”

De multe ori când citesc poemele strălucite ale unor contemporani, îmi vine să-i zgâlțâi pe concetățenii mei și să le strig „Treziți-vă, prieteni, că azi e mâine!” Sunt convins că Paștele poeziei e pe undeva pe aproape, că Învierea noastră ca neam, prin poezie, prin cuvânt este posibilă. Țăranul de la Nistru, și-a arat și el pământul sute de ani, c-o mână pe plug și cu cealaltă pe sabie. Noi, acolo unde ne-a fost contestată identitatea, 200 de ani ne-a fost refuzat numele, ne-au fost furate limba, istoria, literatura, teritoriul...noi, oamenii scrisului am fost puși în situația de a explica mereu lucruri evidente: că suntem români și limba noastră e românească, că tricolorul e al nostru, că Eminescu este al nostru, că frații dumneavoastră nu ne sunt dușmani.

Îmi povestește un moldovean: când era copil, părinții îl puneau pe el și pe frații lui în fața unei icoane ca să se roage de note bune la școală, de pace și icoana îi ajuta. Într-o zi, în localitatea lor, a intrat o brigadă formată din oameni fără de Dumnezeu, care

a adunat toate icoanele din case și le-au dat foc. Acea familie a continuat să se roage peretelui gol. Și El îi ajuta. Cea mai mare bucurie pt noi, locuitorii din Basarabia e că bibliotecile noastre basarabene, ca și bisericile sunt pline de copii. L-am întrebat pe un călugăr bătrân, Varlaam: „Ce scrii cu sapa, părinte?” „Scriu rugăciuni, fiule!”, explicând că, atunci când pui suflet în ceea ce faci, este ca și cum te-ai ruga Celui de Sus. „Poezia e rugăciune”, dădea de înțeles călugărul poet. Un alt fel de rugăciune, un „Tatăl nostru” scris cu alte cuvinte. România este într-un mare Imperiu. Aș vrea să mulțumesc aici poeziei români, care ne-au făcut și pe noi, scriitorii basarabeni parte a acestei moșteniri, pe care noi o numim împreună **Limba Română**. Creatorul a făcut lumea cu ajutorul Cuvântului. Dar nu cu al cuvântului rostit oricum. 70% din textul Bibliei este alcătuit din versuri. Am concluzionat atunci că Dumnezeu vorbește în vers și Raiul vorbește în vers. Dacă Dumnezeu ar fi păstrat Cuvântul doar pentru Sine, cum s-ar fi înțeles oamenii? Cum ne-am fi transmis unul altuia, dorurile, bucuriile, durerile?

Un scriitor din Sibiu îmi povestise acum câțiva ani că intrase împreună cu Grigore Vieru într-o biserică din București. Când s-au făcut prezentările, preotul îl roagă pe Grigore Vieru să-i arate cu ce mână scrie poemele. Vieru îi întinde brațul drept, pe care preotul i-l prinde între brațele sale și i-l sărută. „E cel mai mare premiu pe care l-am primit vreodată”, răspunde Vieru. Într-o deplasare pe care o efectuasem, mai demult, aproape de Polul Nord, mi s-a spus că poporul eschimos descoperise poezia într-o perioadă când acesta nu știa că pe Glob mai locuiesc și alte popoare. Fără de poezie, ca și fără de foc sau hrană, lor le-ar fi fost foarte greu să supraviețuiască. Iar noi, oamenii secolului XXI, ca să nu dispărem de tot, urmează să redescoperim poezia. Ea va ști cum să ne salveze de uitare și cum să ne facă să fim acum și-n vecii vecilor. Mulțumesc!”

CUPRINS

Originea și evoluția Festivalului Internațional de Poezie și Epigramă – pag.

Interviu cu scriitorul Nicolae Dabija, invitatul de onoare – pag.

Secțiunea Epigramă – pag.

Mizilul-capitală, de Ioan Petru Gârda – pag.

Extras din discursul academicianului Solomon Marcus – pag.

Secțiunea Epigramă – pag.

Secțiunea Poezie – pag.

Tabel cu participanții la Poezie – pag.

Tabel cu participanții la Epigramă – pag.

Impresiile invitaților prezenți la festivitatea de premiere – pag.

Discursul academicianului Nicolae Dabija, invitatul de onoare – pag.

La ediția a VII-a vă puteți înscrie, ca de obicei, pe pagina de internet **www.romeojulietalamizil.ro** sau pe

adresa: prof. Laurențiu Bădicioiu,

Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, str. N.Bălcescu, nr.131, Mizil, Prahova, cod 105800.

Coordonatori festival: **prof. Laurențiu Bădicioiu și prof. Victor Minea.**

Înscrierile încep pe 10 octombrie 2013. Detalii vor fi pe **www.romeojulietalamizil.ro**

Acad. NICOLAE DABIJA, Chișinău

Mizilul a fost timp de câteva zile capitala Poeziei românești. Nichita Stănescu spusese cu o ocazie: „În materie de poezie România este un mare imperiu”.

Mizilul e o urbe care face parte din acest imperiu și l-aș numi în context un oraș imperial [...].

M-a bucurat faptul că Premiul Mare i-a revenit unui basarabean: Ion Diviza.

Concluzia mea e: dacă fiecare localitate din Țară, indiferent de dimensiune, ar avea câte un Laurențiu BĂDICIOIU și câte un Victor MINEA sau un primar ca Emil PROȘCAN, România ar avea vreo 10.000 de festivaluri de poezie. Din păcate pe acestea din urmă le numeri pe degete.

Acad. SOLOMON MARCUS, București

Pentru mine, Festivalul de la Mizil, în Zona lui Caragiale, se cuvine a deveni o Zi a Humorului, în care să trecem în revistă starea humorului în România actuală. Să nu uităm că humorul în educație și în viață este ca sarea în bucate. Fără humor, viața e searbădă. Felicitări Mizilului, pentru contribuția sa la Salvarea Humorului!

CORNELIU LEU, București

M-am întors de la o încărcată și plină de duh manifestare culturală mizileană, unde cei ce semnăm în mai multe publicații bucureștene, ne-am întâlnit - și-am înflorit idei, și-am petrecut, și-am râs, și-am plâns împreună - cu confrății noștri care publică în frumoasă limbă română publicații din Chișinău și Cernăuți. Am schimbat idei cu veselie, în virtutea convingerilor noastre că omul vesel este și fecund și creator.

SORIN ROȘCA STĂNESCU, București

Ca de obicei, festivalul internațional pe care îl organizați a fost la înălțime. Nu întâmplător, am plecat amețit. Din păcate, m-am trezit prea repede. Și am constatat că trebuie să mai aștept un an întreg pentru următoarea sărbătoare a sufletului. Și pentru a-mi descreți fruntea alături de dumneavoastră.

GEORGE STANCA, București

VIVAT MIZIL !

Mă gândeam, în egoismul meu, ca festivalul acesta să rămână strict al poeziei, nu și al epigramei... Dar, de fapt, epigrama, umorul, sunt primele calități intrinseci ale Mizilului. De la nenea Iancu citire. Căci Mizilul este primar legat de umorul caragialesc. Abia apoi, prin eforturile directorului de la liceul „Tocilescu” și ale profesorului de română, inițiatorii, s-a ajuns și la poezie. [...] Ei bine, la ora exactă, Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, -e, cum să eviți umorul?! - este un sănătos și zdravăn stâlp al spiritualității românești, aflată în marș forțat, amenințată de manelizare, de pauperizare până la des-țărare... noroc cu depozitele de românism basarabene, o mostră fu prezența lui Nicolae Dabija la Mizil [...].

Plouă cu poeți și poezie la Mizil. Nu credeam că pe decadența asta generală, funerară de-a dreptul a Patriei, neamului, limbii, Poezia mai poate subzista. Dar, se pare, m-am înșelat. Căci starea poeziei nu este armonizată, observ, cu starea morală generală. Dimpotrivă, e dizarmonică. Cu cât ne este mai rău, cu atât ne refugiem în poezie. Asta cred că ar fi o explicație.

SORIN PREDA, București

Într-o dimineață de iarnă, la Mizil, la cel mai tare concurs de umor din țară

[...] Fără farfăștăcuri, ifose sau alte aere închipuite, Mizilul a strâns la un loc, pentru câteva ceasuri, oameni simpli și academicieni, smeriți autori de epigrame și scriitori consacrați.

Dincolo de multele lucruri frumoase ale concursului, dincolo de prezența unor oameni politici suspect de tăcuți și de eleganta prestanță a profesorului Bădicioiu, la Mizil s-a întâmplat un lucru cu adevărat formidabil. S-a întâmplat ca amintirea unui mare umorist român, pe nume Ranetti, să adune la un loc pe toți inimoșii intelectuali ai orașului, ca împreună să prețuiască strălucirea unei vorbe de duh sau emoția unui vers cu rezonanțe eminesciene.

ECATERINA ANDRONESCU, București

Este prima dată când vin și, dacă o să mă mai invitați și, chiar dacă nu o să mă mai invitați, eu vă promit că o să recidvez pentru că realmente ceea ce se întâmplă aici, la Mizil, este aproape un miracol. Asta pentru că se întâmplă în Liceul „Grigore Tocilescu”, unde cei care s-au străduit au adunat aici personalități uriașe în fața cărora n-ar trebui să vorbești, ci să taci și să le ascuți. Eu cred că, cu asemenea evenimente, ca acesta din acest liceu, noi reușim să ne arătăm identitatea și cred că lucrul acesta avem datoria să-l facem și să-l multiplicăm în toate școlile din țară.

RADIOGRAFIA FESTIVALULUI:

584 de participanți la ambele secțiuni. La Poezie, 439, la Epigramă, 145.

Concurenții au fost din: Anglia, Bulgaria, Canada, Elveția, Franța, Germania, Irlanda, Italia, Republica Moldova, România, Scoția, Spania, Statele Unite ale Americii, Ucraina.

Premianți:

Ion Diviza (Chișinău), Vasile Chitul (Bistrița Năsăud), Florian Abel (Grindu, Ialomița), la Epigramă.

Marius Grama (Galați), Raluca Dumitran (Câmpina), Cezar Ciobâcă (Botoșani), la Poezie.

